

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

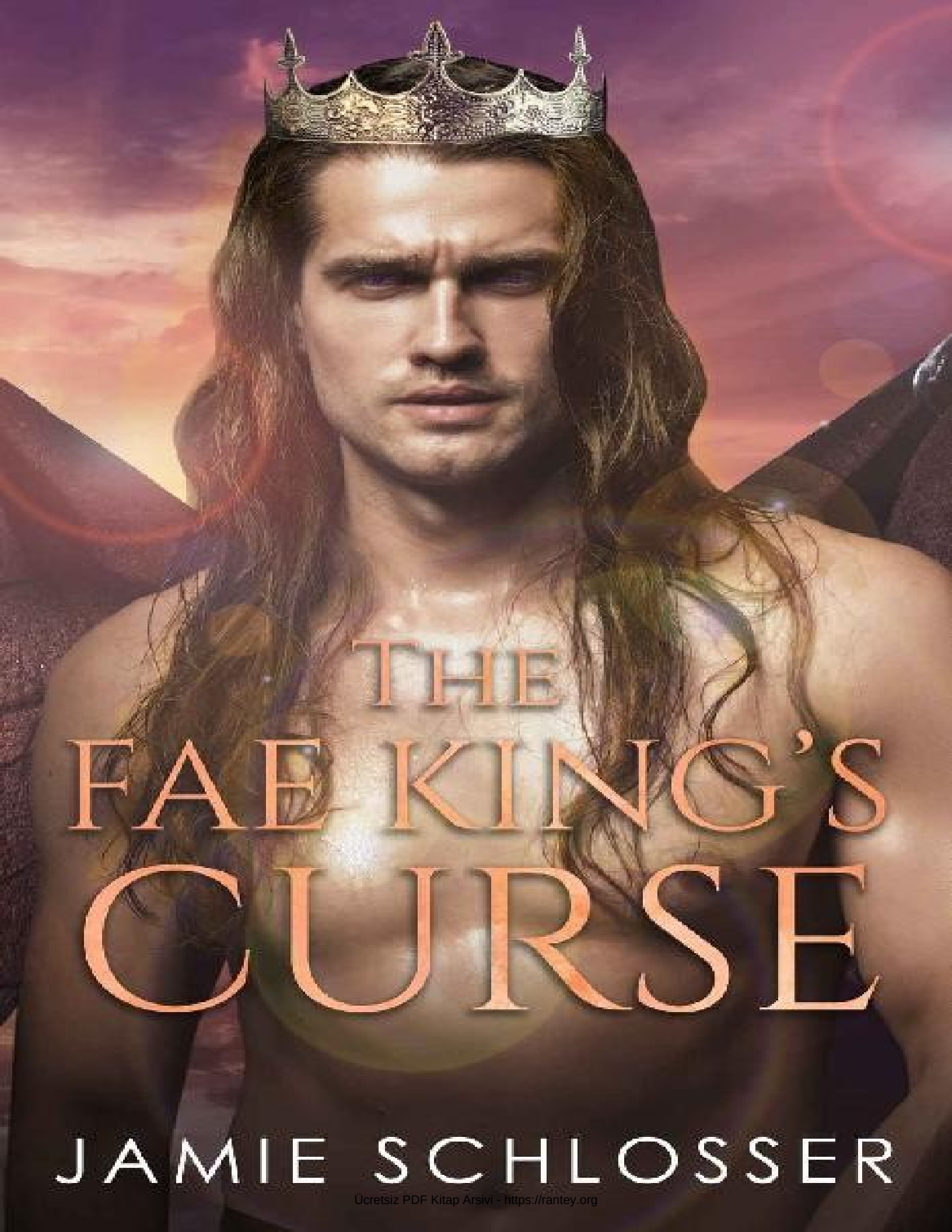
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAE KING'S CURSE

JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE FAE KING'S CURSE

JAMIE SCHLISSE

Fae Kralı'nın Laneti
Telif Hakkı © 2020 Jamie Schlosser
Tüm hakları saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu roman bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Krallığı
Formatlama: Champagne Book Design
Düzenleme: Amy Q Düzenleme
Düzeltilme: Deaton Yazar Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>TELİF HAKKI İTHAF</u>	
<u>BU KİTAP</u>	
<u>HAKKINDA BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40 SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

DEDICATION

Amy'ye Q. Sen harika bir alfa okuyucu, editör ve harika bir arkadaşsın. Bunu sensiz yapamazdım.

Onu evimin arkasındaki derenin buz gibi sularından çıkardığımda Kirian ve ben sadece on iki yaşındaydık. Görmeyen lavanta rengi gözleriyle bana doğru baktığında, yaşımızın neredeyse tek ortak noktamız olduğunu hemen fark ettim. Aksanlı konuşuyordu, sivri kulakları vardı ve kalbimi sızlatacak kadar güzeldi. Oh, ve gözlerini çalan cadılar tarafından lanetlenmiş bir fae prensi olduğunu iddia ediyordu.

Hipotermi yüzünden delirdiğini düşünmüştüm. Meğer değilmiş ve bir sebepten dolayı geri gelmeye devam ediyor. Ama benim dünyamda bir gün, onun dünyasında bir yıl demek. Onu her gördüğümde daha yaşlı oluyor. Daha akıllı. Daha sıcak.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca ona aşık olmamaya çalıştım çünkü lanetin şartları açıktı: Eğer kaderindeki eşi masum (ya da o kadar da masum olmayan) bir öpücük de dahil olmak üzere her şekilde beklemezse, sonsuza kadar kör olacaktı.

Kirian beni öpüp portaldan kendi diyarına çektiğinde, hasar kontrolü yapmayı kendime görev edindim. Eğer benimle evlenmeye kararlı olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu... Ve eğer biri beni her adımda öldürmeye çalışmasaydı.

CHAPTER 1

Quinn

12 Yıl Old

İskeleye otururken sinirli bir şekilde içimi çektim. Bugün balık tutmak yok. Oltam yanımda anlamsızca duruyor ve başımı ellerimin arasına alıp damlayan dallara ve ıslak çamura bakıyorum.

Geçen haftaki büyük kar eriyor ve dereyi taşıyor. Altımdaki tahta çıtaların arasından bakarak, yüzümden sadece birkaç santim ötede akan suyu izliyorum. Biraz daha yüksek olsaydı şu anda içinde oturuyor olurdum.

Oh, pekala. Burada yapabileceğim bir düzine başka şey var.

Yüzümü parlayan güneşe doğru çevirip gözlerimi kapatıyorum ve tulumumun cebinden bir çift misket çıkarıyorum. Avucumda çevirdiğimde pürüzsüz görünüyorlar. Dönüyorlar, dönüyorlar, ara sıra birbirlerine çarptıkça takırdıyorlar.

Bu rahatlatıcı bir alışkanlık. Okuldaki çocuklar bunu neden yaptığını anlamıyor. Zaten onlar da beni hiç anlamıyor gibi görünüyorlar. Popüler kıyafetleri giyip, doğru şeyleri söyleyerek uyum sağlamaya çalıştığım da bile benimle dalga geçiyorlar.

O yüzden artık denemiyorum.

Tam gözlerimi açtığımda bir bağırış duyuyorum. Kaşlarımı çatarak derenin diğer tarafındaki ormana bakıyorum. Sol, sağ, arkamda.

Hiçbir şey yok. Yalnızım. Her zamanki gibi.

İnsanlar bu ormanın perili olduğunu söylüyor. Kimse buraya gelecek kadar cesur değil. Kasabadaki söylentiler hayaletlerin, gizemli ışık parıltılarının ve garip seslerin hikayelerini anlatıyor.

Ve bağırıyor, duyduğumu sandığım şey gibi.

Suda bir hareket gördüğümde kuş olduğunu düşünmek üzereydim.

Bir insan olduğunu fark ettiğimde ayağa fırladım. Bir çocuk. Güçlü akıntıya kapılmış, doğruca bana doğru geliyor.

"Oh, kahretsin." Bu küfür ağzımdan düşünmeden döküldü. Annem de ıslak çamaşırları küflenmeden önce kurutucuya koymayı unuttuğunu fark ettiğinde aynı şeyi söylüyor.

İskeleyi birkaç metre ıskalayacağını gördüğümde hızlıca düşünüp kapıyorum. Yüzüstü yatarak oltayı suya doğru uzatıyorum. "Tutun!"

Elleri çılginca yokluyor ve ben kaçıracağını düşünüyorum, ama tam koşarak geçmek üzereyken parmakları ucuna dolanıyor.

"Sakin bırakma," diyorum, kenardan uzaklaşırken plastiğe sıkıca tutunuyorum.

Eğer ben de onunla birlikte suya girersem, ikimiz de yanarız. Ailem, ne kadar sığ olursa olsun, yalnızken dereye girmemem konusunda beni defalarca uyardı. Buraya tek başıma gelmeme izin verilmesinin tek nedeni, gelmeyeceğime söz vermiş olmam. Bu ve beni uzak tutamayacaklarını bilmeleri. Ama cidden, hiç tadını çıkarmayacaksan yirmi dönümlük bir doğaya sahip olmanın ne anlamı var ki?

Çocuk iskeleye ulaşabilecek kadar yakın ama ulaşamıyor. Acaba şokta mı? Wisconsin'de Mart ayındayız. Suyun sıcaklığı kırk derece veya daha düşük olmalı.

"Önünde bir merdiven var. Tam şurada, yan tarafta," diyorum ona, sonra eli yıpranmış tahtaya değdiğinde cesaretle başımı sallıyorum. "Evet. Tırman."

Ceketimi ve şapkamı çıkarıp sırlıklam olmuş çocuğa vermeye hazırım. Ama nefes nefese ve bitkin bir halde sırt üstü yuvarlanırken, onun küçük bir çocuk olmadığını fark ediyorum. Muhtemelen benim yaşlarımda.

Ve çok güzel.

Ona bakarken sanki zaman duruyor.

Açık kahverengi saçları alnına ve yanaklarına dökülüyor ve koyu renk kirpikleri güneş ışığında parlıyor. Cildi mükemmel, muhteşem yüzünde ne bir çil ne de bir leke var. Annemin değerli pembe güllerinin rengindeki dudakları nefes alırken ayrılıyor.

İnce düğmeli gömleği vücuduna oturmuş ve ergenlik öncesi erkeklerin çoğunda fazla kas yapısı olmamasına rağmen onda var. Bol haki pantolon giyiyor ve daha önce kiliseye gidip gitmediğini merak ediyorum. Gerçi bundan şüpheliyim. Bu küçük kasabada sadece bir kilise var ve onu kaçırmamın imkanı yok. Buralarda yeni insanlar göze batır, özellikle de film yıldızlarına benziyorlarsa.

Belki ailesi Ivesdale'e yeni taşınmıştır.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve ben zor yutkunuyorum. Daha önce hiçbir insanda böyle bir renk görmemiştim - lavanta rengi. Lens olmalı.

Kendi görünüşümü düşünüyorum ve öz-bilinç bende kaçma isteği uyandırıyor.

Ama yapamam.

Bu adamın hipotermiye girmesine izin veremem.

"Gömleğini çıkar," diye ağzımdan kaçırıyorum ve pembe ceketimi ve şapkamı ona doğru sallarken yanaklarımdan ateş fışkırıyor. "Yani, bakmayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım. Kuru bir şeyler giymelisin."

"Teşekkür , köylü." Ayağa kalktı. "Ama buna gerek yok."

Az önce bana ... köylü mü dedi? Hayır. Bu doğru olamazdı. "Bu su-" Başını yana eğerek gözlerini kapatır.

tekrar açmadan önce. "Yaklaşık on metre genişliğinde, değil mi?" "Yaklaşık." Başımı salladım. "Neden?"

"Geçidin doğuya doğru yirmi fit olması gerekiyor," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Hepsini vur."

"Ha? Strike... ne?" Benimle aynı dili mi konuşuyor? Sesinde biraz aksan var ama . Tam olarak İngiliz değil. Sadece T'lere biraz sert vuruyor ve bazı sesli harfler yanlış geliyor.

Birden kolumda dikenli bir his oluştu, ardından bileğimde statik bir şok hissettim.

"Ow." Karıncalanan yeri ovuyorum.

"Özür dilerim. Bir hanımefendinin önünde bu kadar kötü bir dil kullanmamalıydım. Bunun sizi burada etkileyeceğini düşünmemiştim."

"Beni etkilemek mi?" Neden bahsediyor bu?

"Evet. Seni şok ettim." Bu söylediği ilk mantıklı şey. "Ben söyleyeyim.

Seni deremde bulmak hayatımın sürprizi oldu."

"Size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim." Ayağa saçlarını silkeledi ve banyodan çıkmış bir köpek gibi etrafına damlacıklar saçtı.

Kafam karışmış bir halde eşofmanımın koluyla yüzümü kuruluyorum. "Sorun değil."

Gömleğini sıkarak bana baktı. "Beni kurtardın, köylü. Sana bir nimet borçluyum."

Çenem açıldı. Bana cidden köylü dedi. Kaba. Sesinin güzel melodik tınısı, bana isimler taktığında o kadar da sevimli olmuyor. "Şunu söylemeyi kes."

"Ne?" Hiçbir şeyden haberi yok gibi.

"Köylü."

"Neden? Kraliyet ailesinden misiniz?

Asil misiniz?" "Hayır."

"O zaman sen bir köylüsün."

Bana daha kötülerini de söylendi. Çok daha kötüsü.

Ama okuldaki çocuklar tarafından zorbalığa uğramak, gördüğüm en mükemmel insan tarafından hakarete uğramakla aynı şey değil.

"Dur." Ayağımı yere vuruyorum.

Burnunu çekiyor. "Bir çocuktan emir almayacağım."

Kekeledim. "Neredeyse on üç yaşındayım ve sen de bir çocuksun. Her neyse. Isınabilmen için seni eve götürmeliyiz. Orada ne kadar kaldın?" Dereyi gösteriyorum. "En yakın komşu yarım mil ötede ve senin Hunts'ların evinden gelmediğine eminim."

"Avcı evi nedir?"

"Aynen öyle." Eğer Hunt ailesini tanımıyorsa, kesinlikle buralı değil demektir. "Sen nereden geldin?"

"Gece Diyarı."

"Oookay." Belki de düşündüğümde daha kötü durumdadır. Halüsinasyonlar donarak ölmenin bir belirtisi midir? "Beni takip edin. Annemin sıcak çikolatası var."

"Bekle."

Emir beni dönüşün ortasında durduruyor ve ona dönüp bakıyorum. Güneş başının üzerinde parlıyor ve bir hale etkisi yaratıyor. Tanrım. Biri daha muhteşem olabilir mi? Bazı insanların böyle genlere sahip olması ciddiye hiç adil değil. "Ne?"

Bir kolunu uzatır. "Beni karaya götür."

İşte o zaman doğrudan yüzüme bakmadığını fark ediyorum. Aslında, belirli bir şeye odaklanıyor gibi görünmüyor.

Bir el sallıyorum. Gözleri takip etmiyor. Emin olmak için ona orta parmağımı gösteriyorum. Yanıt yok.

"musun?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Dudakları birbirine yapıştı ve "Evet, körüm" diye homurdandı.

"Oh." Birden kabalığı o kadar da acı vermemeye başladı. "Adın ne senin?"

"Kirian."

"Ben Quinn. Köylü değil. Tamam mı?"

"Tamam. Madem unvan talep ediyoruz, bana 'Majesteleri' diyebilirsiniz."

Bir kahkaha attım. "Uh, olmuyor."

Ona doğru ilerliyorum ve beni bekleyen ele bakıyorum. Daha önce hiçbir erkekle el ele tutuşmamıştım ve Kirian'a dokunabileceğim gerçeği içimi kıpır kıpır ediyor. Sadece iskeleden karşıya geçmesine yardımcı olmak için bile olsa, ilk el tutma deneyimim olacak.

Tenim onunkine değdiği anda nefesim kesiliyor. Çünkü o sıcak. Titremiyor. Dudakları mavi değil.

Bu mümkün olmamalı.

Parmaklarımız mükemmel bir şekilde eşleşen iki parça gibi yerine oturduğunda, kalbim çılgına dönüyor.

Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti ve bencilce bir an için kör olduğuna seviniyorum. Ne kadar sade olduğumu göremiyor. Tek bildiği, yedinci sınıftaki en popüler kız olan Savanah Welch kadar güzel olduğum.

Bu bana güven veriyor.

Ama ayaklarımız toprak yola ulaşır ulaşmaz . "Lütfen beni hanımeli tarlasına yönlendirin, ben de yoluma gideyim."

Hâlâ sağlığı için endişeliyim, başımı eğiyorum. "Ha?"

Çayırı benden başka kimsenin bildiğini sanmıyordum. Ormanın ortasında, geniş bir açıklıkta yer alıyor. Çiçeklerin açtığı yaz aylarında oraya gitmeyi seviyorum.

"Ben de bu yüzden buradayım," diye yanıtlıyor Kirian. "Annem hanımeli şarabını sever. Gece Diyarı'nda o çiçeklerden yok."

İfadesinde çok fazla yanılsız var. "Her şeyden önce, gece diyarının ne olduğunu bilmiyorum. Dungeons and Dragons gibi bir şey mi? Çünkü kesinlikle ilgimi çekmedi. Ayrıca, yılın daha çok başındayız. Tarla şu anda kurumuş ve ölü. Ve burası özel mülk. Öylece gidip başkalarının çiçeklerini çalamazsın."

Kirian kaşlarını çatıyor ve bu asık surat ifadesi onu daha da yakışıklı yapıyor. "Oraya kendim giderdim ama koku beni buraya getirdi." Öne doğru eğilip beni kokluyor. "Sensin. Güzel kokuyorsun."

Daha önce nabzımın deli olduğunu mu düşünüyordum? Şimdi o kadar hızlı ki bayılacağımdan korkuyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor, ceketim ve şapkam parmaklarımdan düşüyor.

"Teşekkürler." Sesim çatallaşıyor. Boğazımı temizliyorum, çünkü görünüşe göre bir iltifatı kabul etmekte zorlanıyorum. "Evime gidip ısınmak istemediğine emin misin?"

"Gerek yok."

En iyi kararına rağmen başımı salladım. "Tamam. Eğer gerçekten sahaya gitmek istiyorsan, seni götürebilirim." Aklıma bir fikir geldiğinde gülümsüyorum. "Ama kıştan kalma patikayı henüz temizlemedim. Bir sürü çalı var. Yine elimi tutman gerekecek."

Kirian tereddüt etmeden bana doğru uzandı. "İlerleyin, tur rehberi."

Bu kibirli emir gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Adım Quinn," diye düzeltiyorum. "Kirian, köprü yaklaşık iki yüz metre ileride-"

"Majesteleri."

"Sana öyle demiyorum."

"Ama bu benim unvanım. Bir dünyalı olduğunuzun ve buranın da demokrasi olan Amerika olduğunun farkındayım. Ancak ben kendi dünyamda hala bir prensim."

"Gece Diyarı," diye kestirip atıyorum, onu boğmak mı yoksa öpmek mi istediğimden emin değilim.

"Bu doğru."

"Benimle kafa ."

"Hayır, değilim." İç içe geçmiş ellerimizi kaldırıyor. "Bacağına dokunmuyorum."

"Tam anlamıyla değil," diye homurdanıyorum, eğlenerek. "Yani, şaka yapıyorsun. Bir şeyler uyduruyorsun."

"Kanıt olarak kulaklarıma bakın."

Duruyoruz ve yüzümü ona dönüyorum. Omuz hizasındaki saçları başının yanlarını örtüyor ve parmaklarım saç tellerini yoldan çekmek için kaşınıyor.

"Devam et," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Boştaki elimle uzanıp nemli saçlarını kaldırıyorum ve elf kulağına benzeyen bir şey görüyorum.

"Sivri." Parmağımı ucuna sürüyorum.

Ondan ani bir kahkaha yükseliyor ve ben o kadar irkiliyorum ki geri sıçırıyorum, tüm fiziksel teması kesiyorum.

Omuz silkiyor. "Gıdıklanıyor."

Hâlâ gülümsüyor ve karşımdaki güzellik karşısında söyleyecek söz bulamıyorum. Yüzündeki sırıtiş, düz beyaz dişlerini ve sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Yarı boğulmuş halde bile, en iyi günümde benden daha iyi görünüyor.

Hayat gerçekten adil değil.

"Hadi gidelim." Artık ona bakamıyorum. Bu çok fazla. Kolumu onunkine doluyorum ve yürüyüşümüze devam ediyoruz.

"Quinn?"

"Öyle mi?"

"Bana ne gördüğünü söyle?" Bu bir rica, talep değil.

Zaten yumuşacık olan kalbim daha da yumuşuyor. Gözlerimi kaybetmeyi hayal bile edemiyorum ve bir sempati dalgası göğsümü ağrıtıyor.

"Bu orman yaşlı, bu yüzden ağaçlar gerçekten uzun. Bahar için yeni yapraklar çıkmaya başladı. Henüz her yer dolmadı, bu yüzden yukarı baktığımda gökyüzünü görebiliyorum. Bugün parlak mavi. Bulut yok." Etrafımızı tarif ederken cebimi karıştırıp misketlerimi çıkarıyorum. "Derenin diğer tarafında yabani bir çilek tarlası var. Birkaç ay içinde olgunlaştıklarında her yere dağılacaklar."

"Neye benziyorsun?"

Hemen cevap vermiyorum. Yanağımın içini çiğneyerek biraz süslemeyi düşünüyorum. Ona güzel kuzguni saçlarım, gök mavisi gözlerim ve pembe yanaklı şeftali gibi bir tenim olduğunu söyleyebilirim.

Ama benim yok.

"Pek güzel değilim," diye itiraf ediyorum iç çekerek. "Gözlerim kahverengi, çamur rengine. Saçlarım uzun ama aynı zamanda düz kahverengi. Ve... ve yüzüm..." Duraklıyorum, çünkü bu en kötü kısmı. "Çillerim var. Sevimli çiller değil. Buna hiperpigmentasyon deniyor. Temel olarak yanaklarımda, alnımda, çenemde, burnumda ve birkaç tane de boynumda küçük açık kahverengi benekler var. Tedavi etmek için her şeyi denedim; losyonlar, aloe, hatta reçeteli şeyler. Hiçbiri işe yaramadı. Okuldaki çocuklar benimle çok dalga geçiyor. Hiç arkadaşım yok."

Tanrım. Tek istediği fiziksel bir tanımdı ve ben ona kendi kişisel terapistim gibi davrandım.

"Neden hiç arkadaşın yok?" diye soruyor. "Bulaşıcı bir hastalığın mı var?"

Gülüyorum.

"Hayır. Kendimi hep farklı hissettim, sanki ortama uymuyormuşum gibi. Ailemin teknolojiyi sevmemesi de yardımcı olmuyor. Tanıdığım neredeyse herkesin cep telefonu var ama ailem bu şeyin beyni çürüttüğünü düşünüyor. Kablolu yayınıımız yok. Bazen kütüphaneden gizlice film alıp herkes uyuduktan sonra odamda izliyorum," diye itiraf ediyorum, Kirian'ın beni ele vermemesini umarak. "Paylaştığımız tek bir bilgisayar var ve onu da sadece ders çalışmak için kullanmama izin veriliyor. Annem bana evde eğitim vermeyi teklif etti ama hayır dedim çünkü bunu yaparsam sosyal açıdan zaten olduğumdan daha da beceriksiz ve iletişimsiz olacağım."

"İnsanlarla konuşmakta zorlanıyor musun? Gayet iyi görünüyorsun."

Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum. "Sanırım seninle konuşmak çok kolay. Benim yaşımdaki diğer çocuklar öyle değil. Biri koridorda yanımdan geçip *Hey, nasıl gidiyor* dediğinde, bunun retorik bir soru mu olduğundan yoksa gerçekten cevap vermemi mi istediklerinden emin olamıyorum. Eğer kötü bir gün geçiriyorsam, dürüst olmalı mıyım? En başta bilmek istemedikleri sorunlarla onları sıkabilirim."

"Çok derin düşünüyorsun."

"Evet. İnsanlar beni anlamıyor. Kendi ailem bile. Alışveriş merkezinde olmaktansa burada, ormanda olmayı tercih ederim ve görünüşe göre bu doğru değil."

"Alışveriş merkezi ne?"

Ona şaşkın bir bakış attım. Belki o da benim kadar tuhaftır. Eşimle tanışmış olabilirim ve kesinlikle çok heyecanlıyım. Yarın okula kasabadaki yeni çocukla *arkadaşım* olarak gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Benimkini. Herkes çok kıskanırdı.

"Biliyorsun, bir sürü mağaza var," diye açıklıyorum. "Kıyafetler, mücevherler, makyaj malzemeleri. Bu tür şeyler."

"Oh. Yani, bu bir pazar."

Bir omzumu kaldırdım. "Elbette."

"Sorun olur mu acaba-" Kirian'ın kekeleyesi çok sevimli. Gösterdiği ilk gerginlik belirtisi ve bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor. "Yüzünüze dokunabilir miyim?"

"Oh." Daha önce teklif etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Zihinsel not: Kör bir arkadaşına nasıl sahip olunacağını araştırın. "Evet, tabii."

Ellerimiz ayrılır ve adımlarımız yavaşlar.

Elinin omzumu bulmasını izlerken ciğerlerim donuyor. Parmakları köprücük kemiğime gidiyor, sonra yukarı doğru hareket ediyor. Önce çeneme ve çeneme dokunuyor. Sonra, yanaklarıma ve burnuma. Kaşlarıma. Kırpıklarımın ne kadar uzun ve kalın olduğunu hissettiğinde seviniyorum. Onlar benim en iyi varlığım.

Keşfini dudaklarımda gezinerek bitiriyor.

Sanırım şu anda mutlu ölebilirim.

Kirian'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Muhtemelen nefes almalısın."

Geri adım atarak havayı içime çektim. "Neden nefesimi tuttuğumu bilmiyorum. Bu aptalcaydı."

"Çünkü ihtişamıma hayranlık duyuyorsun."

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Kimse kendini bu kadar beğenmiş olamaz ama haklı olduğu bir nokta var. Onun tarafından o kadar büyülenmişim ki, yaşamak için oksijene ihtiyacım olduğunu unutmuştum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye başlıyor, "çok güzel yüz hatlarınız var. Yüzünüz simetrik ve burnunuz mükemmele yakın."

Kızarak burnuma dokunuyorum, düz köprüyü ve yuvarlak ucu hissediyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Yapısal olarak yüzümün harika olduğu doğru. Dolgun dudaklarım, güzel şekilli bir çenem ve iyi elmacık kemiklerim var. Sorun olan cildim.

"Bu ses de ne?" Kirian kulağını bana doğru çevirerek soruyor.

Avucuma bakıyorum ve cam bilyeleri birbirine vurmaya bırakıyorum. "Bilyelerim mi?"

"Hayır. Sanki biri zil çalıyor gibi."

"Ah. Annem." Şimdi dikkatimi verdiğime göre, uzaklardaki çingirak sesini duyuyorum. "Şimdi eve gitmem gerekiyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Benimle evime gel." Dirseğini kavradım ve kolunu çektim.

"Gelemem."

Kaşlarımı çatarak bıraktım. "Bu berbat."

"Yine de burayı seviyorum," diye devam ediyor, havayı koklarken burnu en şirin şekilde kırışıyor. "Sanırım geri döneceğim."

"Yarın mı?"

Başını sallıyor ama aniden paniğe kapılıyorum. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Ya evde eğitim görüyorsa? Onu bir daha asla göremeyebilirim ve tek arkadaş şansım da yok olur. Evet, kibirli ve otoriter biri ama kötü davranmıyor.

"Söz mü?" Çaresizliğimi saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmayarak soruyorum. "Eğer bana sana ait bir şey verirsen - senin için önemli olan bir şey

Geri dönmek zorundayım." Bunu bükülmez bir kuralmış gibi söylüyor ve ben de buna inanacak kadar deliyim.

Yumruğumu açıp misketlere bakıyorum. Her birinde aynı mavi girdap var. Onları iki yıldır taşıyorum. Onları her zaman yanımda taşıyorum ve stresli hissettiğimde beni sakinleştiriyorlar. Sanırım benim için oldukça önemli olduklarını söyleyebilirsiniz.

Ona bir tane uzatmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Bu ikisi bir çift. Her zaman . Kaybedersem harap olurum." "Yarın onunla döneceğim. Benimle burada buluş."

"Tamam." Arkamı dönmeye başlıyorum ama sonra nereye gittiğini göremediğini hatırlıyorum. "Eve nasıl gideceksin?"

Gülümsüyor. "Sihir."

Zil şimdi daha yüksek sesle çalıyor ve çılgınca daha sert sallarken annemin yüzünün kıpkırmızı olduğunu hayal edebiliyorum. Hemen dönmediğimde endişeleniyor.

Kirian'a son bir kez daha bakarak rıhtıma doğru koşmaya başlıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda neredeyse oradaydım.

Tökezliyorum. Çünkü onu bıraktığım yerde durmuyor. Ne patıkada, ne ağaçların arasında, ne de derede.

"Kirian?" Ayaklarımın üzerinde zıplayarak, "Majesteleri?" dediğimde gözlerimi deviriyorum.

Cevap yok. Sadece sessizlik, akan suyun sesi dışında. O sadece... gitti.

CHAPTER 2

Kirian

Tatlı kokusu bugün yok. O burada değil. Quinn. Düşünmeden edemediğim kız.

Geçidin hemen içinde dururken, diğer taraftaki gürültülü kargaşa beni geçmekten alıkoyuyor. Hem erkeklerden hem de kadınlardan bağırışlar duyuyorum. Adımı söylüyorlar.

Talihsizliğime vur. Kendimi tekmelemek istiyorum.

Bu benim hatam. Kim olduğumu biraz daha iyi açıklamalıyım. Quinn'in söylediklerimin çoğuna inanmadığını hissediyorum, neden inansın ki? Genel bir kural olarak, insanlar perilerin varlığından habersizdir.

İlk etapta onunla yolumun kesişmesi tamamen tesadüftü. Geçitten geçerken hanımeli çiçeklerini takip ettiğimi sanmıştım ama burnum beni Quinn'e götürmüştü. Buzlu su beklenmedik bir şoktu ve bilmediğim bir yerde olduğum için yönümü şaşırmıştım.

Göremediğim için sinirlenerek bir hırıltı çıkardım.

Annem, etrafımda nasıl gezineceğimi yeniden öğrenirken kendime bu kadar yüklenmemem gerektiğini söylüyor. Ayrıca, bu sadece ikinci kez bir portal kullanişımı - görme yetimi kaybettiğimden beri ilk kez kullandığımdan bahsetmiyorum bile.

Biri yakınlarda yürürken yaprakların hışırtısı duyuluyor. Çok yakın. Hayal kırıklığına uğrayarak, boşa giden geçitten geri çekildim. Benim geçidim Dünya. Görebilseydim, iki dünya arasında sulu bir film olurdu. Bozuk bir camın arkasından bakmak gibi.

Bilyeyi baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, Quinn'in bana verdiği zaman vücut ısısından nasıl sıcak olduğunu hatırlıyorum.

Önemini hissedebiliyorum. Kürenin içinde belli bir ağırlık var ve bu bana Quinn'in yanında taşıdığı güzel melankoliyi hatırlatıyor.

Kimsenin benden daha üzgün olabileceğini düşünmezdim. Ama Quinn... onun kalbindeki özlem benimkini de etkiledi. Onda sevimli bir çaresizlik vardı ve ben onun şeffaflığına çekildim. Dürüstlüğüne. Merhametine.

Gergin gevezelikleri çok tatlıydı ve engelimi küçümseme ya da yargılama belirtisi göstermeden kabul etti. Onun yanında olmak bile kendimi yeniden normal hissetmemi sağladı.

Burnumdan bir nefes çekerek, kir ve çürüyen yapraklarla örülmüş kokusundan daha güçlü bir ipucu bulmak için zorlanıyorum. Ama bunun dışında motor egzozu, ter ve biraz da barut kokusundan başka bir şey bulamıyorum.

Dünya, güzellik ve pis kokunun ilginç bir karışımıdır.

Birden tam önümden yüksek sesle havlama sesi geliyor. İrkilerek geri çekildim ve tazı iğrenç seslerine devam etti. Lanet köpekler ve altıncı hisleri.

Gitmek zorundayım ve bugün Quinn'i göremeyecek olmaktan nefret ediyorum. Derin bir iç çekiyorum.

Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Beklemek dışında.

CHAPTER 3

Quinn

Aileme ormanda gördüğüm kör bir çocuktan bahsetmek verdiğim en kötü kararlardan biriydi.

Yeni arkadaşımın nasıl tanıştığımı anlattıktan sonra şerifi aradılar. Sonra şerif bir arama ekibi gönderdi. Kimsenin soğuktan sağ çıkamayacağını söylediler. Özellikle de vahşi doğada kaybolmuş engelli biri.

Çaresiz bir insanı orada ölüme terk ettiğim, bu kadar sorumsuz ve düşüncesiz olduğum için hayatımın azarını işittim.

Dün, Kirian'la buluşmam gerekirken, aramız gizemli ve muhtemelen ölü bir çocuğun peşinde olan polis tarafından aranıyordu. Onu bulamadılar ve Kirian'ı orada bıraktığımda gayet iyi göründüğünü kaç kez söylediysem de beni dinlemediler.

Sonunda herkese iskelede uyuyakaldığımı ve her şeyi rüyamda gördüğümü söylemek zorunda kaldım.

Belki de öyleydin. Belki de hiçbiri gerçek değildi. Ya da belki orman gerçekten perilidir.

Tabii ki, bu benim tuhaf biri olarak ünlenmeme yardımcı olacak bir şey değil. Bugün okuldaki fısıltılar had safhadaydı.

Ve lakabım Çilli Surat'tan Hayalet Kız'a yükseltildi. Bu çok eğlenceli.

Yolumuzun sonunda otobüsten inerken kahkahalar ve alaylar kulaklarıma kadar . Arkamı dönmüyorum - onları görmezden gelmek en iyi taktik.

Onun yerine, ormana bakıyorum.

Eğer Kirian bir halüsinasyon ya da rüyaysa, o zaman diğer misketimin nerede?

Gidip aramaya karar verdim. Adımlarımın izini sürebilir ve muhtemelen bazı cevaplar alabilirim. Sırt çantamı kaldırıp ağaçların arasından yürüyorum.

görüyorum. Hâlâ iskelede bıraktığım yerde duruyor. Mavi bir girdap aramak için yaprakları ve kayaları tekmeliyorum.

Belki dereye düşmüştür.

Suya bakarken rıhtımın eski ahşabı spor ayakkabılarımın altında gıcırıyor. Seviye geçen güne göre biraz daha düşük ama akıntı hâlâ hızlı. Suyu çamurlu hale getiriyor. Dipteki misketimi görmeme imkan yok.

"Dünkü saçmalıklar neden?" Ses arkamdan geliyor. Kirian.

Gülümseyerek ona doğru dönüyorum, ama tanıştığım çocuktan en az on beş santim daha uzun bir adam görünce irkiliyorum. Benzer kıyafetler giyiyor ama omuzları daha geniş, gömleği çekici bir şekilde dolduruyor. Saçları da daha uzun, omuzlarının birkaç santim ötesine düşüyor.

"Kirian nerede?"

Kollarını açıyor. "Ben o'yum."

"Hayır. Senin sesin onunkinden daha kalın. Belli ki daha yaşlısın." Yine de ona benzediğini itiraf etmeliyim. "Sen onun kardeşi misin?"

"Senin dünyanda bir gün, benim dünyamda bir yıldır." Parmaklarının arasında bir şey tutuyor. Misketimi. "Bunu uzun zamandır senin için saklıyordum. Geçen yıl geri vermek istedim ama insanlar vardı ve-" Burnunu kırırtıyor ve "-tazılar" diye eklediğinde ses tonu tatsızlaşıyor.

Tamam, ya o söylediği kişi, ya da ben deliyim.

"Kadavra köpekleri," diyorum ona, bir elimi kalçama koyarak. "Senin cesedini arıyorlardı."

"Özür dilerim." Bana hafif bir selam veriyor. "Eğer konuşmamız kısa kesilmeseydi, sana insan olmadığımı söyleyecektim. Ben bir fae'yim. Ve sen bana bunun gerçek olup olmadığını sormadan önce-evet, gerçek. Ayrıca benden kimseye bahsetmemeni de söylemeliydim. O gün biraz keyifsizdim. Bir yıl önce görme yetimi kaybetmişim ve bununla pek iyi başa çıkamıyordum."

Spor ayakkabımın burnunu tahtaya sürtüyorum. "Kendimi senin gerçek olmadığına ikna etmişim."

"Öyleyim."

Sadece tekrar test etmek için, ona kuşu çeviriyorum.

Sivri kulaklarından birini bana doğru eğiyor. "Neden bana parmağını gösteriyorsun?"

Kolumu bırakıyorum. "Görebiliyor musun?"

Gülüyor. "Ne yazık ki hayır. Hâlâ körüm. Sadece bana nasıl el salladığına ve tek bir parmağının havayı keserken çıkardığı sese dayanarak tahmin yürütüyorum. Ses ve kokuyla hareket ve mesafeyi ölçme konusunda çok şey öğrendim. Örneğin, rüzgârın en yakın dalın üzerinde nasıl süzüldüğünü." Yukarıya işaret ediyor. "Eğer ölçecek olsaydın, parmağımın ucundan yaklaşık yüz altmış dokuz santimetre uzakta olduğunu görürdün. Ve sen. Kokunun gücüne bakılırsa, sekiz buçuk metre uzaktasın."

Diğer duyularını da geliştirdiği kesin. Gizlice omzumu kokluyorum. "Kokuyor muyum?"

Başını sallıyor. "Hala tatlı."

Bu iltifatın beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama yine de etkiliyor. "Teşekkürler."

"Tanıştığımızdan beri uzun bir yol kat ettim," diye övünüyor. "Perilerin zaten yüksek duyuları var, ama görüşüm olmadan, tüm diyarlardaki herkesten daha iyi duyabiliyorum. Eğer dinlersem, yüz ifadelerini bile anlayabiliyorum, örneğin bir sırtış ya da birinin bana gözlerini devirmesi gibi."

Onun adına mutlu oldum, gülümsedim. Bana karşılık olarak o da sırtıyor ve ben de geçen gün hissettiğim duygulara kapılıyorum - şefkat, sersemlik ve heyecan.

Sadece bir kişi bana hissettirdi, o da Kirian. Eğer bu adam doğruyu söylüyorsa, o zaman hala o, sadece daha yaşlı.

"Bekle. Yani buradaki bir gün senin dünyanda bir yıla mı eşit?" Düşünerek yukarıdaki ağaçlara . "Yani beni en son iki yıl önce mi gördün?"

"Bu doğru."

"Buradaki zamana göre sen iki hafta önce falan doğmuşsun, ama şimdi benden büyüksün, öyle mi?"

"Yine doğru." "Bu

çok garip."

Misketimi cebine geri koyarken topuklarının üzerinde sallanıyor. "Hâlâ rehberim olmak istiyor musun?"

"Bana köylü demediğin sürece."

"Anlaştık." Bana dirseğini uzattı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ne kadar çekici olduğunu fark ediyorum. Elmacık kemikleri daha yüksek, çenesi biraz daha geniş ve elimi etrafına doladığımda kaslı bir önkol hissediyorum.

Tarlaya doğru yürümeye başladık.

"Nasıl kör oldun?" Soru ağızından çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Lanet olası sınırlar. Kirian'ın etrafında olmak beni kolayca beceriksiz bir aptala dönüştürüyor. "Özür dilerim. Sormamalıydım. Sadece, çok uzun zaman önce olmadığını söyledin ve eğer bu şekilde doğmadıysan, merak ediyorum."

Kirian'ın saçmalamama kıkırdaması beni çok şaşırtıyor. "Bir cadının lanetiydi. Aslında onlardan oluşan bir cadılar meclisi."

"Bu söylemeni beklediğim son şeydi," diyorum ona dürüstçe.

Elimi okşuyor ve bu jest biraz patronluk taslıyor. Palto giymemesine rağmen parmakları yine sıcak.

"Benim dünyamda nesillerdir kargaşa var. Rakip krallıklar sürekli savaşıyor," diye açıklıyor. "Gündüz Diyarı askerleri özellikle zalimdir. Bazıları bir cadı köyüne geldi ve askerler yıllar önce neden oldukları veba salgınının intikamını almak istedi. Askerler onları katletmek yerine, onlara bir ders vermek için gözlerini oymuşlar."

Nefesim kesildi. Bu kadar korkunç bir eylemin düşüncesini anlamak çok zor. Hayal etmek bile istemiyorum.

"Bu gerçekten korkunç. Bir kral bunun olmasına nasıl izin verebilir?" Kirian'ın yüzüne baktığımda perili bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Tüm krallıklar olanlardan pişmanlık duyuyor. Cadılar herkesin bildiğinden daha güçlüydü. Misilleme yaptılar ve peşine düştükleri sadece Gündüz Diyarı değildi, hepimizi lanetlediler. Her kral ve kraliçenin ilk doğan çocuğu kör oldu ve ben o zamandan beri karanlıkta yaşıyorum."

"Laneti nasıl tersine çevirirsiniz? Bozulabilir mi? Böyle bir şey var mı?" "Evet, öyle bir şey var genç adam."

"Genç olan mı?" Daha iki gün önce benim yaşımda olduğunu belirtmiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse bu lakap hoşuma gidiyor. "Yani, laneti bozmak zorundasın," diye bitiriyorum. "Bunu yaparsan görme yetini geri kazanacaksın."

"O kadar kolay değil. Tekrar görebilmemin tek yolu kader arkadaşımı bulmam."

"Soluk dost nedir?"

"Kader. Yani, ruh eşi. Eğer başka birini öpecek olursam, büyü kalıcı olur. Sonsuza kadar." Omuz silkiyor. "Ve ben de bekliyorum."

"Onu bulduğunuzu nasıl anlıyorsunuz?"

"İşin can alıcı da bu. Cadılar meclisinin bana verdiği ipucu pek yardımcı olmuyor. *Geceleri gökyüzü tarafından işaretleniyor, onu ilk görüşte aşkla tanıyacaksınız.*"

satırları sanki defalarca söylemiş gibi tekrarlıyor. "Görüş. Aldatıcı bir boşluk. Gözler ruha açılan penceredir. Kişinin kaderindeki eşi tanınması için göz teması gerekir. Görme yetimi geri kazanana kadar onu göremem ama görebildiğim sürece de lanetten kurtulamam. Bu imkansız."

"Belki onunla tanıştığında, bir anda oluverir."

"Onunla tanışmak yeterli değil. Aramızdaki bağı tamamlamalıyım." "Tamamlamak...? Ohh. Seks."

Garip. Annemle babam bir yıl önce benimle 'konuştular' ve bu gerçekten çok rahatsız ediciydi. Babam kıpkırmızı oldu, annem de kekeledi. Yine de bana söyledikleri için memnunum. Bu konuyu konuşabileceğim bir arkadaşım yok.

"Evet," diye iç geçirdi Kirian. " yüzden o olduğundan *gerçekten* emin olmam gerekiyor."

"Bence de," diyorum rahatsız edici bir kahkaha atarak. "Ama umudunu kaybetmemişsin. Bir şansın var."

"Evet, bir şans var."

Hikayesini düşünürken sessiz kaldım. Eğer doğruyu söylüyorsa -ki bu noktada ben de ona katılıyorum- o zaman burada benimle olmamalıydı. Uyanık olduğu her dakika ruh eşini arıyor olmalıydı.

Bencil bir yanımla bunu istemiyordum. Evliliği ve bebekleri düşünmek için çok gencim ama Kirian'ın başka biriyle bunları yaşayacağı düşüncesi içimi acıtıyor.

Ve bu sadece delilik. Adamla bir saatten az zaman geçirdim. *Fatal Attraction*'a katılmadan önce onu daha iyi tanımalıyım.

"Görebilmenin en çok nesini özlüyorsun?" Ağaç evimin önünden geçerken Kirian'ın bir ara orada takılmak isteyip istemediğini sormam gerektiğini düşünüyorum. Orası oldukça harika bir yer. Yaklaşık yirmi metre yukarıda, eski bir akça ağacının üzerine inşa edilmiş.

"Yıldızları özlüyorum," diye cevap veriyor ve duraklayarak hüznü bir iç çekiyor. "Gece Diyarı'nda gökyüzü çok güzeldir. Astrologlarımıza göre, burada sahip olduğunuzdan sekiz kat daha fazla takımyıldızı var ve bizim üç ayımız var."

"Kulağa harika geliyor. Artık göremeyeceğin için üzgünüm."

"Her şey o kadar da kötü değil. En azından bazı iyi şeyler oldu. Binlerce yıldır ilk kez Gece ve Gündüz gerçekten birlikte çalışıyor. Yani, bir bakıma. Cadıları avlamak için güçlerimizi birleştirdik."

"Onları öldürmek için mi?" Ciyaklayarak söyledim.

Başını sallıyor. "Onlara zenginlik teklif etmek için, eğer laneti tersine çevirirlerse istedikleri her şeyi. Ama şu ana kadar onlardan hiçbir iz yok. Şafak ile Alacakaranlık arasında bir yerde saklandıklarından eminiz."

Bazen söylediği şeyler mantıklı gelmese de anlıyormuş gibi başımı sallıyorum.

Köprüye geldiğimizde, bizi sağa yönlendiriyorum.

"Burada küçük bir basamak var. Kirian'ın botu tahtanın üzerine inerken onu cesaretlendiriyorum. "Diğer tarafa geçtiğimizde, açıklık çok uzakta değil. Peki, krallıklar... ne için savaşıyorlar?"

"Pek çok şey. Son zamanlarda, geçmişteki yanlışlar ve siyasi anlaşmazlıklar yüzünden duyulan kin. Tarihsel olarak, Şafak ve Alacakaranlık diyarı büyük bir çekişme kaynağı olmuştur."

"Şafak ve Alacakaranlık. Bu tam olarak nedir?"

"Burası sahipsiz bir bölge. Gece ve Gündüz arasında büyümlü bir toprak şeridi."

Zamandan sanki bir konummuş gibi bahsediyor.

Gökyüzüne bakıyorum ve böyle bir yerin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. "Anlamıyorum."

Kirian omuz silkiyor. "Benim dünyam sizinki gibi değil. Burada bilim hüküm sürer. Her şeyin bir açıklaması var. Benim geldiğim yerde işler böyle yürümez. Bazı şeyler sadece öyledir."

"Tuhaf." Başımı sallıyorum. "Buranın nesi bu kadar harika? İnsanlar bunun için birbirlerini öldürmeye hazır, bu yüzden özel olduğunu varsayıyorum."

"Gerçekten de öyle. Dügünler ve taç giyme törenleri gibi törenlerin yapıldığı kutsal bir yer. Tüm ölülerimizi oraya gömeriz. Orada bazı bitkiler yetişir. Başka hiçbir yerde bulunmayan çiçekler ve sarmaşıklar. Şifalı tonikler, büyümlü iksirler ve şarap yaparlar."

"Hanımeli şarabı gibi mi?"

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Evet, ama hanımeli Gece Diyarı'na ait değil, bu yüzden onu başka bir yerde arıyorum."

"Lafı açılmışken, biz geldik." Büyük tarla kış nedeniyle kurumuş. "Daha önce de söylediğim gibi, yılın doğru zamanı değil..." Kirian bir adım öne çıktığı için sözümü kesiyorum.

Eğilerek parmaklarını sarı çalıkların üzerinde gezdiriyor. "Bunlar işe yarayacaktır."

Sesinde bir gülümseme var ve doğrulurken avuç içleri yere bakacak şekilde kollarını uzatıyor.

İlk başta hiçbir şey olmuyor. Sonra hissediyorum. Havada bir değişim. Ayaklarımın altında bir titreşim.

Kirian'ın etrafındaki yapraklar, dallar ve gövdeler hareket etmeye başlar. Yeşile dönmenden önce büyür ve bükülürler.

Kirian etrafımızdaki alana kelimenin tam anlamıyla hayat verirken tek yapabildiğim ağzım açık, suskun bir şekilde izlemek. Hanımeli trompetleri çiçek açıyor, ona doğru dönüyorlar, sanki yardım edemiyorlar ama ona çekiliyorlar.

Nasıl hissettiklerini anlıyorum.

İşi bitince kollarını indirip sırtıyor.

Düşmek istiyorum. Omzumu küçük bir ağaca dayayarak kendimi sabitliyorum.

"Bunların hiçbirisi hakkında yalan söylemiyordun," diyorum

şaşkınlıkla. "Tabii ki söylemiyordum. Ben yalan söylemem."

"Şu ana kadar emin değildim."

"Bana iki güç miras kaldı," diyor Kirian gururla. "Hava durumunu ve doğayı kontrol edebiliyorum."

Etkilenmenin ötesinde, ayaklarımın yanında kırmızı bir yaban çileği koparıyorum ve ağzıma atıyorum. Tatlı ve mükemmel. Hava daha sıcak ve buralarda Haziran ayının ortası olabilirmiş gibi görünüyor.

Kirian cebinden küçük bir çuval çıkarır. En azından açana kadar küçük görünüyor. Ve tekrar açana kadar. Ve tekrar. Gittikçe büyüyor. Sonunda bir yastık kılıfı büyüklüğüne geldiğinde durur.

"Ben çalışırken beni eğlendir." Kirian hanımeline topluyor, çuvala atmadan önce koklayarak ve hissederek buluyor. "Şarkı söyler misin?"

Alay ediyorum. "Bu büyük bir hayır

olurdu." "Sen şair misin?"

"Yine mi hayır? Ama bir kitabım var. Kütüphaneden yeni aldım." "Bana oku lütfen."

Beni etkileyen *lütfen*.

"Madem bu konuda kibarsınız..." Gülümseyerek sırt çantamı karıştırıyorum, ta ki parmaklarım C.S. Lewis'in Aslan, Cadı ve Gardırop kitabını bulana kadar.

Üçüncü bölüme gelmiştim bile ama kitap ayracını çıkarıp en baştan sesli okumaya başlıyorum. Büyülü bir dünyanın hikâyesini anlatırken, kurgu ile gerçek arasındaki paralellikleri fark etmekten kendimi alamıyorum.

Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve Kirian'la rahat bir arkadaşlığın içine düşüyoruz. Sesimin tonunu yükselttiğimde kahkahalar kazanıyorum.

karakterlerin diyaloglarıyla. Arada sırada Kirian bana bir çilek atıyor ve sırf ondan geldiği için tadı daha güzel oluyor.

Bir noktada paltomu çıkardım. Öğleden sonra akşama dönerken sıcaklık sanki bir seranın içindeymişiz gibi artıyor.

Kirian durup "Hepsi bitti" dediğinde güneş batmak üzeredir.

Sürünerek yanıma oturuyor ve çantayı bacaklarının arasına bırakıyor. Çok dolu görünmüyor ve bu da sihirli olmalı. Bir sürü çiçek temizledi, muhtemelen beş çöp torbasını dolduracak kadar.

geldiği şeyi aldı. ", değil mi?"

"Geçit kapanmadan önce bunu yapmalıyım," diyor pişmanlık dolu bir sesle. "Gittikçe küçülüyor."

"nereden biliyorsun?"

"Duyabiliyorum. Portallar çok fazla büyü kullanır. Birincisi, benim için zamanı donduruyorlar, böylece geri döndüğümde hiç ayrılmamışım gibi olacak. Ama uzun süre açık kalamazlar. Güneş battıkça küçülüyor. Eğer kaçırsam, biri beni almaya gelene kadar bir gece burada mahsur kalırım."

"Bu kötü bir şey olmaz. Geceyi benim ağaç evimde geçirebiliriz."

"Ve kendi dünyamda bir yılı kaçırdım." Başının yan tarafına vuruyor. "Sivri kulaklarımı kaybetmek istemiyorum."

"Böyle bir şey olur mu?"

"Muhtemelen bir günde değil ama burada yeterince uzun kalırsam eninde sonunda. Vücut uyum sağlar. Her neyse, Valora'nın gelecekteki Kralı, Güney Gece Diyarı'nın hükümdarı için bu kadar uzun süre ortadan kaybolmak iyi görünmez." Gururla göğsünü yumrukluyor.

"Bu ne biçim bir unvan. Neden kuzey de olmasın?"

"Amcam orayı yönetiyor. Rüya Alemi'ni o kontrol ediyor. Ben doğmadan önce, bunun için babama meydan okumuş. Neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı." Bunu söyleme şekli çok soğukkanlı. "Savaşmak yerine bölgeyi bölüşmeye karar verdiler." Kaşları bir düşünceyle çatılıyor. "Eminim amcam buna pişman olmuştur. Artık bir kral olduğuna göre, oğlu Damon da lanetten etkilenmiştir."

"Babanla kardeşinin anlaşamaması çok yazık."

Bir omzunu kaldırıyor. "Annemin tarafında da durum daha iyi değil. Erkek kardeşi Gündüz Diyarı'nın kralı ama belli ki ona karşı da sıcak duygular beslemiyoruz. Onun da bir oğlu var, yani hiç tanışmadığım iki kuzenim var."

"Bir gün, kral olduğunda, bunu değiştirebilirsin. Herkesin iyi geçinmesini sağlayabilirsin."

Bana ukala bir sırtıyla bakıyor. "Düşünce tarzını seviyorum, genç adam."

"Gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için vaktin var mı? Puding kaplarım var.

sırt çantam." Arkamdaki çantayı kaptığım gibi el yordamıyla öğle yemeğinden kalan iki tatlıyı ve plastik kaşıkları arıyorum.

Her zaman fazladan getiririm. Kendim için değil, paylaşmak isteyebilecek herkes için. Kafeteryada yan yana oturmaya degecek birini ikna etmeyi umarak okula ikramlarla gitmem üzücü. Belki de bunu yapmayı bırakmalıyım. Tüm puding kaplarımı Kirian'a saklayacağım.

Filmi geri sıyrıp kaşığı içine sokuyorum ve ona uzatıyorum. Geçici bir ısırık alıyor.

Memnun bir ses çıkarırken yüzü aydınlanıyor. "Bu ne aromalı?" "Karamela."

"Gerçekten çok iyi."

"Değil mi?" Kendiminkine dalmadan önce gülümsüyorum.

Atıştırmalıklarımızı yerken doğanın sesleri arasında birlikte oturuyoruz. Kuşlar ılık açıklıkta güneşlenirken mutlu bir şekilde cıvıldıyor. Birkaç tavşan çilekleri ve karahindibaları kemirmek için dışarı çıkıyor ve birkaç böceğin vızıltısını duyuyorum.

"Tekrar gelecek misin?" diye sormak için cesaretimi topladığımda Kirian pudingin son parçasını sıyrıyordu.

"Tabii ki. Bundan sonra ne olacağını öğrenmem gerek." Kitaba uzanıyor ama eli onun yerine benimkinin üzerine düşüyor. Elini çekmiyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. "Teşekkür ederim, Quinn."

Aniden, düzinelerce minik kelebek yerden havalanıyor. Omuzlarıma, başıma, kollarıma konmadan önce etrafımda çırpınıyorlar. Hatta bir tanesi burnumun dibinde duraklıyor, sanki bana en hafif öpücüğünü verecekmiş gibi.

Kıkırdıyorum.

Bir şekilde Kirian'ın çiçekler için bana teşekkür etmediğini biliyorum. Belki de insanları engelli olduğu için ona eşit davranmıyordur, ama benim umurumda değil. Sanırım... Sanırım artık arkadaş olduğumuzu söyleyebiliriz.

"Ne zaman istersen." Elimini çeviriyorum ve parmaklarını sıkıyorum. "Yarın görüşür müyüz?"

Bana bir sırtış gönderdi. "Gelecek yıl görüşürüz."

CHAPTER 4

Quinn

15 Yıl Old

Ormanda yürürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Onları siliyorum ama yerlerini yeni sıcak izler alıyor. Son bir saatimi duygularımı kontrol altına almaya çalışarak geçirdim ama daha fazla bekleyemem. Bu durumda, Kirian çoktan gitmiş olabilir. Onu hiç görememek bu günü on kat daha boktan hale getirecekti.

Sol tarafımda bir dalın kırıldığını duyduğumda moralim düzeliyor.

"Neden ağlıyorsun?" Ses derin, tanıdık ve yatıştırıcı. Burnumu çekiyorum. "Ağlamıyorum."

"Yalancı." Yaklaşıyor. "Üzgünsün. Bunu hissedebiliyorum. Ayrıca, çekirgeler zaten üzgün olduğunu söylediler, bu yüzden ne hakkında olduğunu bana da söyleyebilirsin."

"Sadece... yapmasak olmaz mı?" Yıkıcı olayları tekrar yaşamak istemiyorum. Ayrıca Kirian olanları öğrenirse o da sinirlenir. O zaman ikimiz de kötü bir ruh halinde oluruz. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bir kitap getirdim."

Ciltli kitabı elime aldım ama adını ve kapağını görünce utanarak yakındaki bir ağaç kütüğünün üzerine bıraktım. Evden çıkmak için o kadar acelem vardı ki, raftan rastgele bir kitap almıştım ama bu annemin açık saçık aşk romanlarından biriydi.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Ben de yaptım. Birkaç ay önce yaz aylarında kütüphaneye koşmak istemedim ve annemin koleksiyonundan bir şeyler ödünç aldım. Hem Kirian hem de benim için eğitici oldu.

"Canım okumak istemiyor." Kirian düşünceli bir şekilde çenesine vurarak etrafımda dönüyor. "Konuşmayı tercih ederim."

Başımı sallıyorum.

Bir şey istediğinde, acımasızdır. Sanırım onu koca bir krallığa liderlik etmeye layık kılan da bu.

Şu anda benden sadece bir adım uzakta ve iri bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Yanında durmak beni küçük bir karides gibi hissettirse de artık onun cüssesine alıştım.

Birbirimizi tanıdığımız ilk hafta içinde Kirian'ın çocukluğu gözlerimin önünden kayıp gitti. Birkaç gün içinde o güçlü, heybetli bir adam olurken, ben her zaman olduğum gibi beceriksiz bir kız olarak kaldım.

Onu ilk kez sakallı gördüğüm zamanı asla unutmayacağım. Onu çok daha yaşlı gösteriyordu. Daha sert.

Bugün yüzü kısa kirli sakallarla kaplı. Kasları iri ve belirgin, saçları ise neredeyse bel hizasında. Uzun saç telleri dreadlock şeklinde ve parlak siyah boncuklarla süslenmiş.

Yetişkin Kirian nefes kesici. Hiç şaşırmadım. Görünüşe göre, fae'ler fiziksel olarak zirveye ulaştıklarında yaşlanmayı durduruyorlar, bu da yaklaşık yirmi beş yıl. Kirian bir buçuk metreye kadar büyüdü. Ben 1.80'in biraz altındayım, yani o benden bir karış daha uzun.

Kollarını uzatarak bana sarılmaya
çalışıyor. Ben kaçıyorum. "Yapma."

Dudakları kısıılır. "Ne zamandan beri sarılmaktan nefret ediyorsun?"

"Şu andan beri. Bugünden itibaren." Bu koca bir yalan. Onun içinde erimekten bir şey istemiyorum ama o zaman ne kadar çirkin olduğumu anlar.

Duraklıyor, duyamadığım bir sesi dinliyor. "Çekirgeler bana senin saçmaladığını söylüyor."

Neredeyse gülümseyeceğim.

Kirian insan küfürlerinin hayranı oldu.

Görünüşe göre, o ilk gün 'grev' kelimesini söylediğinde hissettiğim şok bir tesadüf değildi. Binlerce yıl önce onun dünyasında bir fae büyücüsü bu küfür üzerine bir büyü yapmış. O zamandan beri, ne zaman biri bu kelimeyi yüksek sesle söylese, statik elektriğin yükselmesine neden oluyor ve yakınlardaki herkes için hoş olmayan bir kıvılcıma yol açıyor.

Neyse ki "strike", "F" ile kolayca değiştirilebilir. İyi bir arkadaş gibi, Kirian'a 'fuck'ın çok yönlü kullanımını öğrettim. Ancak, bazen gerçekten sinirlendiğinde, bunu söylemenin fae yoluna geri dönüyor ve sonunda şok oluyorum.

"Eğer bana neler olduğunu anlatmayacaksan, o zaman ben de sana haberlerimi anlatmayacağım." Kirian önümde adımlıyor, botları her ölçülü adımda sonbahar yapraklarını hışırdatıyor. "Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. Sessiz hareketi hissedince sırtıyor.

"İyi haber mi?" Umutla sordum. "Mutlu bir şeyler duymayı çok isterim."
"Ah, ah. Sadece bir anlaşma yaparsak."

Kurnaz Fae. Karşı koyamayacağımı biliyor. Konu onun hakkında bilgi vermek olduğunda değil. Şimdiye kadar davranışlarımı, alışkanlıklarımı ve sırlar konusundaki zayıflığımı biliyordu.

"Boyun eğmeye bu kadar yakınsın." Parmaklarını birbirine kenetleyerek birkaç adım solumda durdu.

Bazen beni okuma yeteneği beni . "Peki," diye homurdanarak kabul ediyorum. " önce sen."

"Tahttaki yerimi hak ettim" dediğinde yüzünde bir sırıtma beliriyor. Önümüzdeki iki hafta içinde kral olarak taç giyeceğim."

Midem bulanıyor. "Onu buldun mu? Eşini mi?"

Artık bunu nadiren soruyorum. Geçmişte merakım beni ele geçirmişti. Eskiden ona sürekli ruh eşi hakkında sorular sorardım. Sonra cevabı bilmek istemediğimi fark ettim.

Bir gün buraya gelmeyi bırakacak.

Belki de bugün onu son görüşümdür.

"Hayır" diye cevap verdiğinde tekrar ağlamaya başlamak üzereydim. Ciğerlerimden çıkan havanın vınlamasına engel olamıyorum.

Rahatlamamalıydım. Kirian sadece arkadaşım olmakla kalmadı, *en iyi* arkadaşım oldu. En iyi arkadaşların birbirleri için iyi şeyler dilemesi gerekir. Onun aşık olmasını ve görme yetisini geri kazanmasını istemeliyim.

Ben bencil bir pisliğim. "Kraliçe olmadan kral olmana izin mi verecekler? Bunun hoş karşılanmadığını sanıyordum."

"Hoş karşılanmıyor ama yasadışı değil. Lanet işleri zorlaştırdı ama krallığın bunun acısını çekmesine izin veremeyiz. Babam yorgun ve bir halefe ihtiyacı var. Kraliçe olsa da olmasa da büyük bir hükümdar olacağım."

"Yapacağınızı biliyorum." Kendim için üzülmeyi unutarak onunla birlikte ben de gülümsüyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Tebrikler."

Kirian kollarını tekrar kaldırarak beni içeri davet ediyor ve ben daha fazla direnemiyorum. Ona doğru gidiyorum, kollarımı gövdesine doluyorum ve başımı kafesine bastırıyorum. Sabit kalp atışları kulağımın dibinde duyuluyor ve bu rahatlatıcı bir ses.

"Bu da ne?" Saçımı okşamaya çalıştığımda, tam da saklamak istediğim şeyi buldu.

"Bu sabah -" Sniff "- otobüste arkamdaki çocuklar sırayla saçıma sakız tükürdüler. Eve gitmek zorunda kaldım, böylece annem onu çıkarmaya çalışabilirdi,

ama çok fazla vardı. Tek çözüm saçlarımı kestirmektir. Saçlarım benimle ilgili tek güzel şeylerden biriydi ve artık yok. Çok çirkinim."

Hıçkırıklara boğuluyorum ve Kirian başımı okşarken gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor. Stilist mümkün olduğunca uzun tutmaya çalıştı ama yine de bir erkek çocuğu gibi görünüyorum.

"Şu çarpıcı piçler," diye küfrediyor Kirian.

Çok yakın olduğumuz için, yasak kelimenin güçlü kıvılcımı yanağımda tutuşuyor.

"Ah." Elim o noktaya gitti.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Geri çekilip çenemi kavıyor ve acısını dindirmek için başparmağıyla çılgınca yüzümü ovuyor. "Bana bu suçluların kim olduğunu söyle," diyor sert bir ses tonuyla. "Fae saç çok değerlidir. Ona zarar vermek ya da çalmak krallığımda cezalandırılabilir bir suçtur."

Öfkesi ve tehditleri beni içten bir kahkahaya sürüklüyor. "Ben bir fae değilim, ama yine de teşekkürler. Burada işler böyle yürümüyor. Annem onların anneleriyle konuşacak. Annem onlarla işini bitirene kadar idam edilmeyi isteyebilirler."

Kirian, parmakları elbisemin askılarına doğru inerken memnuniyetsiz bir ses çıkarıyor. "Peki sen ne giyiyorsun?"

"Bu gece okulda mezuniyet balosu var," diye cevap veriyorum, pembe simli ve tüllü elbiseme bakarken perişan bir halde. "Gitmeyi planlıyordum ama saçım bu haldeyken gidemem."

Gelinliği sadece annemi yatıştırmak için giymiştim. Bunun için çok para harcamıştı ve eğer kendimi güzel hissedersen beni dansa gitmeye ikna edebileceğine kendini inandırmıştı.

İki yüz dolarlık bir elbise giymek sadece başımın vücuduma ne kadar eğreti durduğunu gösteriyor.

Zor pas.

Kirian boğazını temizler. "Bu baloya bir... taliple mi gitmen gerekiyordu?"

"Bir talip mi?" Kirian'ın kısılmış yüz ifadesine bakıyorum. "Randevu gibi bir şey demek istiyorsun. Hayır. Kimse bana sormadı. Sadece tek başıma gelecektim. İnsanlar benden hoşlanmıyor diye lisenin eğlenceli şeylerini kaçırmak istemiyorum." Bu geceyi düşündüğümde gözlerime yeni bir ıslaklık dalgası doluyor. "Sadece normal olmak istedim. Bir geceliğine de olsa kendimi

İçinde. Bu kesinlikle olmayacak. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmayacak. Pes ediyorum. Anneme evde eğitim teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sormak için planlar yaptım bile."

Kirian bir kez daha sarılmak için beni kendine çekti. "Quinn, sen asla normal olamayacaksın. O embesillerle bir tutulamayacak kadar nazik, zeki ve güzelsin."

"Teşekkürler," diyorum. Bu kabul edilebilir bir yanıt, aynı fikirde olmasam bile

Onu.

"Leydim, bu dansı bana lütfederseniz çok onur duyarım."

Geri çekilip bana elini gömleğinin kolu yukarı kalkıyor.

Cildinde bir santimlik kırmızı kabarcıklar gördüğümde nefesim kesildi.

"Bileğine ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Demir pranga. Gia taç için bana meydan okudu." "Yine mi?"

"Ve ben kazandım." Sırıttıyor. "Yine ve son kez."

Kirian'ın kendi ailesinin acımasızlığından tiksinerken, kötü bir şey söylememek için yanağımın içini ısıtıyorum.

Onu iki buçuk yıldır tanıyor olmama rağmen, hala Fae'lerin yöntemlerini anlamıyorum. Kan dökmek onlar için sadece sıradan bir Salı gününün tanımı. Genellikle vahşi ve acımasızdırlar.

Demek istediğim, kendi kız kardeşi bir kavga sırasında onun üzerinde demir kullandı. Anında yaktığını düşünürsek, bunun büyük bir hayır-hayır olduğunu düşünürsünüz.

Görünüşe göre, Gia güce aç. Yönetimi devralmak için ağzı sulanıyor ama ikinci sırada. Kirian doğuştan ve güçlü bir varis. Yüzyıllarını dövüş yeteneklerini geliştirmek için harcadı. Sadece dört duyusuna güvenmesine rağmen yenilmedi.

, o destansı boyutlarda bir baş belası.

Kardeşimle yakın değiliz -on beş yaş fark olunca böyle oluyor- ama beni sevdiğini biliyorum. Ailem sadece bir çocuk istiyordu. Bunu planladılar, başardılar ve işlerinin bittiğini düşündüler. Ben annemin kırk yedi yaşında hiç beklemediği bir "sürpriz" oldum. Bana hamile olduğunu bile bilmiyordu. Sadece kilo aldığını düşünmüş, sonra bir gün krampları tutmuş ve beni küvette doğurmuş.

Bazen bana bu yüzden mi bu kadar hoşgörülü davrandığını merak ediyorum. Yalan söylemeyeceğim, yaptığım çok şey yanıma kâr kalıyor. Sadece her gün ormana kaçmamı engelleyemeyecek kadar yorgun.

"Gia seni incitti." Dudaklarımı birbirine bastırarak yarayı inceliyorum, çiğ bölgeye dokunmamaya dikkat ediyorum. "Bu doğru değil. O senin ailen."

"Kendince bana bir iyilik yaptığına inanıyor. Benim yerimi almanın işimi kolaylaştıracağını düşünüyor."

"Eminim kör bir adam tarafından dövülmek onu çok üzüyordur," diye espri yapıyorum.

Kirian kıkırdar. "Hem tek elle. Benim için endişelenmeyin. Dansımız bitene kadar iyileşmiş olacak."

İç çekiyorum. Her ne kadar ona bebek gibi davranmak istesem de, o haklı. Büyük, korkunç Fae Kralı'nın onun için hiçbir şeyi düzeltmeme ihtiyacı yok.

"Tamam." Elimi beceriksizce onun elinin içine koyarken diğer elimi de omzuna koydum.

Dans etmeyi bilmiyorum ve müzik de yok. Ama önemli değil. Bu, okuldaki herhangi bir mezuniyet balosundan çok daha iyi.

Kirian gözlerini kapatıyor ve gücünün arttığını hissediyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve kafa derimde dikenli bir his oluşuyor.

Birden etrafımızda yüzlerce ateş böceği yanıp sönmeye, cırcır böcekleri cıvılamaya başlıyor. Bu cıvıltılar değişiyor ve unutulmaz bir melodiye dönüşene kadar birleşiyor.

Kirian'ın doğayı ikna etme yeteneği etkileyici bir güç ve beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Şimdi başka bir nedenden dolayı gözlerim buğulanıyor. "Çok güzel." "Sadece senin için en iyisi, genç olan."

Ona olan aşkımın daha da güçlenmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum ama yanılmışım. Çünkü onun bana hissettirdikleri -güzel ve değerli- asla doyamayacağım bağımlılık yapan bir uyuşturucu gibi.

Sadece benim için sakladığından şüphelendiğim yumuşak bir sesle bana fae dansının adımlarını öğretiyor. Vals'ten çok farklı değil ve çabuk kavırıyorum.

olduğunu anlamadan önce, sorunsuz bir şekilde birlikte hareket ediyoruz. Ellerimizi koyduğumuz yer dışında fazla fiziksel temas yok. Bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradım ama muhtemelen en iyisi bu. Kirian'ın on beş yaşında zavallı bir çocuğun ona sarkıntılık etmesine ihtiyacı yok.

Çok istesem bile.

Birlikte sallanırken, Kirian'la birbirimizden ne kadar çok şey öğrendiğimizi, ne kadar yakınlaştığımızı düşünüyorum. Ona kitap okuyorum, ağaç evimde takılıyor ve o sık sık tarladan hanımeli topluyor. Puding yiyoruz ve bazen saçlarıyla oynamama izin veriyor.

Birçok kez ona okuldaki zorbalıktan bahsettim, o da beni hemen birinin kafasını kesmekle tehdit etti. O da bana

Yoksulluk çeken köylülerden Gün Diyarı ile sürekli yaşanan anlaşmazlıklara kadar krallığındaki zorlukları.

Barış anlaşması hâlâ yürürlükte ama sallantılı bir zeminde. Kirian ayrıntılara girmede ama Gün Diyarı'nda kabataslak bir şeyler oluyor.

Yine de iyi geçinmek için bir sebepleri vardır - hiçbir erkek ruh eşini bulamadığı için lanet hâlâ devam etmektedir.

Kirian vücudumu bir dalışla indirmeden önce beni bir daire içinde döndürüyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyorum usulca, yere paralel bir şekilde havada süzülürken.

Elini sırtıma koydu. Bunu ona daha önce hiç söylememiştim. Bildiğini sanıyordum ama bunu duymak her zaman güzeldir.

Birkaç saniye cevap vermiyor ve kalbim sıkışıyor çünkü karşılık vereceğini sanmıyorum.

Ama sonra beni kaldırdı ve gülümsedi. "Ve sen benimsin." Eğilerek dansı bitiriyor. "Geçit çağırıyor. Gitmeliyim, genç adam."

"Beni de yanında götür." Düşüncesizce bir istek. Tam olarak düşünmediğim bir istek. Ama şu anda, ciddiğim.

"Bunu yapamam," diye yanıtlıyor Kirian, peri saçlarımı okşayarak. "Yılda sadece bir portal açabilirim. Bu da kendi dünyana geri dönebilmen için benim dünyamda on iki ay geçirmen gerektiği anlamına geliyor."

"Yılda sadece bir portal mı alıyorsunuz?" Bu yeni bir bilgi. İsteddiği yere zıplayabildiği izlenimine kapılmıştım. "Ve onu buraya gelmek için mi kullanıyorsun? Beni görmek için mi?"

"Gitmeyi tercih edeceğim başka bir yer yok," diyor kesin bir ifadeyle. Ve böylece saçımı unutuyorum.

CHAPTER 5

Kirian

Endiŕe portaldan geçerken zihnimi sarıyor ama sadece bir kiŕiye ait olan belirgin tatlı kokuyu yakaladığımda sakinleŕiyorum. Quinn yakınlarda.

Onu her ziyaret ettiğimde, gelmeyeceğinden korkuyorum - kontrolüm dıŕındaki koŕullar bizi ayıracak diye. Daha önce de oldu. Bunun beni neden bu kadar rahatsız aıklayamıyorum. Sadece onun beni mutlu ettiğini biliyorum ve onu gremediğimde hayal kırıklığının ötesine geçiyorum.

Ayak sesleri yaklaŕtıķa, yukarıdaki dallar heyecanla titriyor.

Doğa onu sevir. Ağaçlar, böcekler, imenler.

Tıpkı benim gibi onu bekliyorlar.

Onunkinden daha saf bir kalp tanımadım. Gerçek mutluluğu sadece burada olduğumda hissediyorum.

Gülümseyerek cebime uzanıyorum ve elimi Quinn için getirdiğim hediyenin etrafına kapatıyorum. Pürüzsüz ŕiŕe küçük, yaklaŕık avucumun uzunluğu kadar ama içinde güçlü bir iksir var.

Ona Fae saının değerli olduğunu söylediğimde ŕaka yapmıyordum ve benimkini onunkiyle takas ettim. Bana portallarımı veren büyücünün izini bulmam sekiz ayımı aldı. Quinn'in altı kat daha hızlı uzamasını sağlayacak bir tonik karŕılıđında ona kendi saçlarımdan altı santim vermek zorunda kaldım. Benim için pek bir ŕey fark etmedi. Saçlarım zaten çok uzamıŕtı.

"Merhaba," selamlıyor beni, sesi dne göre çok daha neŕeliydi.

Sevindim. Ağlamasından nefret ediyorum. O ağladığında, kemiklerimde sinir bozucu bir sızı hissediyorum. Zihnim kana susamıŕlıkla doluyor ve ona haksızlık eden herkesten intikam almak için can atıyorum.

"Sana bir nimet borcum olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Birķa adım uzaklaŕtıđında sordum.

"Tanıŕtıđımız günü m
kastediyorsun?" "Evet."

"Evet," diye yavaşça yanıtlıyor. "Ama bu uzun zaman önceydi. Karşılığında hiçbir şey beklemedim. Sana yine de yardım ederdim."

"Mesele bu değil. O zamandan beri sana borçluyum ve sonunda borcumu ödemenin bir yolunu buldum." Elimi ters çevirerek avucumdaki şişeyi gösteriyorum. "Bu saçlarının yeniden uzamasını sağlayacak. Hemen değil ama insanların soru sorabileceği kadar hızlı. Kasabanızda güzellik tonikleri satan dükkânlar var, değil mi? Belki de bahsettiğiniz alışveriş merkezinde?"

"Evet."

"Güzel. Sadece oradan aldığını söyle. İnsanların çok sevdiği hindistan cevizi yağından yapıldığını açıkla."

Onu kabul ediyor ve incelerken sütlü sıvıyı sallıyor. "Hindistan cevizi yağının burada popüler olduğunu nereden biliyorsun?"

"Damon." Kuzenimin Quinn'in dünyası hakkındaki bilgisi benimkinden daha geniş. "Bitene kadar günde bir kez kafa derine masaj yap."

"Ve sadece daha uzun mu olacak? Sihir gibi mi?" Başımı salladım. "Aynen sihir gibi."

Ciyaklıyor. "Ohmigod, buna inanamıyorum! Bu çok harika. Söz veriyorum seni sonsuza dek seveceğim."

Onun sözleri kalbimin sevinçle çarpmasına neden oluyor.

Ciddi değil. Bu, insanların gelecekteki sonuçlarını düşünmeden söyledikleri şeylerden biri, ama fae'ler yeminlerini çok ciddiye alırlar.

"Quinn, tutamayacağın sözler vermen konusunda sana ne demiştim?" "Bunu yapmamam gerektiğini, özellikle de bir fae ile?"

"Bu doğru. Arkasını bir şey söyleme."

Quinn'e dünyamdan ne kadar bahsettiğim konusunda seçici davranıyorum. Kurallar ve gelenekler iyi ama Valora'nın bazı yönlerini duyamayacak kadar masum. Gündüz Diyarı erkeklerinin hem insan hem de fae dişileri üreme amacıyla kaçırması gibi.

Quinn'e birkaç yıl önce cadıları aramaktan vazgeçtiğimi de söylemedim. Çok tehlikeliydi. Avlarımız sırasında haydutlarla, haydut Day askerleriyle ve vahşi hayvanlarla karşılaşp duruyorduk. Bu da gereksiz kavgalara, yaralanmalara ve hayat kayıplarına neden oluyordu. Bardağı taşıran son damla ise en iyi adamlarımdan birinin Gölge Diyar'da ölmesiydi. Kafası bilinmeyen bir canavar tarafından koparıldı ve ailesi hala yasını tutuyor.

"Ama ciddiyim, Kirian." Quinn'in kolları gövdeyi sarıyor ve beni sıkıca kavıyor. "Seni sonsuza dek seveceğim, sonsuza dek."

Kökü derin bir dostluğa dayansa da yeminindeki gerçekliği hissediyorum. Sıcak bir yudum çay gibi karnıma yerleşiyor.

Ben de söylemek istiyorum ama korkuyorum. Bir çocuğun beni Quinn kadar korkutması komik. Ve o bir çocuk.

Gençler düşüncesiz ve kararsızdır. Fikirlerini rüzgarın yön değiştirmesi kadar çabuk değiştirirler. Bir gün büyüyecek ve beni farklı görecektir. Ne kadar farklı, bilmiyorum.

Eninde sonunda ilişkimizin ya daha ileriye gideceğini ya da yok olup gideceğini biliyorum.

Hiçbir şey düşünmemek ona biraz daha sıkı sarılmama neden oluyor.

CHAPTER 6

Quinn

18 Yaş Old

Yerimize doğru ilerlerken şimdiden terliyorum ve bunun nedeni yaz sıcağı değil. Misketi avucumun içinde hızla yuvarlarken, bugün yüzüncü kez kendimi sorguluyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Kalbim, tıpkı ayaklarımın altında kırılan dallar gibi parçalara ayrılacakmış gibi hissediyor.

Hanımeli tarlasında duran Kirian'ı gördüğümde, ona hayran olmak için bir an duruyorum.

Beyaz pamuklu gömleği kaslı sırtına ve omuzlarına doğru uzanıyor. Dün saçında olan sedefli boncuklar gitmiş, uzun bukleler rüzgârda özgürce akıyor. Giydiği pantolon dar kalçalarını sarıyor. Ve lanet olsun, bu adamın harika bir kıcı var.

Onu özleyeceğim. Onu
özleyeceğim.

Yıllar geçtikçe, arkadaşlığımız düşündüğümde çok daha fazlası haline geldi. Kirian uyandığımda düşündüğüm ilk şey. Bütün gün aklımda o var ve onunla birlikte olmadan mutlu olamıyorum. Uykuya dalmadan önceki son dileğim o.

O benim dünyam.

Ve bu bir sorun.

Hayatımın bana ait olmayan birinin etrafında dönmesine izin veremem.

"Orada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor, dönerken sırtıyor.

"Çekirgeler mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken boğazım düğümleniyor.

"Beni yine mi ispiyonladılar?"

Başını sallayarak cevap veriyor, "Esintideki koku. Tüm diyarlardaki hiçbir şey senin kadar güzel kokmuyor."

Bunu çok daha zorlaştıracak.

Attığım her adımda içimi bir korku kaplıyor ve ciğerlerim görünmez bir ağırlık tarafından eziliyormuş gibi hissediyorum.

Sadece birkaç adım uzaklaştığımda, çelik gibi bir kararlılıkla omurgamı dikleştiriyorum. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"O nedir, genç olan?" Başını yana eğiyor. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Uzanarak, bana verdiği sihirli yağın iki ay içinde bitmesine rağmen, onun sayesinde hala olması gerekenden daha hızlı uzayan saçımın bir tutamıyla oynuyor.

Bunun gibi küçük jestleri hatırlamak göğsüme keskin ağrılar gönderiyor. Kalp kırıklığı acıtıyor. Gerçek anlamda.

Sertçe yutkunarak göğüs kafesimi ovuyorum. "Yarın burada olmayacağım."

Kirian'ın gülümsemesi düşüyor. "Nerede olacaksın?"

"Ya da ondan sonraki gün," diye devam ediyorum. "Ya da ondan sonraki gün." Yüzü kararıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yarın üniversiteye gidiyorum. Sana söylemek için son dakikaya kadar bekledim çünkü bunun birbirimizi uzun süre göremeyeceğimiz anlamına geldiğini biliyorum."

"Ne kadar sürecek?"

"Şükran Gün'ünde geri döneceğim, o da yaklaşık yüz gün sonra."

"Yüz gün mü?" diye . "Bu benim için bir yüzyıl!" "Biliyorum, ama-"

"Hayır. Bunu yasaklıyorum." Sert ses tonuyla, olduğu gibi bir kral gibi konuşuyor. "Gitmiyorsun."

Ona bakakaldım. "Affedersiniz, bunu yapamazsınız. Ben senin deneklerinden biri değilim."

"Evet, yapabilirim ve yapıyorum. Seni görmeden o kadar uzun süre kalamam. Yapamam." Sesi çatlıyor. "Birkaç yıl önce grip olduğun zamanı hatırlıyor musun? Sekiz gün ortalıkta yoktun. Seni görmek için sekiz acı dolu yıl bekledim. Ya evden çıkamadığın o kötü kar fırtınası? Üç yıl."

Her gün burada olmaya çalışsam da bu her zaman mümkün olmadı. Bir ya da sekiz günü kaçırmak zorunda kaldığım zamanlar oldu ve Kirian toplantılarımız ne kadar uzun sürerse o kadar huysuzlaşıyor gibiydi.

"Sanırım ikimizin de bu ayrı zamana ihtiyacı var," diyorum yere bakarak, çünkü onun üzgün yüzünü görmeye dayanamıyorum. "Birbirimizi geride tutuyoruz."

"Birbirinizi neyden alıkoyuyorsunuz?"

"Her şeyden!" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ergenlik yıllarımı arkadaş edinmek, spor yapmak ve danslara -gerçek danslara- gitmek yerine sana bakarak geçirdim."

"Beni ay gibi mi görüyorsun?" Yüzünde yarı bir gülümseme belirir. "Burada ciddiym, Kirian."

"Ben de öyle. Bunu bize yapma."

İstemiyorum. İstedığım son şey arkadaşlığımızın bitmesi. Gerçek şu ki, onunla birlikte olabilmek için bir ömür boyu "normal" olmaktan vazgeçebilirim.

Ama yapamam. Bu işler böyle yürümez. Biz ayrı dünyaların insanlarıyız.

"Seni seviyorum, Kirian. Sana *aşığım*." Gözlerim yanıyor. Lanet olsun. Ağlamayacağıma dair kendime söz vermişim. "Her gün, bana geri döndüğünde, onu bulduğunu söyleyeceğinden korkuyorum -eşini. Ve bu kalbimi kıracak, çünkü o ben değilim. Eninde sonunda olacak ve o zaman geldiğinde seni bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Beni gerçekten önemsiyorsan, hemen şimdi gider ve bir daha asla gelmezsin-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan Kirian öne çıkıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve eğiliyor. O yaklaştıkça zaman ağır çekimdeymiş gibi geliyor.

Dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce nefesi ağzımın üzerinde dolaştığında olduğum yerde donup kalıyorum.

Görkemli bir an için tüm hayallerim gerçek oldu.

Kirian'ın ağzı hayal ettiğim kadar yumuşak ve bu sadece tek bir gagalama değil. Beni tekrar tekrar öperken dudakları benimkilere masaj yapıyor ve ısıyor.

Öptüm.

Lanet.

Hayır.

Göğsünü iterek, bir nefesle ondan ayrılıyorum. "Ne sen? Kirian, eğer başka birini öpersen..."

Bu cümleyi bitirmek zorunda değilim. Lanetin şartlarını o da benim kadar iyi biliyor.

Daimi.

Beni öptüğü için bir daha asla göremeyecek.

"Neden?" Nefes nefese talep ediyorum. "Bunu neden yaptın?"

tutarak burun gelene kadar eğiliyor. "Çünkü gözlerim olmadan yaşayabilirim ama sensiz yaşayamam."

Ah, şu kelimeler. O güzel, harika, mükemmel kelimeler. Ondan tekrar söylemesini istiyorum. Başka bir öpücük için yalvarmak istiyorum.

Ama bu yanlış. Benim için bu kadar değerli bir şeyden vazgeçmesine izin veremem.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Belki de burada olduğu için sayılmaz."

"Bu sayılır," diyor son olarak. "Bitti."

"Cadıları bulabilirsin," diye devam ediyorum mantıksızca, ileri geri adım atmak için ondan ayrılıyorum. "Sizler sürekli bir ucubeyi , bu yüzden yakında onlarla karşılaşacaksınız. Bu durum hakkında soru sorabilirsiniz _."

"Quinn, bitti."

Odaklanmamış lavanta rengi gözlerine bakıyorum ve onun yıldızları bir daha göremeyeceğini düşündüğümde parçalanmış kalbimde çatlak daha oluşuyor. *Onun yıldızları.*

Ailesi. Ağaçlar, çiçekler, bulutlar ve gülümseyen yüzler. Sıradan insanların her gün kanıksadığı her şey.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Sesim titriyor. "Yarın yine gidiyorum."

Kirian'ın dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor ve *hayır* kelimesini pek sık duymadığı hissine kapılıyorum.

Elleri kalçalarına gider ve bir nefes verir. ". Ne?

"Tamam mı?" Yankıladım. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla mücadele etmeden gitmeme izin vermesi beni biraz aşağıladı. "Tamam o zaman." Göz kırpiyorum. "Misketimi geri istiyorum."

Nedense Kirian'ın cebini karıştırmasını ve yuvarlak topu avucuma bırakmasını izlemek en acı verici kısmı. Çünkü bu çok son.

Son.

"Kasım ayının son haftası gibi buraya döneceğim. Belki o zaman görüşürüz?" Burnum yanıyor ve yeniden bir araya gelen misketleri cebime sokarken gözyaşlarımı tutuyorum.

"Sarılıp vedalaşmak mı?" Kollarını açarken Kirian'ın yüzü soğukkanlı. Ona doğru giderken çenem titriyor.

Ağlama, ağlama.

Yüzümü yontulmuş göğsüne bastırarak sırtındaki kasları dolaşıyorum. Parmaklarım aşağıdan başlıyor, gerçekten harika kışının hemen üzerindeki çukurlara çarpıyor. Sonra omurgasını saran siniri hissederek yukarı çıkıyorum. Kürek kemiklerinde bitiriyorum, ellerimi uzatıyorum, dokunarak ne kadar geniş olduğunu ölçüyorum.

Kirian ve ben aynı anda iç çekiyoruz.

Artık onun dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, artık ona olan hislerimin tamamen karşılıksız olmadığını bildiğime göre... bu sarılma diğerlerinden farklı hissettiriyor. Yüklü.

Onun gitmesine izin vermek istemiyorum ve hayatımla ilgili kararlarımı yeniden gözden geçiriyorum.

Bu kasabada kalmak, dondurmacıdaki işime devam etmek ve günlerimi Kirian'la geçireceğim birkaç saati bekleyerek geçirmek çok mu kötü olurdu?

Evet. Evet, kötü olurdu. Belki hemen değil ama bir gün. Beni terk ettiğinde.

"Burada bir öpücük sayılmıyorsa, o zaman bir daha yapsak da fark etmez" dediğinde ondan uzaklaşıyorum.

Adam haklı. Ve ben zayıfım.

Çenemin altına bir parmak eklemi yerleştirip yüzümü kaldırırken itiraz etmiyorum. O ilerlerken zar zor nefes alıyorum. Dudaklarımız tekrar birleştiğinde gözlerimi kapatıyorum.

Dili dışarı fırlayıp dudaklarımı ayırıyor. Tadının hoşluğuna şaşırarak ağzının içine doğru soluyorum. Bunu ikinci kez yaptığında, buna hazırım. Dilim onunkiyile buluşuyor, kayıyor ve okşuyor.

İnleyerek öpüşmeyi derinleştiriyor, ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Ellerim göğsünden yukarı kayıyor ve tırnaklarımı göğüs kaslarına geçiriyorum.

Hırılıyor, gürleyen sesi dudaklarımda titreşiyor.

Elleri vücudumdan aşağı kayarken kışkımda duruyor. Oramı avuçluyor, yumuşak etimi okşuyor. Otomatik olarak sırtımı kamburlaştırıyorum ve meme uçlarım karnına sürünüyor. Zevk karnımda zonkluyor.

Başım dönüyor.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra gözlerimi açıyorum ve düşmekte *olduğumu* fark ediyorum. Kirian'ın tüm vücudu geriye doğru eğiliyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekiyor.

"Ne-" Serin, nemli hava tenimi kapladığında sözüm kesiliyor. Işık aniden karanlığa dönüşüyor. "Ooof." Kirian'ın iri gövdesi düşüşümü engellemiş olsa da, ikimiz de yere düştüğümüzde nefesim kesiliyor.

Soluma bakıyorum. Sağıma. Kirian'ın sırttan yüzüne.

"Krallığınıza hoş geldiniz kraliçem."

Nutkum tutuldu, verdiğim tek tepki birkaç tutarsız sestten ibaret. Burası benim ormanım değil. Burası bildiğim hiçbir dünyaya benzemiyor ve o zaman ne yaptığını anlıyorum.

"Beni portaldan mı geçirdin?" Kendimi iterek ayağa kalktım. Ne yapacağımı şaşırdım, yönümü bulmaya çalışırken sallanıyorum.

En parlak yıldızların ve üç ayın olduğu bir gece gökyüzü görüyorum. *Üç tane*. Biri o kadar parlak ki bana sönük bir güneşi hatırlatıyor ve ışık manzaranın üzerine gümüş bir parıltı yayıyor. Mükemmel yeşil çimenlerle kaplı inişli çıkışlı tepeler var - görünürde tek bir ot bile yok. Dağlar uzakta ufku kaplıyor ve hemen arkamda ıssız bir arnavut kaldırımını yol var.

"Kirian," diye azarladım. "Beni geri götür."

"Korkarım bu mümkün değil." Ayağa kalkarak ellerini belime koydu ve "Kollarını boynuma dola" diye emretti.

Bir yırtılma sesi duymadan ve arkasında iki dev gölge belirmeden önce aldığım tek uyarı bu.

"Kanatlar," diye ciyakladım. Belki de sırtı bu yüzden bu kadar büyüktür. Orada kocaman kanatları var. Böcek kanatları gibi yarı saydam ya da kuş kanatları gibi tüylü değil. Grimsi kahverengi ve derimsi, bana bir gargoye ya da ejderhayı hatırlatıyor. "Uçabiliyor musun? Bunu bana neden hiç söylemedin?"

"Valora dışındaki diyarlarda çalışmıyorlar," diyor Kirian, sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi kayıtsızca. "Sana gösteremeyeceksem söylememin ne faydası var?"

Ben cevap veremeden belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve havalanıyor. Yerden ayrılırken çığlık atıyorum ve yatay pozisyona geçtiğinde kollarım neredeyse boynunu boğuyor.

Düşebilirim. Şu anda ölümüne düşebilirim.

Gözlerimi kapatıp birkaç itirazda bulundum. Ne söylediğimden bile emin değilim. Sadece bir sürü *lütfen, kutsal bok ve ohmigod* var.

Hayvan beni silkeliyor.

Beni susturuyor. Tanıştığımız gün bana köylü dediğinden beri bu kadar kaba olmamıştı.

"Eve gitmem gerek!" Rüzgarda
bağırıyorum. "Evindesin."

Harika. Mantıklı, akli başında Kirian gitti. Onun yerine beni kaçırın bir hödük var.

Bir Fae kralının ruhsal çöküşüne tanık olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?

İşte .

CHAPTER 7

Kirian

Bu yolculuğu adresinden binlerce kez yaptım ama hiç birini taşıırken yapmamıştım. Çok kıpır kıpır birini.

"Tekmelemeyi kes. Seni düşürmek istemiyorum." Ben asla böyle bir şey yapmam ama Quinn bunu bilmiyor.

Çılgılık atıyor ve boynumu acı verecek kadar sıkıyor. Bacakları belime dolanıyor ve uyluklarının arasındaki sıcak yer sikime sürtünüyor.

İnliyorum. Kanatlarım titriyor ve alçalıyoruz, ama daha sert çırparken bizi hızla düzeltiyorum.

Öpüştüğümüzden beri ereksiyon halindeyim ve onu elde edene kadar sikimin tatmin biliyorum.

Yıllar boyunca Quinn'e karşı çok dikkatli davrandım.

Birbirimizi tanıdığımız o ilk haftadan sonra bir daha hiç el ele tutuşmadık. Aramızdaki büyük yaş farkı göz önüne alındığında, uygunsuz görünüyordu.

Başka şekillerde de şefkatliydik. Ara sıra sarılmak iyiydi. Rahatlatıcı sırt sıvazlamaları gerekliydi. Dans etmek eğlenceliydi. İstedğim zaman yüzüne dokunmama izin verirdi, çünkü onu görebilmemin tek yolu buydu. Ama o büyüdükçe ve olgunlaştıkça, ilişkimiz çocukluğumdan beri umutsuzca beklediğim bir şeye dönüştü. Etkileşimlerimiz çapkınlaştı. Sarılmalarımız daha uzun sürdü. Kalplerimiz biraz daha hızlı atmaya başladı.

Son yüz yıl benim için özellikle zor geçti. Kendimi tutmak zorlaştı. Birlikteyken kendimi sık sık ona uzanırken buluyordum. Rahatlamak için değil.

Sırf ona dokunmak istediğim için.

Sonra bugün, gerçek duygularını filtresiz bir şekilde ortaya koydu. Bana değer verdiğini biliyordum ama bunun boyutunu fark etmemiştim.

O beni seviyor.

Onun kalbini kırma yeteneğim var, çok kırılgan bir şey.

Onun acısının sebebi olmayı reddediyorum, o benimkinin sebebi olsa bile. Yüzlerce savaş yaşadım. Ağır yaralandım. Ve her yıl onu görmeyi beklemek acı verse de, hiçbir şey bugünkü kadar vermedi.

Quinn bana gideceğini ve uzun bir süre burada olmayacağını söylediğinde bunu kaldıramadım.

Tersledim.

Onu öptüğümde, kendimi sonsuza dek bu lanete mahkum ettim. Buna değdi.

Quinn bir süredir Valora'da bana katılma isteğini dile getiriyordu ve burada benimle birlikte olması doğru geliyor.

Pes etmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama bir ultiatomu duyduğumda tanıyabilirim. Evinden aniden ayrılmasına üzölmüş gibi davrandı ama geçmişte de istediğı buydu.

Ona gözlerime ihtiyacım olmadığını söylediğimde ciddiye dim. İki bin yıldan uzun bir süredir gözlerim olmadan gelişıyorum. Körlük, diyarımızın gördüğü en azılı savaşçılardan biri olmamı engellemedi.

Bu Quinn'i eşim olarak seçmeme engel olmayacak.

Onun yanımda olması beni daha da güçlendirecek. Krallığımızı tamamlayabilir.

Şimdi sessiz ve hareketsiz. Yüzünü boynuma yaslıyor ve ılık nefesi tenimde geziniyor.

Manzarayı kaçırması çok kötü.

görmeyeli uzun zaman oldu ama yıldız ışığının göletlerde nasıl parladığını, bahçelerde çalışan cücelerin paytak paytak yürüyüşlerini ve içten içe parıldayan mor ağaçları hâlâ hatırlıyorum.

Önemli değil. Quinn'in benim bölgemi ezberlemek için bolca zamanı olacak.

Tanıdık bir arazinin üzerinde süzölürken, bana rehberlik eden sesleri dinliyorum. Alçak bir uğultu bana sprite ormanının üzerinde süzölüdüğümü haber veriyor. Gıcırta, küçük bir köydeki yel değirmenini işaret ediyor. Delaveria'daki saraya yaklaşıırken bir çan kulesi çınılıyor.

Dalgalanan Gece Diyarı bayrağının yanından uçuyorum.

Kale kapılarını aştığımızda, fazladan ağırlık taşımaktan bitkin düşmüşüm ve Quinn titriyordu.

"Cesur ol genç," diyorum ayaklarım büyük girişin hemen dışındaki taş köprüye değerken. "Gel ailemle tanış."

Sağlam bir zemine basar basmaz Quinn beni bırakıyor ve göğsümü itiyor. "Ne oluyor, Kirian? Cidden. Ne.. Ne. Cehennem."

Düzinelerce ayak sesi yolumuzu kesiyor.

"Kralla bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Bu Torius, muhafızlarımın başı. Neredeyse benim kadar büyük. Ve bana söylendiğine göre, koyu renk saçları ve yüzünün her dövmeleli olan korkunç görünümlü bir orospu çocuğu.

Nefes nefese kalan Quinn, bana çarpana kadar geri çekildi.

Kollarımı ona doladım ve çenemi başına koydum. "Torius, geri çekil. Bu senin gelecekteki kraliçen. Quinn Prescott ile tanışın."

Silahlarını ayaklarının dibine bırakıp diz çöktüklerinde silahlarının kendine özgü sıyrıklarını duyuyorum.

"Selam Kraliçe Quinn."

"Oh, hayır." Quinn şiddetle başını sallar. "Hayır, hayır. Hayır, hayır. Çok fazla hayır. Kraliçe Quinn mi? Bu kulağa çok saçma geliyor. Dağ gibi hayır var orada."

"Majesteleri?" Torius hâlâ başını eğerek konuşuyor. "İfadelerinin hepsini anlamıyorum ama kader eşinizi bulduğunuz için çok mutluyuz. Bu krallık için harika bir haber."

Quinn kaburgalarımın dirsek atıyor ve bu da beni "Kaderde var ya da yok, o benim karım olacak" demeye itiyor. Bir dirsek darbesi daha yiyorum ama askerlerimin önünde benimle çelişmeyecek kadar akıllı. "Ailemi nerede bulabilirim?"

"Yemek salonunda, kralım."

"Teşekkür ." Gömleğim parçalanmış. Sahip olduğum birkaç resmi kıyafetten biri olduğunu çok kötü Quinn için her zaman iyi görünmek istemişimdir ama düğmeli gömlek günlük olarak giydiğim bir şey değil. Normalde uçmadan önce, mahvolmasın diye çıkarmak için zaman ayırırdım ama acelem vardı. Parçalarını kopardım ve Torius'a fırlattım. "Bundan kurtul."

"Yapacağım." Yanından geçerken baltamı ve tacımı elime sıkıştırmak için uzanıyor.

Başıma sade altın bir bant taktım. Gösterişli ya da aşırı zengin değil. Mücevher yok. Sadece değerli metale oyulmuş birkaç karmaşık desen ve tepesinde yedi donuk sivri uç var. Çok sık takmıyorum, sadece sarayda takıyorum.

Ancak baltam benim bir uzantım gibidir. Quinn'e yaptığım ziyaretler ve uyuduğum zamanlar dışında, baltam her zaman kemerime asılıdır ve

Silahımı bir kez daha kılıfına koymuş olmak iyi hissettiriyor.

Bir kolumu omuzlarına onu öne doğru iterken Quinn, "Harika," diye haykırıyor. "Sanki senden zaten etkilenmemiştim. Şimdi Thor'un baltalı kraliyet versiyonu gibi görünüyorsun."

"Thor kim?"

"Okuduğumuz çizgi romanları hatırlıyor musun? Çekici olan seksi adamı?"

Başka bir erkeğin seksi olduğunu söylediğinde, kıskançlıktan kanım kaynıyor. Alay ediyorum. "Evet, hatırlıyorum ama ben ondan çok daha yakışıklıyım."

"Nereden biliyorsun?"

Görsel bilgi eksikliğimle ilgili yaptığı iğneleme beni rahatsız etmiyor, hatta bunu takdir ediyorum. Bu konunun etrafında dolanmayan tek kişi o.

Omuz silkiyorum. "Sen karar . Kim daha yakışıklı?"

"Bu adil değil. Ben önyargılıyım."

Yüksek saray girişinin hemen dışında duruyorum. İki adam nöbet tutuyor, çift kapıyı bizim için açıyorlar. İçeri girmeden önce Quinn'e dönüyorum.

Parmaklarımı kot pantolonunun askılarının altından geçirerek yüzümü onunkinin yanına indiriyorum. "Söyle bana. Hangimizi seçerdin?"

Burnum sevimli yuvarlak kulağına değdiğinde nefesi kesiliyor.

Bunu söylemesini istiyorum. Beni ne kadar çok istediğini söylemesini. Önemli olan tek şey onun övgüsü.

Kibir uzun zamandır sahip olduğum bir lüks değil ama Quinn beni çok kibirli bir adam yapabilir.

Tulumunun metal kancalarını tutup başparmaklarımla düğmelerin etrafında dolandığımda, parmak eklemlerim göğsüne değiyor. Göğüs uçlarının atletin altında sertleştiğini hissediyorum.

Şimdi sadece onunla oynuyorum, bir yandan da kendime işkence ediyorum. Şaftım acı verici bir noktaya kadar sertleşiyor ve pantolonumun içinde patlayabileceğimden korkuyorum.

"İkiniz de kovuldunuz," diye bağıriyorum muhafızlara.

Emrimi sorgulamadılar. Hızlı ayak sesleri uzaklaştı ve sonra Quinn ve ben yalnız kaldık.

İkimiz de birbirimize olan çekiciliğimizi inkâr etmek için çok fazla zaman ve enerji harcadık, ama şimdi duygularımız açığa çıktı. Onun sıkı tomurcuklarını tekrar okşarken, havada bir çatırtı hissediyorum. Bu elle tutulur bir şey değil - daha çok yıldırım çarpmak üzere olan birinin yaşadığı tüyler ürpertici his gibi.

"Sen," diye fısıldıyor cevabı. "Her zaman seni seçeceğimi biliyorsun."

Sırıtiyorum. "Aynen öyle. Sen de bu yüzden buradasın." Onu elinden tutup kapıdan fuayeye doğru çekiyorum. Kolayca gelmiyor. "Neden ayaklarını sürüyorsun? Utangaç mısın?"

"Kirian, bunun hakkında konuşmamız gerek." "Konuşacak ne var ki?"

"Başlangıç olarak, *karın mı?* Sen deli misin?" "Konu sen olunca mı? Görünüşe göre."

"Ve şu anda ailenle tanışamam." "Neden?"

"Bok gibi görünüyorum."

"Saçmalık." Endişesini geçiştirdim.

Quinn etrafına göz gezdirirken ofluyor, büyük girişteki tavandan tabana mermerlere bakarken başı bir sağa bir sola kayıyor. Buranın her santimetrekaresini, ana merdiveni geçip sola yemek odasına dönerken adımlarım kendinden emin.

Porselenlere karşı dört farklı bıçak ve çatal seti duyuyorum. Güzel. Hepsi burada.

Biz yaklaştıkça Quinn bana yaklaşıyor, başını göğsüme doğru eğiyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Ona dik durmasını söylemek istiyorum. Eğer çekingenlik gösterirse, Gia onu çiğneyip geri tükürecektir.

"Baba, anne, Gia, Farrel," diye hitap ediyorum aileme, uzun masanın sonundaki kendilerine ayrılmış yerlerinden. "Bu Quinn Prescott."

Annem çatal bıçak takımını gürültüyle düşürdü. "Bir insan mı? Ne yaptın sen?"

Onun paniğini görmezden gelerek devam ediyorum, "Quinn, bu babam Keryth ve annem Zella. Kız kardeşim Gia ve eşi Farrel."

"Yasalarımızı biliyorsun," diye azarlıyor annem. "Bir insanı çalamazsın. Burası Gündüz Diyarı değil."

"Daha önce de gelmek istemişti." Başparmağımı Quinn'in kolunda gezdiriyorum. "İstekliydi." Yarı gerçek. Onu Dünya'ya geri gönderme isteğini düşünmemeye çalışıyorum. Belli ki bunu kastetmiş olamaz.

"Eminim," diyor Gia sıkılmış gibi yaparak. "Bu yüzden bir sürü Lycan tarafından kovalanmış gibi görünüyor."

"O iyi mi?" Babam her zamanki centilmenliğiyle sorar.

"O iyi." Quinn'in omzuna sert bir şaplak atıyorum ama o sinmeyi bırakmıyor.

"Yüzünü bizden saklıyorsun." Yine annem. "Neden?"

Quinn titreyen bir nefes verir. Onlara doğru dönüp ellerini indirdiğinde hepsinin nefesi kesilir. Kadehleri dolduran iki hizmetkâr bile soluk soluğa kalır. Gia her zamanki gibi dramatik bir şekilde içkisini tükürür.

Tepkilerine kaşlarımı çatıyorum. Quinn muhteşem. Onun içini ve dışını biliyorum. Şimdiye kadar karşılaştığım en yumuşak kalbe sahip ve narin kemik yapısı kıskanılacak türden.

"Hiç böyle bir ten görmemiştim," diye haykırıyor Gia, sıkılmış görüntüsünü kaybederek. "Ne kadar çok benek var. Bunlar savaş yaraları mı? Biri yüzüne bir iksir mi fırlattı? Buna ne sebep oldu?"

"Ben böyle doğmuşum," diyor Quinn, sesi sert. Omurgasını dikleştirirken ruh halinde bir değişim hissediyorum. Öfke, kızgınlık ve güç hissediyorum. "Gia - sana böyle hitap edebilir miyim? Bir peçete almak isteyebilirsin. Çenenden aşağı bir şeyler damlıyor."

Gia yüzünü kurularken öfke dolu bir ses çıkarır. "Kirian, benimle bu şekilde konuşamaz."

"Yapabilir." İfadem otorite ve uyarı dolu. "O benim nişanlım."

Gia çok ender rastlanan bir sessizliğe büründü. Farrel da sessiz kalmakla akıllılık ediyor.

"O senin kader eşin mi?" Babamın sorusundaki umut çok açık. "Fark eder mi?" Kollarımı açtım. "Ben olduğum gibi bütün değil miyim? Neden herkes körlüğümü bu kadar önemsiyor? Kendimi kanıtlamadım mı?"

"Kirian," diye iç geçiriyor annem ve elini kaldırıp burnunun kenarını çimdiklediğini duyabiliyorum. "Bu seninle ilgili değil. Kraliçe olarak bir insan... Bu doğru değil."

"Neden olmasın? Onca insan arasından sen bunu nasıl söylersin? Eşitlik için verdiğiniz onca mücadeleden sonra-"

"Halkımızın iyiliği için. Krallığımızı iyileştirmek için. Güç temelde başlar."

Ondan birçok kez duyduğum cümlelerin aynısı.

Bu dersi zor yoldan öğrendik. Yaklaşık bin beş yüz yıl önce, babam hâlâ kralken çıkan bir ayaklanmadan sonra geçim kaynağımız tehdit altındaydı. Cadılar meclisini avlamak için o kadar çok zaman ve enerji harcıyorduk ki, farkında olmadan halkımızı ihmal ettik. Doğal olarak, onlar da karşılık verdi. Ailemiz neredeyse alt sınıf vatandaşlar tarafından ortadan kaldırılıyordu. İşte bu yüzden

güçler birleştğinde olur. Bir milyon köylü, elli bin kişilik ordumuzla boy ölçüşemezdi. Ve savaşmak zorunda bile kalmadılar. Hayır, sadece çalışmayı bıraktılar. Erzak gelmeyi kesti. Kömürümüz, odunumuz, otumuz ve yiyeceğimiz azaldı.

Açlıktan ölmek bizi öldürmezdi ama sefil bir yaşamdı.

Birlikte, bölgemizdeki insanlar bize onlara daha fazla değer vermemiz gerektiğini gösterdi ve bir anlaşmaya varabildik. Fakirlerden daha düşük vergi. Sosyal statüleri ne olursa olsun tüm çocuklar için okul. Her yıl saray duvarları içinde iki festival ve herkes davetli.

"Kesinlikle," diyerek ona katılıyorum. "Krallığımızda birliği sağlamak konusunda kimse Quinn'den daha iyi bir iş çıkaramaz."

"Temel en alta aittir, en üste değil." Gia'nın züppe görüşü hoş karşılanmadı.

Quinn'i madenciler ve değirmen işçileriyle bir tutuyor, oysa gerçek şu ki gelin adayım kendi sınıfında.

Annem hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Bu istasyonla da ilgili değil. Kardeşimin Gündüz Diyarı'na ne yaptığına bir bak. Gerçekten de onların geleneklerini onayladığımızı düşünmelerini mi istiyorsun? Örnek ol Kirian."

Annemin endişesini reddedemem. Kral Zarid'in kendisi de istemediği bir dünyalıyı gelin olarak aldı. Adam kaçırma kınadığımız bir uygulamadır, bu yüzden bir insanla birlikte olmak halkımız için soru işaretleri yaratacaktır.

Herkes Quinn ve benim birbirimize ne kadar değer verdiğimizizi gördüğünde bunun değişeceğine eminim. Onun beni sevdiği için burada olduğunu bilecekler, rastgele birini kendi rızası dışında buraya getirdiğim için değil.

"Bir de lanet meselesi var," diye araya giriyor Peder, boğazını temizleyerek. "Çok sabırlı davrandığınızın farkındayız-"

"Hasta." Mizah içermese de bir kahkaha atıyorum. "Sabır, gündönümünü bekleyen bir çocuktur. İki bin yıldan fazla bir süredir yalnız yaşıyorum. İyi bir hükümdar oldum, topraklarımızı savundum ve halkımıza neşe getirdim. Hepsi karanlıkta yaşarken oldu. Sence de eşimi seçme hakkını kazanmadım mı?"

"Peki ya bir varis üretmek?"

Bunun için pek bir cevabım yok. Fae'lerin kader eşleri olmayan biriyle üremeleri nadirdir. Bu yüzden Gia ve Farrel'in henüz çocukları olmadı. Bu bir kader maçı değildi, ayrıca bir araya geldiklerinde Gia çok yaşlıydı. Kesin olarak bilmiyorum ama Gia'nın

kraliçe olmak için o kadar çaresiz hale geldi ki, evlenirse tacı kazanma şansının daha yüksek olacağı umuduyla Farrel'in peşine düştü.

"Sanırım sonsuza kadar yaşamak zorunda kalacağım," diye alaycı bir şekilde şaka yapıyorum. Kimse gülmeyince ciddileşiyorum. "Gebe kalmamız imkansız değil."

Quinn itiraz eder gibi bir ses çıkarır. "Bebek sahibi olmam hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Valora'ya gelmek istediğin doğru mu?" Annesi soruyu ona yönelterek zarif bir şekilde konuyu değiştiriyor.

"Kirian'dan birkaç kez beni getirmesini istedim," diye diplomatik bir şekilde cevap veriyor.

Bir sırtışıma ısırırım. Quinn benden birkaç numara öğrenmiş. Yalanımı ortaya çıkarmadan doğruyu . Onu aniden buraya getirdiğim için bana kızgın olabilir ama başımı belaya sokmak istemiyor. Evet, harika bir kraliçe ve daha da iyi bir eş olacak.

"Kaç yaşındasın canım?" Anne sorgulamasına devam ediyor. "On sekiz."

"Çok genç."

Hayal kırıklığına uğradım, . "İnsanlar Fae'lerden daha hızlı olgunlaşır. Quinn bir yetişkin." Annem boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Farkındayım."

"Ve," diye devam ediyorum. "Onu on iki yaşından beri tanıyorum. Onunla bugün tanışmış değilim."

"Yani Dünya her doğum gününde kaçtığın yer mi?"

"Bugün senin doğum günün mü?" Quinn sertçe sorar.

Başım belaya girebilir. "Sanırım portalların bir büyücünün doğum günü hediyesi olduğundan hiç bahsetmedim."

"Hayır, onu atlamışsın."

"Doğum günleri burada o kadar önemli değil. Çok uzun yaşadığımız için her yıl kutlamak saçma olur," diyorum ona, her ne kadar kendi yıllık partim aksini söylese de.

Gia kıs kıs güler. "Görünüşe göre seni o kadar da iyi tanımıyor Kirian."

"Beni tüm Valora'daki herkesten daha iyi tanıyor." Ve bu da

Gerçek. Quinn'in dünyasında, aşırı telafi etmek zorunda değilim. Herkesten daha sert ya da daha zeki olmak zorunda değilim. Sadece kendim olabilirim, fantastik kitapları ve masa oyunlarını seven bir adam. Cebinde bir bilye taşıyan bir peri çünkü o bilye insan bir kıza ait. "Hepiniz kralınız olduğumu hatırlasanız iyi edersiniz."

Bu kartı oynamaktan nefret ediyorum ama yapmam gerekeni yapacağım. Bir kral ve kraliçe tahttan feragat ettiğinde, kraliyet konseyine taşınırlar. Ailemin

görüşler dikkate alınır, ancak benim sözüm kanundur. Anne ve babanın bu birlikteliği kabul edip etmemesi önemli değildir.

"Elbette tahtı ele geçirmek isteyecektir," diye alay ediyor Gia. "Ama bizim yöntemlerimizi bilmiyor. Bizim adetlerimizi. Geleneklerimizi."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyor,"
diyorum ona. "Ne içiyorsun sen?" Quinn
sesleniyor. "Hanımeli şarabı," diye yanıtlıyor
Gia.

Kadınım bilmiş bir mırıltı çıkarıyor. "İyi mi?" "Evet."

"Bir değil."

"Affedersiniz?"

"Bir şey değil dedim. Çiçekler benim tarlamdan geliyor," diyor Quinn ve
ben gülümsüyorum çünkü ne demek istediğini anlıyorum. "Hanımeli ne kadar
zamandır tedarik ediyorum demiştin Kirian?"

"İki bin yıldan fazla."

"Bu doğru. Karşılığında hiçbir şey istemedim ama sanırım Fae gelenekleri
bana borçlu olduğunu söylüyor."

Gülüşümü öksürükle bastırıyorum. Quinn insanların saçmalıklarıyla
uğraşmaya karar verdiği onca zaman içinde bunu kraliyet ailesinin önünde
yapıyor.

Onunla gurur duyuyorum.

Fae'lere göre, aile üyesi olmayan birinden hediye kabul ederseniz,
karşılığında bir şey vermeniz gerekir.

Gia burnunu kibirle yukarı kaldırır. "O hediyelerin bir son kullanma tarihi
var."

"On yıl," diye onaylıyor Quinn ve Gia'nın onun ağırlığını hissedebildiğini
biliyorum.

Borç.

Quinn'e yaptığım son on ziyaretin sekizinde hanımeli topladım.

Alan. Gia onlara borcunu ödeyene kadar kendini iyi hissetmeyecek. Tabii ki,
annem de şarabı tüketti. Masrafı kız kardeşimle paylaşabilir. Adam başı dört
iyilik o kadar da kötü değil.

"Balo iki saat içinde başlıyor," diye hatırlatıyor annem, kızarmış ördek ve
patateslerine geri dönerek.

"Harika." Quinn'in elini buluyorum ve parmaklarımı kenetliyorum.
"Personeli etkinlik değişikliği konusunda uyar. Bu artık bir doğum günü galası
değil. Bu bir nişan partisi."

CHAPTER 8

Quinn

Bu konuda ciddi. Gerçekten evleneceğimizi düşünüyor.

Kirian beni ikinci kattaki uzun bir koridora çekerken, "Misketlerimi geri istediğimde aslında misketlerini kaybedeceğini fark etmemiştim," diye fısıldıyorum. "Burada işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama benim geldiğim yerde öyle mağara adamı gibi evlenemezsin."

Evet, mağara adamını fiil olarak kullandım.

"Neden olmasın?" Kirian'ın sesi kesinlikle bilgisiz geliyor ve konu romantizm olduğunda sıfır deneyimi olduğunu hatırlıyorum.

Ben de bilmiyorum ama bir kadın olarak nasıl olması gerektiğine dair genel bir fikrim varmış gibi hissediyorum.

Kirian hâlâ gömleksiz, bu da beynime hiç iyi gelmiyor. Neyse ki arka cebinden küçük bir kare çıkarıyor ve onu açmaya başlıyor. Koyu mavi kumaş, başının üzerine çekebileceği kadar büyük olana kadar boyut olarak çoğalıyor.

Büyülü kıyafetler. Tabii ki. Bu gömlek onu giyerken gördüklerimden biraz farklı. Biraz daha açık. Bol bir kolsuz bluz gibi ama arkası X şeklinde, kaslı kürek kemiklerini ortaya çıkarıyor.

Kanatları için. Bugüne kadar bilmediğim kanatları için.

Bizi ilk karşılayan adamlar da benzer kıyafetler giyyordu. Bahse girerim her an uçmaya hazır olsunlar diye.

Kendi dünyamda bilinçli olduğumu düşünüyordum.

Şimdi, kelimenin anlamını bilmediğimi fark ediyorum.

Buradaki herkes çok güzel. Yüzü dövmeleli sert adam bile bir dergiye çıkabilir.

Kirian'la birlikteyken hakkında endişelenmiyorum.

Ama işte buradayım, çocukluğumdan beri giydiğim aynı tulumla. Uzun zaman önce onlardan kurtuldum. Onları giyebilmek için askılarını ayarladım ve bacaklarını keserek şort yaptım. Yırtık pırtık ve lekeli. Solmuş pembe atletim de pek iyi değil.

Saçıma hiç girmeyeyim bile. Kirian beni almadan önce, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Şimdi ise rüzgarda savrulan bir karmaşa.

Daha da kötüsü, Gia yüzümün trajik bir yaralanmanın sonucu olduğunu düşündü. Bu konuda hala kızgınım.

"Dinle," diye başlıyorum, öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Bu ziyaretle ilgili küçük bir uyarı iyi olurdu. Kendimi biraz daha iyi tanıtabilirdim."

"Kendini iyi idare ettin. Gia'ya gerçekten haddini bildirdin."

"Öyle demek istemedim, bunu sen de biliyorsun. Serseri gibi görünüyorum."

Ve ailesi... hepsi çok şıktı. Babası altın süslemeli koyu mavi bir ceket giymişti. Annesi de ona uygun bir elbise giymişti ve Rönesans'tan fırlamış gibiydi. Gia ve Farrel krem rengi giymişlerdi ama onlar da aynı derecede resmiydiler.

Koridorun sonunda durduğumuzda Kirian'ın yüzü ciddileşiyor. "Bugün benimle gelmeni isteseydim, evet der miydin?" Cevabımı beklerken elini kapı tokmağına dokunduruyor. Kilit de büyülü olmalı, çünkü tık diye açılıyor.

"Hayır. Muhtemelen değil," diye cevap verdim. "Silahlarıma sadık kalmak için gerçekten çok çabalıyordum."

"O zaman yaptığım şeyden memnunum," diyor inatçı ve özür dilemeyen bir tavırla. Kızımı hafifçe iterek -cidden, bunu bilerek yaptı- Kirian beni içeri soktu. "Yatak odalarımız."

Şimdiden 'bizim' kelimesini mi kullanıyorsun? Ne kadar küstahça.

İki büyük odayı gördüğümde, bir yanım buraya benim evim demenin o kadar da kötü olmayacağını düşünüyor.

Solumda bir şömine var. Rustik bir tarzı var, yuvarlak taşlar katedral tavana kadar uzanıyor. Duvarlar çıplak tuğla ama beyaza boyanmış. Odayı aydınlatıyor, ki dışarıdaki karanlıkta buna çok ihtiyaç var.

Kaleye girdiğimden beri açık tonları tercih ettiklerini fark ettim. Kremsi mermer. Beyaz duvarlar. Bir sürü avize.

Altı aplik odayı aydınlatıyor ve daha yakından baktığımda bunların aslında asılı fenerler olduğunu fark ediyorum. Elektriğin nereden geldiğini merak ediyorum. İçeride ateş yok ama duvara da takılı gibi görünmüyorlar. Güneş enerjisi olamaz, çünkü burada güneş yok. Yıldız gücü olabilir mi? Öyle bir şey var mı?

Odanın ortasında koyu mavi kadife bir kanep ve sandalyeler oturuyor. Üzerinde mavi ve sarının çeşitli tonları olan kocaman yuvarlak bir halı var.

liflerin arasından. Tam karşıda vitray bir pencere var ve üzerinde uzun, üçgen bir bayrak şeklinde aynı kraliyet mavisi ve altın rengi var.

Gece Diyarı renkleri.

Altın bir çerçeveye monte edilmiş genç bir Kirian'ın resmini gördüğümde ilerliyorum.

"Böyle görüldüğün zamanları hatırlıyorum." Resmi incelemek için yaklaştığımda nostalji içimi kaplıyor. Muhtemelen on beş yaşlarındaydı.

"Hiç görmedim," diyor Kirian arkamdan. "Ama ressamın benzerliğimi yakalamak için iyi bir iş çıkardığını duydum. Bir gün sen de benimkinin yanına bir tane yaptırabilirsin. Ya da daha da iyisi, birlikte bir resmimiz olabilir."

Bu kadar saçmalık yeter. Oyun zamanı bitti.

Kirian'la yüzleşiyorum. "Konuşmamız gerek."

İki çelişkili nedenden dolayı midemde korku oluşuyor. Bir, gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım. İki, kendi dünyama geri dönebileceğimden emin değilim.

"Valora insan diyarından çok da farklı değil," diye devam ediyor Kirian iyimser bir şekilde. "Bence burayı seveceksiniz. Fae'ler sizin pek çok geleneğinizi benimsemiş. Örneğin metrik sisteminizi ve takvim yılınızı. İngilizce ana dildir, ancak konuşma şekilleri ve işleme hala pek çok kişi tarafından bilinmemektedir. Hayvanları sizin dünyanızdan aldık, bu yüzden aşına olduğunuz türlerimiz var. Kedi yavruları gibi. Bir kedi yavrusu ister misiniz?"

"Hayır." Konuyu hiç anlamıyor.

"Evlilik töreni gerekli değildir - sözlü anlaşma bağlayıcıdır

-Ama yine de yapıyoruz. İnsanlar birlikteliği görmekten ve sonrasında kutlama yapmaktan hoşlanıyorlar. Düğünler büyük bir olaydır." Devam etmeden önce bana kurt gibi sırtıyor: "Ne yazık ki teknolojinin gerisindeyiz. Ailen buna çok karşı olduğu için bunun seni çok rahatsız edeceğini sanmıyorum. Burada araba, internet ya da cep telefonu bulamazsın. Dumanlara ya da elektronik radyo frekanslarına dayanamayan bazı vatandaşlar var. Sprite'lar çok narin yaratıklardır. Yine de kapalı su tesisatımız var."

"Kulağa harika geliyor ama benim başka bir yerde bir hayatım var."

"Ben yanında değilken bu nasıl doğru olabilir?" Kirian yaklaşıyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Ben senin hayatınım, Quinn."

Zalim olmaya çalışmıyor ama gerçekler acı veriyor. Tüm hobilerim Kirian'ın etrafında dönüyor. Evde eğitim görmeye başladığımdan beri, sosyal etkileşim için ana kaynağım o oldu.

Anılarım onunla o kadar karıştı ki, kendi başıma nasıl olacağımı bildiğimden emin değilim. Üniversite bölümüm hala kararsız ve muhtemelen ondan nefret edeceğim.

bir yurttta yaşamak.

Ama lanet olsun, denemeye kararlıyım. "Yarın okula gitmem gerekiyor. Planlarım var."

"Burada, Delaveria'da bir üniversitemiz var." Kirian'ın kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyor çünkü ben geri adım atmıyorum. "Ne istersen okuyabilirsin. Felsefe, tarih, edebiyat, sanat."

"Ailenin bana bakışı." Yüzüme dokunuyorum. "İğrenmişlerdi. Ben buraya ait değilim."

Gia'nın burnunu kırırtırışını hayal etmeden duramıyorum. Ya da mükemmel yüzünü, porselen tenini, uzun açık kahverengi saçlarını ve lavanta rengi gözlerini. Fiziksel olarak Kirian'ın kadın versiyonu gibi.

Birinin çillerime laf etmesini önemsemeyeli uzun zaman olmuştu. Ama tüm bu kör edici güzelliği görmek, hakareti kendi sümüklerini yiyen bir sporcu tarafından alay edilmekten yüz kat daha kötü hale getirdi.

Kirian'ın annesi ve babası da bir o kadar göz alıcı ve birbirlerine tamamen zıtlar. Zella sarı saçları ve canlı menekşe gözleriyle açık renklidir. Keryth ise kristal mavisi gözleri, bronz teni ve kömür rengi saçlarıyla daha koyu renk yüz hatlarına sahip. Kaç yaşında oldukları hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü fae'lerin yaşını göstermesi için tonlarca yıl geçmesi gerekiyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Kirian'ın ailesi endişelenmekte haklı. Benden çok daha iyisini yapabiliirdi.

"Sen... gerçekten benden kurtulmak istiyor musun?" diye hırıldıyor. Sesindeki acı o kadar ağır ki göğsümü ağrıttıyor.

"Dışarıda bir yerlerde ruh eşin varken benimle sıkışıp kalmak istemezsin," diye hatırlatıyorum ona usulca, koluna dokunarak. "Onu bulduğunda ne olacak?"

Benim asıl korkum bu. Tabii, beni istediğini söylüyor ama tek bildiği benim.

"Seni sevdiğim gibi bir başkasını asla sevmeyeceğim." Dizlerinin üzerine çöktü. Ellerimi kavrayarak başını eğiyor ve parmak boğumlarımı alnına bastırıyor. "Seninle tanıştığım ilk gün, beni sudan çıkarmaktan çok daha fazlasını yaptın. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdin. Beni yargılamadın. Sen benim sığınağım, mutlu yerim oldun. arkadaşlığını ve ilgini arzuluyorum ve hayatımın geri kalanını sensiz geçirmek zorunda kalırsam ölebilmemişim gibi hissediyorum."

Vay be. Yoğunluktan bahset. "Neden bana nasıl hissettiğini daha önce söylemedin?"

"Beni sevdiğini bilmiyordum. Her zaman sevgini hissettim, hatta beni arzuladığını bile biliyordum ama duygularının zamanla kaybolacağını düşünmüştüm. Ama daha önce söylediklerinden sonra, benim eşim olmak istediğini biliyorum."

Dudağımı çiğniyorum. "Açıkçası bu ihtimali hiç düşünmedim. Bana göre sen çoktan konuşuldun."

"Siktir et Quinn," diye karşılık veriyor hışımla, yüzünü kaldırarak. "Bana sahip olan tek kişi sensin."

Kirian hâlâ önümde diz çöküyor ve sahne gerçeküstü. Hayallerimin erkeğiyle bir kaledeyim. Yalayabileceğim kadar güzel görünüyor ve dudaklarının tadının nasıl olduğunu bilmek onu daha çok istememe neden oluyor.

Dilinin benimkini nasıl okşadığını hatırladığımda içim kıpır kıpır oluyor. Dudaklarım beklentiyle vızıldıyor ve kalçalarımın arası ısınıyor.

Kirian aniden ayağa kalkıyor ve beni kucağına aldığı anda şaşkın bir gıcırta çıkarıyorum.

"Yine uçmuyoruz, değil mi? Önce bir kıza biraz uyarıda bulunmalısın."

"Bugün artık uçmak yok." Kirian sırtarak ikinci odaya giriyor, orada koyu renkli ahşaptan yapılmış devasa bir sayvanlı yatak görüyorum. Kanepedeki mavi kadifenin aynısı yatağın üstüne örtülmüş, şilte beyaz bir yorgan ve tüylü beyaz yastıklarla kaplanmış.

Ve doğruca ona doğru gidiyoruz.

Kirian beni yumuşak yüzeye bırakıyor. Kıçım batıyor, sonra şeklime uyarak sertleştiğini hissediyorum. Sanki canlıymış gibi.

"Bu ne tür bir yatak?"

"Altın yumurtlayan bir kazın tüylerinden yapılır." "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim. Bacağını çekmek yok," diye dalga geçiyor ve spor ayakkabılarımın bağını çözmek için ayağımı tutuyor. Teker teker yere düşüyorlar. Yatağa tırmanıp yanıma uzanmadan önce botları da onlara katılıyor.

Yan yatmış, bir eliyle başını yukarı kaldırıyor. Pazuları kabarıyor ve gömleği o kadar bol ki göğüs uçlarını görebileceğim kadar aşağı düşüyor.

Daha önce hiç birlikte yatmamıştık. Ağaç evimde aynı battaniyeyi paylaşmıştık ama bu aynı şey değil.

Bu samimi
hissettiriyor.
Gerçek.

Kirian'ın kokusu burada daha güçlü. Ne de olsa burada uyuyor, hatta belki de çıplak. Eğilip yastığı gizlice kokluyorum.

Ah. Taze dökülmüş yapraklar ve çam kokusuyla karışık berrak sonbahar havası.

Dünyadaki en güzel koku.

Kirian'ın parmakları dizime dokunuyor ve elindeki sert nasırlar tenimi gıdıklıyor. Nefesimi tutarak o kalın parmakların kalçamda gezinmesini izliyorum. Bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi, şortumun yıpranmış paçasıyla boş boş oynuyor.

Tanrım, beni çok tahrik ediyor.

"Geçtiğimiz bin yıl boyunca, sanırım görüşümü kaybettiğim tek an bugün Gia'yı alt ettiğin andı. Onun yüzünü görmek..." Kıkırdıyor. "Hediye verme kuralı, bunu sana çok uzun zaman önce söylemiştim. Nasıl hatırladın?"

"Her sözünü beklediğimi bilmiyor musun?" diye itiraf ettiğimde sesim kısıldı.

Kirian'ın yüzü ciddileşirken bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Evlen benimle, Quinn."

"Buna evet diyemem." Dediği gibi, sözlü bir anlaşma bağlayıcıdır. "O zaman hemen yapma. Bunu bir düşün. Bir yıl benimle kal."

Homurdanan bir ses çıkarıyorum. "Fazla seçeneğim var mı?"

"Artık geri dönmenin bir yolunu bulmak zor olurdu," diye itiraf ediyor. "Bir sonraki doğum gününe kadar başka bir portal açılmayacak."

"Bunu aileme nasıl açıklayacağım?"

"Çok önemli bir şeyi unutuyorsun." Parmağıyla hafifçe burnuma vuruyor. "Senin dünyanda bir gün, benim dünyamda bir yıl demek. Sen buraya geldiğinden beri orada sadece saniyeler geçti. Dünya'da yaşlandığın oranda yaşlanacaksın, bu da geri döndüğünde yaşlı görünmeyeceğin anlamına geliyor. Ailenin endişelendiği kadarıyla, sadece bir geceliğine gitmiş olacaksın."

Valora'da olmak daha yavaş yaşlanmama neden oluyorsa, bu şu anlama gelir... "Ölmeden önce burada yirmi beş bin yıl yaşayabileceğimi mi söylemek istiyorsun?"

"Muhtemelen daha uzun. Fae'lerin tam ömrü otuz bin yıldır." "Kulaklarım sivrileşecek mi?"

"Sonunda, ama eve gidersen tekrar değişecekler." "Eve gittiğimde."

"Her neyse," diye homurdanıyor Kirian, gayet insani bir sesle. "Hadi Quinn. Kaybedecek neyiniz var?"

O haklı. Kaybedecek neyim var ki? Bir gün. Tam anlamıyla. Burada on iki ay geçirebilirim ve ailemin bundan haberi olmaz. Azmim kırılıyor.

Sonra ekliyor, "Lütfen. Lütfen, Quinn."

Yalvardığında karşı koyamıyorum ve o da bunu biliyor.

"Tamam, bir şartla kalırım." Kirian'ın kaşları kalkıyor ve ben devam ediyorum: "Cadıları ya da size bazı cevaplar verebilecek herhangi bir cadıyı bulmaya çalışacağız."

"Tamam."

Çok çabuk kabul etti. Benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi hissediyorum. Ben de "İşimize yarayacak bir bilgi bulana kadar evlenemeyiz." diye ekledim.

Ağzından birkaç yabancı küfür döküldü. Az önce ne dediğini bilmesem de, eski fae dilinde olduğunu ve gökkuşağı hakkında olmadığını biliyorum.

"Kaba olma." Gülerek omzunu itiyorum. "En son ne zaman biri cadıları aradı?"

Düşünürken dudakları bükülüyor. "Yaklaşık yedi yüz yıl önce."

"Ne?!" Bağıriyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Görevi iptal ettim. Anlamsız bir kaynak israfiydi. Adamlarım tehlikeli topraklara girerken yaralanıyor ya da hayatlarını kaybediyordu. Buna değmezdi."

"Öylece pes edemezsin." Yüzüne bir parmağımı soktum. "Katılıyorum."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "Bir cadı bulup lanet hakkında sorular sormamız gerekiyor. Beni lanetleyen cadı meclisi olmak zorunda değil, ama bana lanet hakkında daha önce bilmediğim bir şey söylemek zorundalar."

"Evet."

"Ya yapamazlarsa?" "En azından denemeliyiz."

"Ve sonra benimle evleneceksin." Bunu bir emir gibi söylüyor.

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." Tek bildiğim, bazı yeni gerçekleri öğrendiğinde artık beni istemeyeceği. "Ama seninle kalacağım. Yani, etrafta bir portal yok ki, ne yapacağım?"

Kirian "Anlaştık" demeden önce başparmağıyla alt dudağını ovuşturuyor. Göğsümde bir çarpıntı hissediyorum, neredeyse kalp çarpıntısı gibi.

Bir elimi göğüs kafesime bastırarak, "Neydi o?" diye nefes nefese kaldım. "Anlaşma."

"Daha önce de anlaşmalar yaptık ve sözler verdik. Nasıl oldu da hiç böyle hissetmedik?"

"Çünkü sen burada değildin. Göreceksin, benim diyarımda her türlü sihir gerçekleşebilir."

Oh, eminim.

Parmakları kalçamda ilerliyor, kotun altından kayıyor. Kirian külotuma çok yakın ve pamuklu kumaşı yana çekip bana dokunmasının nasıl bir his olacağını bilmek istiyorum.

Ama bu kesinlikle laneti kalıcı hale getirir.

Boğazımı temizliyorum. "Büyüden bahsetmişken, diğer öpücüklerin laneti etkilememesi ihtimaline karşı bir daha öpüşmemeliyiz."

"Yaptılar." Kirian bana doğru kayarak aramızdaki birkaç santimi ortadan kaldırıyor.

Vücutlarımız birbirine bastırıyor ve zihnim aniden bulanıklaşıyor. Meme uçlarım sıkışıyor ve külotum nemleniyor.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Mantıklı bir düşünce silsilesi tutturmaya çabalayarak soruyorum. "Cadılar diğer âlemler hakkında başka bir şey söyledi mi?"

Kaşlarını çatarak eli daha yukarıya, tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaşıyor. "Hayır.

Detaylar belirsiz, tam da olmasını istedikleri gibi." "Yani emin olamazsınız."

"Seni tekrar öpmek istediğime eminim." "Kirian," diye uyarıyorum.

"Yapma."

Kalçama masaj yaparken burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. Parmakları o kadar uzun ki sırtıma dolanıyor ve etime batıyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, kalbim çarpmaya başlıyor ve merkezimdaki zonklama acı verici hale geliyor.

Havayı koklayan Kirian genişçe gülümsüyor. "Beni istediğini biliyorum." "Koklayabiliyor musun-" Söylemeye dilim varmıyor.

"Uyarılman mı? Evet."

Ve ben dehşete düştüm. "Bu bir Fae olayı mı? Başka biri-"

"Yapmasalar iyi olur," diye huysuzca araya giriyor, sanki birinin kokumun bir ipucunu yakalaması fikri onu dehşete düşürüyormuş gibi. "Diğer fae'lerin duyuları benimkiler kadar iyi değil." Tekrar burnundan nefes alıyor ve titriyor. "Böyle zamanlarda cadıların bana bir iyilik yapıp yapmadığını merak ediyorum. Çünkü nefis kokuyorsun."

Oh.

Kirian boynuma sokuluyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Ayak parmaklarım bacaklarına sürtünüyor, meme uçlarım göğsünü sıyrıyor ve karnı benimkine karşı sıcak. Başını kaldırdığında kirli sakalı yanağımı sıyrıyor ve burnunun ucu çenemi dürtüyor.

Keskin bir nefes alarak ağızlarımızı hizalıyor.

Dudaklarımız birbirinden sadece bir santim uzakta ve bir daha öpüşmememiz yönündeki önerim zihnimde sadece uzak bir fısıltı.

Tam lanetin canı cehenneme demek üzereydim ki, gürültülü bir vuruş araya girdi

Biz.

Geri çekiliyorum ve Kirian'ın yüzündeki aşırı hayal kırıklığı ifadesi Cidden komik. Kıkırdamamı engelleme çabam başarısız oluyor ve .

"Sen neye gülüyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Yine güldüm. "Cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığında gerçekten çok tatlı oluyorsun."

"Ben sevimli değilim." Sesi gerçekten kırılgan geliyor. "Krallar sevimli değildir."

Tıkırtı devam ediyor ve yataktan atlamadan önce bir iç çekiyor. Utangaç hissederek olduğum kalıyorum. Şu anda başka bir muhteşem fae ile karşılaşmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Bir kadın sesi duyduğumda, merakım beni ele geçiriyor. Yatak odasının hemen içinde saklanırken çıplak ayaklarım soğuk zemine basıyor. Kapı çerçevesinden bakarak kim olduğunu görmeye çalışıyorum ama Kirian o kadar büyük ki görüş alanımı .

"Quinn için bir elbisem var," diyor kadın. "Balonun güzeli olacak."

"Teşekkür ederim anne. Sadece bana bırak."

"Yardıma ihtiyacı olacak."

"Teklifiniz için minnettarım ama buna gerek yok."

"Sırtında otuz iki düğme ve yanlarında korseler var. Saçlarından bahsetmiyorum bile. Gerçekten bir kadını giydirme görevine hazır mısınız?"

Kirian duraklar.

Annesiyle yalnız kalma fikrini sevmesem de, kadın kıyafetlerini nasıl kullanacağı konusunda hiçbir fikri yokken iyi niyetli gibi görünüyor.

"Sorun yok." Saklandığım yerden çıkıyorum ve cesur görüldüğümü umuyorum. "Bu gece iyi görünmek istiyorum. Hiç gitmediğim mezuniyet balosu gibi olacak."

"Harika." Kirian'ın annesi telaşla içeri giriyor, yanından geçip gidiyor. Bu davetsiz misafir karşısında dudaklarını büzüyor ama onu dışarı atmıyor. "Ben banyoda birkaç şey hazırlıyor olacağım."

Odanın diğer ucundaki bir kapıdan kayboluyor ve ben dört mermer sütunla çevrili büyük beyaz bir küvet görüyorum.

Kirian yanıma geldi. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Tabii, beni boğmaya falan kalkmadığı sürece." Zoraki bir kahkaha ekliyorum çünkü biraz şaka yapıyorum, biraz yapmıyorum.

Kirian başını sallayarak kıkırdar. "Annem tanıdığım en iyi kalpli insanlardan biridir. Sizi tanıştırdığımda çok şaşırmıştı. Soğuk davrandıysa bunu ona karşı kullanmayın."

Sanki eski kraliçeye karşı bir şey yapabilecek gücüm varmış gibi konuşuyor. Evet, doğru. Beni çok korkutuyor ama bunu söylemeyeceğim.

"İyi olacağız," diyorum ona. "Sen nerede?"

"Sanırım benim de hazırlanmam gerekiyor." Yüzüme dokunuyor, parmak uçlarını alnımda, burnumda, yanağımda gezdiriyor. "Yakında görüşürüz."

Koşarak uzaklaştı ve sonra yalnız kaldım.

Yalnız değilim. Annesiyle birlikteyim. Müstakbel kayınvalidem olduğunu düşündüğü kadınla.

Geçmişte Kirian'ı ailesi hakkında sorguya çekmeme rağmen, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sorulardan kaçmak her zaman onun uzmanlık alanı olmuştur. Bunun sebebinin benimle birlikte anı yaşamaktan hoşlanması olduğunu düşündüm.

Şimdi sır saklayıp saklamadığını merak ediyorum. Banyoya girerken zor yutkunuyorum.

"Kraliçe Zella." Ona garip, koordinasyonsuz bir selam veriyorum. Hayatımda hiç reverans yapmadım ve muhtemelen osuruğunu tutmaya çalışan bir deveye benziyorum. "Yardım teklif etmeniz çok hoş. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ve bana sadece Zella diyebilirsiniz." Gülümsüyor, ellerini beni bekleyen fildişi sandalyenin arkasına dayıyor.

Fırçaların, tarakların ve tokaların sıralandığı aynalı bir makyaj masasının önünde. Mermer döşeli duvardaki kancaya asılı, yere kadar uzanan bir elbise var. İpeksi lavanta rengi kumaş Kirian'ın gözleriyle aynı renkte. Şapka kollu ve belden kuşaklı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise," diyorum dürüstçe.

"Gia'nındı. Hanımeli için kısmi bir ödeme olarak kabul edeceğinizi umuyor."

"Bana hiçbir şey vermek zorunda değil." Başımı sallayarak itiraf ediyorum: "Az önce söylediklerimi sadece duygularımı incittiği için söyledim."

"Bu bizim borcumuzu ödeme yöntemimiz. Gia'nın yorumlarının seni etkilemesine izin verme.

Her zaman biraz olmuştur."

Yerime otururken Zella'nın yansımasına bakıyorum. "Kusura bakmayın ama bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylemeye geldiyseniz, bunu duymama gerek yok. Ben zaten biliyorum."

Bir ses çıkarıyor ve benimle aynı fikirde olup olmadığından emin değilim. Kaşlarının hafifçe kalkmasına ve başının eğilmesine bakarak evet diyebilirim. "Önce saçını yaparız, sonra elbiseni giyeriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Kafamdaki dağınıklığı düzeltebileceğini umarak saç bağına çekip çıkarıyorum.

Cam bir tarakla saçlarımı ortadan ayırarak, Kirian'la uçuşum sırasında edindiğim birkaç karışıklığı nazikçe düzeltiyor. "Çok güzel bir yelen var. Kalın ve parlak. Kesinlikle yeterince işim olacak."

İltifatı karşısında içim ısındı. "Teşekkürler."

Yüzümden bir parçayı kaldırıyor ve kulağıma bakıyor. "Bunları örtmek için başının her iki yanına örgüler yapabilirim. Kirian'ın nişan haberi birçok kişi için şok edici olacak. Senin bir insan olduğunu öğrenmeden önce bu fikre alışmalarını sağlamak daha iyi olabilir."

"Belli olmayacak mı?"

"Bir kraliyet mensubu gibi giyinmişseniz hayır. Buralı olmadığınızı bilmemin tek nedeni ilginç kıyafetiniz."

Başımı sallıyorum, aniden burada olduğu için minnettar oluyorum. Tüm bu nişan olayı hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Kirian bunu çoktan birkaç kişiye duyurdu ve şu anda dedikoduların yayıldığından hiç şüphem yok. Evliliğe karşıymışım gibi görünürse bu onun için iyi olmaz.

Ben de şimdilik buna katlanmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Kirian sana babasına nasıl aşık olduğumu anlattı mı?" Zella soruyor ve dostça ses tonu beni rahatlatıyor.

"Sayılır." Tüm detayları bilmiyorum ama Zella aslında Gündüz Diyarı'nın bir prensesiyken, Keryth burada kraldı. Doğal olarak, dağınık olduğu sonucuna varabilirim.

"İlişkimiz biraz Romeo ve Juliet gibiydi, ölüm hariç."

"Shakespeare'e aşına mısın?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Oh, evet, edebiyatınızı biliyorum. Kütüphanemizde her türlü kitap var. Kirian da pek çok hikâye biliyor gibi görünüyor. Kütüphanecileri kendisine kitap okumaları için ikna edip etmediğini hep merak etmişimdir ama şimdi bunu sizin yaptığınızdan şüpheleniyorum."

"Evet. Ona çok kitap okudum. Braille alfabesini öğrenip ona öğretmeyi teklif ettim ama o bunun yerine benim sesimi duymayı tercih edeceğini söyledi."

Zella'nın gözleri buğulandı. "Oğluma karşı çok iyidim. Geçidini kullandıktan sonra eve mutlu geldiği zamanları düşünüp duruyorum. Bazen bir yıl boyunca daha da karardı. Daha soğuk. Daha huysuz. Ama çoğu zaman doğum gününde etrafındaki gölgeler kalkıyor gibiydi. Şimdi bunun senin sayende olduğunu biliyorum."

"Dostluğumuzdan faydalanan tek o değil. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. O olmasaydı hayatım gerçekten çok yalnız olurdu."

"sahip olduğunuz için çok mutluyum," diyor içtenlikle.

Bunun bir onay damgası olup olmadığından emin değilim, ama olumlu bir şey, bu yüzden kabul edeceğim.

Zella'nın parmakları hızlı bir tempoda çalışıyor ve karmaşık örgüler beş dakikadan kısa bir sürede tamamlanıyor. Onları enseme inci bir tokayla tutturuyor, sonra saç maşasına benzeyen bir şeyle geri kalanı üzerinde çalışmaya başlıyor. Sadece, fişe takılı değil. Saçlarım metal çubuğun etrafına sıkıca sarıldıktan sonra eliyle kapatıyor. Boynumda ısı hissediyorum ve bıraktığında kabarık bir kıvrılma oluyor.

"Bu harika," diyorum, etkilenerik.

"Benim özel yeteneğim ateş."

Kirian'ın ailesi hakkında tamamen bilgisiz olmadığım için heyecanla başımı sallıyorum. "Ve Gia doğayı, Keryth de havayı kontrol edebiliyor."

"Bu doğru. Kirian sana başka ne söyledi?"

"Büyük bir şey değildi. Şiddet hakkında konuşmayı pek sevmezdi, bu yüzden pek çok bilgi yasaktı. Tatlılara karşı bir ilgin olduğunu biliyorum. Kirian bu konuda ortak noktamız olduğunu söylüyor."

"Öyle." Gülümseyerek bir sonraki kıvrıma geçiyor. İki kıvrım daha yaptıktan sonra şöyle diyor: "Burada kendini yabancı hissetmenin ne demek olduğunu anlıyorum. Babamın düşmanı ile çiftleşmek beklenmedik bir şeydi ve ben de tam olarak kollarımı açarak karşılanmadım."

"Zor olmuş olmalı," diyorum, yeni detaylar anlatmaya devam etmesini umarak.

"Korkarım Gece ve Gündüz hiçbir zaman anlaşılamadı. Ticaret anlaşmaları gereklidir, ancak güven olmadığında bunu yönetmek zordur. Sorunsuz bir işlem sağlamak için, her kraliyet ailesinden bir üyenin Şafak ve Alacakaranlık'a gitmesi gerekiyordu. Üç ailenin en küçüğü olduğum için her zaman ben seçilirdim." Gülüyor ama sesinde acı bir nota var. "Üçüncü sıradaydım. Yanlış giden bir ticaret sırasında öldürülsem ya da esir alınsam da fark etmezdi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu korkunç bir şey. Ailem beni kurbanlık koyuna çevirseydi çok sinirlenirdim.

"Ama bu şaka babamındı, çünkü Keryth'e aşık olacağımı asla tahmin edemezdi." Zella iç çekerken biraz gülümsüyor. "Onu gördüğüm anda kader arkadaşım olduğunu anladım, o da benim onun kader arkadaşı olduğumu . Bu işler yürür ve kaderi değiştiremezsiniz."

İlk görüşte aşk. Bu bana laneti ve cadıların büyüü yaparken ne kadar sinsi olduklarını hatırlatıyor. Kirian'ı kör ettiler, böylece ruh eşini tanıyamayacaktı. Çok zalimce.

"Keryth'in onun yerine gönderecek çocuğu yoktu," diye devam ediyor. "Bunu yapacağından değil. Sanırım bunu kardeşine yaptırabilirdi ama Keryth örnek olan bir hükümdar. Güçlüdür ve iyi bir kalbi vardır."

"Yani onunla kaçtın mı?"

"Hemen değil, hayır. Tanıştığımızda sadece on yedi yaşındaydım. Fae dişileri yirmi bir yaşına kadar olgunlaşmaz ve Keryth bunu doğru şekilde yapmak istedi. Ticaret anlaşmaları sırasında çalınan anlarla geçen dört yılın ardından, o ve adamları benimle birlikte sarayıma geri geldi. Babamdan çiftleşmeyi kabul etmesini istedi. Babam reddetti. Ondan sonra artık Şafak ve Alacakaranlık'a gitmeme izin verilmedi. Aslında, yatak odamdan çıkmama bile izin verilmedi."

"Ne yaptın sen?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Yüzü ciddileşmeden önce kıkırdıyor. "Şey, çok ağladım ama bu beklenen bir şey. Ancak Keryth kaçmama yardım etmek için bir plan yaptı."

"Çok romantik," diyorum hüznle.

Başını sallıyor. "Kader arkadaşlarını ayrı tutmaya çalışmak tehlikelidir. Keryth çaresizdi ve çaresiz adamlar sonuçları düşünmezler. O uçtu

beni almak için odama geldi ve ben de onunla birlikte ayrıldım. Neredeyse krallıklar arasında bir savaşa neden oluyordu. Eğer..."

Duraklama ağır ve uzundur.

Sandalyemde dönerek ona bir bakış attım. "Orada öylece duramazsın. Nasıl bittiğini bilmem gerek."

İnanılmaz uzunluktaki kirpikleriyle göz kırpmıyor. "Bitmiyor. Sadece devam ediyor. Söylemek üzere olduğum şey şu: Eğer kardeşim Zarid babamı öldürmeseydi, bugün hayatta olmayacaktım. Kirian ya da Gia olmayacaktı."

Kirian'ın bu hikâye hakkında belirsiz olmasına şaşmamalı. "Çok üzüldüm. Baban için çok üzüldüm."

"Kulağa ne kadar kötü gelse de, en iyisi buydu. Annem öldüğünde babam da kader arkadaşını kaybetti ve sefalet içinde boğuluyordu." Önemi yokmuş gibi omuz silkiyor ama yüzündeki acıyı görebiliyorum. "Zarid bugün hâlâ hüküm sürüyor. Krallıklarımızı nasıl yöneteceğimiz konusunda aynı fikirde olmasak da, çoğunlukla işlevsel bir anlaşmamız var."

Son kıvrımı bitirdiğinde arkamı dönüyorum ve itiraf etmeliyim ki çillerim ve her şeyimle güzel görünüyorum. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Saçımda harika bir iş çıkardın."

"Gerçek şu ki," diye söze başlıyor Zella, "buraya gelmek için gizli nedenlerim var.

Sana özel olarak söylemek istediğim şeyler var."

Aman Tanrım. İşte burada. Bu kadın kaynaşma seansının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Kendimi müdürün odasındaki bir çocuk gibi hissederken, Zella kendini önüme koyduğunda sertçe yutkunuyorum.

Makyaj masasının kenarına oturuyor ama sonra söyledikleri beni şaşırtıyor. "Oğlumla gurur duymadığımı düşünmenizi istemem. Bizi rahatsız eden Kirian'ın körlüğü değil, suçluluk duygusu. *Bizim suçumuz*. Cadıları sakatlayan askerler Gece Diyarı'na ait olmayabilir ama suç ." Derin bir nefes alıyor. "Laneti bozma arzumuz aslında kendi yararımız içindi. Sadece işleri yoluna koymak ve üzerimizdeki suç yükünü kaldırmak istedik. Kirian inanılmazın da ötesinde. Çok şeyin üstesinden geldi ve biz onu olduğu gibi seviyoruz."

Yani bu buluşma annemin suçluluk duygusu yüzünden, beni onaylamadığı için değil.

Rahatlamış bir şekilde, "Kirian ne hissettiğini biliyor mu?" diye sordum.

Başka tarafa bakıyor. "Ona hiçbir zaman tam olarak bu kelimeleri söylemedim." "Bence söylemelisin. Bunu duymak hoşuna giderdi."

Bana gülümseyerek çenemi kaldırıyor. Tenimi incelerken yüzümü bir o yana bir bu yana çeviriyor. Onun incelemesi altında kıvranmak istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Fae'ler arasında çiller nadirdir, ama isterseniz onları kapatabilecek bir pudram var."

Canlandım. "Gerçekten mi? Bu harika olur."

"Bu yıldız tozundan ve birkaç başka mineralden yapılmış bir makyaj malzemesi." Zella bir pudrayı açıyor ve kabarık bir topun altında beyaz, yanardöner bir madde görüyorum. "Rüya Alemi'ndeki dağlardan çıkarılıyor."

"Süper havalı." Gözlerimi kapatıp, yanaklarımı ve burnumu silerken kendimi porselen bir tenle hayal ediyorum. "Keryth'in çocuk sahibi olamamakla ilgili söyledikleri doğru mu?" Zella pufu alnımda gezdirirken soruyorum. "Yani Kirian ve benim?"

"Periler pek doğurgan değildir. Dişiler yirmili yaşlarına kadar yumurtlamaya başlamaz ve kırk beş yaş civarında dururlar. Bir kadının o yaştan sonra hamile kalması imkansız değildir, sadece çok nadirdir. Muhtemelen en iyisi de bu. O kadar uzun yaşıyoruz ki, eğer tüm hayatımız boyunca üreyebilseydik, Valora'da ciddi bir nüfus fazlalığı olurdu. Seçilmiş bir çiftin çocuk sahibi olması mümkün," diye iyimser bir şekilde ekliyor. "Sadece o kadar yaygın değil. Benim kardeşim

- "Seçtiği eşinden bir oğlu var."

"Bu Kirian'ın kuzeni Zander olabilir mi?"

"Doğru." Zella hareketlerini durduruyor ve mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. Tek gözümle ona bakıyorum. "Ne?"

"Toz işe yaramıyor."

Aynaya bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Artık cildimde bir ışıltı var, ama yüzüme ne kadar sürerse sürsün, çillerim hala her zamanki gibi belirgin.

İç çekerek omuz silktim. "En azından denedin."

"Pekâlâ, hadi seni elbisene sokalım." Ellerini kavuştururken sırtıyor. "Kendi partine geç kalmak istemezsin."

CHAPTER 9

Kirian

Büyük salona girmeden önce adresinin yaklaştığını hissediyorum. Çok garip bir his. Sanki damarlarımda binlerce su örümceği dolaşıyor ve bu hem sinir bozucu hem de heyecan verici. Quinn'in varlığı beni her zaman etkilemiştir ama bu şekilde değil.

Bu yeni bir şey.

Vızıltı yoğunlaşıyor ve bir şekilde onun ikinci kattaki girişten yirmi adım ötede olduğunu anlıyorum. Portrelerin olduğu koridordan geçiyor, muhtemelen geçmiş ve şimdiki kraliyet mensuplarının resimlerine bakıyor.

Şimdi on adım ötede, sedefli çift kapıya yaklaşıyor. Kapılar balo salonuna bakan balkonlu bir platforma açılıyor. Kavisli merdiven bir sonraki misafirimizi beklediği için boş.

Özel konuğum.

Beş ayak.

O burada.

Oda sessizleşiyor, sonra soluk sesleri ve fısıltılar duyuyorum.

Kim o?

İnsan gibi kokuyor. Yüzünün nesi var?

"Sessizlik." Tahttan kalkarken verdiğim emir yüksek tavanda yankılanıyor.

Herkes donuyor. Burada iğne atsan yere düşmez. Güzel.

Balkonda duran spikere başımla selam veriyorum. Parmakları titriyor, yazmasını emrettiğim şeyi okurken elindeki kağıt kırışıyor.

"Majesteleri size Quinn Prescott'u, eşini ve Valora'nın gelecekteki kraliçesini sunar."

Balo salonu patlıyor. Herkes aynı anda konuşuyor. Bazıları öfke dolu kahkahalar atıyor ve birkaçı ellerinin arkasından mırıldanırken isteksizce alkışlıyor.

Gerçekten. Yüzüne ne oldu?

Fark eder mi? O kör. gerek yok.

Peki ya kız onun kader ? bağı tamamladıklarında, görme yetisini geri kazanacak. O zaman bununla sıkışıp kalacak.

Onun ruh eşi değil. Kader bu kadar acımasız olamaz.

Quinn kaba mırıltıları duyamıyor ama ben duyabiliyorum.

"Yeter!" Gürültü kesildi. "Müstakbel kraliçene de bana davrandığın gibi davranacaksın - en büyük saygıyla. Daha azını yaparsan Gölgeler Diyarı'na sürgün edilirsin."

Birkaç partili yutkunuyor.

Nazik ve adil bir hükümdar olarak tanınırım. Kendi halkıma karşı böyle bir tehditte bulunmayalı yıllar oldu ama Quinn için en iyisinden daha azına müsamaha göstermeyeceğim. Onu kendi dünyasında koruyamadım ama burada koruyabileceğimden eminim.

Gölgeler Diyarı kimsenin varmak isteyeceği bir yer değildir. Burası sahipsiz bir bölge, Rüya Alemi'ne giden yol üzerindeki dağlarda geniş ve büyümlü bir mağara ve zifiri karanlık. Orada ışıklar çalışmıyor. Kuzenim Damon ve ben orada yaralanmadan ya da ölmeden ilerleyebilecek tek kişileriz. Ne de olsa, alışkın olduğumuz şey tamamen karanlık.

Spiker boğazını temizliyor. "Sırada, Majesteleri Kraliçe Zella var."

Alkışlar havadaki gerginliğin dağılmasına yardımcı olur.

Annem yanına gelen Quinn'e, "Canım," diye fısıldıyor. "Gece Âlemi'yle tanıştığımdan beri böyle bir giriş görmemiştim."

"Gerçekten mi?" Quinn'in sesi umutlu geliyor.

"En azından kraliyet bahçelerini ateşe vermeyeceksin."

"Ha?"

"Oh, hiçbir şey." Annem hafifçe gülüyor. "Uzun hikaye. O gece hiç arkadaş edinemedim diyelim."

Merdivenleri birlikte inmeye başladılar ve Quinn'in bir müttetiki olmasına sevindim. Birlikte geçirdikleri zaman iyi geçmiş olmalı.

Kadınlarımızı beklerken babam yanımda duruyor.

"Lanet erdi, değil mi?" diye soruyor alçak sesle, neredeyse fısıltıyla. Başımla onaylıyorum.

Quinn'in öpüşmemiz yüzünden sonsuza kadar kör kalmayacağıma dair umut beslediğini biliyorum, ama bunu kabullendim. Kaderimi seçtim.

"Senin adına sevindim," diyor babam. "Aslında... rahatladım."

Bu beni şaşırttı. "Öyle mi?"

Uzun bir nefes verdi. "Evet. Yaşama vaktin geldi."

"Teşekkür ederim." Uzanıp omzunu kavıyorum, parmaklarımın altında gece mavisi kadifeyi hissediyorum. O da benimle aynı kıyafeti giyiyor. Takım elbise özel etkinlikler için gelenekseldir ve Quinn'in beni bir kez olsun resmi bir kıyafetle görecektik olmasına seviniyorum.

Quinn ve annem bize doğru yürürken, babam sessizce bana müstakbel gelininin bu gece nasıl göründüğünü anlatıyor. Bir açıklamaya ihtiyacım olduğunda gözlerim olmaya alışkındır ve söylediklerine bakılırsa Quinn nefes kesici.

Yaklaştığında, elimi ona uzattım. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Tabii ki." Parmaklarını benimkilere geçirirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, tıpkı bunu onun tarlasında yaptığımız diğer tüm zamanlar gibi. İkimiz için de tanıdık ve rahatlatıcı.

Onu döndürerek yanıma yatırıyorum ve boş dans pistinin ortasına doğru ilerlerken parmaklarımızı iç içe geçiriyorum. Elimini onunkinin üzerine koyup belinin yumuşaklığını kavıyorum. Vücudunun benimkine bastırılmış hissini seviyorum ve hiçbir şey beni ona bir daha böyle dokunmaktan alıkoyamaz.

"Çok güzel görünüyorsun." İltifatımı kulağına mırıldanmak için eğildim. "Babam bana öyle söylüyor ve yalan söylemez."

"Herkesin onun fikrini paylaştığını sanmıyorum." Durduğumuzda sözlerinden güvensizlik akıyor.

Elini bırakmak istemeyerek, bana bakana kadar onu tekrar döndürüyorum. Düzgün bir kral gibi eğilerek selam veriyorum, gerçi görgü kurallarından başka nedenlerim de var. Başımı eğdiğimde burun uçlarımızın birbirine değmesine izin veriyorum. Quinn yakınlığım karşısında nefesini tutuyor ama uzaklaşmıyor.

Oradayken yanağımı onunkine değdirip fısıldıyorum: "Diğer insanların ne düşündüğünü ne kadar önemseydiğimi sorar mısın?"

Hafifçe sallanıyor ve saçlarını koklamasını kaçırmıyorum. "Ne kadar?"

"Açıkçası, hepsi gidip kendilerini becerebilirler."

İnsanların kirli dilini kullanmama bayılıyor ve bu onu kıs kıs güldürüyor. Sıcak nefesinin çeneme değmesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Tüm hayatımı -çok uzun hayatımı- yakınlaşmadan geçirdim. Şimdi tadına bakıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlası.

Aramızda çatırdayan cinsel gerilimden bunalmış bir halde doğrulup boğazımı temizliyorum.

Quinn, "Elektrik yok demiştin," diye gözlemlediğinde pantolonumun önünü düzeltme dürtüsüne direniyorum. Duvar apliklerine ve büyük boy kristal avizelere hayretle bakarken ayağındaki terlikler zeminde sessiz sürtünme sesleri çıkarıyor. "Işıklar nasıl çalışıyor?"

"Yıldız Tozu. Yaklaşık yirmi bin yıl önce bir meteor yağmuru oldu. Yıldızlardan bazıları düştü ve Rüya Âlemini çevreleyen dağlara indi. Kayalar ince bir toz haline getirilip Gün Diyarı'ndan gelen suyla karıştırıldığında yıllarca parlayabilir."

"Yıldız gücü," diye fısıldıyor kıkırdayarak. "Benden saklıymuşsun. Evinizin neye benzediği hakkında iyi bir fikrim olduğunu sanıyordum ama hayal ettiğim hiçbir şey benzemiyor."

Müzik başlıyor ve eli benim elimde kasılıyor, gerginliğini gösteriyor.

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum.

"Hangi dansı yapmamız gerekiyor?"

Endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Bu adımları uykusunda bile yapabilir. "Sana öğrettiğim ikincisini hatırlıyor musun?"

"Tüm dirsekleri birbirine değen ve birbirinin etrafında dönen mi demek istiyorsun?"

Gülüyorum. "Aynen öyle."

"Şey." Omuz silkiyor. "Sanırım bu herkesi yeteneklerimle etkilemek için bir şans. Bildiğim bir şey varsa, o da bir fae dans pistinin nasıl kesileceğidir."

Bir arpist şarkının başlangıcını çalıyor ve bir flüt de eşlik ediyor. Hareket etmeye başladığımızda, Quinn'den akan endişeli enerjiyi hissedebiliyorum, ama daha fazla memnun olamazdım.

Birbirimizin etrafında zarifçe dönerken, "Bu gece ilk kez bu saçma etkinliklerden gerçekten keyif alacağım" diye mırıldanıyorum.

"Evet, ne var bunda? Daha önce doğum günlerini kutlamadığını söylemiştin, ama bu bana kesinlikle bir parti gibi görünüyor."

Homurdanıyorum. "Lanetten beri, doğum günümün olduğu her akşam, bunun yıllık bir kutlama olduğu kisvesi altında bir balo düzenliyoruz. Aslında bu ailemin bir araya getirdiği bir oyun. Eşimi bulmak için bir girişim. Kaderimdeki eşin dişiler arasında olacağını düşünerek tüm soyluları davet ediyorlar."

Bundan hep nefret etmişimdir. Benimle dans eden kadınlar ya bana acıyor ya da taç için beni istiyor. Gıdıklamalarına, yaltaklanmalarına ve sahte katlanmak bir işkence. Demir iğnelerle dürtülmeyi tercih ederim.

Ama Quinn beni sahipleneceği için bunu yaşamak zorunda kalmayacağım. Takımyıldızlara şükürler olsun.

"Oh, anlıyorum." Quinn'in ruh hali aniden dibe vurur. "Şu anda oldukça pis bakışlar alıyorum. Kadınların seni çaldığım için pek mutlu olduklarını sanmıyorum."

"Kıskandın mı genç adam?"

"Evet," diyor, açık sözlü ve biraz da üzgün. "Her gün, beni terk ettiğinde, kendi dansını yapmalısın. Bensiz. Bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Benimle takıldıktan sonra buraya geldin ve eşini aradın."

"İki konuda yanılıyorsun; birincisi, evet, bu seni rahatsız etmeli. Başka biriyle birlikte olmamı sorun etseydin, hakarete uğradım. Ben seninim ve sen de benimsin. Nokta. İkincisi, ben kimseyi aramadım. Bunu kabul etmemin tek nedeni ailemi yatıştırmak ve insanları mutlu etmektir. Etrafına bir bak. Gülen yüzleri görüyor musun? Kahkahaları? Benim için burada değiller. Hiçbir zaman da olmadılar. İçkiler ve müzik için geliyorlar." "Bunun doğru olduğuna inanamıyorum. Uzun zamandır burada olmadığını biliyorum. ama Kirian... o kadar yakışıklıydın ki acıtıyor."

Erkeklik gururu içimde kabarıyor. Söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama önemli olan tek şey onun görüşü. "Fae dişileri son derece kibirlidir. Dış güzelliklerini takdir edemeyen biriyle birlikte olmak istemezler."

"Muhteşemler," diye katılıyor Quinn, yumuşak bir dönüşle. "Yani, hepsi manken olabilir. Benim gibi biri için göz korkutucu."

"Quinn, senin kalbin onların olabileceğinden bin kat daha güzel."

"İnsanların dünyasında, bu tam da çirkin olduğunuzda söylenen türden bir şey," diyor alaycı bir şekilde. "Ama teşekkür ederim."

Elini göğsüme bastırmak için dansın adımlarını karıştırarak duruyorum. "Güzel kalbine, tatlı dudaklarına, mükemmel yüzüne, yumuşak saçlarına ve vücuduna sahip olmayı umuyorum."

O kadar şiddetli kızarıyor ki yüzünden sıcaklık yayılıyor. "İnsanlar seni duydu."

"Güzel. Senin her parçana sahip olana kadar pes etmeyeceğim ve bu geceden sonra herkes bunu bilecek."

Yaklaşp ceketimin yakasından tutarak beni aşağı çekiyor ve "Bir sır duymak ister misin?" diye fısıldıyor. Tatlı kokusu başımı döndürüyor ve burnum saçlarına gömülene kadar öne doğru sallanıyorum. "Denesem bile başka birine ait olabileceğimi sanmıyorum."

Bana karşı olan sarsılmaz hisleri hoş bir hatırlatma. Ona hiç başka bir erkek dokunmadı, tıpkı benim başka bir kadınla fiziksel yakınlık yaşamamış olmam gibi.

Konu Quinn olunca, bencil oluyorum. Onu tamamen kendime istiyorum. Bu yüzden onu bu kadar uzun süre sır olarak sakladım.

Tek bir yavaş alkış şarkının sonunu böler ve müzisyenler sessizleşir. Odadaki kadınlar aniden kıkırdıyor ve iç geçiriyor - hatta eşleşmiş olanlar bile vurulmuş kız öğrenciler gibi tepki veriyor.

Birkaçı fısıldıyor, "Güzel çocuk." Benden bahsetmiyorlar.

Krallığımda bu tür bir tepkiyi ortaya çıkarabilecek tek bir kişi var.

Quinn'den ayrılarak heyecanın kaynağına dönüyorum. "Kral Damon. Geleceğinden emin değildim."

"Aslında gelmeyecektim ama birkaç gün önce bir cadıyla görüştüm ve bana partiniz için burada olmak istediğimi söyledi." Bize doğru yürüyor, adımları belirgin bir şekilde tembelce sürükleniyor. "Haklıymış."

Kolunu uzattı. Tokalaşmayı kabul ediyorum, o benimkini sıkarken ben de onun ön kolunu kavıyorum.

"Seni özledim kuzen," diyorum ve sırtına birkaç tokat atarak onu erkeksi bir sarılma için kendime çekiyorum.

Babalarımız anlaşıyor olabilir ama Damon, sık görüşmesek de en yakın arkadaşlarımdan biri.

"Tebrik ederim," diyor. "Bir eş alacağını inanamadım."

"Bir ," diye araya giriyor Quinn. "Bir cadı sana geleceği mi söyledi?" "Birkaç sır karşılığında," diye cevap veriyor Damon sinsice.

"Mükemmel zamanlama." Heyecanlanan Quinn zıplarken kolumdan çekiştiriyor. "Bizi ona götürebilir misin?"

Oh, benim acımasız eşim. Başka bir kadınla birlikte olmam fikrini küçümseyen biri için, bu anlamsız şeyi yapmaya kararlı.

Görev.

Kolumu omuzlarına doladım. "Neden bu gece cadıları unutmuyoruz? Sadece eğlenelim."

"Ama geleceği söyleyebiliyorsa, belki bize yardım edebilir."

"Bu gece kalıyor musun?" Konuyu değiştirerek soruyu Damon'a yöneltiyorum.

"Bunu planlamıştım. Şarap beni çağırıyor. Yine de, kafayı bulmadan önce sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

Sesinde beni endişelendiren bir kenar var. Damon neşeli bir adamdır. Onu üzmem için çok şey gerekir, korkutmak içinse daha da fazlası.

"Quinn, neden açık büfe masasında anneme katılmıyorsun? Karamela pudingi var. Kaçırarak istemezsin."

Bu tartışmaya davet edilmediğini anlayınca iç geçiriyor. "İyi bir pudingi geri çeviremeyeceğimi biliyorsun. Yakında görüşür müüz?"

Bana bu soruyu her sorduğunda, onunla tekrar birlikte olmak için bir yıl beklemek zorunda kaldım. Şimdi değil.

Sırıyorum. "Çok yakında."

Damon ve ben merdivenin altındaki kapıya doğru yürürken, basit hoşbeşlerin ötesinde bir şey söylememeye dikkat ediyoruz. Diğer periler bizim kadar iyi duyamaz ama kimsenin kulak misafiri olma riskini almak istemiyorum. Bu yüzden gizli bir ofise gidiyoruz.

Sağa dönecek olsam, mutfaklardan birine çıkar. Sola dönüp, duvarlardaki taş döşemelerin arasında kamufle olmuş bir kapıdan geçiyoruz.

"Seçtiğin eşin çok güzel bu arada," diyor Damon biz yan yana yürürken. "Kibirli soylulara kulak asma. Onların standartları çarpık."

"Seçilmiş eş mi? Quinn'in benim kaderim olmadığını nereden biliyorsun?" "Bir insan mı Kirian?" diye kestirip atıyor.

"Gerçekten mi?"

Haklı olduğu bir nokta var. "Peki onun neye benzediğini nereden biliyorsun?" "Bir yıl seni geçide kadar takip etmiş olabilirim ya da olmayabilirim." "Ne?" Havladım.

". Ben onun dünyasına geçmedim." "Beni gözetledin."

"Seninle ilgili değil. Sadece her zaman nereye gittiğini merak ediyordum." Suçlulukla duraksıyor. "Ama bir keresinde Quinn'in rüyalarına girmiştin."

"Elinde ona ait bir nesne yokken bunu nasıl yapabildin?" diye soruyorum.

"O gün saçına çiçek takıyordu. Bu arada ikiniz birlikte çok tatlısınız." Ben homurdanınca hemen açıklamaya başladı: "Geri dönüp uçup gittiğinde çiçeklerden birkaçı kafandan düştü. Ne yapsaydım? Onları kullanmayacak mıydım?"

"Evet," diye . "Mahremiyet senin için bir şey ifade etmiyor mu?" Omuz silkiyor.

Damon'ın yeteneği benimkiyle binlerce kez takas bir yetenek. O bir rüya gezgini. Bir kişinin eskiden sahip olduğu bir şeye sahip olduğu sürece, onun rüyasına girebilir ve gördüklerini görebilir. Sessiz bir gözlemcidir, rüya görenin kendisi tarafından fark edilmez. Sonuca müdahale edemese veya manipüle edemese de, kişisel bilgileri öğrenebilir. Sırları ve zihinlerinin iç işleyişini.

En önemlisi, istediği zaman *görebiliyor*. Bu onun için iyi bir şey.

Lanet gerçekleştiğinde henüz doğmamıştı. Amcam Silas her şey olup bittikten sonra eşi hamile kaldığı için kurtulduklarını düşündü ama Damon kör doğdu. En azından benim görme yetim elimden alınmadan önce dünyayı tanımak için neredeyse on bir yılım vardı. Damon'ın bildiği tek şey karanlık, başkasının bakış açısı dışında.

"Rüyasında ne görüyordu?" Damon'ın Quinn hakkında benim bilmediğim bir şey biliyor olmasından nefret ederek soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Şu sinir bozucu döngüsel rüyalardan biriydi. Bir okul ödevini bitirmeye çalışıyordu ama ne zaman bitirmek üzere olsa kâğıt boş kalıyordu. Ailesi de oradaydı. Ailesiyle hiç tanıştın mı?"

"Hayır," diye huysuzca cevap veriyorum.

Quinn'in toplantılarımıza gelmediği günlerde genellikle ormanda oyalanır, evinde neler olup bittiğini dinlerdim. Bazen ailesinin sesini duyuyordum ama her zaman mesafemi korudum.

O göremese de Damon'a Quinn'in çok sevdiği orta parmağımı gösteriyorum. "Şu andan itibaren Quinn'in aklından uzak dur. O benim."

"Dur bakalım. Sakin ol. Kendimi ruh eşim için sakladığımı biliyorsun."

Onun bu konudaki duygularının farkındayım. Damon benim gibi değil. Sonsuza kadar kör olmayı kabullenemiyor. Onun ipuçları benimkilerden daha iyi değil,

Yine de eşini bulmaya hiç yaklaşmadı.

Ofise vardığımızda, ağır ahşap kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Odanın içinde dolaşarak parmak uçlarımı gömme kitaplıkların, pencerenin ve şöminenin üzerinde gezdiriyorum. Giderken kokluyorum, yalnız olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Hizmetçinin kullandığı ahşap cilasası ve eski kitapların kokusundan başka bir koku almıyorum.

" oluyor?" Kıcımlı pencere kenarına yasladım.

"Arkadaşınla tanıştığımıza memnun olsam da, burada olmamın başka bir nedeni daha var." Damon önümde durmadan önce masanın etrafında adımlar atıyor. "Seni uyarmaya geldim."

"Ne hakkında?"

"Cadının Quinn hakkında söylediği bir şey."

Kalbim çarpmaya başladı. "Dinliyorum."

"O burada tehlikede. Güvendiğiniz biri size ihanet edecek."

CHAPTER 10

Quinn

Damon'la sohbetten döndüğünden beri Kirian sessiz, ciddi ve düşünceli.

Bu beni geriyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Onuncu kez soruyorum.

Biz vals yaparken başını sallıyor ama sanki tamamen yanımda değilmiş gibi. Dikkati dağınık.

Gecenin son dansını bitirirken başını çevirip etrafımızdaki kalabalığı dinliyor. Kulağının ucu seğiriyor. Normalde bu çok sevimli olurdu ama bu kadar tuhaf davranması beni endişelendiriyor.

Daha önce yemeğin yanında bana tekrar katıldığında, bir daha yanımdan ayrılmayacağını söylemişti. Bunu gerçek anlamda söylediğini fark etmemiştim. Hatta işlemem gerektiğinde beni tuvalete kadar takip etti. Evet, tamam, beni göremiyordu ama çişimi duyduğu belliydi. Henüz o rahatlık seviyesinde değiliz. Utançtan ölmek istedim.

Müzik sona erer ve dans pistinde sallanan bedenler müzisyenleri alkışlamak için durur.

.. iğrenç.

Evet, trajik.

Ona büyü yapmış olmalı.

Küçümseyici yorumları ne kadar duymazdan gelmeye çalışsam da yapamıyorum. Bu konuda sessiz kalmaya bile çalışmıyorlar. Belki de Kirian'ın bu kadar kötü bir ruh halinde olmasının nedeni budur. Adamları iğrenç çocuklar gibi davranıyor.

En azından Kirian'ın ailesi iyi davrandı. Ne zaman babasıyla ya da diğer konsey üyeleriyle 'krallık muhabbetine' girse, Zella beni yemekle ilgili hoş sohbetlerle dolu konuşmaların içine çekerek orada öylece sessiz ve garip durmaktan kurtardı.

Uzun süre tartışabileceğim bir konu varsa o da tatlıdır. Görünüşe göre, karamela pudingi Kirian'ın aşçılara ısrar ettiği bir tarifmiş.

on dört yaşındayken yaratmış. Bana bunu söylediğinde gülümsemeden edemedim. Birlikte paylaştığımız ilk puding kaplarından sonra yapmış olmalı.

Gia bile nazik olmak ya da en azından borcunu ödemek için çaba sarf ediyor. En sevdiği büyü kadehinden meyve suyu içmeme izin verdi. Kirian'a portallarını veren büyücünün doğum günü hediyesiydi. Tek yapmam gereken onu tutarken istediğim tadı düşünmekti ve içindeki sıvı tatmak istediğim şeyle eşleşiyordu.

Etrafımızdaki tüm yargılayıcı Fae'ler olmasaydı, bu gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olurdu.

En çılgın hayallerimde bile bu kadar güzel bir oda hazırlayamazdım.

Aydınlık, havadar ve zarafet saçıyor. İkinci kattaki balkon, oval şeklin etrafından dolanıyor. Altın kıvrımlı mermerden yapılmış yuvarlak sütunlar onu ayakta tutuyor. Tepede üç avize var ve yıldız tozlu ışıklar yüzlerce sarkan kristalin arasından titreşiyor.

Tavanda bir duvar resmi var ve bana Sistine Şapeli'ni hatırlatıyor. Ama bu sahne kanlı bir savaşı tasvir ediyor. Kirian'ı hareketli askerlerin arasında görüyorum, elinde baltası, saçları yakışıklı yüzünün etrafında çılgınca uçuşuyor.

Pencereler ikinci katın tüm çevresini kaplıyor. Birinci kattaki Fransız kapılar geceye açılıyor. Oraya çıkmadık ama bahçeye bakan bir balkon gördüm.

Onu görmek istiyorum.

Kirian'a gidip bakıp bakamayacağımı sormak üzereyken benden uzaklaşıyor ve hâlâ aval aval bakan fae kalabalığına doğru susturucu bir el kaldırıyor. Benim yaşlarımda bir çift kız yüzüme bakarken ellerinin arkasından kıkırdıyor.

Kirian'a yaklaşırken bakışlarımın yere düşmesine izin verdim.

Acaba fiziksel görünüşüm hakkındaki değerlendirmeleri onu düşündürüyor mu? Eğer bir kral, tebaamın fikirlerine değer verirdim. Kirian'ın sıcak parmakları, avuç içi çıplak tenimin üzerinde düzleşmeden önce omurgamda iz bırakıyor. Vücudumda ani bir sıcaklık dalgası oluşurken Tüylerim diken diken oldu.

Elbise askıdayken fark etmediğim bir şey de sırt kısmının ne kadar alçak olduğuydu. Tüm Fae elbiseleri bu şekilde tasarlanır ve bu sadece bir moda ifadesi değildir. Kanatlar için. Benim kanatlarım yok. En azından sırtımdaki deri gurur duyulacak bir şey. Pürüzsüz, kremi ve lekesiz. Bir tane bile ben yok.

"Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Kirian'ın gür sesi duvarlarda . "Quinn'e olan bağlılığınıza güvenebileceğimi umuyorum. Onun düşmanı benim de düşmanımdır ve düşmanlarım ihanetlerinden pişmanlık duyacak kadar yaşamayacaklardır. Burada halka açık bir idam gerçekleştirmeyeli uzun zaman oldu ama hepiniz ihanetin cezasını biliyorsunuz."

Sert uyarısı, endişeli ifadeler ve zorunlu sadakat mırıltıları kazandırıyor.

Sanırım geceyi mutlu bir şekilde bitiremiyoruz.

Başka bir şey söylemeden Kirian elimi tutuyor ve beni çıkışlardan birine doğru götürüyor. El mi sallasam, selam mı versem yoksa veda mı etsem emin değilim ama taş bir koridorda yürümeye başlamadan önce buna fırsatım olmuyor.

Bu kale bir labirent gibi. Çok fazla kapı, merdiven ve gizli oda var. Kafam karışıyor.

Burada her zaman gece olmasının bir faydası yok. Saatin kaç olduğu ya da Kirian'ın beni geçitten sürüklemesinden bu yana kaç saat geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ancak, yorgun olduğumu biliyorum.

Esniyorum ve Kirian elimi sıkıyor.

"Bu tür olaylar yorucu olabiliyor. Neyse ki çok sık olmuyor." Şimdi biraz daha rahat görünüyor, ancak omuzlarında hala bir sertlik var.

"Şimdi yalnız olduğumuza göre, kışına o sopayı kimin soktuğunu bana söyleyecek misin?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Güvende değil miyim?"

"Herkesin sana saygı duymasını istiyorum," diyerek sorumu geçiştiriyor. "Yoksa."

"Yoksa," diye mırıldanıyorum derinden, onunla alay ederek. En azından dudaklarını biraz daha yukarı kaldırmasını sağlıyor. "Cidden ama. Neyin ? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." Merdivenlerden kalenin onun kanadına çıkıyoruz. "Hepsi, kral modu."

Omuz silkerek bana zoraki bir sırıtma gönderiyor. "Çünkü kral modundayım."

Başımı sallıyorum. Belli ki bana doğru dürüst bir cevap vermeyecek. Her neyse. Onu zorlamak için çok yorgunum.

"Demek Damon bir cadı tanıyor," diyorum. "Bu iyi haber, değil mi?"
Kirian mırıldanıyor, yine dikkati dağılmış görünüyor ve kötü bir his kaplıyor. Belki de eşi hakkında bir şeyler öğrenmiştir?

Birdenbire, artık o kadar da yorgun değilim. Onu sorgulamak için ihtiyacım olan enerji içime doluyor.

"Eee?" Dürtüyorum. "Damon ne dedi?" "Bizi
cadıyı görmeye götürmek istiyor." "Ve?"

"Yarın ayrılıyoruz." "O
kadar erken mi? Vay be."

Memnun
olmalıyım.
Ben değilim.

Daha önce, Kirian'ı bu sözü vermeye zorladığımda, korkunç bir olasılığı göz önünde bulundurmamıştım: gerçek eşini bulabilir ve ben de bir yıl boyunca burada sıkışıp onları birlikte izleyebilirdim.

Gerçekten bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Kirian yatak odasının önünde durarak, "Biraz uyumalıyız," diyor. "Sabah yolculuğu planlamaya başlayacağız." Koridorun sonundaki bir odayı işaret ediyor. "Misafir süiti sizin için hazırlandı ama benim odamda yatmanızı tercih ederim."

İkiye bölündüm. Kirian'a ağaç evimde benimle kalması için kaç kez yalvardım? Hem de çok. Büyük yakışıklı fae ile yatıya kalmak için her şeyimi verirdim.

Ama şimdi işler farklı. Öpüştük. Duygular ve gerçekler açıkta.

Eğer aynı yatakta olursak, onu hırpalamaya karşı koyabileceğimden emin değilim. Bunu bilerek bile yapmayabilirim. Uykumda olabilir.

Ve sonra lanet kesinlikle kalıcı olacaktı, hepsi dudaklarımı kendime saklayamadığım için.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Onu daha fazla sorgulamak istiyorum. Cadıyı görmeye gittiğimizde eşiyle eşleşme ihtimalinin yüzde sıfır olduğunu söylemesini istiyorum.

Ama bu bilgiyi kendine saklamaya kararlı görünüyor. Bu oyunu daha önce de oynamıştık. Onu ne kadar rahatsız edersem edeyim, ben pes edene kadar bana yarı gerçekler ve bilmece veracaktır.

"Ben misafir alacağım." Cevabım sessiz ve üzgün.

Kirian kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Hayır. "Evet."

Hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını büzüyor ve kaşlarını kaldırıyor. İstedliğini elde edemeyince çok tatlı oluyor.

"Pekâlâ." Yüzümü kavırıyor, beni öpecekmiş gibi eğiliyor. Ama yarı yolda durdu ve doğruldu. "Torius kapının önünde nöbet tutacak, sabah onu orada bulursan şaşırma."

"Bu gerekli mi?" Tam sorarken, dövmeli fae'nin bize yaklaştığını görüyorum. Kemerinde en az üç kılıç bağlı ve sağ botundan bir hançerin kabzası dışarı çıkmış.

"Sadece bir önlem," diyor Kirian, bana süite kadar eşlik ederken.

Bitişik banyolu tek bir oda olmasına rağmen, dekor Kirian'ın odasına benziyor. Yatak bile aynı görünüyor.

Her bir fenerin etrafında dolaşan Kirian, ışığı kısmak için alttaki bir düğmeyi çeviriyor. Odanın ortasında durup onun sinsi hareketlerini izliyorum. Özel dikim pantolonu arkasına tam oturuyor. Her adımda kalçaları mavi kumaşın altında esniyor ve kayıyor.

İşi bitince geldi. "Elbiseni için yardıma ihtiyacın olacak."

"Annen geliyor mu?"

"Hayır." Parmakları iki yanında kasılıyor.

Oh. Yani kışkırmadaki trilyon düğmeyi kendisi çözmeyi planlıyor.

Yutkunarak arkamı döndüm.

Kirian saçlarımı nazikçe yana yatırıp omzuma döküyor. Sırtımın ortasındaki ilk inciye bulurken nasırları tenimi sıyrıyor. İlmeğin içinden kolayca kayıyor, sonra bir sonrakine geçiyor.

Malzeme yavaşça ayrılırken açıkta kalan omurgamın üzerinde serin hava dolaşıyor. Her santimde içim biraz daha yanıyor. Alt karnım kasılıyor. Merkezimde ıslaklık birikiyor.

Nefes alış verişimiz dışında her şey sessiz.

Ciğerlerim havayı sık nefeslerle emiyor ve göğüslerim her nefes alışta dekolteli bluzaya doğru geriliyor. Göğüsleri kabaran var mı?

Bu hayatımın en seksi anı. Ne yazık ki, çok erken bitti.

Kirian son düğmeye kadar iniyor. Popo çatlağımın hemen üzerinde ve yemin ederim dokunuşu orada gereğinden fazla kalıyor.

Elbiseyi göğsümde tutarak ona doğru dönüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir değil." Burnunu başımın tepesine bastırarak, "İyi geceler, genç adam" diye mırıldanıyor.

"İyi geceler." Kolunu kavıyorum ve beni yatağına geri götürmesi için yalvarmaya çok yaklaşıyorum.

Ama benim yok.

Onun yerine, gidişini izliyorum.

Kapıyı kapatırken, "önlemim" ile birkaç kısa kelime konuştuğunu duyuyorum.

Ve tek düşünebildiğim... ne için bir önlem?

CHAPTER 11

Quinn

Burada yalnız olmaktan nefret ediyorum. Karanlık ve yabancı.

Karanlık gökyüzüne bakarken, içinde bulunduğum çıkmazı düşünüyorum. Nişanlandım. Sayılır. Ama muhtemelen uzun sürmeyecek, benim işgüzarlığım sayesinde.

En azından yatak rahat. Yatak altın kaz tüylerinden yapılmış olmalı, çünkü kışıma en mükemmel şekilde uyum sağlıyor. Bir bulutun üzerinde olmak gibi.

Belki de tüyler büyölüdür, beni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklüyor.

Gözlerim tehditkâr yaşlarla dolsa da uykuya dalmam uzun sürmüyor. Kibirli soylular ve Kirian'ın kader arkadaşı hakkındaki düşüncelerim göz kapaklarım düşerken kaybolup gidiyor.

Rüyamda uçuyorum. Kendi kanatlarım var ve Kirian yanımda. Sarayın üzerinde birlikte süzülürken gülüyoruz. Üzerimizdeki gece gökyüzü üç ay ve binlerce parıldayan yıldızla ısıltılı parlıyor. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Ama şimdi . Nedenini anlamam bir saniye sürüyor.

Soğuk.

Banyoda benim için asılı duran gecelik uzun ve eski moda, ama malzemesi hafif. Cereyanlı bir odada beni sıcak tutmaya yetmiyor.

Gözlerimi açtığımda, yorganı yukarı çekmek için uzanıyorum.

Ama üzerimde beliren bir gölge gördüğümde kalbim neredeyse duracak.

Gölgelik değil. Belirgin bir kanat çizgisi, uzun saçlar ve metal bir şeyin parıltısı var.

Keskin bir şey.

Çılgılık atıyorum. Yengeç adımlarıyla geriye doğru yürürken omuzlarım masif ahşap yatak başlığına çarpıyor.

Bir saniye içinde Torius bir elinde fener, diğerinde uzun kılıcıyla içeri daldı.

Hâlâ çığlık atıyorum ama karanlık figürün olduğu yere dönüp baktığımda hiçbir şey yoktu.

"Leydim?" Torius açık yeşil gözleriyle odayı taramadan önce kısa bir süre bana baktı.

"Bir şey gördüğümü sandım. Özür dilerim." Dizlerimi göğsüme çekerek, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

, nefes nefese kaldım. Yeterince hava alamıyorum.

Sırada Kirian var, beyaz pantolonu kalçalarında gevşek bir şekilde asılı, sanki yeni giymiş de büzgüsünü bağlamaya vakti olmamış gibi. Kanatları açıktı ve baltasını taşıyordu. Neredeyse Torius'a çarpacaktı ki, Torius suratına inen bıçağı ıskalamak için tam zamanında sıçradı.

"Ne oldu?" Kirian talep ediyor. "Quinn!"

"Ben buradayım." Sesim titriyor. Ona gitmek istiyorum ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum.

Sendeleyerek yatağa doğru ilerliyor ve eli bileğime gelene kadar etrafı yokluyor. "Yaralandın mı?"

Adamım, o benden daha çok korkmuş olmalı. Kirian her zaman çevresinin farkındadır. Tökezlemez ya da insanlara çarpmaz. Beni bulmakta hiç zorlanmıyor.

Parmaklarını kendi parmaklarımla kapatıyorum. "Ben iyiyim. Az önce uyandım ve gördüğüme yemin edebilirim..."

"Neyi gördün?" diye soruyor.

"Elinde kılıç ya da bıçak olan biri başımda dikiliyordu. En azından ben öyle sanıyordum ama burada kimse yok. Belki de sadece bir kabustu."

Kirian hırlıyor, derin ve tehditkâr. "Haksız değilsin. Biri büyü kullanmış." Havayı kokluyor. "Bir geçit kokusu alıyorum."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Gerçekten burada biri mi vardı?"

Kirian bana cevap vermek yerine yataktan uzaklaşıp odada volta atmaya başladı.

"Kaleme geldiler ve eşime zarar vermeye çalıştılar," diye mırıldanıyor, sesi duygu yüklü. "*Benimkine.*"

"Neye benziyordu kraliçem?" Torius, fenerin ışığının yüzüne düşürdüğü gölgelerle daha da korkutucu görünüyor.

"Bir peri mi?" Bu pek yardımcı olmadı. "Tek gördüğüm kanatlar ve saçlardı. Kadın mı erkek mi olduğundan bile emin değilim."

"Majesteleri." Torius dikkatini krala çevirir. "Sarayın aranmasını emredebeyim mi?"

Cevap olarak Kirian öfkeli, hayvani bir kükreme çıkarır. Lanet olsun, çok gürültülü.

Onun insan olmadığını bir kez daha hatırladım. Tanıdığım hiç kimse böyle bir ses çıkaramaz. Sağır edici gürültü yatağı sarsıyor ve taş duvarlardan tozlar dökülüyor. Şöminenin üzerindeki şömineden cam bir vazo düşüyor. Camın belirgin kırılışı Kirian'ın tanrısal olmayan ulumasına katılıyor.

Başım ağrıyor. Kulaklarımı kapatarak yatağın üzerine devriliyor ve cenin pozisyonuna geçiyorum.

Birkaç boğuk bağırış daha duyduğumda, Torius hızla odadan çıktığında ışık kayboluyor.

Karanlığı sevmiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü belki tüm bunlar olmamış gibi davranabilirim. Belki de sadece kötü bir rüyaydı.

"Quinn. Quinn, aşkım. Özür dilerim." Kirian'ın yumuşak yalvarışları zar zor duyuluyor, bu yüzden ellerimi başımdan çekip gözlerimi açıyorum. Yanımdaki yatakta diz ve onu hiç bu kadar pişmanlık dolu görmemiştim. "Lütfen benden korkma."

"*Senden* korkmuyorum. Sadece... korkuyorum."

Başımı okşuyor, ellerini daha önce birçok kez yaptığı gibi yüzümde gezdiriyor. "Seni asla yalnız bırakmamalıydım."

Birkaç saniye önce söylediği bir şey aklımdan çıkmıyor. "Bana aşkım mı dedin?"

"Evet, sanırım yaptım." "Hoşuma gitti."

"O zaman bunu daha sık yapacağım." Kollarını altımdan geçirerek beni kaldırıyor ve vücudumu kendi vücuduna yaslıyor. "Hadi ama. Bundan sonra benim yatağında uyuyacaksın."

Bu sefer tartışmayacağım.

CHAPTER 12

Kirian

Quinn'i hayatıma sokmak için verdiğim düşüncesizce kararın sonuçları olacak. Şu an olduğu gibi, zarar çoktan verildi. Dün gece o kadar korkmuş olmasından nefret ediyorum. Bir saniye bile tehlikede olması kabul edilemez. Geriye dönüp baktığımda, ona bir seçenek sunmak yerine benimle yatmasını emretmek daha iyi olurdu.

Kimse onu benim gibi koruyamaz, o yüzden hep benimle kalacak. Bu konuda mutsuz değilim. Onu yakınımda tutmak talihsiz durumumuza bir fayda sağlayacaktır.

Bilinmezlik başımın üzerinde sallanırken bile, onu portaldan geçirdiğim için pişman değilim.

Çünkü o burada benimle, benim yatağında. Yalnız uyanmaktan çok daha iyi.

Bir ses çıkarıyor, sanki kötü bir rüya görüyormuş gibi sarsılıyor. Uykusu tedirgindi ve burada olduğumu hissedebilmesini umarak kollarımı vücuduna doluyorum.

Onu bu şekilde tutmaktan neredeyse memnun olabilirdim.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim, belki bu yeterli olurdu. Ama yeterli değil. Dünden beri ona olan ihtiyacım katlandı.

Geceliği yukarı kalkmış, pürüzsüz bacaklarını ve pamuklu külotunu ortaya çıkarmıştı. Sert sikim sırtına bastırıyor ve o kıvrandığında inliyorum.

Bir başlangıçla uyanıyor.

"Şşş. Güvendesin," diyorum ona ve rahatlıyor, sıcak bedeni benimkinin içinde eriyor.

Yumuşaklığı ilgi çekici. Elim kalçasına uzanıyor ve belinin kıvrımını izleyerek yukarı doğru hareket . Kığının kıvrımı kasıklarına mükemmel bir şekilde oturuyor. Taşıdığı o tatlı koku o kadar güçlü ki sanki gözeneklerime işlemiş gibi hissediyorum.

Bayıldım.

Onu seviyorum.

"Pencereden gelen bu ışık da ne?" Quinn sırt üstü dönüyor ve yüzünü bana çeviriyor.

"Dawn," diye cevap veriyorum.

"Güneş mi?" Doğrulup yorganı üzerinden atıyor ve yataktan fırlıyor. "Burada gün ışığı olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yok." Onun heyecanına gülümsüyorum. Bir dirseğimi kaldırarak açıklıyorum: "Güneş aslında doğmayacak. Gün Diyarı'nın yörüngesinde iki güneş var. Günde iki kez, doğu sınırında yolları kesişir. Birleşme o kadar parlak ki, ışık Şafak ve Alacakaranlık üzerinden buraya kadar geliyor."

"Şafak ve Alacakaranlık... Bana biraz daha anlatabilir misiniz?" "Oraya birçok kez gittim ama sadece bir kez *gördüm*." "Kaç yaşındaydın?"

"On. İlk kez bir portal kullanıyordum. Annemin sevgiyle bahsettiği mistik toprakları görmek istedim." Sırıyorum. "Gitmemi yasakladığı yerlerden biriydi."

"Yani doğal olarak oraya gittin," diyor Quinn, eğlenerek. "Ee? Harika mıydı?"

"Evet. Gökkuşaklarını hatırlıyorum. Hem gece hem de gündüz olan gökyüzünü bölen çok sayıda gökkuşağı vardı. Gece Âlemi sınırında yıldızlar belli belirsiz parıldar, Gündüz Âleminde ise parlak mavi ve kabarık bulutlar sıralanırdı. Her iki dünyanın da en iyisiydi. Bu meyve ağaçları var. Yaprakları turuncu kürke benziyor. Tüylerin arasında yuvarlak mavi bir top bulunur. Kabuğun altında, tadı mandalina ile kiraz arasında bir yerde olan, suyu pembe bir turunçgil var. Buna gozzel deniyor. O gün en az on beş tane yemiş olmalıyım."

"Kulağa nefis geliyor. Buraya ithal ediyor musunuz?"

"Bu özel eşya Gün Diyarı'na ait. Anlaşmanın bir parçası. Ama endişelenme canım. Şelale sisine biz sahip çıktık."

"Bunun nesi bu kadar özel?"

"Şimdiye kadar içtiğim en ferahlatıcı içecek. Aşırı nemlendirme özelliğine sahip olduğu için uzun seyahat günleri için harika." Görüşümü çalan sonsuz karanlık yüzünden kalbim nadir bir sancı hissediyor. Quinn hâlâ pencerede duruyor, parmakları kadife perdelerde yumuşak sesler çıkarıyor ve keşke onun gördüklerini ben de görebilseydim. "Bana ufku tarif et. Lütfen."

Kibar olmam hoşuna gidiyor. Ondan başka kimseye lütfen demiyorum ve bunun farkında olduğundan emin değilim. Benim için ne kadar özel olduğunu bilmiyor ve bu benden başka kimsenin suçu değil.

Aramızdaki bu çekimle savaşmak için çok zaman harcadım ama mesafemi korumaya çalışmak yerine ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeliydim. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Yetişkinliğe ulaştığı gün, büyüyen duygularımı itiraf etmeliydim.

Hüzünlü bir iç çekerek perdeyi biraz daha kaldırıyor. "Sanki güneş tam orada, uzaktaki dağların altında. Biraz daha yüksekte olsaydı, sanırım bir parçasını görebilirdim. Bulutlar çok parlak Kirian. Uçuşuyorlar ve pembeler. Gökyüzünde yükseldikçe mora dönüşüyorlar. Yıldızlar hala her zamanki gibi parlak. Sanki gün ışığı onları geçemeyecekmiş gibi."

Onun canlı tasviri gençliğimden pek çok anıyı tetikliyor. Babam ve eğitimdeki diğer genç askerlerle sabahın erken saatlerinde yaptığımız antrenmanlar sırasında gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum.

"Günde iki kez yaklaşık bir saatimiz olacak," diyorum ona. "Baloya hazırlanmakla meşgul olduğun için dün gece alacakaranlığı kaçırdın."

Dünden bahsedince morali bozuluyor ve mutluluğunun bir kısmı uçup gidiyor. "Ne olduğunu bilmem gerek" dediğinde hâlâ camdan dışarı bakıyordu.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Seni asla yalnız bırakmamalıyım."

Yatağa yaklaşıyor, şilteden sadece bir adım ötede duruyor. "Beni haberdar etmeni istiyorum. Seni tanıyorum Kirian. Benden bir şey sakladığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

İç çekerek doğruluyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak arkamı dönüyorum. Başımı eğerken ayaklarımı yere koyuyorum.

Quinn'i hiçbir şeyle geçemiyorum. Çocukluğundan beri böyle. Ama Damon'ın bana verdiği bilgilerin geri kalanını ona söylemek istemiyorum, cadı onu kaybedeceğimi söyledi.

Ne zaman, nerede ya da nasıl olduğu bir muamma.

Cadılar hayati detayları atlamayı sever. Geri gelmemizi, anlaşmalar yapmamızı, bilgi kırıntıları karşılığında değerli eşyalar sunmamızı sağlayan şey budur.

Yüzyıllar önce onlarla uğraşmayı bırakmamın nedenlerinden biri de bu. İyi kalpli olanlar bile oyun oynamayı sever. Bu onların doğasında var.

Ama bu kez, gururumun ya da fikirlerimin yoluma çıkmasına izin veremem. Yardıma ihtiyacım var. Quinn'in iyiliğiyle kumar oynayamam. Damon'ın cadısının cevapları varsa, ona istediği her şeyi veririm.

Sırtıma t   kadar hafif bir dokunuş irkilmeme neden oluyor.

Sarsıldığımda Quinn hemen "  z  r dilerim," diye özür diliyor.

Hay sikeyim. Yatakta arkamdan geldiğini bile duymadım, yatağın eğildiğini hissetmedim. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki dikkatimi veremiyordum.

Quinn buraya beri kendimde değildim. Dikkatim dağıldı.

Elbette en iyi şekilde. Tüm duyularım onun kokusuyla,   p  şmemizin anısıyla, sikimi acıtacak kadar sertleştirmesiyle aşırı yüklendi.

Bunun devam etmesine izin veremem. Uyanık olmak onun hayatını kurtarabilir.

"Sana söyledim, bana istediğin zaman dokunabilirsin." Dürüstçe itiraf etmeden önce homurdanıyorum, "Bazen çok iyi hissettiriyor. Beni deli ediyorsun, Quinn."

Parmak uçlarını kürek kemiklerimin üzerinde, kanatlarımdan birine açılan görünmez yarığın tam üzerinde gezdiriyor.

Bir ürperti tutuyorum.

Tıpkı bir perinin kulakları gibi, vücudun aşırı hassas bir noktasıdır.

Orama dokunmak   n sevişme sayılır.

Quinn, "O büyük kanatların buraya sıkışmış olması çok etkileyici," diye fısıldıyor. Tenimi okşamaya devam ederken nefesi enseme gıdıklıyor. "Onları istediğin zaman mı   ıkariyorsun?"

Başımı sallayarak pantolonumun içinde zonklayan ereksiyonu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Uçmak istediğimde. Bazen saldırganlık, öfke ya da korku anında ortaya çıkıyorlar."

"Dün gece yaralandığımı düşündüğün zamanki gibi."

"Evet." Başımı tekrar eğiyorum ve Quinn'in kolları arkamdan sarılırken bana yılan gibi dolanıyor.

"Konuş benimle, Kirian. Lütfen."

Onu inkar edemem. Söyleyeceklerim korkutucu olsa bile. içinde.

"Damon bana başına kötü bir şey geleceğini söyledi," diyorum ona.

Duygu dolu bir sesle. "Ne

gibi?"

"Fal belirsizdi, bu yüzden hiçbir fikrim yok."

İ  ini   ekti. "Demek bu yüzden huysuz bir popo oldun? Benim için endişelendiğin için mi?"

O sesler rahatladım, hangi o Garip, göz önünde bulundurarak ve az önce aktardığım rahatsız edici bilgi.

Başımı ona çevirdim. "Evet. Yoksa neden huysuz bir popo olayım ki?"

Onun kelimelerini kullanmama kıkırdıyor. "Sebebi yok."

"Bana yalan söyleme. Ne zaman gizemli davrandığını da ." İki elimle arkama uzanıp kaburgalarını gıdıklıyorum.

Gülüyor ve kıpırdanıyor, ama o "İyi, " diyene kadar vazgeçmiyorum. Tanrım."

Kader arkadaşım hakkında bir şeyler öğrendiğime dair şüphelerini utangaç bir şekilde açıklarken oflayarak yüzünün yan tarafını benimkine bastırıyor.

"Hayır." Elimi kalçasına götürüp güven verici bir şekilde ovuyorum. "Yapsam bile, bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmez." Quinn şüpheci bir ses çıkarıyor ama başını sallıyor. Çünkü bana güveniyor. "Cadının söyledikleri hakkında endişelenmemeye çalış. Zarar görmene izin vermeyeceğim. Her zaman yanımda olacaksın. İstisna yok."

Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürerek sırtıyor. "Sanırım bu benim daha çok işlediğimi duyacağın anlamına geliyor, ha?"

Durumun ciddiyetine rağmen, esprileri beni . "İçimden bir ses çok kısa bir süre içinde birbirimiz hakkında çok daha fazla şey öğreneceğimizi söylüyor."

CHAPTER 13

Kirian

Büyük bir partiden sonraki her sabah olduğu gibi , büyük salon görkemli bir kahvaltıya dönüştürülmüştür. Otuz metrelik yemek masası hamur işleri, kurutulmuş etler, beş farklı çeşit yumurta ve saray bahçelerinden gelen meyve sularıyla dolu tepsilerle kaplıdır.

Sandalyeler en yüksek soylularla doludur. Büyük bir etkinlikten sonraki gece misafir kanadında kalma ayrıcalığına sahip olanlar. Bazıları eski dostlar. Bazıları güvenilir ve saygı duyulan konsey üyeleri.

Her biri benim için şüpheli. Sandalyelerin arkasında volta atıp havayı kokluyorum.

İçeridekilerin kafa karışıklığını ve sinirlerini hissedebiliyorum. Çoğu neden bu kadar garip davrandığını anlamıyor. Sadece fail portal kokusuna dair bir ipucu aradığını biliyor. Yağmur yağmadan hemen önceki toprak kokusuna benziyor ve deriyi kaplıyor. Bazen koku bir gün ya da daha uzun süre kalıyor.

Ama hiçbir şey bulamadım.

"Birkaç saat önce biri dostuma zarar vermeye çalıştı," diyorum odadakilere. Herkes tüm dikkatini bana verdiğinde tabaklardaki gümüş çatal bıçak sesleri kesiliyor. "Sanırım sürgün ve idam tehdidi yeterli olmadı. Eğer bunu kimin yaptığını bulursam, cezası daha kötü olacak. Kalbine demir bir çivi saplanmasını düşünüyorum."

Ailem de dahil olmak üzere herkes nefes nefese kaldı.

Demir çivi en acımasız ölümlerden biridir. Acı verici. Yavaş ve acı verici.

Kalbinden demirle vurulmak bir periye öldürür ama hemen değil. Beş gün kadar sürebilir.

Demir, kazığa oturtulmuş fae'nin kalbine girdiğinde, enfekte kanı tüm vücuda pompalayarak seğirmelere, nöbetlere, organ yetmezliğine ve iç kanamaya neden olur. Sonunda, parmaklar ve diğer uzuvlar

siyahlaşır ve düşmeden önce buruşur. Tüm bunlar ölüm acıyı önce gerçekleştirir.

Ağlayan, kıvranan ve bitmesi için yalvaran adamlara şahit oldum.

Ben, kendim, bu özel cezayı üç kez verdim. Hepsi de Gece Âleminden bir dişi çalmaya cüret eden Gündüz Âlemi erkekleriydi. Ancak öfkemi tetikleyen sadece halkıma uyguladıkları zorla üreme değildi. Hayır, kızların çocuk olmasıydı - on beş ya da daha küçük. Üreyecek yaşta bile değillerdi. Çok geç kurtarılan kızların çığlıklarını duyduğumda tek düşünebildiğim Quinn'di. Biri ona böyle bir şey yapsa ne kadar kızardım.

Gece Diyarı'nda işkence barbarlık olarak görülür, ama ben bu saçmalıklarla uğraşmam.

Ve şimdi dalga geçmiyorum.

Quinn'in sandalyesinin arkasında duruyorum ve yüzünü sevgiyle okşamak için uzanıyorum. "İyi misin, aşkım?"

"Evet. Gia bana bir elbise daha verdi ve son bektaşı üzümlü turtayı almama izin verdi."

"Bu dört hediye ya da iyilik eder," diye araya giriyor kız kardeşim mutlulukla, sanki hanımeli borcundan fiziksel olarak kurtuluyormuş gibi ellerini birbirine sürterek.

Eğlenceli. Gia kimseye bir şey borçlu olmayı sevmezdi.

"Yola çıkmadan önce Kral Damon'la konuşmam gerek," diyorum kuzenimin babamın yanında oturduğu sandalyeye doğru. Sonra ağzımı Quinn'in kulağına yaklaşıtıyorum. "Beni görebileceğin bir yerde olacağım. Hiçbir yere gitme."

Dudaklarım her hecede onun tenine değiyor. Bu bir öpücük değil ama onu etkiliyor. Teninden ısı fışkırıyor ve nabızı fırlıyor.

Basit bir dokunuşla ona yapabileceklerimi seviyorum.

Bir sandalye geri çekiliyor ve Damon beni odanın diğer ucuna kadar takip ediyor.

Meraklı kulaklardan uzaklaştığımızda sessizce soruyorum, "Bizimle Rüya Alemi'ne gelir misin? Cadını tanımıyorum. Yanımızda olursan benimle iş yapmaya daha istekli olabilir."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Bu yüzden Torius'tan bir kervan hazırlamasını istedim. Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım."

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdim, rahatlamıştım.

Hayatım pahasına güvendiğim tek bir kişi varsa, Quinn'in hayatı da dahil olmak üzere, o da Torius'tur. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Biz

Birlikte eğitildik, savaştık, yan yana savaşlar kazandık. Bizimle seyahat edecek iyi bir ekip seğeceğini biliyorum.

"Sadece bir sorun var," diyor Damon, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Neymiş o?"

"Astrid Rüya Alemi' değil. Gölgeler Diyarı'nda yaşıyor."

CHAPTER 14

Quinn

İyi haberler: Kirian gerçek eşini bulma konusunda hevesli değil.

Kötü haber: Biri beni öldürmeye çalışıyor.

Cinayetten bahsetmişken, Kirian bir ruh halini nasıl öldüreceğini gerçekten biliyor.

O hastalıklı duyurusunu yapmadan önce herkes neşeyle yemek yiyordu ve birkaç fae benimle gerçekten konuşuyordu. Bir kadın meşhur hanımeli şarabının benim tarlamdan geldiğini duymuş ve bana çok sevdiğim tartın bektaşı üzümünün kendi arazisinden toplandığını söyledi.

Buzz Killington konuşmadan önce konuşma bu kadar ilerlemişti Yukarı.

Şimdi de sessizlik muamelesi görüyorum. Herkesin gözleri kısık. tabakları birdenbire gördükleri en ilginç şey haline gelseydi. Sanki bana bakmaya bile korkuyorlar.

Ben bir bisküvi atıştırırken herkes hızlıca yemeğini yiyor ve kibarca çıkıyor. Masa teker teker boşalıyor.

Kirian'a bakıyorum. Hâlâ Damon'la konuşuyor ve ikisi de çok ciddi görünüyor.

"Sana bir özür borçluyum."

Sesi Gia'ya kadar takip ediyorum ve bir an için söylediklerine o kadar şaşıyorum ki, başka biriyle konuşup konuşmadığını anlamak için etrafıma bakıyorum. Ama o lavanta rengi gözleriyle bana bakıyordu.

"Oh, um, teşekkürler?" Kulağa soru gibi geliyor.

Dün gece içmeme izin verdiği altın kadehinden bir yudum alıyor. "Dün sana kaba davrandığım için özür dilerim. Korkarım ben... kıskançtım -" Yüzünü buruşturdu, sanki bu kelimenin tadı kötü geliyormuş gibi "- hayatım boyunca Kirian'ı kıskandım. O kör olduğunda ben daha bebekmişim. İlk anılarımın çoğu onun tüm ilgiyi üzerine toplamasıyla ilgili. Annem ve babam cadıları aramak için çoğu zaman evde olmazlardı."

"Bu doğru," diye araya giriyor Zella üzüntüyle. "Etkilenen tek kişi Kirian değildi. Hepimiz acı çektik, ve Gia ne olduğunu anlayamayacak kadar gençti

oluyor."

Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ağabeyimin her zaman her şeyi ilk yapan kişi olduğunu ve çocukluğunun büyük bir bölümünde annemle babamı nasıl tek başına bıraktığını düşünüyorum - ben doğduğumda o çok iyi bir başlangıç yapmıştı.

Ve Gia yıllar önce taht için Kirian'a meydan okumaya başladığından beri ilk kez onun için gerçekten üzülüyorum.

"Dışlanmak hiç eğlenceli değil," diyorum ona sempatik bir şekilde. "Bunu en iyi ben bilirim. Özrün kabul edildi."

Kaşlarını çatarak ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Neredeyse... hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Sanki ona saldırmamı ya da onunla tartışmamı bekliyormuş gibi. Belki de Fae'ler insanlar kadar affedici değildir. Belki de kavga istiyordu.

Ben bunun için doğru kişi değilim. Yüzleşme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, özellikle de korkutucu bulduğum insanlar söz konusu olduğunda.

"Gücenmek yok," diye ekliyorum. "Arkadaş olabilirsek çok sevinirim."

Etkileşimden memnun olan Zella gülümser ve Keryth kadehini kaldırır. "Yeni dostlara."

Masada kalan birkaç kişi de onu takip ederek aynı şeyi yapıyor ve kadeh kaldırmayı tekrarlıyor.

Seyahatimiz için neden tekrar uçacağımızı düşündüm bilmiyorum. Kanatlarım olsaydı, onları her fırsatta kullanırdım. Ama sanırım bu beş günlük bir yolculuk. Görünüşe göre, uçmak daha hızlı olsa da, fiziksel olarak yorucu.

Bu tek pişmanlığım Gia'nın elbisesini çıkarmamış olmam. Onun yerine pantolon istemeliydim. Arabada rahatça oturuyor olmama rağmen, korse kısıtlayıcı. Korse göğüslerimi gülünç bir şekilde şişiriyor ve otururken nefes almak biraz zorlaşıyor.

Bu lanet şeyi bu gece nasıl çıkaracağımdan emin değilim. Muhtemelen Kirian'ın yardımıyla, çünkü kadın personelinin herhangi birinin bizimle birlikte gelmesine izin vermeyi reddetti. Seyahat ekibimizi küçük tutmak istediğini söyledi ve bu sabah öğrendiklerimden sonra ona katılmak zorundayım.

Ciddiyim. Korseler berbat.

Yoldaki bir tümsekten geçtiğimizde koltukta zıplıyorum. Sertçe geri iniyorum, korsenin içindeki sert çubuklar kaburgalarımı dürtüyor.

Ugh.

Kadın fae moda trendleri hakkında birkaç küfür mırıldanarak yan tarafımı ovuyorum. Buradaki tüm kadınlar rönesans fuarındaymış gibi giyiniyor. Güzel ama hiç kullanışlı değil.

Ancak adamlar savaş teçhizatıyla donatılmış. Siyah deri pantolonlar, ağır botlar ve gerektiğinde kanatlarını açan özel gömleklerden bahsediyorum. Hepsinin kemerinde bir çeşit silah var.

Ortaçağ motorcu çetesi gibi.

Kirian'ı buradan göremediğim için biraz üzgünüm, çünkü deri ona çok yakışıyor.

Araba güzelmiş ama. Burada kesinlikle kraliyet muamelesi görüyorum. Dolgulu minderler koyu mavi kumaş ve altın düğmelerle döşenmiş ve rahat etmek istersem birkaç yastık var. Atıştırmalıklarla dolu bir sepet var; peynir, ekmek ve meyve.

Ama bu yolculuk, dostum. Kıçım ancak bu kadarını kaldırabilir. Tekerlek bir kayanın üzerinden geçerken inliyorum.

Belki de Fae'ler insanlardan ders almalı ve araçlarına amortisör taktırmalılar.

Başımı pencereden dışarı çıkarıyorum, hâlâ gece gökyüzünün sonsuzluğu karşısında şaşkıyım. "Çocuklar? Biraz yürüyebilir miyim?"

Yavaşça hepimiz duruyoruz ve Kirian, Torius'un arkasındaki yerini terk ederek atıyla bana doğru geliyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Sadece rahat etmekte zorlanıyorum. Ayrıca sıkıldım. Bacaklarımı hareket ettirmem gerektiğini hissediyorum."

Kaşlarını çatarak Torius'un önderlik ettiği sıranın önüne bakıyor. Sonra bana dönüyor ve bir kulağını başka bir Gece Diyarı askerinin at sürdüğü arka tarafa doğru eğiyor.

Savaşçıya tekrar baktım.

Kai korkunç bir orospu çocuğu. Torius'tan bile daha fazla. Gri gözlerinde soğuk ve mesafeli bir şey var.

Kumlu sarı saçları kafa derisine doğru sıkıca örülmüş ve geri kalanı karmakarışık. Demir tarafından o kadar ciddi bir şekilde yakılmış ki yüzünün, boynunun ve kollarının her yerinde yara izleri kalmış. Kirian'a göre, Kai kendini iyileştirebilirdi - çünkü bu onun gücü - ama izleri istediği için bunu yapmamayı seçti.

Gördün mü? Deli orospu çocuğu. Kim yapar bunu?

Ama Kirian iyi bir adam olduğunu söylüyorsa, öyledir.

Bana onun ve Torius'un Kai'yi Gün Diyarı'nda katliamdan kurtardığı söylendi. Boynuna bir balta yemesine saniyeler kalmıştı. Söylentiye göre, o kadar iyi bir d v ş  ym ş ki Kral Zarid'i kiskandırmış. Yeteneklerini kullanmak yerine, Gün Kralı onun gitmesini istemiş.

Kirian'ın adama güvenmesinin ana sebebi de bu. Kai ona hayatını borçlu.

"Yola çıkalı bir saatten az oldu," diyor Kirian bana.

Dudakları. "Seyahat ederken hep bu kadar sabırsız mısınız?"

On yaşımdayken ailemle birlikte Florida'ya yaptığımız yolculuğu düşünüyorum. İlk ve son kez uzak bir yere gitmiştik. Görünüşe göre, çok fazla kez *daha varmadık mı* diye sormuşum.

Omuz silkip "Evet." diyorum.

"Benimle birlikte atıma binebilirsin."

"Teklifin için minnettarım ama bu kışma yardım etmeyecek. Burada ciddi bir darbe alıyorum."

Kirian'ın dudakları seğiriyor. Kai öksürüyor ve bunun bir gizlemek için olduğundan şüpheleniyorum. Tamam, bunu daha iyi ifade edebilirdim.

"Onunla yürüyebilirim." Damon kafasını arabanın önünden uzatıyor. Buraya atla gelmediği için şoför Gunther'le birlikte gidiyor. Ciddi bir kanat dayanıklılığına sahip olmalı çünkü Kirian'a kadar bütün yolu tek başına uçarak geldi.

"Pekâlâ." Kirian başını sallıyor, atından atlayıp arabanın kapısını açıyor ve inmeme yardım ediyor. "Sadece otuz dakika. Arabayla Kai arasında kal."

"Anladım." Bir o yana bir bu yana eğilerek sırtımı geriyorum ve Zella'nın terliklerini giyme teklifini reddettiğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. D n buraya gelirken giydiğim spor ayakkabılarım hâlâ ayağımda ve kıyafetimle uyumsuz görünmeleri umurumda değil. Kemer desteği önemli.

Burada kadın ayakkabıları neredeyse çorap gibidir; yumuşıktır ve yürüyüş için uygun değildir. Ben bilirim. Dün gece ödünç aldığım bir çift ayakkabıyla saatlerce dans ettim.

"Onu koruyun." Kirian tekrar atına binerken Damon'a emri havlar.

Damon yolda bana katılmadan önce sahte bir selam veriyor. "Onu kendi e immiş gibi koruyacağım."

"O senin eşin değil." Kirian'ın göğsünden sahiplenici bir hırıltı yükseliyor ve tekrar yere atlamasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

Birisi hassas. Ona sallıyorum.

"Sorun değil. Biz burada olacağız." Arabanın arkasındaki yeri işaret ediyorum.

Tereddüt ederken dudağını ısıyor ve bu gerçekten çok seksi. Düz beyaz dişleri alt dudağının pembe etine batıyor ve öpüştüğümüzde dilime nasıl sürtündüklerini hatırlıyorum.

Ayaklarımı sürüyerek, olmamaya çalışıyorum. Kirian diğer fae'lerin onun gibi yüksek duyulara sahip olmadığını söylemişti, ama bahse girerim Damon'ın koku alma yeteneği Kirian'ınki kadar iyidir.

Kirian'ın davranışlarına bakılırsa, Damon 'tahrik' olduğumu fark ederse kuzeniyle yürümeme izin verir emin değilim. Zella'nın bu sabah bana getirdiği iç çamaşırları ince. Aslında şeffaf file. Beni yanlış anlamayın, temiz iç çamaşırı için minnettarım ama sanki fae'ler külot sevmiyor. Nefes alabilen bir kasık için her şeyi yaparım, ama orada hiçbir şey giymesem de olur.

Kirian isteksizce Torius'un arkasındaki yerine geri dönüyor ve tekrar hareket ediyoruz. Düşündüğümünden daha hızlıydı ama hareketsiz oturmaktan iyidir. Kaslarım şimdiden daha iyi hissediyor.

Ayrıca, açık havada olmak güzel. Esintide tatlı bir esans var ve nereden emin değilim. İki yanımızdaki çimenlerde beyaz kır çiçekleri yetişiyor. Belki de çok güzel kokuyorlardır.

Temiz havayı içime çekerek gökyüzüne bakıyorum. Koyu mavi arka plana karşı çok sayıda parlak küre parlıyor. Sanki Samanyolu tüm gökyüzünü kaplamış gibi. Kirian'ın bunu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum. Büyüleyici.

"Yıldızların bize ışık tutan atalarımız olduğu söylenir," diyor Damon ve dikkatimi onun parlak yeşil gözlerine çekiyor. Odaklanmamışlar, boş boş önlerine bakıyorlar.

"Oh? Buna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Sanırım öldüğümde öğreneceğim." Cevabı soğukkanlı, sanki ölüm fikri onu rahatsız etmiyormuş gibi.

"Sanırım öyle." Rüzgâr biraz hızlanıyor ve beni . Sıcak olduğundan değil. Sıcaklık aslında mükemmel. "Valora'da hava hep böyle güzel midir?"

"Güzelden ne anladığınıza bağlı. Burada, Gece Diyarı'nda, sonbahar ve ilkbahar arasında bir itme ve çekme var. Hasat devri daha hızlıdır ve sanırım bu güneşe maruz kalma eksikliğini telafi etmek içindir. Gündüz Diyarı daha sıcak, yaz gibi. Rüya Alemi ise çok kuzeyde, çoğu zaman soğuk oluyor."

"Hoşuna gitti mi?"

Yarım bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Buz pazarını ele geçirdik ve tüm yıldız tozu bizde. Fena bir anlaşma değil."

"Peki, senin hikayen ne?" Efordan biraz nefes nefese kalmış bir halde soruyorum.

Attığım her hızlı adımda sarı eteğim ayak bileklerimin etrafında şiddetle sallanıyor. Gia benden uzun olduğu için elbise neredeyse çok uzun ve etek ucu çamurda sürükleniyor. İpeksi kumaştan avuç avuç toplayarak, temiz tutmak için biraz kaldırıyorum.

"Benim hikayem mi? Ne demek istiyorsun?" Damon ter bile dökmedi ve tahminimce diğer tüm fae'ler gibi o da benden çok daha iyi durumda.

"Senin lanetin," diye açıklıyorum. "Kirian ile aynı, ama eşin hakkında farklı ipuçların var, değil mi?"

Sırıttıyor ve dün gece giriş yaptığında tüm kadınların neden bayıldığını anlayabiliyorum. Güzel çocuk imajı bana göre değil -Kirian'dan başkasını istediğimi hayal bile edemiyorum- ama Damon'ın bu lakabı almasının nedeni çok açık.

"Etrafı düğmeler ve iplerle çevrili. Onu başkalarının rüyalarında bulacaksın." Tekerlemeyi söylerken sözlerinde hüzünlü bir ton var. Rahat tavrı bir an için kayboluyor ve Damon'ın zayıf noktasını bulduğumdan şüpheleniyorum.

Düşünceli bir ses çıkarıyorum. Kirian bana Damon'ın rüya yürüyüşü yeteneğinden bahsetmişti, ki bu oldukça havalı bir şey. Eşini görememe sorununu ortadan kaldırıyor ama önce onu bulması gerekiyor.

"Bir terzi, belki?" Ben öneririm.

Başını iki yana sallıyor. "Valora'daki tüm terzilerin zihinlerini çoktan işgal ettim. Ailelerinin ve arkadaşlarının da. Hiçbir zaman önemli bir şey hissetmedim."

"Bu berbat."

"Öyle," diye kabul ediyor, ciddi bir şekilde.

Evet, Damon'ın görüşü ve yalnızlığı kesinlikle onun Aşıl topuğu.

Kirian'ın tüm bunlardan emin olup olmadığını merak ediyorum. Benim hakkımda. Hiç seks yapmadan iki bin yıl geçirmek zorunda kalsaydım, ben de razı olabilirdim.

"Bence Kirian bir hata yapıyor," diye fısıldıyorum. "Benimle."

"Nasıl yani?"

Kirian'ın yanlış kafayla düşünüyor olabileceğini kesinlikle açıklamak istemiyorum, bu yüzden farklı bir yaklaşım benimsiyorum. "Bir şey vermez miydin

laneti kırmak için?"

"Evet," diye cevaplıyor Damon, emin bir şekilde. "Gerekirse sonsuza dek eşimi beklerim. Başkasının gözünden görebilmek hem bir lütuf hem de bir alay konusu. Dünya hakkındaki tek görüşüm bana bağlı değil. Birinin rüyalarına girdiğimde, ne göreceğimi ben seçmem. Kontrol istiyorum." Kalbi gerçekten ağrıyormuş gibi bir elini göğsüne koyuyor. "Bir kez olsun kendi bakış açımı istiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. İşte bu yüzden Kirian'ın buna pişman olacağından korkuyorum."

"Dinle, Kirian ve ben aynı kişi değiliz. Karanlıkta yaşamak onu benim kadar rahatsız etmiyor. Eğer seni seçtiğini söylüyorsa, o zaman bunu kastetmiştir."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı-" "Şşş." Sözümlü kesti, durdu.

Kervan ilerlemeye devam ediyor ama Kai'nin atı sabırsız bir toynak vuruşuyla arkamızdan geliyor.

"Ne?" Sessizce sordum.

"Yanık kokusu alıyorum." Derin bir nefes alan Damon burnunu kırıstırır. "Bu kokuyu başka alan var mı? Bir terslik var-"

Uyarısını daha yeni bitirmişti ki arabanın içinden büyük bir patlama sesi geldi. Bir ışık parlaması olur, sonra aniden her şey alevler içinde kalır.

Çılgılık atacak zamanım bile yok.

Tam bir patlama olurken Damon beni yere yatırıyor ve vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor.

Bum.

Patlamanın sesi sağır edici. Kıymıklanan tahta. İnleyen metal. Cam kırılıyor.

Kör edici parlaklığa karşı gözlerimi kapatıyorum, ama bir şenlik ateşinin hemen yanındaymışım gibi yüzümdeki sıcaklığı hissedebiliyorum. Saçlarım bunun şiddetiyle geriye savruluyor. Çenemi göğsüme bastırıp kollarımı karnımda kavuşturarak kendimi Damon'ın altında olabildiğince küçültmeye çalışıyorum.

En kötüsü sona erdiğinde, bağırışlar ve yere vuran toynakların sesini duyuyorum.

Ve aniden, endişem kendim için değil. Kirian için. Atlar. Torius ve Kai.

Kıpırdanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Damon'ın ağırlığı beni yere yapıştırdığı için bir santim bile kıpırdayamıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım, haykırdım. Etrafıma bakarken gözlerimi kısıyorum ama sıcak alevler gözlerimi sulandırıyor. Bulanık görüşümde gördüğüm tek şey ateş ve duman. Bir damla gözyaşı şakağımdan aşağı süzülüyor ve onu silmek için kollarımı bile hareket ettiremiyorum.

Herkesin iyi olup olmadığını bilmiyorum ve Damon'ın altında sıkışıp kaldım. Hiç hareket etmiyor ve bu adam çok ağır.

Oh, Tanrım. Ya öldüyse? "Damon?"

Sesim titriyor.

"dur," diye emrediyor, sanki acı çekiyormuş gibi gergin.

Islak bir damla alınıma düşüyor ve endişem artıyor. "Ağlıyor musun? O kadar kötü mü yaralandın?"

Damon bir kahkaha atar. "Bu yağmur. Erkek arkadaşın ateşi söndürüyor."

Yağmur damlaları artık daha hızlı düşüyor ve serin su ısınan tenimi rahatlatıyor.

Boynumu bükerek Damon'ın omzunun üzerinden bakıyorum. Kirian'ın yolun kenarındaki çimlerin üzerinde ellerini havaya kaldırmış durduğunu görüyorum. Fırtına bulutları üzerimizde toplanıyor ve sağanak ciddileşiyor.

Yüzüme vuran damlaların arasından göz kırparak, tüm alevlerin yok oluşunu izliyorum. Arabadan yükselen kalın duman bulutları onların yerini alıyor. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Pencereleler, kapılar ve üst kısım gitmiş. Artık güzel mavi minderler yok. Altın kaplama kömürleşmiş. Arka bölmede saklanan valizlerimiz tanınmaz halde yola savruldu.

Kirian görevini tamamladıktan sonra kollarını indiriyor ve fırtına diniyor. Resmen sıırsıklam oldum ve muhtemelen travma geçiriyorum.

Damon'ı üzerimden itmeme fırsat kalmadan Kirian koşarak yanımıza geliyor ve kuzenini yolun kenarına fırlatıyor.

Damon çimlerin üzerinde yüzüstü yuvarlanırken "Ah," diye homurdanıyor. "Bir fae rotisserie olduğum için aldığım teşekkür bu mu?"

Kömürleşmiş gömleğini ve sırtındaki kızarmış deriyi gördüğümde nefesim kesildi. Vücutuyla ısının çoğunu engelledi. Beni korudu. Onun sayesinde üzerimde yanık yok.

Kirian'a "Damon yaralandı," diyorum ama o beni sıvazlamakla meşgul olduğu için yaralarımı arıyor.

"Quinn, Quinn, Quinn. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Küçük bir kayanın üzerine düştüğüm popomu ovuyorum. En kötü ihtimalle bir çürüğe dönüşür. Elim nemli eteğimdeki birkaç yırtığın üzerinden kayıyor ve şimdi onu kirletmekten endişelenmem aptalca geliyor.

Mahvolmuş bir elbise ve acıyan bir popo, ekibin geri kalanıyla kıyaslandığında hiçbir şeydir.

Kai topallıyor ve atı hiçbir yerde görünmüyor. Muhtemelen eyerden fırladı. Kirian'ın sağ eli yanmış ve kabarmış, sanki patlama olduğunda arkasını dönüp bana uzanmaya çalışmış gibi. Torius'u hiçbir yerde göremiyorum ve acaba kayıp atları mı kovalıyor diye merak ediyorum.

Yaklaşık on beş adım ötede yolda dumanı tüten bir kütle var ve bunun şoför Gunther olduğunu fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum. Olay olduğunda en yakında o vardı.

"Kirian, yardıma ihtiyacı olan ben değilim." Ellerini hafifçe itiyorum. "Lütfen. Gunther..."

Yaşlı fae yüzüstü yere düşmüş. Sırtı hırıltılı bir nefesle yükseliyor, ama görünüşe göre patlamanın en ağır darbesini o tarafı almış. Gömleği neredeyse parçalanmış ve ay ışığı cildinde oluşan büyük kabarcıkları görebilecek kadar parlak.

Kirian beni ayağa kaldırdıktan sonra Gunther'in yanına gidiyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor. "En kötü durumda olan sensin. Kanın ve yanmış etin havada güçlü bir şekilde duruyor."

"En kötü durumda olan o mu?" Damon inanamayarak araya giriyor ve ayağa kalkıyor. "Saçlarım yandı! Krallığın karşısına bu halde nasıl çıkacağım?"

Dönüp arkasını işaret ediyor, evet, yaklaşık on santim kızarmış. Omuz hizasındaki uçlar düzensiz ve düzeltmek için bir düzeltmeye ihtiyacı olacak.

O göremese de, ona *gerçekten mi diye* bakıyorum. Şu anda nasıl saçını düşünüyor olabilir ki?

Damon'ın kibir dolu laf kalabalığını duymazdan gelen Kirian, Gunther'e odaklanır. "Uçabilir misin? Aileme haber ulaştırmamız gerekecek."

"Kanadım." Kanatlarını açıp genişletirken bir acı tıslaması duyulur. Sağ tarafta, tepeye yakın bir bölge yamalı. Küçük delikler ve kırıksıklıklar bir zamanlar pürüzsüz olan yanardöner yüzeyi süslüyor. "Korkarım bu şekilde iyi değilim."

Ona sarılma isteğime direniyorum.

Bu sadece uygunsuz olmaz, aynı zamanda çok acıtabilir. Gunther diğerleri gibi bir asker değil. Sadece kraliyet ailesinin sadık bir hizmetkârı. Daha kısa, daha zayıf ve ne kadar zamandır buralarda olduğundan emin değilim ama yaşlı olmalı. Gördüğüm tüm perilerin saçları ağarmamış ya da kırışmamıştı. Gunther'i yaşlı olarak sınıflandırmam da, kumlu saçları şakaklarına yakın yerlerde beyazlamış ve gözlerinin etrafında kaz ayakları var.

"Kai." Kirian iri yarı, kızgın görümlü adamı yanına çağırır.

Bay Asık Surat'ın görünür bir yarası yok ve topallaması da çoktan geçmiş.

Hâlâ atlar için endişeleniyorum. Gözlerimi kısarak etrafımızdaki karanlık manzaraya bakıyor ve bir hareket olup olmadığını araştırıyorum.

Sonra çevresel görüşümün dışında Kai'nin Gunther'e uzandığını görüyorum.

İlk başta, ne yapacağından emin değilim. Büyük elleri açık ve Gunther'in boynunu hedef alıyor gibi görünüyor.

Onu boğacak mı? Acısına son vermek için kafasını mı koparacak? Bunun olmasına izin veremem.

"Ona zarar vermeyin!" İki adamın arasına atlıyorum ve Kai sanki ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor.

Kirian kıkırdayarak ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni nazikçe yoldan çekmeye çalışıyor. "Ona zarar vermeyecek, aşkım. Onu iyileştirecek. Kai bir şifacı, hatırladın mı?"

"Oh, evet." Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yüzüm yine ısınıyor, ama bu sefer aşağılanmışlıktan.

Kai'nin ellerini Gunther'in göğsüne götürdüğünü ve avuçlarının altında hafif bir parıltı olduğunu izliyorum. Gözlerimin önünde, hasarlı deri ve dokular tekrar bir araya geliyor.

Ses biraz mide bulandırıcı. Çok fazla ıslak çatırtı ve sessiz patlama var. Neyse ki uzun sürmüyor.

Gunther iç çekerek omuzlarını yuvarlar ve kanatlarını gerer. "Daha iyi."

Kai dikkatini Kirian'ın eline verirken, "Bu inanılmaz," diyorum şaşkınlıkla.

"Kai etrafta olması gereken iyi bir adam." İyileşen Kirian elini yumruk yapar ve arkadaşına sırtır.

"Ve sen de yanımda olmasını istediğim bir kadınsın," diyor Gunther, bana gülümsediğinde gülme çizgileri derinleşiyor. "Benim için bu devî alt etmeye istekli miydin?"

Hâlâ utanarak, beyaz file külotunun yırtık pırtık bir parçasını yola savuruyorum. "Boynunu kıracak sandım."

Bütün erkekler gülüyor, ben de omuz silkiyorum. En azından benim beceriksizliğim bir şeye yarıyor, komik bir rahatlama. Kendi zararına olsa bile, neşeli bir an yaşattığım için mutluyum.

"Bunu nasıl komik bulabiliyorsunuz?" Beş atı sık mor ağaçların arasından çıkarırken Torius'un yüz ifadesi düpedüz öldürücü.

Kai alışılmadık bir sırtışla karşılık veriyor ve bu onu ciddi görmekten biraz daha rahatsız edici. "Müstakbel kraliçemiz dişe diş mücadele etmek isteyeceğin biri değil."

Şakaya dahil olmayan Torius homurdanıyor. İki elinde dizginler, başını sağındaki hayvanlara doğru eğiyor. "Lady ve Mosby yaralandı. Arka tarafları cayır cayır yanmış."

Şifacı, yaraları üzerinde çalışmaya başlamadan önce ellerini ovuşturur. Torius zarar görmemiş üç atı Gunther'in bakımına verir ve arabayı incelemeye gider.

Kirian da ona katılınca, onlar geriye kalanların envanterini çıkarırken ben biraz uzakta duruyorum; kırık tekerlekler üzerindeki eğri büğrü metalden başka bir şey değil. Torius'un omzunun üzerinden bir çift daha harap külot atılıyor.

İç çektim. Benim için temiz iç çamaşırı yok.

"Ne oldu?" Enkaza fazla yaklaşımdan korkarak yavaşça arkalarından yaklaştım.

"Güçlü bir büyüden yapılmış bir tür bomba," diye cevaplıyor Torius, patlamanın merkezindeki en kararmış alana bakarak. "Yine de tanımlayamıyorum. Ya siz, lordum?"

"Hayır." Kirian sinirli bir hırıltı çıkarır. "Koku tanıdık gelmiyor. Bir çeşit iksir. Tanımıyorum."

Geri çekilirken titreyen elleriyle bana doğru uzandı.

Nasıl bilmiyorum ama öfkesini gerçekten *hissedebiliyorum*. Hazımsızlık gibi, midemde kaynıyor ve boğazımı kaplıyor.

Bana sarılmasına izin veriyorum -ikimiz için de rahatlık- ve o da kendini kontrol etmek için ölçülü nefesler alıyor.

Öfkesini bastırıyor. Benim için. Dün gece yaptığı gibi beni korkutmak istemiyor.

"Muhtemelen yiyecek bölmesine yerleştirilmişti," diye gözlemliyor Torius. "Fünyenin zamanlaması yapılmış olmalı, böylece bizim

saray."

"Kimin böyle bir gücü var?" Kai, Lady'nin yüzünün yan tarafını okşarken kaşları çatılmış bir halde soruyor.

"Eski Gece Diyarı Kraliçesi," diye söze giriyor Damon, paramparça olmuş saçlarını parmaklarıyla tarayarak.

"Zella?" Buna inanmak istemiyorum.

Damon omuz silkiyor. "Onun yaptığını düşündüğümü söylemiyorum. Sadece bu kadar uzaktan bu kadar hassas bir şekilde fitili ateşleyebilecek tanıdığım tek kişi o."

"Annem bunu yapmazdı," diyor Kirian, sesi sert. "İmkânı yok."

"Bunu her kim yaptıysa, hasarın vagonda lokalize olduğundan emin olmak istemişler." Torius'un vardığı sonuç sıkıntılı ve tüm dikkatler bana çevriliyor.

Herkes sessiz ama ben ne düşündüklerini biliyorum. Orada olmam gerekiyordu.

O bomba benim içindi.

CHAPTER 15

Quinn

kendi atımı alıyorum. Adı Lady olan. Onlar beş kişi, biz de beş kişi olduğumuz için bu gerekli. Ama keşke Kirian'la birlikte ata binebilseydim. Onunla Damon arasında sıkışmış olsam bile kendimi çok açıkta hissediyorum. Torius yine önde, Kai de arkada. Hepsi Gizli Servis gibi etrafımı sarıyor.

Eyer sert ama kırımın sağlığı ve seyahatimizin uzunluğu konusundaki endişelerim ortadan kalktı. Bu şeyler artık önemsiz görünüyor.

Suçlu hissediyorum. Ve dehşete düşmüş.

Birileri ölmemi istiyor ve bu yüzden bugün insanlar yaralandı.

Derin bir nefes alıyorum ve ciğerlerim hareketle birlikte kolayca genişliyor. Şansıma, düştüğümde elbisemin yan dikişlerinden biri patladı. Nefes alabiliyorum. Her şeyde bir hayır vardır.

"Quinn? İyi misin?" Kirian endişeli.

Buna hakkı var ama endişeli olması sinirlerimi yatıştırmıyor. Eğer sarsılmaz kral korkuyorsa... o zaman benim için durum pek iyi değil.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde neredeyse iki kez ölüyordum. Bomba patladığında vagona olmamam tamamen tesadüftü.

Olayı düşünmek bile bir endişe dalgasına neden oluyor.

"Evet," diye yalan söylüyorum, keşke durup dinlenebilseydik.

Bu yırtık pırtık elbiseden kurtulmak istiyorum. Kamp ateşi gibi kokuyor, bu da bana ölümle burun buruna geldiğimi hatırlatıyor. Her şeyden çok, kendime birkaç dakika ayırabilmeyi diliyorum. Yakın gelecekte küçük ya da büyük bir sinir krizi geçireceğimi tahmin ediyorum ve bunu özel olarak yapmayı tercih ederim.

Sanki saatlerdir seyahat ediyormuşuz gibi geliyor. Belki de öyledir. Zamanı gösteren bir güneş olmadığında bunu söylemek zor.

Oraya varmamızın ne kadar süreceğini sormayacağım. Sormayacağım.

"Kıçın nasıl?" Damon hafifçe soruyor.

Gözlerimi ama arsız tavrından memnunum. Şu anda buna kesinlikle ihtiyacımız var.

"Onun kıcı hakkında konuşma," diye Kirian. "Onun hakkında düşünme bile göt."

"Ciddi misin? Eşin için altın buklelerimi feda ettim. Sen olsan biraz daha minnettar olabilirsin."

"Cadınızla konuştuğumda minnettar olacağım. Bana bunu kimin yaptığını söyleyecek. Quinn'in peşine düşen her kimse bunu hayatıyla ödeyecek. Kelleleri avluma asılana kadar tatmin olmayacağım." Bu ürkütücü söz gök gürültüsü gibi yuvarlanırken, yolun iki yanındaki kır çiçekleri yere düşüyor. Salkım saçak ağaçlar sallanır ve kuşlar dağılır.

Çıplak omuzları ay ışığında dalgalanırken geriliyor, dizginleri beyaz boğumlu elleriyle sıkıyor. Meme uçlarını büzüyor ve kalçalarının arasında bir sıcaklık oluşuyor.

Kana susamışken neden bu kadar ateşli?

Belden yukarısının çıplak olması da yardımcı olmuyor. Haberleri bildirmek için şatoya geri döndüğünde şoförün biraz saygınlığını koruyabilmesi için Gunther'e resmen sırtındaki gömleği verdi.

Belli ki Kirian çalışanlarına değer veriyor. Onlara arkadaş gibi davranıyor. Hatta aile gibi. Bu yüzden bir yerlerde gizlenen bir haini olması benim için çok şaşırtıcı. Kim böyle saygın bir lidere karşı gelir ki?

Bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Elbisemin cebini karıştırırken misketlerimi buluyorum. En azından bunlar hâlâ bende. Avucumun içinde daire çiziyorum, birbirlerine çarpma şekillerine odaklanıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir saniyelğine zihnimi boşaltabiliyorum.

Kirian aniden uzanıp bir tanesini kapıyor ve kendi cebine atıyor. "Bu bana ait, çok teşekkür ederim."

Ona doğru bir bakış atarken dudaklarım bükülüyor ama karşı çıkamıyorum. Yıllardır tek bilyeyle idare . Dürüst olmak gerekirse, ikisine birden sahip olmak doğru gelmiyor.

Torius yüksek sesle ıslık çalıyor ve tüm vücudum kilitleniyor.

"Ne?" Nefesim kesildi, dizginleri sıkıca kavradım. "Bu da ne demek oluyor?"

Kirian uzanıp başparmağıyla yanağımı sıyrıyor. "Sakin ol aşkım ve önüne bak."

Dediğini yapıyorum. Karanlıkta görmek için zorlanıyorum, uzakta soluk bir ışık yakaladığımda canlanıyorum.

Bir elektrik direği gördüğüm için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. "Bir kasaba mı?"

"Ailee adında küçük bir köy," diye onaylıyor Kirian. "Erzak ve uyuyacak bir yer için yeterli."

"Oh, güzel." Rahatlamış bir nefes bırakıyorum.

Yaklaştıkça sıra sıra küçük evler görüyorum. Taş duvarları ve saman çatılarıyla çok şirinler. Ne yazık ki içlerine sığabileceğimizi sanmıyorum. Yanlarından geçerken, uzakta olduğumuz için küçük görünmediklerini fark ediyorum - aslında minicikler, atım kadar bile değiller.

"Um-" Çocuklara sorgulayan bir bakış fırlatarak en yakın kulübeyi işaret ediyorum.

"Burası gnome bölgesi," diye bilgilendiriyor Kirian beni. "Kaleden uzaklaştıkça, sadece Fae'leri değil, her türden vatandaşı göreceksiniz."

"Cüceler mi dedin?" Gözlerim kocaman oldu.

"Kral! Kral burada!"

Tam zamanında baktığımda, ufak tefek, şişman bir adamın her kapıya koştuğunu ve Kirian'ın geldiğini duyurmak için kapıyı çaldığını görüyorum. Sesi daha yüksek, sanki bir balondan helyum emmiş gibi.

Gülmemek için dudakımı ısırıyorum, çünkü bu kabalık olur.

Ama çok sevimli. Sivri şapkasıyla bile boyu bir metreyi bulmuyor. Diğerleri de mahalleyi uyarma görevine katılınca, daha fazla cüce kapıdan kapıya koşmaya başlar. Bütün aileler yola dökülür ve çocuklar birbirlerini kovalar.

Bu harika bir kaos ve bir anlığına, olan biten tüm kötü şeyleri unutuyorum.

Torius bir el işareti yapıyor ve ben bunu durduğumuzda kullandığı işaret olarak tanıyorum. Atlar yavaşlıyor ve sonra sokakta heyecanın arasında öylece duruyoruz.

Kısa süre içinde tüm sakinler diz çökmüş halde etrafımızı sarıyor. Açık tenliler ve çoğunun saçları açık renk. Hem erkekler hem de kadınlar normal kıyafetler giyiyor - çeşitli pantolonlar ve düğmeli gömlekler - ve hepsinin başında aynı kırmızı şapkalar var.

Annemin bahçe cücesi heykelleri vardı. Bana geceleri kimse bakmazken bahçesiyle nasıl ilgilendiklerine dair hikayeler anlatırdı. Hikayelerinin çok aptalca olduğunu düşünürdüm ama belki de bu efsaneler gerçek bir şeyden kaynaklanıyordu.

Tüm köylüler hep birlikte ayağa kalkar ve kralın karşısına dikilir.

"Neye ihtiyacınız var Majesteleri?" diye soruyor bir kadın, Kirian'a bakabilmek için başını arkaya doğru eğerek.

Daha yaşlı ve tombul, belinde de kırmızı bir önlük var. Kirian gülümserken sıcak bir ton kullanarak, "Hiçbir şey," diye nazikçe cevap veriyor. O bu insanlara düşkün. "Sadece buradan geçiyorduk ama hepinizin dostum Quinn'le tanışmanızı istiyorum."

İşte yine şu eş meselesi. Bazen bunu olduğu gibi söylemesi gerektiğini hissediyorum - işte anlaştığım *insan*.

En azından cücelerin tepkisi Fae soylularından çok daha farklı. Görünüşümle ilgili alay eden ya da fısıldayan yok. Hiçbiri üzgün görünmüyor. Kimse elbisemin üzerindeki kir ve tahribat hakkında yorum bile yapmıyor.

Hayır, tam tersi - dizginlenemeyen bir neşe takip ediyor.

Tezahürat ve zıplama var. Bazı çocuklar yeniden koşuşturmaya başlıyor ve onları paytak paytak yürürken izlemek Valora'ya yaptığım ziyaretin şu ana kadarki en güzel kısmı olabilir. Kirian'ın yanında uyumak dışında tabii ki. Bu inanılmaz derecede harikaydı ve tekrarını dört gözle bekliyorum.

Kirian sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Bu gece için kalacak bir yer bulmamız gerekiyor. Siz akşamınıza devam edin."

"Selam Kraliçe Quinn!" Etrafımızdaki herkes hep bir ağızdan bağırıyor ve buraya geldiğimden beri ilk defa hoş karşılandığımı hissediyorum. Değer verildiğimi. Takdir edildiğimi ve saygı duyulduğumu.

Her birine bu kadar kabul edici oldukları için teşekkür etmek istiyorum ama evlerine geri dönmeye başlıyorlar. Kalabalık dağılırken coşkulu mırıltılar da kayboluyor.

Dört kişilik bir aile evlerinin önünde durmuş el sallıyor. İki kızları var ve ben de onlara el sallarken gülümsüyorum. Çocuklar kıkırdıyor ve zıplıyorlar, ailelerine şaşkınlıkla bakıyorlar, sanki onları kabul ettiğime inanamıyorlar. Annenin arkasından üçüncü bir kız fırlıyor ve Kirian'ın atının diğer tarafına koşarken elinde bir şey var.

"Bekle! Kraliçe için. Dikenlerini çoktan çıkardım." Elinde koyu mavi bir gül tutuyor. O kadar kısa ki yüzünü göremiyorum, ama Kirian onu alana kadar çiçeği sallıyor.

Bana uzatmadan önce kokluyor. "Bu onların bahçesinden bir Gece Yarısı Gülü. Bu çiçekleri yetiştirmek onlarca yıl alır ve bir tanesini almak en büyük onurdur."

"En az bir yıl canlı kalacak!" diye bağıyor çocuk, Kirian'ın atının altından fırlayıp bana yaklaşırken. Omuz hizasında sarı saçları, pembe yanakları ve çok şirin bir düğme burnu var.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, gerçekten duygulanarak. "Keşke benim de sana verecek bir şeyim olsaydı."

"Bir sarılma yeter." Bana doğru uzanırken minik kollarını iki yana açıyor.

"Fiona," diye azarlıyor annesi, kızını sürüklemek için yanına geliyor evlerine geri döndüler. "Saçmalama. Kraliyet ailesi bize sarılmaz."

Uzaklara götürülürken Fiona'nın dudağı titriyor ve kalbim onun için biraz kırılıyor. Bana bir gülden daha fazlasını hediye etti. Benim için herhangi bir nesneden daha değerli olan kabullenmeyi sundu.

Ve kabul edelim ki geçirdiğim günden sonra bir ya da yüz kucaklamaya ihtiyacım var.

"Teknik olarak henüz bir kraliyet mensubu değilim," diyorum ve düşüncesizce isteğini yerine getirmeye karar veriyorum.

Bacağımı eyerin üzerinden sallayarak, ayağım yere değdiğinde Kirian'ın itiraz etmesini bekliyorum, ama gelmiyor. Aileyi evlerinin önüne kadar takip ederken Kirian'ın gıkı bile çıkmıyor.

Diz çökerek kendimi Fiona ile göz hizasına getirdim. İri mavi gözleri benden annesine bakıyor, sanki izin istiyor.

Ağzı açık kalan annesi cevap veremeyecek kadar şaşırmış görünüyor, ben de küçük kızı kollarıma alıyorum. Göründüğünden daha ağır. Sonunda onu kalçama yatırıyorum ve o da bana hararetle sarılıyor, kulağıma kıkırdıyor.

"Haksızlık bu," diye yakınıyor diğer çocuklar. "Biz de sarılmak istiyoruz."

Geri çekilip çiçeğı sallıyorum. "Şanslısın çünkü bu bana sınırsız bir sarılma kaynağı sağlamış gibi görünüyor."

İkinci kez söylemelerine gerek yok. Bana doğru öyle hızlı geliyorlar ki neredeyse beni devirecekler, boynuma yapışıyorlar.

"Kızlar!" diye bağıyor ebeveynleri, bir kenarda durmuş ellerini ovuşturarak.

Çok sıkıldığım için konuşamıyorum -bu çocukların şaşırtıcı bir gücü var- bu yüzden onlara başparmak işareti gönderiyorum.

Adam ve kadın başlarını şaşkın bir şekilde eğerek havayı işaret eden tek rakama bakıyorlar ve aklıma muhtemelen bu el hareketini daha önce hiç görmedikleri geliyor.

"Bu iyi bir şey," başarıyorum, hava kaynağım sınırlı olsa da.

Ne olduğunu anlamadan diğer aileler evlerinden çıkmaya başladı ve etrafım iki düzine cüce çocukla çevrildi. Sırayla kucağıma tırmanıyor ve tombul küçük kollarını bana doluyorlar; mahallenin en küçük çocuğu şimdiden üç tur attı. Çiçek ve çimen gibi kokuyorlar ve hepsi de masumiyet ve mutluluk saçıyor.

Hiç bu kadar çok gülümsediğimi hatırlamıyorum.

"Bu kadar yeter," diyor yaşlı bir gnome nazıkçe, çocukları göndermeden önce her birinin başını okşuyor. "Bırakın kraliçe nefes alsın."

"Lütfen bana Quinn de," diyorum ona.

Uzun beyaz sakalının arkasından gülümsüyor ve düğümlemiş bir ağaç dalından yapılmış bastonuna ağır bir şekilde yaslanıyor. Çocukların sonuncusu da uzaklaştığında mavi gözlerini bana çeviriyor. "Bir gün harika bir anne olacaksın Quinn."

"Teşekkür ederim." Sırıtişım kayboluyor.

İltifat ne kadar hoş olsa da, Kirian'la bu çiftleşme işini başarırırsak, bir krallığın umudu olduğumu hatırlatıyor. Kirian'dan çocuk sahibi olma yeteneğim kraliyet soyunun devam etmesini sağlayacak.

Ama iki sorun var. Ben onun kader arkadaşı değilim ve insanım. Ürememizin mümkün olup olmadığından bile emin değilim. Hep anne olmak istemişimdir. Geleceğimi düşündüğümde, kariyer yolum her zaman belirsizdi, ama bir aile kesinlikle vizyonumdaydı.

Cücelere veda ederken, onların bulaşıcı neşesine tutunmaya çalışıyorum.

Tekrar yola koyulduğumuzda arkamıza bakmadan edemiyorum. Hepsinin yolda durup bana başparmak işareti yaptığını görünce içimden bir kakhaha pathıyor.

Sanki bu benim kişisel selamımmış gibi.

Kirian'a gülümsüyorum. "Bu gerçekten eğlenceliydi."

Memnun, sırıtıyor. "Cüceler dost canlısı, barışçıl bir gruptur. Dönüş yolunda yine buradan geçeceğiz. Seni mutlu ettikleri için onlara özel bir şey getireceğimden emin olabilirsiniz."

Başımı sallıyorum, şimdiden sabırsızlanıyorum. "Bu iyi bir fikir."

"Onları da mutlu ettin." Kirian'ın ses tonunda güçlü bir onaylama var. "Sevginizin onlar için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Kötü muamele ve ayrımcılığa maruz kaldıkları uzun bir geçmişleri var, bu yüzden sizin tarafınızdan eşit muamele görmek... bunu asla unutmayacaklar. Sen onların

ömür boyu sadakat. Muhtemelen şu anda kutlama yapmak için şeker pancarı votkası içiyorlardır."

"Bu güvenli mi?" Küçük insanların sarhoş bir şekilde etrafta sendelediklerini hayal ediyorum. "Çok küçükler."

Kirian bir kahkaha atar.

"Boyutlarının sizi aldatmasına izin vermeyin. Cüceler hakkında söyleyebileceğim tek şey alkolle başa çıkabildikleridir. Dördümüzü de masanın altında içebilirler." Damon, Torius ve Kai'yi işaret ediyor.

"Bu doğru," diyor Kai. "Bir keresinde bir tanesini yarışmaya davet etmiştim. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Ertesi gün yedi mil ötedeki bir sprite ormanında çırılçıplak uyandım. O gece ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Lise son sınıf öğrencilerinin hafta sonu partilerinden sonra övünerek anlattıkları hikâyelere benziyor. Burada bulunduğum süre uzadıkça, onların dünyasıyla benimki arasındaki benzerlikleri daha çok fark ediyorum. Dün geceki balo benim için özellikle zordu. Tüm o Fae soylularıyla çevrili olmak bana yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettirdi.

Bu yüzden cücelerle hemen bir bağ kurduğumu fark ettim. Benim gibi, onlara da adil bir şans verilmemiş.

"Onları sevmeyen biri nasıl olabilir ki?" Kirian'a soruyorum. "Çok hoş ve sevimliler."

"Bu sevmek ya da sevmemekle ilgili değil. Bazıları tarafından daha aşağı varlıklar olarak görülüyorlar. Fae'ler kadar uzun yaşayamazlar. Savaşamazlar. Güçleri yoktur. Geçmişte, küçük oldukları ve dar alanlara sığabildikleri için dağlarda ağır işlerde kullanıldılar. Bu artık yasadışı. En azından Gece Alemi'nde."

Birkaç ağacı geçtikten sonra önümüzde başka bir mahalle beliriyor. Köyün içine doğru ilerledikçe evler daha da büyüyor. Aydınlık pencerelerden, mutfaklarında öğütülen insanları görebiliyorum.

Kirian iyi bir tur rehberi gibi trollerin yaşadığı yerlere gittiğimizi anlatıyor. Görünüşe göre, ortalama boyları yaklaşık bir metre ve çok yönlü bir tür. Bazıları küçük güçlere sahip. Birkaçı büyücülükle uğraşıyor ama büyücülük tek tip insana özgü değil. Nadiren de olsa herkes büyü yapma ve geleceği görme yeteneğiyle doğabilir. Özetlemek gerekirse, tüm cadılar trol değildir, ancak bazı troller cadıdır.

İki yanımızdaki iki katlı binalar artık tam boy. İçeride, Fae aileleri yemek masalarının etrafında toplanıyor.

Yemeğin kokusunu alabiliyorum.

Midem gurulduyor. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Çocukların su tulumu dediği matara benzeri şeylerimiz vardı ve Kirian'ınkindе şelale sisi vardı. Nasıl olduysa bütün gün buz gibi soğuk kaldı. Haklıydı, çok ferahlatıcıydı. Yani en azından susuz kalmadım ama şu anda bir sandviç için her şeyimi verirdim.

Kirian atlarımızı bağlamak için bir direğin yanında durarak, "Han tam burada," diye anons ediyor.

Tudor tarzı eve bakıyorum. Çatısı birkaç yerden dik ve dış cephesi ahşap plakalar ve açık renkli taş kombinasyonuyla kaplı. Önünde bir iş yeri olduğunu gösteren bir tabela yok. Kirian söylemeseydi, buranın bir otel olduğunu bilemezdim.

İhtiyacı rağmen Kirian attan inmeme yardım ediyor. Her fırsatta bana dokunmak istemesi gururumu okşuyor. Ayaklarım yere basarken parmaklarıyla saçlarımı tarıyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Bütün gün ne zaman sorsa ona verdiğim yanıtın aynısı.

Bu tam olarak gerçek değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama başka ne diyebilirim ki? Tüm o büyük, sert arkadaşlarının önünde ona yüklenmek istemiyorum. Muhtemelen zaten kırılgan ve zayıf olduğumu düşünüyorlardır. Kraliçe unvanı için uygun olmadığımı. Kirian için doğru kişi değilim.

Ve haksız da sayılmazlar.

Alnını benimkine çarpan Kirian'ın elleri belimde oyalanıyor. "Bugün yaralanmadığına ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Sadece kendi inatçılığın yüzünden zarar görmediniz. Yolculuğumuz sırasında bu kadar gülünç, inanılmaz, çileden çıkarıcı derecede sabırsız olmasaydın-"

Hakarete uğramış bir şekilde, boğazımı temizleyerek sözünü kesiyorum.

Hinzırca sırtıyor, ama ciddiyetle sözlerini bitirdiğinde gülümsemesi kayboluyor, "Orada olurdun. Gitmiş olurdun, Quinn. Daha önce hiç bu kadar perişan hissetmemiştim. Sanki öfkelenemeyecek kadar harap olmuş gibiyim. Kendimi güçsüz hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor."

Elleri yüzümü çevrelerken kaslı kollarını kavıyorum. "Beni güvende tutacaksın."

Olan onca şeye rağmen hala buna inanıyorum. Bugün onun hatası değildi.

"Ya yapamazsam?" Sorusu duygusallıkla boğuklaşıyor. "Seni kaybedersen ölürüm. Hayatımın geri kalanıyla yüzleşmem. Artık senin için yaşıyorum. SENİN İÇİN YAŞIYORUM."

"Dürüst olmak gerekirse, her zaman öyleydim."

Vay canına, çok gergin. Ama hoşuma gitti. Böyle şeyler söylediğinde, onun kemiklerini kırmama planıma sadık kalmamı gerçekten zorlaştırıyor.

Kollarımı ortasına doluyorum ve yüzümün yan tarafını çıplak göğsüne bastırıyorum.

Sarılmakta sorun yok. En azından lanet bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Kirian'ın teni sıcak ve kalbi kulağımın dibinde gürültüyle çarpıyor.

Göğsümde küçük bir kasılma oluyor ve yemin ederim nabızlarımız senkronize oluyor. Bu adamın yakınında olmakla ilgili bir şey beni sakinleştiriyor. Dokunduğumuzda, sanki tüm sorunlarım arka planda kayboluyor.

Hanın ön girişinde bizi bekleyen adamların farkındayım, ancak kendi aralarında sessizce konuşarak bize mahremiyet yanılması veriyorlar.

Sokaklar boş. Tüm Fae aileleri gelişimizi fark edemeyecek kadar yemekle meşgul olmalı. Ya da umurlarında değil. Her iki durumda da, kendimize ait bir dakikamız olduğu için mutluyum. Kirian'la yalnız kalmaya alışkınım. Onunla baş başa kalmaya.

Bu sabah uyandığımızdan beri yaşadığımız ilk sessiz an bu. Uzun sürmeyeceğini biliyorum ama bunu bir süre daha devam ettirmek istiyorum.

Ne yazık ki midem öfkeli bir gümbürtü çıkarmayı seçiyor. "Gel." Kirian geri adım atıyor ve elini uzatıyor. "Acıkmışsın."

İç çekerek onunla gidiyorum. İçeri girdiğimizde yemek kokusu ağzımı sulandırıyor. Bana Şükran Günü yemeğini hatırlatıyor -kızarmış et, taze pişmiş ekmek, otlar ve baharatlar.

Sağ duvar boyunca uzanan barda bir kadın barmen, sahip oldukları tek müşteriye şeffaf bir kupa içinde köpüklü sıvı servis ediyor.

Uzun telli saçları olan ince bir fae olan adam, Kirian kapıdan içeri girdiğinde iki kez bakar.

Yere düşmeden önce "Majesteleri," diye mırıldanıyor.

Diz çöktü demek istemiyorum. Hayır, düştü. Torius ona yardım ettiğinde ayağa kalkmaya çalışıyor.

Barmenin tepkisi de pek farklı değil. Kesinlikle soğukkanlı değil. Kirian ve Damon'ı görünce şoktan gözleri fal taşı gibi açılır ve iki krala da reverans yaparken ayaklarının üzerinde dengesizce sallanır. Dengesini kaybedince barın altındaki bir şeye tutunarak kendini düzeltmeye çalışır, ama bunu düşen tabakların şangırtısı izler.

Dağınıklığı görmezden gelerek ayağa kalkar ve adamlara fazla geniş bir gülümseme gönderir. "Majesteleri, ne hoş bir sürpriz."

Kirian beni odanın diğer tarafındaki boş bir masaya götürmeden önce başıyla onaylıyor.

Çeşitli nedenlerden dolayı ağrıyor, sert koltuğa gömüldüğümde irkiliyorum. Banklar ikiye bölünmüş kütüklerden yapılmış. Bazı kısımlarda açıkta kalan kabuklar var ve koyu renkli ahşap, parlak beyaz duvarlarla kontrast oluşturuyor. Zemin daha açık renkli bir tür taşla kaplı ve her masanın üzerinde restoran tarzı yıldız tozlu fenerler asılı.

Büyüleyici. Rustik. Beğendim ama keşke oturacak bir yastığım olsaydı.

"Ben gidip bara siparişimizi vereyim." Kirian eğilip ağzını kulağımın yanına yerleştiriyor. Uzun saçlarının bir kısmı burnumu gıdıklıyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirme isteği duyuyorum. "Sadece bir uyarı, menüde muhtemelen tek bir yemek var. Bu tür yerler hep böyledir."

"İyi ki seçici değilim." Her ne pişiriyorlarsa, çok lezzetli kokuyor.

"Tatlı olarak bir şey var mı diye bakacağım. Fark etmediyseniz, karamela pudingi sayenizde Gece Diyarı'nın vazgeçilmezi haline geldi."

Geri çekilirken burnunu çene çizgimde gezdiriyor. Keskin kokusu beni sarıyor ve hülyalı bir iç çekişten kendimi alamıyorum.

Kirian kasıla kasıla uzaklaşırken sersemlemiş bir halde, deri pantolonunun içinde attığı her adımda kalçalarının nasıl esnediğini izliyorum.

Lanet olsun.

Öyle. A. Harika. Göt.

Ne? Lanet *hayranlıkla* ilgili bir şey söylemedi.

Adamlar kendilerine içki siparişi verirken yalnız sarhoş fae'nin üzerinde yükselen devler gibi görünüyorlar. Kirian bardağını işaret ederek bir tane isteyip istemediğimi soruyor ama sanırım bira. Ben pek sevmem. Daha önce babamın en sevdiği koyu biradan tatmıştım. İğrençti.

"Benim için sadece su," diyorum omuz silkerek.

Sol tarafımdaki sallanan kapıdan bir garson kız koşturarak geliyor ve elinde metal bir bardak var. "Ben çoktan aldım."

İçeceği önüme koyuyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor ve farklı bir şeyler var.

Tanıdık bir şey.

Yüzünü inceliyorum. Yüksek elmacık kemikleri, düz burnu ve kahverengi gözleri. "Daha önce tanıştık mı?"

Başını sallıyor ve uzun kahverengi at kuyruğu hareketle birlikte sallanıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Senin adın ne?"

"Brittney."

"Bu çok... insani bir isim." İşte o zaman anladım. O bir Fae değil. Sesimi alçaltıyorum. "Sen de mi insansın?"

Kıs kıs gülerek yanıma oturdu.

"Artık değil." Uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sivri kulağının. Bu da bir süredir burada olduğu anlamına geliyor. "Ve fısıldamana gerek yok. Bu bir sır değil. Bu köydeki kadınların yarısı aslen insan diyarından."

Çenem düştü. "Ciddi misin? Nasıl yani?"

Ciddiyetin yerini ciddiyetin almasıyla neşesi yavaş yavaş kayboluyor. "Gündüz Diyarı. Bir gece evimden alındım ve orada açık artırmaya çıkarıldım."

Ona bakakaldım. "Müzayede mi?"

"Evet. Sığır gibi. Eş olarak satılıyordum." "Bu korkunç."

Zella'nın Gece Âlemi'nin insanları çalmadığına dair söylediği düne ait bir anı zihnimde canlanıyor.

Sonra farkına vardım ki, Gün Diyarı bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Onlar insan kaçakçıları. Kirian bana ne zaman krallıkların aynı görüşte olmadığını söylese, kastettiği buydu.

Vay anasını.

Brittney koyu mavi önlüğündeki bir iple oynuyor. "Toby beni bulmasaydı çok kötü olurdu. Kendisi buralı bir oyuncakçı. O gün tesadüfen orada kuklalarını satıyordu. Beni satın aldı ve gerisi tarih oldu."

Sesi üzgün gelmiyor ve ben de şaşıyorum. "Senin için *para ödeyen* biriyle nasıl mutlu olabilirsin?"

Gözlerini kocaman açarak başını sallar. "O benim kader arkadaşım. Birbirimizi görür görmez ikimiz de bunu anladık."

Göz kırpıyorum. "Ama sen insansın."

Bir omzunu kaldırarak hafifçe şişmiş karnını ovarken tekrar gülümsüyor. "O zaman bilmiyordum ama kaçırılmak en iyi şeydi."

başına geldi."

Çok kabaca, yuvarlak karnına bakıyorum. Ya çok iyi yemek yiyor ya da hamile.

Sonra burada gördüğüm tüm aileleri düşündüm. O yemek masalarında bir sürü çocuk vardı. Brittney'nin söyledikleri doğruysa, eskiden insan olan kadınların doğurganlıkla ilgili bir sorunu yok demektir.

İğrenç kıkırdamalar dikkatimi odanın diğer tarafına çekiyor ve barmenin erkeklerle flört ettiğini gördüğümde kıskançlığım tavan yapıyor. Özellikle de Kirian'la. Beyaz-sarı saçlarını mükemmel bir parmağın etrafında döndürürken tam ona bakıyor. Onun bir Fae olduğunu söyleyebilirim. Doğal olmayan parlak yeşil gözleri bunu ele veriyor.

Brittney sesini o kadar alçak tutuyor ki neredeyse duymuyorum. "Onun için endişelenme," diyor. "Adina'nın eşi yok ve herkese asılıyor. Yani, kelimenin tam anlamıyla herkese. Hatta bazen bana bile ve ben de olabildiğince alınıyorum."

Brittney haklı, çünkü iki saniye sonra Adina dikkatini Damon'a çeviriyor. Elinde bir makasla Damon'a saçını düzeltmeyi teklif ediyor. Damon isteksizce kabul eder.

"Eşlerden bahsetmişken," diye söze başladı Brittney, "Kralla nişanlandığınızı duydum."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Evet. Bir haberci sprite bu sabah bize haber vermek için buraya uçtu."

"Brittney," diye sesleniyor Adina. "Beş kişilik yemeğe ihtiyacımız var ve sonra atlarının gece için ahırlara taşınması gerekiyor."

Yeni tanıdığım barmene kırılğan bir gülümseme gönderdikten sonra dişlerini sıkarak fısıldıyor: "Patronum olmadığı halde kendini patronum sanıyor."

O uzaklaşmadan önce, düşüncesizce kolunu tutuyorum. "Benimle insan gibi konuştuğun için teşekkür ederim. Seninle tanışmak gerçekten harikaydı."

Gözleri anlayışla yumuşuyor. "Sen de öyle."

Gözlerim karnına düşüyor. "Bana umut verdin. Diğer insan kadınlar-" Gergin bir şekilde kıpırdanıyorum, çünkü birinin özel işlerine burnumu sokmaya alışık değilim.

Neyse ki Brittney beni kendi beceriksizliğimden kurtardı.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Bazılarının çocukları var. Çoğunun kaderi eşleşmek değil. Kapkaççılar bizi Dünya'da ne kadar özleneceğimize göre seçiyorlar ki bu da çok fazla bir şey değil. Ailesi olmayan, yoksulluk içinde yaşayan ya da genel olarak berbat bir hayatı olan kadınların peşine düşüyorlar. Sonra

Kurtarılan pek çok kız burada kalmaya karar veriyor çünkü burası geri dönmekten daha iyi."

Vay canına, bu gerçekten üzücü.

"Mutluluğu bulmana sevindim," diyorum ona dürüstçe.

İşiliyor. "Bu dünyaya alışmak biraz zaman alıyor ama bir kez alıştığınızda harika. Ve bizi temsil eden biri olduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Biz.

İnsanlardan bahsediyor. Benim hakkımda konuşuyor. İnsan bir kraliçeye sahip olmak Gece Diyarı halkı için oyunun kurallarını değiştirebilir.

Ve aniden, bir güven kıvılcımı hissettim.

Burada bana ihtiyaç var.

Neredeyse öldürülüyor olmamıza rağmen, bu gezinin bazı olumlu anları oldu. Önce cüceler, şimdi-

"Brittney! Ne oldu?"

Adına çok kaba. Burada bir an yaşadığımızı göremiyor mu? Ona soğuk bir bakış atıyorum ve ağzını öyle hızlı kapatıyor ki dişlerinin takırtısını yirmi adım öteden duyabiliyorum.

Kirian içkisinden bir yudum alırken dudakları gizli bir sırıtişla kıvrılıyor.

İçimden garip bir memnuniyet akıyor. Kraliçe olmak o kadar da kötü olmayabilir. Tek bir bakışla birine haddini bildirebilirim değil.

Bana son bir kez gülümseyen Brittney, iç çekerek uzaklaşıyor. "Güle güle."

O mutfağa doğru kaybolurken ben de ona el sallıyorum.
çocuklar masada bana katılın.

Brittney döndüğünde yemek tabaklarını dengeliyordu. Her birinde dumanı tüten dilimlenmiş beyaz et, bir yığın patates püresi ve çeşitli karışık yeşil sebzeler vardır.

Yemeğim önüme konduğunda neredeyse yerimde zıplıyordum.

Her zaman sadık hizmetkârlar olan Torius ve Kai, Kirian yiyene kadar çatallarını ellerine almazlar. Sanki yemek için onun iznini bekliyorlar.

Boş ver onu. Açlıktan ölüyorum.

Ellerimi kullanarak içine dalıyorum. Önce sulu etten bir parça ısıyorum ve memnun bir ses çıkarıyorum. Tadı hindiye benziyor. Burada hindi var mı diye sormak istiyorum ama ağzım dolu.

Elime bir kap alıp, patates püresini kibarca karıştırıyorum. olduğumdan daha parçalı bir dokusu olduğunu fark ettim. Belki de

Yaban havucu ya da diğerk kök sebzeler. Ya da belki burada sadece garip patatesler yetiştiriyorlar. Umurumda değil, çünkü mükemmel bir şekilde baharatlandırılmış ve hoş bir fındık tadı var.

Kirian'ın arkadaşlarından sinsi bakışlar aldığımı fark ettiğimde yapraklı yeşilliklere kadar gelmiştim.

"Ne?"

Damon gülererek, "Zella'dan sana görgü kuralları dersi ayarlamasını isteyebilirsin," diyor. "Bir sentora saldıran bir yaban domuzu sürüsüne rastladığımdan beri böyle çiğneme sesi duymamıştım."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu iştahımı açmıyor."

"Güzel. Belki yavaşlarsın da biz de güzel yemek deneyimimizin tadını çıkarırız" diye takılıyor.

"Züppelik etme," diyorum ıspanak olduğunu sandığım bir topağın içinden. "Ben bir kralım. Hava atmak benim işim."

Kirian boğazını temizler. "Siz ikiniz flört etmeyi bitirdiyseniz ben de yemeğimi bitirip yatmak istiyorum."

Vay, vay.

Sanırım kıskançlığımı kontrol etmekte zorlanan tek kişi ben değilim.

"Sourpuss," diye fısıldıyor Damon nefesinin altından.

Elini masanın altına indiren Kirian bacağımı sıkıyor. Sahiplenici ve seksi. Sadece bu küçük hareket bile onu tepeden tırnağa yalamak istememe neden oluyor.

Bu gece zor olacak.

CHAPTER 16

Kirian

Quinn'e olan ihtiyacım had safhaya ulaştı. Hiç bu kadar çok arka arkaya saati birlikte geçirmemiştik. Belki de bu yüzden sikim zonkluyor ve taşaklarım ağırlaşıyor.

Artık odamıza çekildiğimize göre, havadaki cinsel enerjiden beni uzaklaştıracak hiçbir şey yok.

Derimin üzerinde titreşiyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Ve bu sadece benden gelmiyor.

Quinn lanetin hatırına mesafesini korumaya kararlı görünse de arzusunu gizleyemiyor. Onun tatlı kokusu beni çılgına çeviriyor ve bir şeyi sahiplenmek için hiç bu kadar zorlanmamıştım. Onu almak için.

Onu almak için.

Tek düşünebildiğim onu soymak. Yüzümü kalçalarının arasına gömmek, sularını yalamak ve boşalana kadar klitorisini emmek istiyorum.

Quinn'in ayakları ahşap zeminde ilerlerken, tahrik kokusunun giderek güçlendiğini hissedebiliyorum. Daha yeni banyo yaptı ama feromonları temizleyemiyor. Mahvolmuş elbisesini astıktan sonra iç çamaşırlarını tekrar giyiyor.

Gülümsüyorum.

"Neden sırtıyorsun?" Yatağı yaklaşırken sesi kuşkulu geliyordu ve kuşkulu olmak için her türlü nedeni vardı.

Kendi banyomdan önce hancı bana yedek kıyafet isteyip istemediğimizi sordu. Ben reddettim. Yorganın altında çırlıçıplaktım ve Quinn'in bakmaktan hoşlandığını bildiğim için kollarımı açtım.

Birbirimizi tanıdığımız onca zamandan sonra hâlâ yeteneklerimi hafife alıyor. Bana baktığını anlayabiliyorum ve bunu çok sık yapıyor. Başının her kayışını, göz kırptığında kirpiklerinin dalgalanışını ve bana doğru yönelen her nefesini fark ediyorum.

Muhtemelen onu baştan çıkarmam yanlış olur. Umurumda değıl.

O beni istiyor, ben de onu. Çok basit.

İçeri girmek için battaniyeyi kaldırdığında nefesi kesilir ve battaniyeyi bırakır. "Kirian." "Beni azarlarken çok seksi oluyorsun." Ellerimi başımın arkasında kenetliyorum. "Üzerine bir şeyler giy."

"Hayır."

"Yap şunu."

"Yoksa ne olur?"

"Ya da... Ya da yerde yatarım."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Dün gece benim yatağında uyumakta hiçbir sorun yaşamadın." Elini tutarak onu yanıma çektim.

Yumuşak yatağın üzerine düştüğünde homurdanıyor. "Bu farklı."

"Nasıl yani?"

"Ben çok korkmuştum ve senin üzerinde pantolon mu vardı?"

Elimle vücudumu gösteriyorum. "Genelde çıplak uyurum. Üstümü örtmek nezaket gereği idi."

"Şimdi de birdenbire terbiyeni mi kaybettin?"

"Kendimize yalan söylemeyelim, aşkım." Kollarımı ona doluyorum, onu kendime çekiyorum ve boynuna sarılıyorum. "İkimiz de biliyoruz ki görgü kuralları konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Burnumu köprücük kemiğinden kulağına doğru gezdirirken inliyor ve bu ses nabzıma balyoz gibi iniyor. Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı, savaşın en yoğun anında bile.

Quinn hâlâ yorganın üstünde, yorgan bizi ayırıyor ama vücut ısını hissedebiliyorum. Elim uyluğuna koyup kalçasına doğru ilerliyorum. Seni çok sıcak ve pürüzsüz.

Parmaklarım titremeye başladı. Onları sabit tutmak için külotunu avuçluyorum. İnce kumaş hareketle esniyor ve ben onu ikiye ayırmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bana ne oluyor bilmiyorum ama kontrolümü kaybediyorum.

"Neden elbiseni açmama izin vermedin?" Soru niyetlendiğimden daha sert çıktı, ama insan-fae'nin kadınıma dokunmasından hoşlanmadım.

"Brittney yardım etmekten mutluluk duydu. Ayrıca, nedenini biliyorsun."

Elim belinin alt kısmına doğru kayıyor ve çıplak tenini keşfediyor. Omurgası boyunca ilerlerken, parmaklarım lastiğe ve bir kopçaya çarptığında duruyorum. Mekanizmayı hissediyorum ve sütyeni tek bir hünerli hareketle açmanın ne kadar kolay olacağını fark ediyorum.

"Sence de dinlenmemiz gerekmiyor mu?" Quinn'in nefes alış veriş i sığlaşt ı.
"Yarın tetikte olmamız gerekiyor. Her ihtimale karşı..."

Ah. Onun güvenliğiyle ilgili korkularına hitap ediyor. Akıllı kız.

Ama onu daha çok istememe neden olduğunun farkında değil. Onu kaybettiğ imi düşündüğ ümde, ihtiyacım katlanıyor.

Parmaklarım sırtına doğru esneyerek onu daha da yakınlaştırıyor. "Ş u anda yapmayı tercih edeceğ im başka bir şey düşünemiyorum."

Bizi hafifçe döndürüyorum, böylece o benim üstümde oluyor. Bacağı bir tarafa düşüyor ve ben de bir elimi dizinin altına koyarak onu daha geniş bir şekilde açıyorum.

"Ağırlığın sikimin üzerinde iyi hissettiriyor," diye törpülüyorum, dudaklarım nabzının attığı noktanın üzerinde geziniyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Bunu başaramayacağ ım."

"Ne?" Ş imdi telaşlandım. "Böyle şeyler söyleyemezsin. Ölüm hakkında konuşma."

"Ben ölmekten bahsetmiyorum. Mesele bu." Başını kaldırarak aramızda bir el sallıyor. "Sen ve ben. Seni öpmeden edemem."

"O zaman öp beni."

"Çok bencilim." Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Eğer sen bencilsen, ben de öyleyim. Bunu en az senin kadar çok istiyorum."

Avuç iç i göğsümde düzleşiyor ve bir an için beni iteceğ ini düşünüyorum.

Ama yapmıyor. Parmak uçları vücudumdaki kaba tüylerin arasından sıyrılarak bir parmağından diğerine kaydırıyor. Serçe tırnağı meme uçlarımdan birini yakaladığında inliyorum.

"Quinn."

İşkence devam ediyor. Eli boynumun arkasına kayarken, ağz ı yüzümden bir santimden daha az bir mesafede geziniyor.

Gökyüzündeki tüm yıldızları onun öpücüğ üne değ işirdim.

Çok yakınımda. Nefesinin benimle alay ettiğ ini hissedebiliyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, tadından bir parça almak istiyorum.

Böyle kaldığımız sürece dakikalar geçiyormuş gibi geliyor. Kumaşla ayrılmış olsak da vücutlarımız birbirine yapışmış durumda. Quinn kayıyor ve bu onun sıcak merkezinin benim uzunluğ uma sürtünmesine neden oluyor.

Eğer bir öpücük laneti sağlamlaştırabiliyorsa, kuru kuruya seviş menin kurallara aykırı olduğ una eminim. Quinn hızlı bir şekilde emdiğ inde bu noktayı tartışmak üzereydim

Nefes al.

"Özür dilerim Kirian," diye fısıldıyor, dudakları benimkilerle birleşmeden hemen önce sesi kırılıyor.

Beni yavaşça öperken ağzı yumuşak. Bir, iki, üç kez ağzı kapalı bir şekilde beni ısıtıyor ve emiyor. Açıyı değiştirip dilini dışarı çıkardığında ikimiz de inliyoruz.

Mutluluk. Huzur. Mutluluk.

Bunların hepsi şu anda bana verdiği şeyler.

Ama onun duygularını sanki benimmiş gibi hissedebiliyorum. Şehvet, zevk, pişmanlık, suçluluk. Bir gök gürültüsü gibi çarpışıyorlar.

"Özür dilerim," diyor öpücükler arasında. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm." "Özür dilemeyi bırak."

"Yapamam." Öpücük. "Seni mahkum ettim." Öpücük. Öpüyorum.

"Yapmadın," diye karşı çıkıyorum, dudaklarım her hecede onunkilere değiyor. "Hayatım tam da olmasını istediğim gibi ve bu şimdiye kadarki en güzel an. Pişmanlık duyarak bunu mahvetme."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Özür dilerim."

Kıkırdayarak dilimi ağzına sokuyorum. "Artık konuşmak yok."

Onaylar gibi bir ses çıkararak alt dudağımı yalıyor. Vücudu gevşiyor, gerginliği ve utancı bırakıyor. Buna seviniyorum. İlişkimizin gereksiz yere lekelenmesini istemiyorum.

Quinn benim her şeyim. Onu seçeceğim. Her zaman.

Ağzlarımız bir dansın içinde birleşirken zaman durmuş gibi görünüyor. Emme, kemirme, okşama. Yavaş gidiyoruz, birbirimizi keşfediyoruz. Birbirimizi öğreniyoruz.

Quinn'in dili benimkini itiyor. Ben de geri itiyorum.

Narin yüzünü kavrayarak yuvarlanıyorum, böylece onun üstüne çıkıyorum. Çarpıcı battaniye hâlâ önümde duruyor ama bacaklarını ayırdığında sikim kalçalarının tepesine yerleşiyor.

Hırlayarak kalçalarımı kaldırıyorum.

Quinn ağlıyor ve ben donup kalıyorum. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştım." Ve gerçek bu. İstemsiz bir hareketti. Kafam karıştı, Issika Gölü'nün derinliklerine batmış gibiyim ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum. Quinn'de boğuluyorum ve nefes almaya devam etmenin, hayatta kalmanın tek yolu ona daha fazla sahip olmak.

Nefes nefese gülüyor. "Şimdi kim özür dileyecek?" Öpücüğü utangaçlaşıyor. "Hoşuma gitti."

"Bu durumda, tekrar yapacağım."

İlk başta yavaşça ona doğru sallanırken, dudaklarımı boynunun sütununda gezdiriyor ve tatlı tenini emiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve bu çok cesaret verici bir ses.

Sütyenin dantelli kumaşından göğsünü avuçluyorum. Meme ucunu bulup başparmağımla daire çiziyorum. Sertleşmiş tepe noktasını çimdikleyerek, bir çakıl taşı gibi hissedene kadar sıkışma şekline hayret ediyorum.

Bu sırada, kısa vuruşlarla şaftımı Quinn'e sürtüyorum. Keşke aramızda hiçbir şey olmasaydı.

İçine öyle bir girmek istiyorum ki günlerce hissedecek. Tohumlarımı tekrar tekrar rahmine istiyorum ve her acı hissettiğinde kime ait olduğunu hatırlayacak.

İçim ürperiyor ve . Çok garip. Ben üşümem.

Bu kırılgan insanın aksine, benim vücudum ısı değişikliklerine uyum sağlar.

Ama ben de yanıyorum. İçten dışa yanıyorum. Her an yanacakmışım gibi hissediyorum. Şakağımdan aşağı ter damlıyor, cildim kızarıyor ve damarlarıma bir cızırtı yayılıyor.

"Sana ihtiyacım var. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim," diyorum ve tekrar ağzına uzanıyorum.

Öpücüğüme karşılık veriyor, dilimi emiyor. "Her şey için hazır değilim ama..."

"Ama ne?" Cevabını beklerken gerginim. "Zaten bu kadar ileri gittik." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Biraz daha fazlasını yaparsak çok da kötü olmaz."

Bu gecenin daha iyi olabileceğini düşünmemiştim ama bu... bu daha iyi. "Ne kadar daha?"

"Sana dokunmak istiyorum," diyor cesurca, tırnaklarını omurgamda hafifçe gezdirerek.

"Bedenim senindir. Nasıl öyle yap." Sırt üstü uzandım, yayıldım.

Ellerimi başımın arkasına koyuyorum, kendimi hiç de rahat hissetmediğim halde rahat bir poz vermeye çalışıyorum.

Saniyeler geçiyor. Tek duyduğum Quinn'in hızlı nefes alış veriş ve kalbinin sessiz gümbürtüsü.

Tam fikrini değiştirdiğini düşünürken, battaniyeyi aşağıya çekiyor. Sıkım kalkıyor ve karnımın alt kısmına hafifçe vuruyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor.

Bunu bir iltifat olarak kabul edip sırtıyorum. "O kadar iyi, ha?" "Büyük olduğunu biliyordum ama vay canına. Bu çok büyük bir penis."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim."

Parmağının ucu yarığımı sıyırdığında neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Çok yumuşak," diye masumca gözlemliyor. "İpeksi. Hatırla o zamanı anatomi ödevimde bana yardım ettin mi?"

Ben biliyorum. Onun deyimiyle Cinsel Eğitim. Resimleri göremesem de Quinn bana hem erkeklerin hem de kadınların üreme sistemi hakkında sorular sordu.

Burada böyle derslere gerek yok. Birçok genç Fae bunu kendi deneyimleriyle öğrenir. Herkes ruh eşini beklemez ve ben de onları suçlayamam. Kader eşleşmeleri nadirdir. Bir noktada, hepimiz bir seçim yapmak zorundayız.

Benimkinden pişman değilim.

Quinn'in cevabımı beklediğini anladığımda, dokunuşu ereksiyonumun alt tarafına doğru ilerlerken olumlu bir yanıt homurdanıyorum. Bir damarı ucuna kadar izlemeden önce kesemin hemen üzerinde duruyor.

"Bütün penislerin muhtemelen aynı görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum," diyor sessizce. "Ama kimsenin seninle kıyaslanmasına imkân yok. Seninki ortalamanın çok çok üstünde olmalı."

Parmaklarını kolanıma dolayarak hafifçe sıkıyor. Beni birkaç kez pompalıyor ve sırtım kavisleniyor. Ellerimi sıkı yumruklar haline getiriyorum. Topuklarım yatağa gömülüyor.

Patlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Yükselen duyularımın her şeyi hissediyorum. Vücudumun altındaki cızırtılı çarşafı. Quinn'in parmak izlerinin her harekette kadifemsi tenime masaj yapan çıkıntıları ve çizgilerini. Üzerimde durmak için ağırlığını nasıl kaydırdığını.

Vücut ısı. Kokusu.

Başparmağını sikimin şişmiş başının üzerinde gezdirerek, ucundan sızan prekum damlasını bulaştırıyor.

Taht mücadelesini kazanmış gibi nefes nefese kaldım.

"Bunu yapmaya devam edersem, gelecek misin?" Quinn soruyor ve onun saflığı sadece arzumu artırıyor.

"Evet," diye . "İyi hissettiriyor. Neredeyse çok fazla."

Hareketleri durdu. "Durmamı ister misin?"

"Hayır!" Patladım ve aşırı tepkim ondan bir kıkırdama aldı. "Şey, sadece soruyordum çünkü senin ağzımda olmanı istiyorum. bitirirsin."

Aletim sıcaklığın içine çekilmeden önce onun ifadesini değerlendirmek için ancak zamanım oluyor. Islak, pürüzsüz bir sıcaklık. Quinn'in ağzının çatısında çıkıntılar var ve doku hassas cildime karşı mükemmel.

Çok fazla aşağı inmiyor ama bu beni inletmeye yetiyor. Kapalı boğazının direncine çarptığımda boğuk, gergin sesim duvarlarda yankılanıyor.

Quinn geri çekiliyor, beni daha derine götürmeden önce diliyle başının etrafında dönüyor. Ağızından gelen hafif emme, başının arkasını tutmamı, saçlarını yumruklamamı ve horozumu sonuna kadar içeri sokmamı teşvik ediyor.

Ama onu korkutmak istemiyorum. Onun yerine yastığı kavrayıp bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Çıkardıktan sonra, beni tabandan uca yalamadan önce tükürüğünü parmaklarıyla etrafa yayıyor. Sonra taşaklarıma dokunuyor, her birinin ağırlığını elinde test .

Beni tekrar ağzına alıyor, eskisinden daha büyük bir gayretle aşağı yukarı sallıyor.

Tüm hayatımı bu hissi yaşamadan geçirdiğime inanamıyorum ama aynı zamanda bunun için mutluyum. İlk seferim, ilk her şeyim için başka kimseyi tercih etmezdim.

Şu andan itibaren Quinn benim. Zamanın sonuna kadar. Sonsuza kadar.

"Eşim," diye iç geçiriyorum saygıyla, parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek.

Onu yönlendirmek için kafa derisinin arkasındaki saç tellerini hafifçe avuçluyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Ritmik emme sesleri erotik.

Şaftımın tabanını kavradığında inliyorum. "Evet. Elini de kullan. Aynen böyle, başınla birlikte. Oh, lanet olsun. Daha hızlı. Lütfen."

Cesaretlenen Quinn tam olarak dediğimi yapıyor.

Basınç artıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kaslarım tutuldu.

Tamamlanma o kadar hızlı yaklaşıyor ki, yoğunluğuna hazırlıklı değilim. Bir çılgılla patlıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum.

Bak.

Bir saniyeliğine gerçekten görüyorum. Göz kapaklarımdan arkasındaki birkaç parlak patlamadan ibaret ama çocukluğumdan beri tanık olduğum ilk ışık bu.

Göz açıp kapayınca kadar geçti ve bunu düşünecek zamanım yok, çünkü sikim hala Quinn'in ağzında. Benim gibi inliyorum

Kalçalar yukarı kalkıyor ve tohumlarım sıcak fışkırmalarla dökülmeye devam ediyor.

Quinn yutabildiği kadarını yutuyor ama bir kısmı çenesinden aşağı sızarak taşaklarıma damlıyor.

Sonunda bitirdiğimde oturup yüzünü sildi. "Bunu yapmayı kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

Hiçbir fikrim yok mu? Bu kadar yanlış olmasaydı gülerdim. Bu sadece bir insan sözü. Kelimenin tam anlamıyla söylemiyor ama bu senaryo hakkında ne kadar çok fantezi kurduğumu bilse muhtemelen korkardı.

Artık farkındalığım geri geldiğine göre, havayı kokladığımda Quinn'in arzusuyla doymuş olduğunu görüyorum. Beni memnun etmek onu tahrik etti.

Arkadaşımın bana ihtiyacı var. Birden ayağa kalkıyorum ve bu onu ürkütüyor. "Sıra sende."

CHAPTER 17

Quinn

Sanırım Kirian'ın içindeki bir şeyi uyandırdım. Beni kabaca yanına çekerken daha önce hiç görmediğim bir yönü ortaya çıkıyor.

İç çamaşırımı çekiştirirken görmeyen gözleri vahşileşiyor. Sahip olduğum tek külotu yırtabileceğinden endişelenerek, bacaklarımdan aşağıya doğru oynatıyorum ve yere atıyorum.

Sırada var ve ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Parmakları sırtımdaki tokayı kolayca açıyor.

Avuç içini göğüslerimin arasındaki vadide düzleştirerek beni yerime mıhlıyor ve kendini yatağın üzerine, bacaklarımı da onun iki yanına yerleştiriyor.

"Kirian?" Ne planladığından emin olamadığım için soruyorum.

Ereksiyonu azalmamış. Hatta eskisinden daha sert görünüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşününce dudağımı ısıyorum. Ona bu gece seksin söz konusu olmadığını söylemiştim ama yalan söylemiş olabilirim. Bacaklarımın arası sırlıslıkla, iç bacaklarım ıslaklığımla yapış yapış.

Sakso çekmenin bu kadar ateşli olacağını kim bilebilirdi?

Kirian tamamen benim merhametime kalmıştı. Hissettiği her şeyin kontrolü bendeydi. Nasıl ve ne zaman boşalacağına ben karar veriyordum.

Ve şimdi bu iyiliğe karşılık vermeye kararlı.

Eli karnımdan aşağı kayıyor, kesilmiş saçlarımdan üzerinde gezinmeden önce göbek deliğime dalıyor.

"Quinn?"

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum." Yüzüstü dalmadan önce söylediği tek şey bu.

Dili açıklığıma girdiğinde bir inilti çıkardım. Klitorisime gitmeden önce birkaç kez içimi yalıyor. Mandallıyor, emiyor. Sertçe.

Başımın altındaki yastığı kavrayarak bacaklarımı daha geniş açıyorum. Gözlerimi kapatırken yüksek sesle bir inilti duyuyorum.

Dudakları ve dili her santimimi izliyor, etimi hissederek ezberliyor. Her şey keşfediliyor. Bu onun bana bakma şekli ve bir şekilde, görebileceğinden daha samimi.

Kirian'ın coşkusunu bekliyor olsam da -çünkü adam hayatı boyunca bir kadına dokunmak için beklemiş- coşkusu beni şaşırttı.

Sanki tadacağı son şeymişim gibi beni yiyor.

Ağırlaşan göz kapaklarımın arasından aşağıya baktığımda gördüklerime neredeyse inanmıyorum.

Gece Diyarı kralı önümde diz çöküyor. Bana tapıyor. Geniş omuzları kalçalarımı birbirinden uzak tutuyor ve güçlü elleri kığımın altına kayıyor. Kığım sıkıyor ve tüm yarığımı yaladığında saf bir coşku sesi çıkıyor.

Dilini sertleştiren Kirian klitorisime odaklanıyor, şişmiş tomurcuğu tıngırdatıyor. Alt karnımda bir şeyler kasılıyor ve kalçalarımı hareket ettirme dürtüsüne direniyorum.

Yüzünü becermek garip olurdu, değil mi?

Görünüşe göre, vücudum umursamıyor.

Sallanmaya başladım, klitorisimi ağzına sürüyordum.

"Mmm." Kirian memnun bir ses çıkarır. "Yüzümü sik, Quinn." Oh.

Benim. Tanrım.

Nefesinden gelen sıcaklık ve konuşurken dudaklarının hareketleri beni sıcak ve şişkin hissettiriyor. Şişmiş. Ağrıyor.

Kalın parmağı açıklığımı dürtüyor, ikinci boğuma kadar içeri itiyor. Bir parmak daha eklediğinde, bir gerilme hissi oluyor ama acıtmıyor.

zonklayan farklı bir acı var. Onun tarafından

doldurulmaya ihtiyaç duymanın acısı.

Ondan beni hemen becermesini istemeyi düşünüyorum, ama sikişimin içime kaydığı düşüncesi, üzerime doğru itişinin görüntüsü - bu çok iyi.

İç duvarlarım titremeye başladı.

Yaklaştım.

Ellerimden birini Kirian'ın başının üstüne getirerek, göbeğim sıkılaşıırken kalçalarımı döndürüyorum. Amım çenesine, burnuna ve ağzına sürünüyor.

Kontrolü kaybediyorum.

Çıkardığı seslere bakılırsa bundan hoşlanıyor. Homurtular ve hırıltılar en hassas yerlerimi titretiyor.

Vücudumun her yeri sıcaktan karıncalanıyor. Terliyorum ve titriyorum. İnlemeler ve sızlanmalar odayı dolduruyor ve seslerin boğazımdan geldiğinin belli belirsiz farkındayım.

Bana ne oluyor bilmiyorum.

Sanki bir güç beni devam etmeye zorluyor. Hayatım buna bağlı olsa bile durabilir miyim emin değilim.

Kirian klitorisime yapışırken üçüncü bir parmak daha ekliyor ve bedenim içimde bir şey kopacakmış gibi hissedene kadar geriliyor.

Ve sonra olur.

Sırtımı eğerek, amım kasılırken feryat ediyorum. İç duvarlarım Kirian'ın parmaklarının etrafında kenetleniyor ve klitorisim onun ağzında titreşiyor.

Peşini bırakmıyor.

Emmeye, sürtünmeye ve içime pompalamaya devam ediyor, orgazmı mümkün olduğunca uzun süre çekiyor.

Bittiğinde bedenim gevşiyor ve saçındaki elim cansız bir şekilde yanıma düşüyor.

Kirian başını kaldırdığında, ne kadar dağınık olduğuna hayranlıkla bakarken nefes nefese kalıyorum. Uzun kahverengi saçları darmadağın, bana rüzgârda savrulan bir Tarzan'ı hatırlatıyor. Kesinlikle benim tanıdığım derli toplu bir kral değil.

Dudakları sularıyla parlıyor.

Islaklığımı silmek yerine yalıyor. Yüzünü yalıyor, dili alabildiği kadarını almak için mümkün olduğunu düşündüğümde daha uzağa uzanıyor.

Lanet bir hayvan gibi.

Ancak her zerremi tattığından emin olduktan sonra elinin tersiyle ağzını kuruluyor.

"Hiçbir şey Quinn," diye iç geçiriyor ve yanıma çöküyor. "Tüm âlemlerde hiçbir şeyin tadı senin kadar tatlı değil."

"Teşekkürler," diyorum, yüzüm iltifattan ısınıyor. "Ben de senin tadını seviyorum."

Ağzımda sperm olmasından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama Kirian tuzlu ve tatlının mükemmel birleşimi. Bunu tekrar yapmaktan çekinmezdim. Çok yakında.

Ama önce konuşmamız gerek ve bu konuşma seksi olmayacak. Havayı bozmak için siyaset gibisi yoktur.

Bir dakika bekliyorum, ikimizin de yükseldiğimiz yerden inmemize izin veriyorum.

Nefes alış verişimiz nihayet normale döndüğünde yanıma sokuluyorum ve "Bana Gündüz Alemi'nden bahset. İnsanları mı çalışıyorlar?"

Kirian hafifçe sertleşiyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. Rahatlamak için yer değıştirmiş gibi davranarak tepkisini gizlemeye çalıştığını söyleyebilirim ama fark ettim.

Birkaç saniye boyunca cevap vermiyor. Bir parmağını kolumda gezdirirken alnımdan öpüyor.

"Bana bunu ne zaman soracağını merak ediyordum," diyor boyun eğerek. "Bu seni koruduğum bir şey ama artık bu dünyanın bir parçasısın. Bunu senden daha fazla saklayamam."

"Uzun zaman önce bana sizin dünyanızda şekil değıştirme olayının olmadığını söylemiştin." Fae folkloru hakkında biraz araştırma yaptıktan sonra Kirian'a sorduğum bir şeydi bu. Yalan söylemeyeceğim, Fae'lerin hasta bebeklerini sağlıklı insan bebekleriyle değıştirdiklerini okuduğumda çok korkmuştum.

"Artık kullanmıyoruz. Sonunda fae'ye dönüşen insanlar şekil değıştirenler olarak kabul edilebilir, ancak bu kelimenin utanç verici bir geçmişten kaynaklanan olumsuz çağrışımları var, bu yüzden bu terimi kullanmaktan kaçınıyoruz. Ben doğmadan çok önce, diyarlar oybirliğiyle çocukların yasak olduğuna karar verdiler. Bir çocuğı kaçırmak kesinlikle yasaktır."

"Brittney kaçırıldı." "Bir yetişkin olarak, evet." "Bu pek de iyi değışil."

"Size katılıyorum. Gerçek şu ki, Gündüz Diyarı sadece insanları almıyor. Fae kadınlarının da peşine düşüyorlar - üreme çağındaki her dişinin."

"Neden?"

"Önce açıklamam gereken bir tarih var." Yüz yüze gelene kadar bana doğru yuvarlanıyor. Ereksiyonu kalçamı dürtüyor ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü bunu duymak istiyorum. "Annem henüz bebekken, babamın ailesi Gündüz Diyarı askerleri tarafından öldürölmüş. Pusu emrini verenin kral ve kraliçe olduğunu kanıtlayamasa da biliyordu. Misilleme olarak, uzun yıllar boyunca onlarla ticareti kesti."

Vay be. "Yeterli gibi gelmiyor. Yani, herkesin üzerine gitmediğı için ona sayğı duyuyorum ama lanet olsun."

"Birileri çılgına döndü - amcam. Silas, Gün Diyarı'nda korkunç bir veba salgını yaratmak için bir cadılar meclisi kiraladı."

Nefesim kesildi. "Cadılar. Seni lanetleyenler."

Kirian başını sallar. "Perilerin hastalanmadığını biliyorsun, değil mi? En azından virüsler ya da bakteriler gibi doğal nedenlerle. Bağışıklığımız var."

"Evet."

"O zaman bir vebanın tüm diyarı kasıp kavurmasının neden bu kadar gizemli olduğunu anlayabilirsiniz. Sadece üreme çağındaki kadınları etkiledi. Bir yıl içinde yüzde doksan beşi öldü."

"Neredeyse mi?" Bunun acımasızlığı karşısında hissettiğim dehşeti gizleyemiyorum. Kirian dudaklarını birbirine bastırarak duraksıyor. "Bu senin için çok fazla." "Hayır. Yani, evet, çok fazla. Ama bilmem gerek."

Nefesini dışarı üflüyor. "Annem bu hastalığa yakalanmak için çok küçüktü ama annesi ve en büyük kız kardeşi o kadar şanslı değildi."

"İkisi de mi öldü?"

"Kız kardeşi iyileşti. Annesi ." "Zavallı Zella."

"İşler bundan sonra daha da kötüye gitti. O zamanlar kral olan büyükbabam Zed de dahil olmak üzere pek çok erkek eşini kaybetti. Kader arkadaşları hakkında anlamanız gereken şey, birbirleri olmadan çıldıracaklarıdır. Ayrı kalmak dayanılmazdır."

Lanet hakkında bildiklerimden Zella'nın bana banyoda anlattıklarına kadar tüm parçalar bir araya geliyor. "Annen bundan bahsetmişti." "Deneyimlerinden biliyor olmalı. Kral Zed deliliğiyle onu babamdan uzak tutmaya çalıştı. Zaten onu konsey üyelerinden birine söz vermişti. Gündüz Diyarı büyük bir dişi kıtlığı çekiyordu ve Gece Diyarı'nın Kralı Keryth onun rakibiydi. En küçük kızının sürüklenip izin vermeyecekti. Ama düşman ya da değil, ruhunu koruyamazsın dostlar ayrı."

"Merhameti neredeydi?" Bu kültürün acımasız doğası akıllara durgunluk veriyor. "Eğer Kral Zed bunun ne kadar kötü bir his olduğunu bilseydi, neden kendi kızına bu acıyı yaşatmak istesin ki?"

Kirian devam ederken saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor, "Akli yerinde değildi. Duyduğuma göre, bir eşin yasını tutmak o kadar tüketiyormuş ki, mantıklı düşünmeye yer kalmıyormuş. Yarı deli bir kralın, asla hafiflemeyen bir kederle başa çıkarken topraklarını yönetmeye çalışması... bu felaket için bir reçete."

"Yani üzüntüden delirmişti." Bu bir mazeret değil ama ben hiç kaybetmedim. Kederin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Kirian'ın ölümünü izlemenin bana ne yapacağını hayal etmeye çalışıyorum. Düşüncesi bile kalbimi acıtıyor.

Biraz daha yaklaşıp başımı pazusuna yaslıyorum, o da ekliyor: "Kral Zed, dışı nüfuslarını yenilemek için akla hayale gelmeyecek bir şey emretti - onların yerini doldurmak için insanları kaçırmak."

Tam da adam için üzölmeye başlamıştım ki. "Benim geldiğim yerde buna seks köleliği denir."

"Ve bu yanlış. Burada, orada, her yerde."

"Ama Kral Zarid yönetimi ele geçirdikten sonra insan kaçakçılığının devam etmesine izin verdi?"

Kirian başını kayıtsızca eğiyor. "Birkaç yıl sonra buna karşı bir yasa çıkarmasına rağmen, isyancılar adam kaçırmaya devam etti ve Zarid bunu fark etmemiş gibi davrandı. Sanırım insanların önünü keserse bir ayaklanma çıkacağından korkuyordu. Hayatta kalan genç nesil evlenecek yaşa geldiğinde, açık artırmalar çoktan yaygın bir uygulama haline gelmişti. Binlerce yıl sonra bile Gün Diyarı vebadan kurtulamadı. Orada erkek/kadın oranı beşe birdir."

"Bu bir sürü azgın, çiftleşmemiş erkek demek."

"Adil olmaya çalıştık. Sadakatlerini kanıtlamak için bir süreçten geçmeye istekli olmaları halinde Gündüz Diyarı erkeklerinin buraya taşınmasına izin veriyoruz. Pek çoğu bunu yaptı çünkü burada biriyle tanışma şansları daha yüksek. Ancak bazıları işleri bizim yöntemimizle yapmak istemiyor; kendi şartlarında bir kadın istiyorlar."

"Neden savaştığınızı hep merak etmişimdir. Anlaşma yürürlükteyken, neden savaşlar olduğunu anlamıyordum. Ama şimdi..."

"Evet. Şimdi anlıyorsun." Yanağımı okşuyor. "Kaçırılan Gece Diyarı kadınları için savaştık. Eğer biri kaybolursa, onu geri getirmeyi görev edindik. Fiziksel güç çoğu zaman gerekliydi."

Kirian'ın savaşması fikri hoşuma gitmiyor. Artık buradayım ve onun dışarıda bir yerlerde yaralanma ihtimali olduğunu bile bile kalede oturmayı hayal edemiyorum.

"Hiç bitmeyecek mi?" Endişeli bir şekilde soruyorum.

"Sırada kuzenim Zander var. O babası gibi değil. O iyi ve adil biri. Umarım yakında onun da günü gelir, çünkü doğru olanı yapacağına inanıyorum." Kirian duraklar. "Kral hakkında bilmen gereken bir şey daha var.

Zarid. Bir varis üretmek için umutsuzluğa kapıldı ve bir eş aldı. Aldı derken, isteksiz bir kadını kastediyorum."

Neden şaşırmadım? "Örnek teşkil etmeyen bir yasayı uygulamak zor olur."

"Aynen öyle. Ama hepsi bu değil. Kader eşleşmesi olmayan bir insanın hamile kalmasının mümkün olduğunu biliyorum çünkü Kraliçe Rowan sizin dünyanızdan."

Şok olmuş bir halde doğruldum. "Bana Gündüz Diyarı'nın kraliçesinin insan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Artık değil. Vücudu alıştı. O artık Fae, ama bir zamanlar, evet, o da sizin gibiydi."

"Bu yüzden annen ilk başta beni onaylamıyor gibiydi," diye bitiriyorum. "Sadece insan olduğum için değil, durumumuzun kardeşininki gibi olduğunu düşündüğü için. Senin delirdiğini ve beni kaçırdığını düşündü."

"Evet."

Daha da yaklaşarak başımı göğsüne koyuyorum. "Yanılıyorsun Kirian. Kraliçe Rowan benim gibi değil. İsteksiz değilim. Evet, iznim olmadan beni buraya ilk getirdiğinde çok kızmıştım ama artık kızgın değilim. Buraya nasıl gelmiş olursam olayım, seninle olduğum için mutluyum."

Bir gün gerçek eşini bulma ihtimalini düşündüğümde gözlerim yaşıyor. Bu her şeyi değiştirir miydi? Yılların dostluğu, güveni ve aşkı mistik bir bağla gölgelenir mi?

"Ve-" Burnunu çek. "-Ve başka biriyle birlikte olmanı istemiyorum. Asla. Benimle ol. Sadece benimle." Tanrım, sesim çok acınası geliyor. Yalvarıyorum ama elimde değil.

Kirian beni sıkıyor. "Aşkım, bana bak."

Bakışlarımı yüzüne kaldırıyorum, çok sevdiğim odaklanmamış lavanta gözlerinin yüzümü asla görmeyeceğini biliyorum. Çocuklarımızı asla göremeyecekler, eğer varsa.

, eğer bu onun benim olduğu anlamına geliyorsa, benim için sorun yok.

Dünden beri zihniyetim değişti. Geçitten düşmek ve Kirian'la birlikte uçmak sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Son yirmi dört saat içinde çok şey oldu.

"Tek istediğim sensin," diyor kesin bir ifadeyle. "Söz veriyorum."

"Sana söz veriyorum." Bu dünyanın büyüğü sözlerimizi bir yemin olarak kabul ediyor olmalı, çünkü göğsümde bir çarpıntı hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Kirian'ın dudaklarını öpüyorum, çünkü öpebiliyorum.

Yatağa doğru ilerleyerek yüzlerimizi hizalıyor ve ağızlarımızın okşamasını kolaylaştırıyor. Tembelce. Yumuşakça.

Yüzüne hafifçe dokunuyorum. Dalgınca parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Birbirimizi yeni bir şekilde tanımaya devam ederken aramıza sessizlik giriyor. Tanıdık ve doğal ama aynı zamanda farklı. Tarlamda ve ağaç evimde geçirdiğimiz tüm o öğleden sonraları gibi. Alanı sohbetle doldurmak zorunda değiliz. Sadece birlikte olmak çok kolay. Ama şimdi ona istediğim gibi dokunabiliyorum.

Tabii ki aklımın sekste dolaşmasına izin vermemek zor. Seks bana bebekleri düşündürüyor. Bebekleri düşündüğümde Brittney'nin karnını ve Kirian'ın az önce bana anlattıklarını hatırlıyorum. Görünüşe göre, insanların hamile kalma şansı perilerden daha yüksek.

Bu en iyi haber ve tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. ol.

"Kraliçe olduğumda, ülkemdeki kadınlar için bir şeyler yapacağım. Gün Diyarı," diyorum Kirian'a, geri çekilerek.

Eli saçlarımda durdu. "Kraliçe olduğun *zaman* mı? Bunu mu istiyorsun? Benim yanımda hüküm sürmek?" Nefesini içine çekiyor. "Benimle evlenmek mi?"

"Şey, evet." Başımı elime dayayarak ona sırtıyorum. "Plan bu, değil mi?"

Kirian sırtıyor ve onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç böyle gülümsediğini görmemiştim. Mutluluğu nefes kesici.

"Evet, planımız bu."

CHAPTER 18

Quinn

" çok uzakta değil," diyor Kirian bana. "Yarın Gölgele Diyarı'na ulaşmış oluruz."

Hayal kırıklığına uğradığım için biraz şaşırdım.

Yolculuğumuzdan çok keyif aldım ve bitmesini istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Son birkaç gündür Gece Diyarı boyunca seyahat ediyoruz. Şirin köylerden ve küçük kasabalardan geçmeden önce atlarımızın üzerinde saatler geçirdik. Üç gnome mahallesine daha rastladım, hepsi de bol bol kucaklaşma içeriyordu ve başparmak selamı ile sona erdi.

Sanırım bir trend başlattım. Valora'da başparmak kaldırmak artık bir moda.

Kirian her yerden benim için özel bir şey aldığından emindi.

Hancılarından birinin bize hediye ettiği pantolon ve gömlek - yıkayıp kurutmak dışında çıkarmayı reddettiğim. Bir giysi üreticisinin hediye ettiği erkek iç çamaşırı, neyse ki balık ağı yerine daha çok şort gibi. Sokaktaki bir seyyar satıcıdan aldığım, nehir taşlarının yıldız şeklinde yontulduğu bir kolye.

Son köyde bana kahverengi süet bir ceket aldı çünkü kuzeye doğru ilerledikçe hava serinlemeye başlıyor.

İlerideki ışıklar bizi şimdiye kadarki en büyük şehre yönlendiriyor. Kirian yatak odamızın çok daha güzel olması gerektiğini söylüyor, ama şimdiye kadar kaldığımız taverna ve hanları umursamadım.

Kirian'ın çıplak olduğu bir odadan hoşnut olmamak çok zor.

Yatak.

Geçtiğimiz dört gece boyunca Kirian ve ben birbirimiz hakkında çok şey öğrendik.

Diğer. Fiziksel olarak yani. Çok fazla konuşma yapılmadı. Söylenecek pek bir şey yok, özellikle de birbirimizi bu kadar iyi tanıyorken ve ağzımızı meşgul edecek başka aktiviteler yapabilecekken.

Kirian'ın dizlerinin arkasında gıdıklanan bir nokta olduğunu keşfettim, onu öpmek ereksiyon olması için yeterliydi ve eğer taşaklarını çekiştirirsem

Onu emerken, bir dakikadan kısa sürede boşalacak. Boynumu öpmesini sevdiğimi biliyor, meme uçlarım otomatik tahrik düğmeleri ve geçen gece g noktayı keşfettik.

Seks dışında her şeyi yaptık. Ama

bu gece, bu değişecek.

Bu gece o gece. Ben

hazırım. Yani, *şimdi*.

Kirian'ın bana dokunma şekillerini düşünmek bile beni ıslatıyor.

Eyerimin üzerinde kıpırdanarak ona doğru bir bakış atıyorum. Yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor.

Çıkardığı sesleri hatırladığımda daha da kötüleşiyor. Kirian dışarıdan soğukkanlı bir lider olabilir ama kapalı kapılar ardında vahşidir. Tüm homurdanmalar, inlemeler ve hırlamalar.

"Bunu duyuyor musun?" Damon bana soruyor.

"Ne?" Kurabiye kavanozundan bir şey çalarken yakalanmış bir çocuk gibi zıplıyorum. "Hiçbir şey. Ben bir şey söylemedim." Söyledim mi?

"Bizi bekliyorlar." İleride beliren şehre başıyla işaret ediyor. "Aelustria bekliyor."

Uzakta, uzun bir direğin tepesinde dalgalanan bir Gece Diyarı bayrağı esintide dalgalanıyor. Kır evi benzeri evler, daha uzun dört katlı binalar ve bir çan kulesi görüyorum.

Ama ara sıra bir böceğin cıvıltısı ve sağımızdaki derenin şırıltısı dışında hiçbir şey duymuyorum.

Şehre yaklaştığımızda hafif bir melodi yakalıyorum ve birisinin yolun üzerine astığı karşılama pankartının yanından geçerken sokaklarda tam bir parti olduğunu fark ediyorum. Gelişimiz için bir kutlama.

Rengarenk çadırlar kuruluyor ve satıcılar ürünlerini bir pazar gibi sergiliyor.

Fae'ler ve cüceler bilmediğim bir şarkı söylüyorlar. Sözler tanıdığım bir dilde değil, ama bana gerçekten kalın bir İrlanda aksanını hatırlatıyor.

"Eski Fae dili," diye açıklıyor Kirian. "İngilizce popüler olmadan önce krallığın marşıydı."

Caddede ilerledikçe kaldırımlarda daha fazla insan toplanıyor. Mağazalar ve restoranlarla dolu bir iş bölgesine benzeyen bir yere giriyoruz. Ama en çok sevdiğim kısmı? Ne kadar aydınlık olduğu.

"Aelustria çok güzel," diye nefes alıyorum. "Tüm ışıklar..."

Kirian daha önce pek çok kez yaptığı gibi, "Bana ne gördüğünü söyle," diye rica ediyor.

"Yol beyaz tuğlalarla döşenmiş. Caddenin her iki tarafında yaklaşık on beş metrede bir elektrik direkleri var ve her birini birbirine bağlayan ıfık dizileri var." Arkamıza bakıyorum. "Sanki sonsuz sayıda varmış gibi görünuyorlar."

Başını sallıyor. "Uzun zaman önce yıllık festivallerden birinde şehre hediye edilmişlerdi. Bu caddeyi boydan boya kaplıyorlar. Başka ne var?"

"Vitrinler ıfıl ıfıl, sağımızda bir oyuncakçı, solumuzda da bir fırın var."

Mırıldanıyor. "Pastaların ve keklerin kokusunu alabiliyorum."

Şimdi o söyleyince ben de söyleyebilirim. Havada tatlı bir ekmek ve şeker kokusu var. "Ve şimdi üç elbisenin sergilendiğı bir giyim mağazası var. Mankenlerin üzerinde değiller, sadece askılara asılmışlar."

"Mankenler mi?"

"Evet, hani insanların üzerinde nasıl görüneceğini göstermek için kullandıkları sahte başsız bedenler gibi mi?"

"Sahte bir başsız ceset," diye mırıldanıyor. "Bu insani bir şey mi? Çok hastalıklı görünüyor."

Gülüyorum. Aramızda sık sık yeni bir konuşma konusu açılmıyor ama yine de birlikte hiç alışverişe .

"Sanırım insanların ceza olarak kafalarının kesildiğı bir dünyada bu biraz itici olurdu," diye tahmin ediyorum.

"Yüzlerce yıldır kimsenin kafasını bilerek kesmedik." Sesi gücenmiş gibiydi ve ben sadece başımı salladım.

Bilerek, dedi. Sanki insanların kazara kafalarının kesilmesi olağan bir gibi.

Torius'un etrafına bakmaya çalışarak, "İleride, kasabanın merkezinde bir mayıs direğı var," diye ekliyorum. "Yol büyük bir daireye ayrılıyor, kasaba meydanı gibi. Bir çardak görüyorum."

"Orada bir park var. Çocuklar için. Bu da festivallerden birinde verilen bir hediye idi."

Yanımdaki adama hayranlıkla bakarak yakışıklı profilini inceliyorum. "Halkını bu kadar önemsemeni seviyorum."

"Halkımız" diye düzeltiyor ve bu dünyanın bir parçası olduğuma inanmak benim için hâlâ zor.

Sokağın her iki tarafındaki yüzlere bakıyorum. Herkes birbirine o kadar yakın ki yer kapma savaşı veriyor, beni görebilmek için birbirlerini itip kakıyorlar. "Bana el sallıyorlar. Benim de el sallamam mı gerekiyor?"

"Sadece canın isterse."

İlgi odağı olmak benim konfor alanımın tamamen dışında, ama alışmam gereken bir şey. Kibar davranmaya karar vererek, selamlamak için elimi kaldırırken gülümsüyorum. Mümkün olduğunca çok kişiyle göz teması kurmaya çalışıyorum ama hızlı bir tempoda ilerliyoruz.

"Tetikte olun." Kirian maiyetime hitap ederken omuzlarını dikleştiriyor. "Büyük kalabalıklar beni geriyor."

Tam bu sözleri mırıldanırken göz ucuyla birinin bir şey fırlattığını görüyorum. Mavi bir bulanıklık kafama doğru uçuyor. Tepki verecek zamanım bile .

Kirian uzandı ve havada, birkaç santim ötemde yakaladı. yüz.

Dizginleri çekerek atını durdurdu ve diğer tüm atlar Ben de duruyorum. O kadar ani oldu ki, biraz başım döndü. Tehditle başa çıkmaya hazır olan Torius ve Kai metalik bir şingirtıyla kılıçlarını çekiyorlar.

"Kim geleceğin kraliçesine bir şeyler fırlatmaya cüret eder?" Kirian kükreyerek izleyenleri susturur.

Etrafımızdaki tüm gülümsemeler hemen düşüyor.

Erkek bir trol öne çıkıyor. Burnu uzun, kulakları büyük ve boyunu tahmin etmem gerekirse, yaklaşık bir buçuk metre boyunda olduğunu söyleyebilirim.

"Özür dilerim, Majesteleri." Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü yere koyar ve kahverengi şapkasının kel kafasından düşmesine neden olur. Sonraki sözleri boğuk bir şekilde çıkar. "Bu benim ipek örümceklerimden yapılmış bir eşarp. Kraliyet ailesi tarafından takılması büyük bir onur olurdu."

Kumaşı avucunun içinde Kirian, sanki bir yılanı dönüşüp beni ısıracakmış gibi uzunluğuna bakıyor.

Ve kahretsin, bilmiyorum. Belki bu tamamen mümkündür.

Ama bana sıradan bir eşarp gibi göründü ve çok güzel. Mavi, kraliyet renginden daha açık bir tonda ve lifler boyunca örülmüş altın yıldızlar var.

"Lütfen," diye yalvarır adam, titreyerek. "Kötü bir niyetim yoktu. Çok hırslandım lordum. Kraliçenin benim eşarbımı takmasıyla övünmek istedim."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama söylediklerinin doğruluğunu hissedebiliyorum. Yalan söylemiyor.

Uzanıp gergin Fae kralının kaslı kolunu okşuyorum.

"Kirian, bu sadece bir hediye. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten istiyorum." Zavallı adamın hediyeden memnun olduğumu duymasını umarak sesimi biraz yükseltiyorum.

Kirian ipeği sıkıca tutmaktan vazgeçerek bana uzatıyor. Düşündüğümde daha yumuşak. Boynuma dolamadan önce yanağıma sürtüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum hâlâ diz çökmüş olan troll'e. Yüzü yere o kadar sert bastırılmış ki muhtemelen toprak yiyor.

"Ayağa kalk," diye emrediyor Kirian ve trol ayağa fırlıyor. "Adın ne senin?"

"Fallon, Majesteleri." Şapkasını elinde sıkarak yüzümüze bile bakmıyor.

Kirian'ın öfkesi genellikle bu kadar kısa değildir, ama onun gerginliğini sanki benim gerginliğimmiş gibi hissedebiliyorum. Her zaman birbirimizi okuyabildik. Arkadaşlığımız kolay oldu çünkü çoğu zaman aynı fikirdeymişiz gibi görünüyor.

Kirian'ın ruh hali karanlık olduğunda, benimki de öyle oluyor. O mutluydu ben de mutluyum. Buraya geldiğimden beri bu daha da belirginleşti. Hiç olmadığımız kadar yakınız.

"Eğer dostum memnunsaydı, ben de memnunum," diyor Kirian, sesindeki kafası karışık tonu kaybederek. "Cömertliğiniz için minnettarız."

"Evet," diye ekliyorum. "Bu çok güzel Fallon. Bunu her fırsatta giyeceğim. olsun."

Fallon sonunda başını kaldırdı ve sırtığında birkaç eksik görüyorum Dişler. "Bugün beni çok mutlu bir trol yaptınız leydim."

Ona içten bir gülümseme veriyorum ve Kirian dilini şaklatarak hareket etmemiz gerektiğini belirtiyor. Atlar işarete uyuyor ve tekrar yürümeye başlıyorlar.

Kriz önlendi. Şimdi dram geçtiğine göre, insanlar eskisinden biraz daha sakin bir şekilde sohbet ediyor ve neşeleniyor.

Kirian'a bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Burada çok fazla insan var." Çenesi sıkıştı. "Bu beni geriyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Sadece rahatlamaya çalış."

"Seni kimin öldürmeye çalıştığını öğrendiğimde rahatlayacağım."

burada. Tatsız bir hatırlatma. Patlamadan beri başka cinayet girişimi olmadı. Eğlenceye kapılmak kolay oldu.

Yine de haklı. Cevaplara ihtiyacımız var. Sürekli omzumun üzerinden bakmak istemiyorum. Korku içinde yaşamak. Diğer ayakkabının düşmesini beklemek. "Her şey yoluna girecek." Sesime olabildiğince iyimserlik katıyorum. Yapabilirim. "Yarın gece cadıyı göreceğiz. Sanırım temiziz."

CHAPTER 19

Quinn

çok erken konuştum. Gerçekten konuştum.

Midemdekileri beşinci kez boşaltırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Hiç sessiz kusan biri olmadım. Berbat bir durum ama utanç duyamayacak kadar hastayım. Kirian'ın önünde ölmek üzere olan bir eşek gibi ses çıkarmanın aşağılanması eminim daha sonra peşimi bırakmayacaktır.

Ama şu anda yanımda olduğu için minnettarım. Saçımı tutuyor. Omzumu ovuyor. Endişeli sözler mırıldanıyor.

"Kendime uğursuzluk getirdim," diye yakınıyorum. Kirian ayağa kalkmama yardım ederken, elimi mideme götürüyorum. "Tabii ki böyle bir zamanda mide gripi olurum."

Eşarp olayından sonra Kirian gece kalacağımız oteli bulmak için acele ediyor gibiydi. En büyüğünü seçti ve varışımız için çoktan hazırlanmışlardı. Beyaz sıva cephesi ve her pencereyi çerçeveleyen taba rengi panjurları ile üç katlı muhteşem bir bina. Kaldığımız diğer tüm yerler gibi, alt katta bir restoran ve bar var.

Menüde çorba vardı. Bu kadar. Herkes için aynı yemek. Acı bir tadı olmasına rağmen yedim. Ben kimdim ki yargılayayım? Belki de Aelustria'da tuhaf aromalı sebzeler vardır. Ya da belki zaten virüs kapmıştım, bu durumda zaten hiçbir şeyin tadı harika olmazdı.

"Quinn, Valora'da mide gripi olmaz." Kirian kaşlarını çatarak ağzımı silmem için bana tuvalet kağıdı uzatıyor.

Omuz silkiyorum. "Belki de buraya gelmeden önce virüse maruz kalmışımdır."

"Fark etmezdi." Kaşları çatıldı. "Hastalanmamalısın. Bu dünyada değil."

"Hadi odamıza çıkalım." Ağzımdan salyalar akıyor ve en kötüsünün henüz bitmediğini anlayabiliyorum. "Uzanmak istiyorum."

"Torius'a koridorda nöbet tutmasını söylemeliyim, sonra yukarı çıkabiliriz." Bir kolunu omuzlarıma doluyor, ben de ona yaslanıyorum.

"Diğer geceler bunu ona yaptırmadın. Bizi duymasını istemediğin için mi?"
Sesime seksilik çalışıyorum ama son kelimem sulu bir geçirmeyle kesilince mahvoluyor. "Sanırım bu gece bir şey yapmayacağız."

Ne kadar yazık. Planlarım vardı, lanet olsun.

"Valora'nın yarısının bizi duyduğuna eminim Quinn," diyor Kirian alaycı bir ifadeyle ve beni aydınlık bir koridora götürüyor. "Ama daha önce böyle büyük bir şehirde değildik. Güvenlik artık gerekli. Artı..."

"Artı, ne?"

"Bütün gün içimde kötü bir his vardı. Hasta olman hoşuma gitmiyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

Ona bunun geçeceğini ve muhtemelen sabaha kadar iyi olacağımı söylemek üzereydim ama buna fırsatım olmadı.

Yemek odasına geri döndüğümüzde ortalık karışmıştı. Birkaç trol çöp kutularına, rastgele kovalara ve kaselere kusuyor.

Bir fae kadın tam zamanında ön kapıdan çıkıp çalıların arasına kusuyor. Midesindekileri o kadar büyük bir güçle dışarı atar ki kanatları patlar.

Ağzımı kapatıyorum, çünkü herkesin kusmasını izlemek midemin bulanmasına pek iyi gelmiyor. "Sadece ben varım sanıyordum."

"Sadece sen değil, aşkım." Kirian'ın kolu omuzlarıma dolanıyor.

Odanın çoğu boşaldı, ama barın yanında hesabını ödemeye çalışan birkaç fae kaldı. Ama biz masamıza dönene kadar onlar da kusmaya başladı.

Mekândaki her kap dolu olmalı, çünkü çorba kıvamındaki kusmuk yere sığıyor.

Aman Tanrım.

Öğürmemi zar zor bastırabiliyorum. İnleyerek gözlerimi kapatıyorum ve burnumu Kirian'ın göğsüne bastırarak berbat kokudan kaçınıyorum.

"Ne ki?" Damon sandalyesinden kalkıyor, yüzü kızarmış ve ter içinde.

Pek iyi görünmüyor.

"İyi misin?" İyi olduğunu söyleyeceğini bildiğim için soruyorum. "İyiyim." Gördün mü?

"Sen değilsin. Kasene kusmana iki saniye kalmış gibi görünüyorsun."

"Zehir." Damon iddiasını Kirian'a yöneltir. "Öyle olmalı."

"Evet," diye onaylıyor Kirian, sesi gergin.

Damon ortasını tutarken gözle görülür bir ürperti duyuyor. "Odama gitmem gerek. Herkesin önünde yemeğimi kusacak değilim. Fırsat bulduğunuzda bana bir doktor gönderin."

O uzaklaşırken karnıma sert bir kramp giriyor.

Kirian bana daha sıkı sarılıyor ve "Kai, lütfen onu düzelt" diye yalvarırken sesi çaresiz geliyor.

"Yaraları iyileştirebilirim, hastalıkları değil." Huysuz Fae başını sallıyor. "Bunu biliyorsun."

"Dene!"

Kai dudaklarını bükerek bana yaklaşıyor. Avuçlarını omuzlarıma götürdüğünde her zamanki gibi gözlerinde bir boşluk var. Ellerinden sıcaklık geliyor ama bunun dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

"Daha iyi mi?" Kirian umut dolu bir sesle soruyor.

"Hayır." İçimden bulandırıcı bir gurultu yükselirken kuru dudaklarımı yalıyorum. "Faydası yok." Kai ellerini indiriyor. "Zehri tedavi edemem."

Kirian homurdanıyor ama yüzündeki istifa ifadesinden bunun işe yaramayacağını zaten bildiğini görebiliyorum. "Torius, odamızın dışındaki koridorda konuşlanmanı istiyorum. Kai, git bir doktor bul. Önce Quinn'i tedavi edecekler, istisna yok."

"Emredersiniz, Majesteleri." Kai dışarı koşar.

Bağırdığını duyabiliyorum. Birisi bir zil çalmaya başlıyor ve bunun bir acil durum uyarısı mı yoksa sokaklarda hala devam eden şenliklerin bir parçası mı olduğundan emin değilim. Çığlık sesleri geliyor ama bunlar mutlu sesler mi yoksa insanlar tüm bu kusalardan dehşete mi düşmüş anlayamıyorum.

Tek bildiğim yüksek seslerin beni daha kötü hissettirdiği.

"Zehir," diye tekrarlıyorum, bir elimi çarpan başıma bastırarak. Kirian'a baktığımda yüzünün acıdan buruşmuş olduğunu görüyorum. Birden, endişem artık kendim için değil. Onu daha önce hiç bu kadar solgun görmemiştim. "Ne tür bir zehir?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

CHAPTER 20

Kirian

Odamıza gider gitmez Quinn tuvalete koştı. Ben de peşinden.

Ne yapacağımı bilmiyorum ve kendimi çaresiz hissediyorum. Daha önce hiç hastalıklardan muzdarip biriyle ilgilenmemiştim.

Annem Gia'ya hamileyken çok kötü sabah bulantıları yaşadı.

Bu uzun zaman önceydi. Ben gençtim ve onun tek istediği mahremiyetti.

Tıpkı babamın o zaman onun yanından ayrılmayı reddettiği gibi, ben de Quinn'i terk etmeyeceğim.

Şimd

- i. Bir bezi soğuk suyla ıslatırken bir baş dönmesi dalgası beni vuruyor. Hastalıkla ilgili hiç deneyimim olmadığı için, nasıl anlayacağımı bilemiyorum.

Vücudumun neye ihtiyacı olduğunu. Karnımda bir şeyler olduğunu hissediyorum. Kaslarıma kramp giriyor ve midem sanki vücuduma bir top mermisi saplanmış gibi ağırlaşıyor.

"Bu kadar... şiddetli olması normal mi?" Yakın geleceğimde ne olduğunu merak ederek soruyorum.

Quinn'in gülüşü bir şakaya dönüşür.

"Benim için mi? Evet." Yüzü klozetin içine doğru sarktığı için cevabı yankılı oluyor. "Daha önce hiç kusmadın mı? Bir kere bile mi?"

"Hayır ama bu yakında değişebilir," diyorum ona ve karo zemine çökerken bezi alnına bastırıyorum.

Elimden geldiğince uzun süre tutacağım. Quinn'in bana ihtiyacı var, bu yüzden kendi dürtülerimi bastırmak için elimden geleni yapacağım.

"Zehir," diyor yine endişeyle. "Ölecek miyiz?" "Hayır."

Aslında emin değilim. Vücudumun böyle bir şeye dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünmek isterdim ama *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum.

Krallıkta öldürebilecek birçok zehirli bitki var. Çorbanın içinde olmalı ve oraya tesadüfen konmuş olmasına imkan yok. Çok tesadüfi.

Hedef alındık.

Başım dönüyor ve boğazım yanıyor. Diyaframımda bir spazm hissediyorum ve kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemiyorum.

"Dikkat et." Tuvalete gitmek için acele ederken Quinn'i neredeyse kenara itiyorum. Porselen kâsenin kenarlarını kavrarken ağzımdan parçalar ve safra geçiyor. Kokusu beni yeniden hasta ediyor ve hiçbir şey kalmamış gibi görünene kadar kusuyorum. "Her zaman böyle kötü kokar mı?"

"Oh, evet. İğrenç bir şey."

Vücudum gizemli maddeden daha fazlasını dışarı atmadan önce bir erteleme alamıyorum.

Kusmalarımın arasında Quinn'in tıpkı benim ona yaptığım gibi saçlarımı tuttuğunu fark ediyorum. Sırtımı yumuşak dairelerle ovuyor ve yatıştırıcı sözler fısıldıyor. Islak bez alınımdaki teri siliyor.

Ve onu hiç şu an sevdiğim kadar sevmemiştim. O benim en iyi arkadaşım, ortağım, her şeyim.

Kader arkadaşı olmak, sahip olduklarımızdan daha iyi olamazdı.

"Seni seviyorum," diyorum ağzımdaki kötü tadı tükürmeden önce. "Başka kimsenin beni böyle görmesine izin vermem."

"Ben de seni seviyorum." Quinn parmaklarıyla saçlarımı tarıyor, kafa derimi nazikçe kazıyor. "Bunu da atlatacağız. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Çılgınca omzumu okşamadan önce hareketleri duruyor. "Bekle, hayır, hissetmiyorum."

Ve sonra yine onun sırası.

Bir dakika sonra kapı çalındı. "Bu doktor olmalı." Ben ayağa kalkarken Quinn bacağımı yokluyor. "Bensiz gitme."

kalmak için bu kadar çaresiz olmasına bayılıyorum. Zihinsel olarak kendi hastalığımla savaşıyor, onu kucağıma alırken içimdeki çalkantının durmasını istiyorum. Rutubetli olmasına aldırmadan alnından öpüyorum. Başını omzuma koyarken iç çekiyor.

Onu yatağa yerleştirdikten sonra kapıyı açıyorum. Karşımda küçük bir erkek trol olduğunu hissediyorum. Pantolon askılarını çılatıyor ve gözlüklerini burnunun üzerine kaldırıyor. Deri çantasından antiseptik kokusu geliyor.

"Majesteleri, Doktor Whittle burada. Hizmetinizdeyim." "Teşekkür ." geçebilmesi için hareket ediyorum. "Önce dostumu tedavi et." Quinn panikle, "O çöp tenekesine ihtiyacım var," dedi.

Onun için geri almaya fırsat bulamadan, doktor çoktan başucuna gelmiş, son kusmuğunu yakalıyordu.

" böyle canım," diye nazikçe teşvik ediyor. "Hepsini çıkar."

Banyodan onun için temiz bir bez alıp yatağın kenarına oturuyorum. O ağzını silerken, Doktor Whittle çantasını açıyor.

"Kan testi gibi bir şey yapman gerekiyor mu?" Quinn yavaş konuşuyor ve beni endişelendiriyor.

"Neyin var?" Yüzüne dokunmak için uzandım ve teni avucumun altında sıcacıktı.

"Sanırım ateşim çıkıyor," diyor titreyerek.

Doktor Whittle sabırla, "Kan testine gerek yok," diye yanıtlıyor. "Vay canına, çok şey çıkarmışsın." Kovayı kaldırırken sesi gerçekten de mutlu geliyor. "İhtiyacım olan her şey burada."

"Oh. Bunu mu test edeceksin?" Quinn'in sesi iğrenmiş gibi geliyor. Kıkırdıyor. "Evet. Kanıt kusmukta."

Doktor çantasını karıştırırken neşeli bir melodi mırıldanıyor. Aradığı şeyi bulduğunda, bir mantar patlatır.

Bir saniye sonra, kovadan kavurucu bir patlamayla alevler fişkirir. Quinn inliyor. tenimi öpüyor, ama geldiği gibi hızla yok oluyor.

Ayağa kalktım, baltamı avuçladım. "Bu da neydi böyle?"

"Aha!" diyor doktor, kafasına bir yumruk indirebileceğim gerçeğini görmezden gelerek. "Bundan şüphelenmiştim. Kaşlarım da döküldü."

"Neyden şüpheleniyorsun?" Sabırsızlıkla talep ediyorum.

"Yıldız tozu yutulduğunda her canlıyı çok hasta edebilir."

"Yıldız tozuyla mı zehirlendik? Nereden biliyorsun?"

"Kovaya bir damla damıtılmış Gün Diyarı suyu koydum."

Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Anlamıyorum."

"Damıtılmış Gündüz suyu son derece konsantre ve daha asidiktir. Ne Normal Gün suyuna yıldız tozu koyduğunuzda ne olur? Işık," diye kendi sorusunu yanıtlıyor. "Şimdi bu reaksiyonu yüzle çarpın. İki birbiri karıştığında, işler patlar."

"Gündüz suyunun damıtıldığını hiç duymamıştım. Gün Diyarı'nda sakladıkları bir tür sır mı bu?" Başımın döndüğünü hissederek yatağın kenarına çöküyorum.

"Oh, evet. Gerçi bu yeni bir keşif." Şişeyi sallıyor ve içindeki sıvı akıyor. "Yeni bir içki fabrikası kurdular ve bu çok revaçta. Bu küçük şişeyi yapmak için on varil normal su gerektiğine inanabiliyor musun?"

"Neden bu kadar ? Ödül ne? Patlamalar mı?"

"Şey, o ve..." Doktor Whittle duraksayarak burnundaki gözlüğü düzeltiyor. "Doğru kullanıldığında iyileştirici özellikleri vardır. Ama en önemlisi... onu içmek Fae yeteneklerini güçlendirir."

Savaş, şifa ve güç için kullanılabilen büyülü bir içecek. Yanlış fae'lerin elinde çok tehlikeli olabilir.

Zaten oturmuyor olsaydım, muhtemelen kırımın üstüne düşerdim. "Biri çorbaya yıldız tozu mu koymuş?" Quinn, "Biri çorbaya yıldız tozu mu koymuş?"

Doktorun az önce açıkladığı şeyin önemi. "Ölecek miyiz?"

"Hayır," diye alay ediyor Doktor Whittle. "İstedığınızı hissedebilirsiniz ama bu sabaha kadar geçecektir. Sadece yıldız tozu hâlâ sisteminizdeyken damıtılmış Gün suyu içmeyin. Yoksa-"

"Boom," diye araya giriyorum, Quinn'i kanlı ayrıntılardan kurtarmak istiyorum. "Anladım."

Sıkıntıyla alnımdaki teri sildim.

Bir gizem çözüldü. Şimdi mantıklı geliyor. Arabadaki bomba bu kombinasyondan kaynaklanmış olabilir. Bu bir sihir değil, kimya meselesiydi. Basit bilim.

Quinn'in elini tutarken aklıma korkunç bir düşünce geliyor. "Yemekte hiç su içtin mi?"

Düşünmek için duraklar. "Hayır. İçeri girmeden önce şelale sisinin kalanını içmiştim. Acıkmıştım, o yüzden önce çorbayı içtim. Susamadan önce midem bulanmaya başladı. Sence biri bardağıma damıtılmış su mu koydu?"

Evet. Olabilir. Muhtemelen.

Bu ihtimali düşünmekten nefret ediyorum, ama bir anlamı var. Eğer şüphelerim doğruysa, karşımızdaki her kimse acımasız ve zeki biri.

İçten dışa doğru patlamak şimdiye kadar duyduğum en korkunç ölümlerden biri olurdu. Quinn'in başına böyle bir şey geleceğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Doktor Whittle'a bir altın verip aşağı inmesini ve Quinn'in bardağının hâlâ masanın üzerinde olup olmadığına bakmasını söyledim. Eğer öyleyse, test edecek.

Odada volta atıyorum, onun dönüşünü beklerken bağırsaklarım çalkalanıyor ve kramplar giriyor.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde bana verecek bir cevabı yoktu. Yemek odası, yardım etmek için araya giren yerel işletme sahipleri tarafından çoktan temizlenmişti. Tüm kanıtlar gitmiş.

Avucuna iki bozuk para daha bırakıyorum. "Teşekkür ederim. Lütfen koridorun karşısındaki Kral Damon'ı kontrol edin, sonra da adamlarımla ilgilenin."

". Rehydrate olmaya hazır olduğunuzda kullanmanız için size biraz seyreltilmiş Grevillea nektarı bırakacağım." Doktor birkaç cam şişeyi yatağın başucundaki masanın üzerine koyarken şişeler birbirine çarpıyor. "Hastalıkla savaşmayın. Yıldız tozunu dışarı atmak iyileşmenin en hızlı yoludur."

O gittikten sonra, Quinn'in alnına dokunmak için eğildim. Hâlâ sıcak ve nemli.

"Planlarım mahvoldu." Suratını asıyor, daha rahat edebilmek için yorganı çenesine kadar çekiyor.

"Ne planları, aşkım?"

"Ben hazırım." Ne demek istediğini anlamam için detay vermesine gerek yok. "Ama bu gece seks olmayacak."

"Bunun için hayatımızın geri kalanı var."

Esneyerek başını sallıyor. "Çok yorgunum."

"Torius'u kontrol etmem gerek. Şu anda koridorları süslüyor olabilir."

"İyi misin?" Ben uzaklaşmadan Quinn elimi tuttu. İyi miyim?

Hayır, pek sayılmaz.

Çok kızgınım. Birisi Quinn'e zarar vermek için bütün restoranı zehirledi. Ölebilirdi. Ve hayatımda ilk defa hastayım. Bu kesinlikle korkunç. İnsanlar buna nasıl tahammül ediyor?

Quinn'e yalan söylemek istemediğim için sorusuna cevap vermedim. "Hemen döneceğim. Kapıyı açık bırakacağım, bana ihtiyacın olursa bağırman yeterli."

Kapıya doğru sendelerken iki büküm oldum. Yıldız tozu sistemime zarar veriyor ama birkaç dakika daha güçlü olmam gerekiyor. Adamlarımın beni böyle görmesi iyi olmaz. Zayıf görünmeyi reddediyorum.

Olabildiğince dik durarak koridora çıkıyorum. Torius orada, muhtemelen acı içinde olmasına rağmen, söylediği gibi odamı koruyor. Görev her şeyden önce gelir ve ben onunla gurur duyuyorum.

Destek için duvara yaslanıyorum. "Şüphelilerin listesini daraltmamız gerekiyor. Mutfakta daha önce kimlerin olduğunu görmek için çalışanlarla görüşün."

"Çoktan yaptım." Kai bize doğru yürüdü. "Ama aşçıların ve hizmetçilerin hepsi öldü."

"Hancı mı?" "Aciz durumda."

"Şüpheli birini gördünüz mü? Yemek odasında ama yemek yemeyen birini?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Kai.

"İkiniz de nasıl hissediyorsunuz?"

Torius "Peki" diye cevap vermeden önce ağır bir duraksama oldu. Başımı yana eğiyorum. "Hasta değil misin?" Bir duraklama daha. "Hayır."

"Ya sen, Kai?" "İyi hissediyorum."

Kafa karışıklığı ve paranoya mide bulantısıyla birlikte dönüyor. "Yani ikinizin de çorbayı içtiğini ve hasta olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Torius boğazını temizler. "Bu doğru, Majesteleri."

"Sen," diye fısıldıyorum, adamlarımın bana ihanet edeceğine inanamıyorum. Ama cadı Damon'a güvendiğim biri olacağını söylemişti ve son birkaç gündür bu adamlar hayatım üzerine bahse girebileceğim tek insanlardı. Quinn'in hayatı. Görünüşe göre bunu yapmakla hata etmişim. "İkiniz bana karşı komplo kuruyorsunuz."

"Hayır, kralım," diye atıldı Torius.

İki adam da diz çöküyor ve ahşap bir gümbürtü yankılanıyor. Geri çekilip dudak büküyorum. Sahte sadakat gösterileri anlamsız.

Torius'a dönmeden önce Kai'ye, "İlk gece Quinn'in odasındaki sendin," diyorum. "Ve arabanın güvenliğini sağlayan da sendin."

Torius göğsünü yumruklar. "Ben asla-"

Elimi sallayarak sözünü kestim. "Ve yıldız tozu mükemmeldi, değil mi Kai? Zehir konusunda yardımcı olamayacağını biliyordun. Quinn'in damıtılmış Gün suyunu içmemesi seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Damıtılmış ne? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kai inkâr konusunda pratik yapmış olmalı. Ya da belki de yalan söylemekte her zaman iyiydi, çünkü sesi tamamen bilgisiz geliyor.

"Neden?" Törpüledim. "Bir insanın sana hükmetmesini istemedin mi? Quinn ikinize de nazik davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Kai iç çekiyor, sesinde ağır bir yenilgi var. "Sanırım seni bununla hiçbir ilginiz olmadığına ikna etmeye çalışmak bir işe yaramayacak."

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bir kral kendi askerlerine güvenemediğinde ne yapar? Onları ortadan kaldırır.

Ama elimde kanıt yok ve içimi kemiren şüpheyle birlikte duygusallık da yoluma çıkıyor. Birbirimizi koruduğumuz onca zamanı hatırlayıp duruyorum.

birbirlerinin kışlarını. Birbirimizin hayatını kurtardık.

Zihnim şu anda net düşünemeyecek kadar bulanık.

"Yolculuğun geri kalanında bizimle olmayacaksın," diye karar verdim. "Aelustria'nın batı yakasındaki kaleye git. Onlara kralınızın sizi kaleyi teftiş etmeniz için gönderdiğini söyleyin. Ben sizi çağırana kadar orada kalın. Yemin et."

"Yemin ederim," ikisi de aynı anda yemin ediyor ve göğsümdeki bir çarpıntı sözümü pekiştiriyor.

"Eğer bana itaat etmezseniz ve o zamandan önce yollarımız kesişirse... yıldızlar ruhlarınıza merhamet etsin." Kapıyı suratlarına çarpmadan önce cevap vermelerini beklemiyorum.

Elimi çenemde gezdiriyorum ve avucum terden kayganlaşıyor.

"Kirian." Quinn'in sesi sempatikti. "Her şeyi duydum." Oturmak için mücadele ederken çarşaf lar hışırıyor. "Gerçekten onlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona cevap vermek istiyorum ama duygularımı kelimelere dökemiyorum.

Torius ve Kai benim en yakın arkadaşlarımdı. Üzgünüm. İhanete uğramış hissediyorum. Kendimi savunmasız ve zayıf hissediyorum ve kararlarımı sorguluyorum. Gururum incindi ve kalbim kırıldı.

Ama daha bunları söyleyemeden midem bulanıyor ve hemen tuvalete .

CHAPTER 21

Quinn

Kirian'ın gözleri kapalı ama uyanık olduğunu biliyorum. Şafak, üçüncü kattaki penceremizin dışındaki geniş çatıların üzerinde ufukta parlıyor. Yumuşak ışık Kirian'ın sıkıntılı yüzüne gölgeler düşürüyor.

"Şu anda kaşlarını çatığının farkında mısın?" Daha da sokularak soruyorum. Dudaklarının kenarları daha da bükülüyor. "Hayır. Hâlâ iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, yanağım çıplak göğsündeki kıllara sürtünüyor.

Yıldız tozu zehirlenmesi bizi bir gün geriye götürdü. Dün sabah yola çıkmayı planlamıştık ama seyahat edecek durumda değildik. Yine de doktor haklıydı. Öğle yemeği geldiğinde iştahımız yerine gelmişti. Sayılır. Biraz ekmek atıştırabildik ve Grevillea nektarı dehidrasyon baş ağrısını azaltmaya yardımcı oldu.

Ancak fiziksel olarak daha iyi olmamıza rağmen Kirian'ın ruh hali hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Zavallı kralım depresyonda.

Geçitten yaralı olarak geldiğini gördüm. Krallığındaki zor zamanlar hakkında konuşmasını dinledim. Yoksulluk, kıtlık, adaletsizlik.

Yine de bu farklı. Kirian hiç bu kadar... insan gibi görünmemişti. Yaralı ve bu iyileşebilecek türden bir acı değil.

"Anlamıyorum," diyorum. "Bana zarar vermekle ne kazanacaklarını anlamıyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama inkar ettiklerinde dürüstlüklerini hissettiğime yemin edebilirim."

"Sen deli değilsin. Bence sen sadece insanlar için en iyisine inanmak istiyorsun ve ben senin bu yönünü seviyorum."

Haksız değil. Herkesi yargılamadan önce her zaman şüpheden yararlandım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Torius ve Kai'nin gitmesine izin verdiğinden beri ilk kez sormuyorum ama ne zaman bu konuyu açsam konuyu bana çeviriyor. Sanırım bu konuyu

dikkatini dağıtmak için benim iyiliğim için endişeleniyor, ki bunda sorun yok. Anlıyorum. Ama onun için burada olmak istiyorum.

"Torius ve ben aynı yıl doğduk. Babası, babamın en iyi arkadaşı ve en iyi savaşçılarımızdan biriydi. Torius beş yaşındayken babası demir bir kalbinden vuruldu." Bunun ne anlama geldiğini bana hatırlatmasına gerek yok - bir fae için en kötü ölüm türü. "Babam ölmeden önce ona bir söz verdi. Torius ve beni birlikte eğitecekti. Kısacası bizi kardeş gibi yetiştirecekti."

"Belki de Torius yalan söylemiyordu," diye öneriyorum.

"Fark etmez. Bu noktada, daha fazla risk alamam." Parmağıyla burnumu sevgiyle okşuyor. "Hayatın söz konusu olduğunda olmaz."

"Bana karşı çok iyisin." Elim karnından aşağı kayıyor ve parmaklarım onun mutlu izini tararken klitorisim titremeye başlıyor. "Ben de sana iyi davranabilirim."

Kirian bacaklarını biraz açıyor, ben onun taş gibi sertleşmiş sikini sıkarken rahatlıyor. Diğer elim kesesini kavradığında inliyor.

Dudağımı ısırarak, seks yapma kararımı düşünüyorum. Yoldan çıktık ama fikrimi değiştirmedim. Kirian'ı istiyorum. Her şeyini.

Meme ucunu yalarken ve sikini pompalarken ıslaklık içime doluyor. Ucunda bir damla prekum toplanıyor ve onu başparmağımla başını yağlamak için kullanıyorum.

Böyle devam edersem, kurtulacağımı biliyorum.

Şaftını sıkıca kavramaya devam ederek hareketlerimi durduruyorum. Kirian kalçalarını sallayarak elimi becermeye çalışıyor ama yeterince sürtünemiyor.

"Neden durdun?" diye sordu.

"Çünkü başka bir şey istiyorum."

Dudakları ayrılıyor ve bir hırıltı çıkarıyor. Bizi ters çevirmeden ve aniden üstüme çıkmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Güçlü elleriyle kalçalarımı birbirinden ayırıp havayı kokluyor. "Çok tatlısın."

Çıplak göğüslerimiz birbirine değene kadar kendini indiriyor ve ben de tırnaklarımı hafifçe sırtına geçiriyorum. Sanki mıknatısmışız gibi, Kirian'ın siki sırlıslık olmuştuk merkezime doğru çekiliyor ve şişmiş başı klitorisime çarpıyor.

Kirian bir dirseğinin üzerinde durarak aramıza uzanıyor ve ucunu yarığıma sürtmeye başlıyor. Kalın et girişime her baskı yaptığında, içeri girene kadar yukarı itmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama bana sataşmaya devam ediyor. "Bu amı sikmemi mi istiyorsun?" Tanrım. Ona edepsiz kelimeler öğretmek kesinlikle işe yaradı. "Evet."

"Nasıl istersin? Yavaş mı? Sert mi?"

Dürüst olmak gerekirse, umursama noktasını geçtim. "Bilmiyorum. Sadece bana ver."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sikini mükemmel bir şekilde hizalıyor. Tam ileri atılmak üzereyken ahşap kapı gürültüyle çalınır.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, ikimiz de nefes alıp veriyoruz.

Kirian dişlerini sıkarak, "Bu kahvaltı olurdu," diyor.

Öfkelendim. "Onlara gitmelerini söyle."

"Yapamam." İsteksizce kendini üzerimden kaldırdı. "Bugün gücüne ihtiyacın var. Gölgele Diyarı'na yürüyerek gitmemiz gerekecek."

"Atlar neden gelemiyor?"

"Çünkü muhtemelen yolculuktan sağ çıkamazlar." Yikes.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Kirian bol bir pantolon giymeden önce bana bir bornoz fırlatıyor.

Kapıyı açtığında, bir trol yemek arabasını içeri çekiyor ve arabanın içi dumanı tüten tabaklar ve taze meyve kaseleriyle dolu. Havada sosis ve taze pişmiş ekmek kokusu dolaşıyor.

Uzun beyaz saçlı, koyu tenli bir fae olan hancı, kahvaltımızdan sonra içeri giriyor. Çorba fiyaskosundan beri burada yediğimiz diğer tüm yemeklerde olduğu gibi, Titus yemeği kendisi denemekte ısrar ediyor. Bizim kobayımız olmaktan mutlu görünüyor. Zehirlenmenin suçlusu henüz bulunamadı ve daha önce hiç kendi hatası olmayan bir şey için bu kadar özür dileyen birini görmemiştim.

On beş dakika bekliyoruz ve o ve Kirian geçen yılki festival ve hava durumu hakkında sohbet ederek zaman geçiriyorlar. Bugün ilerleyen saatlerde kar bekleniyor. Titus herhangi bir hastalık belirtisi göstermeyince nihayet yemek yiyebiliyoruz.

İstediğimden emin değilim. Daha iyi olmama rağmen, ara sıra yemek kokusu aldığımda mide bulantısı yaşıyorum.

Sürahiden kendime bir bardak narenciye suyu dolduruyordum ki kapı bir kez daha çalındı.

"Benim," diye sesleniyor Damon odunların arasından. "Beni yine yalnız yemek zorunda bırakma."

Kirian ayağa kalkmaz. Somun ekmeği ısırırken somurtkan bir ifadeyle poposunu koltuğuna sabitliyor. Dilimlemiyor bile. Sadece bir barbar gibi parçalıyor.

Ayak parmağımla bacağını dürtüyorum. "Bırak girsin."

"Bütün randevularımızı mahvetmeye çalışıyor," diye homurdanıyor, sonra da "Kendi arkadaşını bul!" diye bağıyor.

"Memnuniyetle," diye karşılık veriyor Damon. "Onu bulmama yardım etmeyi mi teklif ediyorsun? Ne kadar nazıksın. Beş saniyeden kısa sürede kapıyı açmazsan, bunu evet olarak kabul edeceğim. Beş, dört-"

Kirian yıldırım hızıyla sandalyesinden kalkıyor. Düğmeyi o kadar büyük bir güçle sallıyor ki avizedeki kristaller sallanıyor.

Elini masaya doğru uzattı. "Lütfen bize katıl kuzen."

Her zamanki gibi rahat olan Damon kıs kıs gülerek içeri girer, o günkü deri kıyafetini çoktan giymiştir. Sadece iki yemek sandalyesi vardır, bu yüzden masaya bir koltuk çeker.

"Bu çok kötü, Kirian. Senin bir kraliçen var. Düşünsene, benim de bir kraliçem olsaydı, sen ve ben güçlü bir çift olurduk."

Gülmemek için kendimi zor tutarak dudağımı ısırıyorum. Damon'ın ara sıra insan dünyasında dolaştığı rüyalar sayesinde bazı deyimler öğrenmiş. Onları yanlış anladığında çok eğleniyor.

"Güç çiftim tam burada." Kirian aramızda ileri geri hareketler yapıyor.

"İyi," diye iç geçirdi Damon. "Sadece son maceralarımızda çok eğlendim."

Kirian bıkkın bir ses çıkarır. "Delirdin mi sen?"

"Ben ciddiylim. Her şey bir yana, geçen gece radardaki bir işaretti."

"Peki ya hafta başında saçında oluşan hasar?" Kirian şimdi de belden aşağı vuruyor.

Damon burnunu çekince bir pastanın arkasından gülümsüyorum. "Tekrar büyüyecek. Ve Doktor Whittle'dan yeni bir şey öğrendik. Distile Gün suyu diye bir şey varmış." Başını sallıyor. "Haber yayıldığında, uğraşmamız gereken yeni bir kriz olabilir."

"Bu konuda yanılmıyorsun. Yeni bir şeyler öğrenmekten bahsetmişken, dün gece rüya yürüyüşü nasıl geçti?" Kirian konuyu değiştirerek soruyor.

"Olaysız. Torius savaş rüyaları görür. Kai, diyelim ki rüyalarında bir aşıkta, bir savaşçı değil."

Kirian dudaklarını birbirine bastırarak mırıldanır. "Cadının bugün bazı şeylere ışık tutabileceğine inanıyorum. Ondan sonra Quinn ve ben Delavaria'daki evimize dönmeyi planlıyoruz."

Nedense, evden bahsetmek göğsümde bir sızıya neden oluyor. Annem ve babamın yüzleri gözümün önünden geçiyor ve derin bir üzüntü hissediyorum. Onları özlüyorum.

Tabii ki, her zaman benimle uyumlu olan Kirian fark eder. "Quinn? Neyin var?"

Saraya dönmeyi düşündüğümde, olmam gerektiği kadar heyecanlı değilim.

Yol boyunca yaşadığım aksilikleri bir kenara bırakırsak -tamam, neredeyse ölüyordum hafif kalır. Ancak talihsiz olayları düşünmezsem, bu yolculuk hayatımın en güzel zamanlarıydı. Kırsal kesim çok güzel. Kirian her zaman görülecek yerleri işaret eder. Göller, simge yapılar ve bitkiler. Alacakaranlıkta ufku aydınlatan ışıltıyla dışarıda olmayı seviyorum.

Kirian ve ben buna alışkınız, doğaya. Açık hava. "Hemen geri dönmek zorunda mıyız?" diye sordum.

Kirian'ın kaşları birbirine çatıldı. "Eve gitmek istersin diye düşünmüştüm."

"Burası bana evim gibi gelmiyor," diye itiraf ediyorum, küçük bir ısırtık alarak

hamur işi. İçi meyveli bir reçelle dolu ve midem itiraz etmeyince rahatlıyorum.

En azından Kirian'ın iştahıyla ilgili bir sorunu yok. Yemeği son yemeğiymiş gibi suratına tıktırıyor.

Ağızındaki lokmayı yutarken alnındaki kırılganlıklar derinleşiyor. "Zamanla olacak, özellikle de biz evlendikten sonra. Bizim olacak."

"Seyahat etmekten keyif aldım," diye devam ediyorum peçetemle oynayarak. Nankör bir sümüklü gibi görünmeden duygularımı nasıl açıklayacağımdan emin değilim. "Valora'nın insanları çok iyi. Herkes misafirperver. Köylülerin çoğu beni gördükleri için mutlu oldular. Ortaya çıktığımda kutlanıyorum. Kimse çillerim hakkında bir şey söylemiyor. Ayrıca cüce kucaklamaları. Bunu nasıl yenebilirsin ki?"

"Sarayı sevmiyor musun?" Kirian endişeli ama hakaret etmemiş bir ses tonuyla bastırıyor.

"Sorun saray değil. Soylular beni sevmiyor. Ailenin beni sevdiğinden bile emin değilim." Bunu söylemek acı veriyor ama doğru. "Ve herkes benim çirkin olduğumu düşünüyor." Kirian tartışmak için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "İnkâr etme. Bana yalan söyleme."

Çenesi kapandı. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Delaveria'dan uzakta biraz zaman geçirsek nasıl olur? Köyleri ziyaret edebiliriz. Mayıs direkleri ve parklar inşa ederiz. Onlara ışık veririz." Heyecanlanarak ellerimi salladım. "Bu bir mutluluk turu olurdu."

"Bu güzel bir jest Quinn, ama ben kralım. Köylüler bir şeye ihtiyaç duyarsa, bunu halledecek adamlarım var. Delaveria'da bekleniyordum. İkimiz de öyleyiz."

Sertçe yutkunarak tabağıma bakıyorum. Geri dönme fikrine neden isyan ettiğimi bilmiyorum. Başından beri, gideceğimiz yerin orası olduğunu biliyordum.

"Aşıkların kavgası, tamam mı?" Damon masanın öbür ucuna uzanıp Kirian'ın tabağındaki son sosisleri gelişigüzel koparıyor. "Belki de artık bir eş istemiyordumdur."

Kirian onu geri alır. "O benim."

"Benim, benim, her şey benim," diye homurdanarak taklit ediyor Damon. Serpme tabağı işaret ediyor. "Bu sabah kahvaltıda ne aldım biliyor musun? Yulaf lapası. Rüya Diyarı kralı burada senin gördüğün saygıyı görmüyor. Bana hiç sosis vermediler. Ben sadece yiyecek bir şeyler bulmaya çalışan zavallı kör bir adamım."

"Sanki bu kart benimle işe yarayabilirmiş gibi." Kirian Damon'ın maskaralıkları karşısında kıkırdıyor ve ben de adamımın tekrar gülümsediğini görmekten memnun oluyorum. "Ama olsun."

Eti Damon'ın kafasına fırlatıyor.

Damon onu yakalıyor ama yemek yerine önüme koyuyor. "Senin için, geleceğin kraliçesi. Bugün gücüne ihtiyacın olacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu sabah bu uyarıyı ikinci kez duyuyorum. Bu Gölgele Diyarı gerçekten o kadar kötü bir yer mi?"

Çocuklar birdenbire ciddi ve sessizleştiler ve bu da ihtiyacım olan tek onaydı.

CHAPTER 22

Quinn

Mountains loom ahead. Kasabadan ayrıldığımızda onları görebiliyordum ama uzaktan küçük görünüyorlardı. Şimdi ise kocamanlar.

Ve hava gibi.

İyi ki hancının karısı benim için alışverişe gitmiş. Anlaşılan ben dün iyileşirken o da giyim butiklerinden birine gitmeyi kendine görev edinmiş. Bana daha kalın haki benzeri kumaştan bir pantolon, bir kürk manto ve ona uygun bir şapka almış. Çok ağır ve sıcak tutuyorlar ve onlara sahip olduğum için minnettarım.

Kar taneleri son on dakikadır yağıyor ve her geçen saniye daha da sertleşiyor. Rüzgâr esiyor ve yüzüme buzlu kristaller yağıyor.

Kirian'ın kolunun altına sığınırken, ayak seslerim karanlık arazide çıtırdıyor. Bulutların ayları ve yıldızları gizlemesinden hoşlanmıyorum. Sadece bize ışık vermekle kalmadılar, aynı zamanda onları görmeye alıştım.

Henüz Gölgeler Diyarı'nda bile değiliz ve burası kasvetli bir yer. Hedefimize yaklaştıkça, tüm canlılar pörsüyor ve ölüyor. Görünürde hiç kuş ya da vahşi hayvan yok. Ağaçlar üzgün görünüyor. Telli, yapraksız dallar yere doğru soluyor, sanki burada büyüdükları için üzgünlermiş gibi.

Kirian ruh halimi okuyarak, "Şimdiden bölgeden etkilenmeye başladın," diye gözlemliyor. Bulanık gökyüzüne doğru bir parmak sallıyor. "Tüm bunları temizlememi ister misin?"

Teklif etmesi çok hoş ama enerji ve güç tasarrufu yapması tek kişi ben değilim. "Hayır, bırak öyle kalsın. Belki de onun yerine benimle konuşmalısın."

"Rüya Alemi'ne geleneksel yollarla seyahat ediyor olsaydık şuradaki patikadan gidin." Kirian kayalık yolun ayrıldığı sol tarafı işaret ediyor.

"Güzel bir dolambaçlı yol. Görülecek pek çok harika yer var."

Ağaçların ve çalıların o yönde nasıl geliştiğini fark ediyorum.

Sonra gideceğimiz yeri dört gözle bekliyorum. Mağaraya açılan karanlık yarığı gördüğümde ayaklarım biraz sürükleniyor. Açıklık tabanda yaklaşık on beş metre genişliğinde ve dışarıya *DİKKAT* ve *GİRMEYİN* gibi şeyler yazan eski ahşap tabelalar asılmış.

Bu güven verici.

"Bir insan mecbur kalmadığı halde neden buradan geçmeyi tercih eder ki?" Merak ediyorum.

"Dağlardan geçen daha güvenli yol dolambaçlı ve uzun," diye cevaplıyor Kirian. "Yaklaşık on beş mil, Gölgele Diyarı'ndan düz gitmek ise üç milden az. Arabası ya da yük arabası olmayan bir peri uçarak geçebilir ama buraya gelenlerin çoğu ticaret için yük taşıyor. Bazı insanlar kestirme yoldan şanslarını denemekten hoşlanıyor."

Damon neşeyle, "Ve bazı insanlar hayatta kalmayı başaramıyor," diye takılıyor. Eğer komik olmaya çalışıyorsa, işe yaramıyor. "Astrid belalı bir cadıdır. Yıllardır burada yaşıyor ve hiç sorun yaşamadı. Onu görmeye gitmek her zaman tehlikelidir. Ama insanların dediği gibi, risk yoksa ödül de yoktur."

"Hey, aslında bunu doğru anladın." Ona gülümsedim.

Kaşları çatıldı. "Hümanizmi her zaman doğru anlamıyor muyum?"

Yüzümü buruşturuyorum. Benim için hayatını tehlikeye atıyor. Muhtemelen şimdi ona bu konuda çalışması gerektiğini söylemek için iyi bir zaman değil.

Kirian sırt çantasını çıkarıp içini kazıyor ve yaklaşık avuç içi büyüklüğünde küçük bir kare çıkarıyor. Açma numarasını yapıyor ve malzeme çoğalıyor. Açıldıkça her köşesinden kayışlar çıktığını fark ediyorum. İkisini atıyor ve diğerlerini gevşek bir keseye benzeyene kadar beline bağlıyor.

Uyumundan memnun, başını sallıyor ve onu okşuyor. "Tüm zaman boyunca burada olacaksın."

Ona bakakaldım. "Bu bir bebek taşıyıcısı mı?" "Teknik olarak evet."

"Ve benim de binmemi mi istiyorsun?"

"Seni korumamın en iyi yolu bu. Sen bana yakın olacaksın ve ellerim silahımı kullanmak için serbest kalacak."

Kalbim çarpmaya başladı. Oh, Tanrım. Baltasını kullanması gerekecek.

Taşıyıcının üst kayışlarını çözen Kirian, atlamam için bana işaret ediyor.

Onu.

Cehennem çukurlarına girmek üzereyken ben kimim ki hayır diyeyim?

Kirian'a bir ağaç gibi tırmandıktan sonra güvenlik koltuğuma yerleşiyorum. Yüzüm boynundan sadece birkaç santim uzakta, göğüslerimiz birbirine çarpıyor ve merkezim deri pantolonundaki sertleşen şişkinliğe sıkıca bastırılıyor.

"Hey, o kadar da kötü değil," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Güzel. Bu tutuma tutun. Sadece çok mutlu düşünmeye devam et

Biz oradayken düşünebildiğin kadar düşün." Ses tonu ihtiyat dolu ve bu beni daha da geriyor.

"Neden?"

"Çünkü orada yaşayan bazı yaratıklar korkudan etkileniyor," diye yanıtlıyor Damon. "İnsanların dediği gibi, kaçabilirsiniz ama kokunuzu sizi bulabilirler. Bu doğru mu?"

"Hayır," diye sızlanıyorum. Neye ben böyle?

Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak kollarımı Kirian'ın boynuna doluyorum. Burnumu boğazının çukuruna bastırıyor, temiz havanın ve dökülen yaprakların rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Gözlerini kapat," diyor Kirian öne doğru yürürken usulca. "Nasıl göremeyeceksin. Kestiriyormuş gibi yaparsan karanlık seni o kadar korkutmayabilir. Mümkün olduğunca çabuk gideceğiz."

Dediğini yapıyorum ve gözlerimi kapattığımda dünyam kararıyor. Adamlar silahlarını çekiyor ve metalin metale sürtünme sesi endişemi daha da artırıyor.

Mutlu düşünceler. İhtiyacım olan şey bu.

Ağaç evimi hayal ediyorum. Kirian'la orada takıldığımız zamanları hatırlıyorum. Ne zaman yağmur ya da kar yağsa gittiğimiz yerd. Sığınağımız. Güvenliğimiz. O benim fasulye torbama uzanıp sıcak çikolata içmeyi severdi, ben de onun yanında battaniyeden bir minder üzerinde otururdum. Genellikle bacağına yaslanır ve ona kitap okurdum ya da ev ödevimi yapardık.

Gölgerler Diyarı'na girer girmez . Havanın değiştiğini hissediyorum.

Hava inanılmaz derecede soğuyor ama rüzgar yok. Çok durgun.

Çok hareketsiz.

Sanki havanın kendisinde hayat yokmuş gibi. İçime çekiyorum ama ince bir his veriyor.

Tatmin edici

değil.

Kirian'ın hızlı adımları beni zıplatıyor. Vücutlarımız birbirine sürtünmesine rağmen, ilk defa tahrik olmuyorum. Kirian'ın yanındayken sürekli bir azgınlık hali içindeyim. Eğer burası libidomu öldürebiliyorsa, gerçekten yanlış bir şeyler olmalı.

Birkaç dakika sonra günaha giriyorum ve gözlerimi açıyorum.

Ve hiçbir şey yok. Şimdiye kadar gördüğüm en siyah siyah.

Başımı sağa çeviriyorum. Sola doğru. Bulamayacağımı bilsem de bir ışık parıltısı arıyorum.

Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Klostrofobik.

Kirian kör olduğu gün buna uyandı ve o zamandan beri bunun içinde yaşıyor.

Ne kadar korkunç. Korkunç bir şey.

Şimdi birlikte olma kararımızın tüm ağırlığını fark ediyorum. Bu onun gerçekliği olacak. Sonsuza kadar.

Benim yüzümden. Çünkü onu yalnız bırakamadım.

Öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık. Lanet olası laneti havaya uçurduk. Paramparça ettik.

Ama ya çok geç değilse? Ya Astrid zamanı geri çevirmek gibi büyük bir şeyi başarabilirse?

Bir hafta öncesine dönebilseydim, bu olaylar zincirini durdurabilirdim. O gün sahaya gitmeyebilirdim. Kirian'ı hayalete çevirmek çok acımasızca olurdu ama onun iyiliği için bunu yapardım.

Gölgeler Diyarı'nda insanın umutlarını ve hayallerini yıkan bir tür büyü mü var bilmiyorum ama umutsuzluk üzerime çöküyor.

Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmasını dileyerek Kirian'a daha sıkı sarılıyorum. Denemek zorundayım. Laneti bozmanın hâlâ bir yolu olup olmadığını görmeliyim.

Bu benimle olmayacağı anlamına gelse bile.

Cadıların anlaşmaları sevdiğini söyledi ve Astrid'e böyle büyük bir istek için ödeme olarak sunabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Pazarlık edebileceğim bir şey olmalı.

Onun için nelerden vazgeçerdim? Her şeyden. Her şeyden.

Onun için ölür müydüm? Ölürdüm. Bu adamı o kadar önemsiyorum.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ağlamamaya çalışıyorum. Yaratıklar da üzüntüyü hissedebiliyor mu? Umarım hissetmiyorlardır. Çünkü eğer hissedebiliyorlarsa, yakında hepsi bize akın edecek.

"Neyin var genç?" Kirian'ın eski lakabımı kullanması kalbimin acısını daha da artırıyor.

"Hiçbir şey," diye ciyakladım.

"Melankolini kendi melankolimmiş gibi hissedebiliyorum." Kalçamı okşuyor. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Daha önce önerilerinize açık olmadığım için. Eğer hemen saraya dönmek istemiyorsanız, dönmek zorunda değiliz."

Aklımı okuyamadığı için memnunum. Beni gerçekten neyin rahatsız ettiğini bilseydi, beni hatalı olduğuma ikna etmeye çalışırdı.

Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki olmak istediğin yer Delaveria. Benim için yolunuzu değiştirmenizi beklemiyorum."

"Olmalısın. Kraliçe olacaksın. Fikirleriniz önemli ve krallığın bizi daha fazla görmesi iyi olur. Belki biz yokken yerime geçmesi için bir ikinci komutan atayabilirim."

Oh, bu tatlı adam.

"Kim gibi?" Gelecekle ilgili plan yapamayacak kadar kararsız olsam da onunla dalga geçiyorum.

"Gia. Buna bayılır. Uzun zamandır daha fazla sorumluluk almak istiyordu. Belki de sıra ondadır."

Kirian'ın uzlaşmaya istekli olması onu daha çok sevmeme neden oluyor ve bunu ona söylemek istiyorum, ama ani bir çılgılık dikkatimi başka yöne çekiyor.

"O da neydi?" Tüm vücudum gerildi.

Kirian bir daire çizmeden önce "Sıkı tutunun," diye emrediyor.

Baltası bir şeye değdiğinde ıslak bir ses çıkarıyor ve çılgılık atmamak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Bu bir sürü," diye sesleniyor Damon yanımda, ama kelimeler karanlık bilinmezliğin içinde yutulup gidiyor.

Bir paket mi? Ne paketi?

Kirian'ın vücudu ileri geri sallanırken bacaklarımı ve kollarımı sıkarak hayata tutunuyorum. Evet, kesenin içindeyken muhtemelen hiçbir yere gitmiyorum ama kendimi mekanik boğalardan birinin üzerindeymişim gibi hissediyorum. Bir o yana bir bu yana dönerken hareketleri sarsılıyor ve yıldız tozu zehirlenmesinden kalan mide bulantısı yeniden ortaya çıkıyor.

Kavga iki dakikadan az sürmesine rağmen, nihayet yürümeye devam etmeden önce sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Acil tehdidin ortadan kalktığını varsayıyorum ama bunun tekrar olmasını istemiyorum.

Tarlayı düşünmeye geri dönüyorum. Kirian'ın hanımeli toplamasına yardım etmeyi ve cırcır böceklerinden kopardığı şarkıları dinlemeyi.

Dere. Kirian'a balık tutmayı öğretmek ve balığın ne kadar yapışkan olduğunu hissettiğinde yüzünün buruşmasını izlemek.

Karamela pudingi. Kitaplar. Masa oyunları.

Başka bir şey sürüsüyle karşılaşıyoruz. Sanırım bunun kanatları var çünkü üstümüzde ve etrafımızda çılginca kanat çırpışları duyuyorum.

Ağaçlara tırmanmak. Dans etmek. Kirian'ın saçıyla oynamak.

Gideceğimiz yere varana kadar etrafımdaki her şeyi dışarıda bırakarak mutlu yerimde kalıyorum.

Kıçımı okşayan Kirian, "." diyor.

Taşıyıcının bağını çözerken titriyorum ve mümkün olduğunca yakın durarak vücudundan aşağı kayıyorum.

Damon bize "Hemen ," diyor.

Arkamda, Kirian kendini bana doğru şekillendiriyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni ileri doğru iterken üst bedenini benimkinin üzerine kıvrıyor.

Birdenbire ışık belirdi. Çok parlak değil ama tamamen karanlıkta kaldıktan sonra gözlerimin alışması birkaç saniye alıyor.

"Yani, sanki buranın sahibiymişsin gibi öylece içeri mi girdin?"

Hırıltılı sesi takip ederek küçük, çelimsiz bir trolün yanına gidiyorum. Şöminenin yanında sallanan bir sandalyede oturuyor. Gri elbisesi, gümüş rengi saçları, soluk teni ve bal rengi gözleriyle neredeyse etrafındaki sıkıcı ortamla bütünleşiyor.

Etrafıma baktığımda bir mağarada olduğumuzu görüyorum.

Duvarlar, tavan ve zemin kayalık ve düzensizdir. Raflar taşla yontulmuş ve birkaç kitap yığını var. En arka köşede fıkırdayan bir kaynak var ve su sıcak bir küvet gibi buhar çıkarıyor.

Üç dairesel halat kilim, açık alanda belirlenmiş alanlar yaratıyor. Bir tanesi yemek odası için, bir tanesi şöminenin yanında ve bir tanesi de mutfak tezgahı gibi görünen yerin önünde. Çok renkliler; siyah, kahverengi, sarı ve beyaz karışımı. Yapıldıkları malzemede tuhaf bir şey var. Parlak, neredeyse saç gibi.

Sol tarafımızdaki duvar boyunca kahverengi battaniyeli bir karyola uzanıyor. Bulduğumuz yer düşünüldüğünde burası şaşırtıcı derecede rahat.

"Lütfen beni affet Astrid." Damon sallana sallana kadının ahşap masasına gidiyor ve kendisi için bir sandalye çekiyor. "Seni görmeye gelene kadar çok şey atlattık."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor, sandalyesinde sallanmaya devam ederek. "Bu arada saç stilin güzelmiş. Geçen sefer benim kesmeme izin vermeni söylemiştim."

Damon omuz hizasındaki saçlarını savuruyor. "Sen sadece altın yelemi halıların için istedin."

"Yakılmasından iyidir, de öyle değil mi?" diye karşı çıkıyor.

Burnumu kırıştırarak dokuma hasırlara daha yakından bakıyorum. Evet, kesinlikle saçtan yapılmışlar.

Rahatsız edici.

Kirian sanki sabrını zorluyormuş gibi ölçülü bir nefes alıyor. "İhtiyacımız olan-"

"Mağaramda iki kral var." Astrid o kadar büyük bir güçle öne doğru sallanıyor ki, kendini ayakta duracak bir pozisyona fırlatıyor. "İki kral. Vay, vay, vay. Ne şanslıyım."

"Şans değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye mırıldanıyor Kirian. "Damon'a geleceğimle ilgili önemli bir şey söyledin. Daha fazlasını öğrenmeye karşı koyamayacağımı bildiğin bir şey. Şimdi buradayım. İhtiyacım olan cevaplar sende var."

Kolunu hafifçe çimdikledim ve fısıldayarak "Kaba olma" diye bağırdım.

"dinleyin." Astrid sürüyerek mutfığa gider ve boş bir seramik kâse masaya getirir. "Kışt." Damon'a el sallıyor.

Öfkeyle, kapının yanında bize katılıyor.

Rastgele bir melodi mırıldanan Astrid, tahta bir kaşıkla hiçbir şey olmayan kaseyi karıştırmaya başlar. "Buraya öylece gelip bir şeyler talep edemezsin. Karşılığında bir şeyler vermeye istekli olmalısın."

"Sana ödeme yapabilirim." Kirian elini cebine sokar.

"Altının burada işime yaramaz." Gözleri bana kayıyor. "Ve eğer cevap istiyorsan, doğru soruları sorman gerekecek."

"Ben buna hazırım-"

"Sen değil," diye araya giriyor Kirian ve çarpık parmağıyla beni işaret ediyor. "O."

"Ben mi?" diye sordum. "Neden ben?"

"Çünkü doğru sorulara sahip olan sensin." Ses tonu düpedüz küçümseyici. Yani, duh.

Ama onda bir bilgi var. Neden burada olduğumu anlıyor. Kalbim sıkışıyor.

İşte bu kadar.

Kirian'ın görüşünü nasıl geri getireceğimi bulacağım. Eşinin kim olduğunu bulacağım.

öyle.

Ve asla gibi olamayacağım. Yaşadığım sürece, kaybettiklerimin yasını tutacağım.

Neredeyse sahip olduğum adam.

"Siz ikiniz gitmelisiniz." Astrid adamlara bir el hareketi yaptı.

Kirian'ın ifadesi sertleşir. "Kesinlikle olmaz. Quinn'in yanından ayrılmayı reddediyorum."

Astrid omuz silkiyor. "O zaman anlaşma yok."

Parmaklarımı Kirian'ın kollarıyla birleştirip kolunu çekiştiriyorum. "Bunu yapmama izin vermelisin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Güvenliğin risk altındayken olmaz." "Burada Astrid'in yanında güvendedim." Ona dönüyorum.

"Öyle değil mi?"

"Eh." Kararsız bir şekilde başını sallıyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Hiç yardımcı olmuyor.

"Kirian, lütfen. Bunca yolu geldik." Ona karşı dürüst olmamaktan nefret ediyorum ama korkusuna hitap etmek ona ulaşmanın tek yolu. "Peşimde kimin olduğunu öğrenmeyi hak ediyorum."

Tamamen yalan değil. Kimin beni öldürmeye çalıştığını araştırabilirim. Kirian için cevaplarımı aldıktan sonra.

Aldatıldığımı sezdiyse bile belli etmiyor. Yüzü yumuşuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Kapının hemen dışında olacağım. Eğer on beş dakika içinde çıkmazsan, geri geleceğim."

"Tamam. Yakında görüşürüz." Gülümsüyorum, kendimden emin görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Seni seviyorum." Gitmek için döndü.

"Ben de seni seviyorum." edemeyeceğin kadar çok. "Bekle!"

O daha fazla uzaklaşmadan, kendimi ona doğru fırlatıyorum. Eğer bu onu son öpüşüm olacaksa, iyi bir öpüşme olmasını sağlayacağım.

Bacaklarımı beline dolayarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Burnumdan kokusunu içime çekiyorum ve ipeksi saçlarının parmaklarımın arasında verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Dili benimkine değdiğinde, tadını ezberlemeye çalışıyorum. Parmaklarım keskin çenesini ve yüzündeki kaba kirli sakalı sıyrıyor.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesinden bile pişmanlık duymadığımı. Kelimenin tam anlamıyla benim kahramanım olduğunu; arkadaşlığının beni birçok yönden kurtardığını.

Ama yapamam.

Eğer yaparsam, kesinlikle bir şeyler anlayacaktır.

Kirian burnunun ucunu benimkine sürterek, "Gitmek istememi sağlama konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun," diye gürlüyor.

"Özür dilerim." Ondan ayrıldım ve aşağı kaydım.

Sırtarak saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Beni öptüğün için özür dilemen konusunda ne demiştin?"

Cevap olarak başımı çeviriyorum ve avucunu öpüyorum, elini birkaç saniye daha yüzüme tutuyorum.

"Git," dedim ona usulca.

"On beş dakika," diyor tekrar ve bu bir uyarı gibi geliyor.

İçeri girdiğimiz kapı büyülü olmalı, çünkü kayadan başka bir şey görmüyorum. Adamların gidişini izlerken ağzım açık kaldı. Az önce sağlam bir duvardan geçtiler.

Astrid, kaşığı hâlâ kâsenin içinde gezdirerek, "Ödemeyi peşin yapmamız gerekiyor," diyor. İçinde bir şey bulmayı umarak ona doğru ilerliyorum ama hayır. Kesinlikle boştu.

"Ne istiyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum. "Saçını alacağım."

Sakız olayını hatırlayarak uzun saç tellerimi kavıyorum. kadar sarsılmıştım ki, o zamandan beri birkaç traştan fazlasını yaptırmadım. Ama gerekirse kafamı tıraş etmesine izin vereceğim.

"Çok fazla çıkarmayacağım," diye söz veriyor Astrid, sessizliğimi tereddütle karıştırarak. "Sadece on santim."

Uzunluğunu tutarak, uçlarının tam meme ucumun üzerine geleceğini tahmin ediyorum. Bir nefes üflüyorum. "Tamam."

Astrid'in yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme, ön dişlerinin arasındaki geniş boşluğu ortaya çıkarıyor. "Harika. Gidip makasımı getireyim. Sonra bilmek istediğin şey hakkında konuşuruz."

Zor yutkunuyorum.

Şimdi bir cadıyla pazarlık yapma şansım var.

CHAPTER 23

Quinn

son kırpma işleminden sonra yeni saçlarıma baktım. Astrid'in hızlı bir kesik atacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kıpırdamadan durmamı söyleyerek bana zaman ayırdı. Hatta yüzümün etrafında bazı çerçeveleme katları bile oluşturdu.

"Peki, ne düşünüyorsun?" Bir ayna tutuyor.

Sapı beyaz ve kemikten oyulmuş gibi görünüyor. Parmaklarımı etrafına doladığımda gözle görülür bir şekilde çalışıyorum. Başımı çevirerek yansıma bakıyorum ve yeni stilimi çeviriyorum. Zıplıyor ve bunu sevdiğime karar veriyorum.

"Kuaför olmalıymışsın," diyorum Astrid'in çalışmasına hayranlıkla bakarak.

"Bir kız isterse pek çok şey olabilir." Mutfaktan bir çay fincanı alırken ayak sesleri yeri tırmalıyor. Şöminenin önündeki çaydanlığı kaldırıp masaya geri dönüyor. "Mesela sen. İstersen bir kraliçe olabilirsin. Lütfen oturun."

Damon'ın bir süre önce oturduğu sandalyeye çöküyorum. Ve şimdi geçen zamanı düşündüğümde, on beş dakikadan daha uzun sürmüş gibi geliyor.

Taş duvara dönüp baktığımda Kirian'ın iyi olup olmadığını ya da hâlâ burada olduğum için korkup korkmadığını merak ediyorum.

"Şimdi, o zaman. Sorularınızın zamanı geldi." Çay fincanı yumuşak bir takırtıyla önüme düşüyor ve Astrid sıcak sıvı döküyor. "Zencefil çayı. Midenizin yatışmasına yardımcı olacaktır. Son zamanlarda epey fiyasko yaşadın."

"Bunu biliyorsun," diyorum şaşırarak.

"Her şeyi biliyorum."

"Yani, bana söyleyecek misin?"

"Her şey mi? Oh, hayır. Bunun için yeterli zamanımız yok."

"Hayır, Kirian'ı kastediyorum. Ona yardım etmek için. Neden burada olduğumu söylememe gerek yok, değil mi?"

"Kanın çok hızlı pompalanıyor," diye gözlemliyor Astrid, nabız noktama bakarken sorumu geçiştiriyor. "Korkuyor musun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Benden mi?"

"Bana ne söyleyeceksin?"

"Ah. Kralı kaybetmekten korkuyorsun."

"Buraya gelmek en başta benim fikrimdi." Çaydan bir yudum aldım. Aslında oldukça güzel; balla tatlandırılmış, tam sevdiğim gibi. "Onu buna ben ittim. Eşini bulmasına yardım ederek doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Lanetin kırılmasını istiyorum."

"Ne kadar özverili bir davranış. Ona çok değer veriyor olmalısınız." Başımı salladım. "Onun için her şeyi yaparım."

Astrid mırıldanır. "Biliyor musun, ben daha çok seninle ilgileniyorum. Senin dünyanda insanlar seni anlamıyor."

"hissettiriyor, evet."

"Sen hep farklıydın. Bir bakıma. Sanki diğer insanlarla ilişki gibi."

"Evet."

"Uyum sağlamak için ne kadar uğraşırsan uğraş, seni tekrar tekrar reddettiler."

Dostumgerçekten çok iyi. En azından sesinde acıma yok. Benim için üzülseydi daha kötü olurdu. "Kirian ortaya çıkana kadar ailemden başka kimsem yoktu."

Astrid gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. "Söyle bana... genç prens hakkındaki ilk izlenimin neydi?"

"Şey, biraz kabaydı." Kirian'ın ne kadar kibirli olduğunu hatırlayarak gülüyorum. "Ama aynı zamanda gerçekten çok güzeldi. On iki yaşındaki zavallı kalbim buna zor dayanıyordu."

Gülümsüyor. "Ondan oldukça etkilendin, değil mi?"

"Evet." Kızardım. "Bir süre konuştuktan sonra kötü biri olmadığını anladım. Üzgündü."

"Peki bu sana nasıl hissettirdi?"

"Üzgün." Omuz silktim. "Onun için üzüldüm."

"Empati bende eksik olan bir duygu. Empati olmadan sevgi olmaz." Başımı yana eğiyorum. "Hiç kimseyi sevmedin mi?"

Konudan uzaklaşıyoruz ama bu bayanı anlıyorum. Belli ki uzun zaman yaşamış ve yapayalnız. Hem de Gölgele Diyarı'nda.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine elini cebine atıyor, sonra saçımdan birkaç tutamı boş kâseye bırakıyor ve biraz çay ekliyor. Yüzümü çünkü içebileceğini düşünüyorum, ama sonra o

üstüne bir şey serpiyor. Toz halindeki madde beyaz ve biraz ışıltılı. Yıldız tozuna benziyor.

Konteynerin içinden loş bir ışık parlıyor ve Astrid beni öne doğru yönlendiriyor. "Şuraya bir göz at."

Dediğini yapıyorum ve kâsenin üzerinde gezinirken sıvının içinde gökyüzünü, yıldızları ve her şeyi görüyorum.

"Bunu tanıdın mı?" diye soruyor. "Burası Gece Diyarı'nın güneş sistemi."

"Tabii ki. Son altı gündür ona bakıp duruyorum."

Kıkırdıyor. "Oh, bundan çok daha uzun süredir ona bakıyorsun." "Ha?"

Astrid'e bakarak, aynayı eline alışıma izliyorum.

Tekrar. Sağ elime koyuyor ve kolumu manipüle etmeye başlıyor. "Böyle tut. Bu tarafa doğru aç. Evet, aynen böyle. Kımıldama."

Başımın üzerinde ayna varken masanın üzerine eğilmiş, garip bir pozisyondayım. Yansımamdan Astrid'e bakıyorum. "Tamam mı?"

"Yüzüne bakmaya devam et."

Karışımdan gelen ışıklar yanaklarımın üzerinde dans ediyor. Astrid'i kızdırmak istemediğimden, kaseyi döndürüp hafifçe yukarı doğru eğerken aynaya odaklanıyorum. Sağa doğru yuvarlıyor. Sonra sola. Takımyıldızlar dönüp duruyor ve bana küçükken sahip olduğum bir gece lambasını hatırlatıyor.

Sonra Astrid yavaşlamaya başlar. "Evet, burada. Neredeyse geldik."

Parıltılı ışıkların durmasını izlerken kalbim güm güm atıyor.

Kalıp yerine oturduğunda öyle bir nefes alıyorum ki neredeyse kendi bademciklerimde boğulacağım.

Gökyüzündeki her bir yıldız çillerimle mükemmel bir şekilde aynı hizada. Yanaklarımdaki tüm noktalar. Sol gözümün altındaki küme. Burnumun üstündeki leke. Çenemdeki birkaç nokta.

Dolunay sağ irisime oturuyor, daha küçük hilal burnumun sol tarafını çiziyor ve yarım ay alt dudağımın kıvrımına oturuyor.

Astrid ürkütücü bir melodiyle "Geceleri gökyüzü tarafından işaretlenir" diyor.

Neredeyse aynayı düşürüyordum. Kemik sapıyla boğuşurken, yere düşmeden hemen önce yakalamayı başarıyorum.

Doğrulup sandalyeme geri çöktüm ve fısıldadım, "Benim. Benim mi?"

Astrid kıkırdarak şarkısını bitirirken ayaklarıyla komik bir jig yapıyor. "Onu ilk görüşte aşkla tanıyacaksın."

Heyecandan nefes nefese, başımı sallıyorum. "Ama değildi. Beni hiç görmedi."

"Ama *sen onu* gördün."

"Aman Tanrım!" Sandalyemden fırlayarak haykırıyorum. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek odanın bir ucundan diğerine koşturuyorum. "Sevdim. Onu hemen sevdim."

Lanet *kimin* için ilk görüşte aşk olacağını belirtmemişti. Şu kurnaz cadılar. Kirian'ın kaderindeki eş bunca zamandır burnunun dibindeydi.

Ve o benim. Ben onun ruh eşiyim.

Duruyorum ve destek almak için mutfaktaki tezgâha yaslanıyorum. Çünkü hiperventilasyondan bayılabilirim. "Beni uzun süre göremeyince bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı. Elinde değildi."

Astrid başını sallar. "Bu kadar uzun süre şaşırdım. Sen çocukken, çekim o kadar güçlü değildi. Ama sen bir yetişkin olduktan sonra, bu bağa karşı koymak onun için çok zor olacaktı."

Başım şakağımı ovuyorum. Açıkçası, bir fae ve bir insanın ruh eşi olmasının mümkün olduğunu biliyorum. Ne de olsa Brittney için oldu. Sadece benim için böyle bir durum olduğunu hiç düşünmemiştim.

"İnsan olduğum için düşündüm..."

Astrid elinde bir büyütle bana yaklaşarak, "Çoğunlukla öylesin," diye cevap veriyor. Kolumu tutuyor ve iç bileğimdeki damarları incelemeyen önce kolumu yukarı itiyor. "Ama sende biraz Fae kanı var. Anne tarafından. Muhtemelen büyük büyük büyükannenden." Dirseğimin kıvrımında duraklıyor. "Hayır, bir büyük daha ekle. Silik ama orada."

"Atalarımın birinin bir fae tarafından hamile mı söylüyorsun?" "Ailen ne zamandan beri arazinin sahibi?" Bana bakıyor. "Beş kuşaktır."

"Orada bir sürü portal erişimi var." Bırakarak masaya geri döndü. "Muhtemelen adamla bir kaçamak yaptı, onun insan olmadığını bile bilmeden."

"Hâlâ hayatta mı?" Eğer öyleyse, burada uzak bir büyükbabam var.

Kaseye dönerek büyütle içine bakar. "Hayır. Generalinden portalları çalan düşük rütbeli bir Gün askeri idi. Suçundan kısa bir süre sonra yakalandı ve idam edildi."

Benim spor ayakkabıGıcırtı olarak I başla Pacing
tekrar. "Bu her şeyi değiştirir. Kirian'a söylemek
zorundayım."

Gülümsemeden duramıyorum.

Astrid'den imkansız bir görevi yerine getirmesini istemek zorunda değilim.
Kirian'dan vazgeçmek zorunda değilim.

Astrid'in güzellik salonunda oynamadan önce asmamı söylediği lavabonun
yanındaki kancadan paltomu ve şapkamı alıp aceleyle giydim.

Ona haberi verdiğimde Kirian'ın yüzünü hayal
ediyorum. Parlak gülümsemesini.

Ne kadar mutlu olacak.

Gözlerini geri kazanacak ve birlikte olacağız. Bu hiç düşünmediğim bir
senaryo.

Ama bu gerçek.

"Teşekkür ederim, Astrid. Çok teşekkür ederim."

"Başka sorunuz emin misiniz?" dediğinde kapıya doğru koşuyorum.

Şey, evet. Düzgün düşünebilseydim bir sürü olurdu. Ama şu anda istediğim
tek şey Kirian'a gitmek.

"Geri döneceğim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Kaya duvarında tereddüt ediyorum. Geçilebilir gibi görünmüyor ama
Kirian'ın içinden geçtiğini gördüm.

Birkaç çürük riskine girmeye karar vererek ilerliyorum. Herhangi bir
bariyer hissetmiyorum ve aniden karanlık bir kez daha etrafımı sarıyor.

"Kirian?"

Cevap yok.

"Kirian? Damon? Ben buradayım."

Hiçbir şey yok.

Saniyeler geçiyor ve panik yavaşça içeri giriyor.

Kapının hemen dışında olacağını söylemişti.

Oh, Tanrım.

Ya ona bir şey olduysa? Ya korkunç ölümcül yaratıklar tarafından saldırıya
uğradıysa? Ya yaralandıysa?

Soğuk havaya rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve ellerim
nemleniyor.

Göremiyorum, görebilsem bile nereye gittiğimi bilmiyorum. Buradan nasıl
çıkacağımı bilmiyorum.

Tamamen çaresiz ve korunmasızım.

Kayıp.

Astrid. Geri dönmeliyim. O yardım edebilir.

Ama arkamı döndüğümde ellerim hiçbir şeyle temas etmiyor. Kollarımı sallıyorum, ama sadece hava alıyorum.

Kahretsin. Dönmüş olmalıyım.

Zifiri karanlık uçurumun bir yerinde bir uluma duyduğumda korkum artıyor. Sakinleşmeli ve mantıklı düşünmeliyim.

Astrid'in evinden uzakta olamam. Az önce kapısından çıktım, yani birkaç adımdan fazla uzakta olamaz.

Beş adım geri gidip hissetmeye çalışıyorum. Sonra sola doğru adım atıyorum.

Sağa doğru. İlerlerken, kötü bir çizgi dansında sıkışmış gibi hissediyorum.

Elim bir şeye sürtünüyor, ama taş değil. Tüy gibi hissediyorum. İyi değil. Hiç iyi değil.

Çılgılık atarak geriye doğru düştüm ve sertçe kırımın üzerine düştüm.

"Kirian! Yardım edin!"

Biri beni arkamdan yakaladı ve bir anlığına rahatladım. Kurtuldum.

Ama ben . Alkol, ter ve kir kokusu alıyorum. Kirian'ın kokusu değil.

Daha haykıramadan bir el ağzımı kapatıyor ve yabancı beni geriye doğru sürükleyerek Gölgeler Diyarı'nın derinliklerine çekiyor.

CHAPTER 24

Kirian

Bu kadar acı çekerken zamanı takip etmek zor ama Quinn'i Astrid'in mağarasında bıraktığımdan beri yaklaşık iki saat geçtiğini tahmin ediyorum.

Demir zincirler etimi yakıyor. Bu bir çeşit ağ ve birbirine dolanmış ağ baştan ayağa tenimi zedeliyor. Kıyafetlerimin içinden bile metalin beni etkilediğini hissedebiliyorum.

Damon da aynı çıkmazda yanımda yatıyor, ara sıra kıvranıyor ve inliyor. düşürüldük. Astrid'den çıkar çıkmaz pusuya . Birileri bizim için hazırды.

"Eğer o cadıyı elime geçirirsem, tüm yıldızlar üzerine yemin ederim ki..."

Tehdidimi bir tıslamayla bitirerek homurdanıyorum.

"O yapmadı," diye ısrar ediyor Damon. "Yemin ederim."

"Nereden biliyorsun? Ona gerçekten bu kadar güveniyor musun?" "Evet."

Astrid hakkında konuşmak onun varlığını çağırıyormuş gibi, yanımda beliriyor. Şöminesinden gelen is, zencefil ve biraz da Quinn kokusu alabiliyorum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bu harika olur," diye mırıldanıyor Damon. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum."

"Siz ikiniz başınızın çaresine bakarsınız diye düşündüm. İri yarı krallar falan." Alaycılığı sesinden belli oluyor.

"Her zaman böyle arsız mıdır?" Damon'a soruyorum ve ütü çıkarılırken iç geçiriyor.

"Evet. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu."

Sonra, ağ yavaşça üzerimden sıyrıldı ve birkaç deri parçasını da beraberinde götürdü. Lanet olsun. Quinn beni daha önce de berbat halde görmüştü ama bu bambaşka bir seviyede. Umarım görünüşüm onu çok korkutmaz.

Damon ve ben topallayarak Astrid'i kapıya kadar takip ediyoruz ama içeri girdiğimizde Quinn'i hissedemiyorum. Havayı kokladım ama kokusu eskiydi. Kalıcı. Bayat.

"Nerede o?" Talep ediyorum.

"Kim?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Kim olduğunu biliyorsun."

Astrid acele etmeden sallanan sandalyesine gider ve koltuğuna oturur. Parmakları bir şey üzerinde çalışmaya başlıyor. Örgü örüyor.

Bir hışımla yanına gidip halıyı elinden alıyorum. Dokuduğu ucu bulup pürüzsüz dokusunu hissediyorum ve bir nefes çekiyorum.

Quinn'in saçı.

"Ona ne yaptın?" Kükremem o kadar yüksek ki kayalar sallanıyor ve tavandan biraz toz dökülüyor.

"Sakin ol." Damon elini omzuma koydu ama ben omuz silktim. "Quinn bunu ona isteyerek verdi."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Astrid'in ödemesi. Neden her yıl saçımı kestirdiğimi sanıyorsun? Güzel çocuk imajım için değil."

Astrid soğukkanlılıkla, "Quinn bir süre önce ayrıldı," diyor ve işine geri dönmeden önce halıyı kaldırıyor. "İstedیği cevapları aldı."

"Ve?" Bu kadın tüm Valora'daki en sinir bozucu yaratık. "O şimdi nerede?"

"Ah, ah. Ben bedava bilgi vermem."

Daha o söylemeden ne isteyeceğini biliyorum. "Güzel. Saçımı al."

Ellerini çırparken Astrid'den neşeli bir kıkırdama yükseliyor. Ardından makasının metalik sesi geliyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Sadece altı inç. En azından bu seferlik. Belki bir dahaki sefere daha fazlasını alırım."

Quinn'i nerede bulabileceğimi söylediği sürece ne kadar kesinti yaptığı umurunda değil. Gölge Diyar'da tek başınaysa çoktan ölmüş olabilir. Zaman benim tarafımda değil.

"Çok güzel," diye mırıldandı Astrid, saçımdan bir tutam alarak. "Çok güzel."

"Nasıl görüldüğü konusunda endişelenme," diye bağıriyorum. "Sadece kes ve bana söyle." "Tamam, tamam." Saçlarımı avucunda topluyor ve bir demet kesiyor, sonra

tekrar sandalyesine oturur. "Oh, bu çok güzel olacak. Senin saçını onunkiyle örerim. Güzel değil mi?"

"Umurumda ," diye homurdandım. "Nerede. Quinn nerede? Quinn nerede?"

"Yakın bir yerde, uzak bir yerde, bir yıldız dilediği yerde" diye şarkı söylüyor. Lanet sandalyesinde sallanıyor, sallanıyor, sallanıyor, sanki dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibi.

Benimle oynuyor. Quinn'i burada yalnız bırakmamalıydım. Ellerim sıkı yumruklar haline gelirken parmak eklemlerim çatlıyor.

"Damon. Cadını öldüreceğim."

CHAPTER 25

Quinn

" GİTSİN" diyorum. Söylemeye çalışıyorum ama kelimelerim etli parmakların altında boğuluyor. Yine de bu, hayatım için yalvarmamı engellemiyor. "Lütfen, bana zarar verme. Kai? Torius? Lütfen. Lütfen!"

İkisinden biri de olabilir. Mücadele etmek anlamsız. Ben kimin elindeysem o güçlüdür.

Kirian haklıydı. Adamları ona karşı komplo kuruyordu. Kaleye gitmek yerine bizi takip etmiş olmalılar.

Onu ısırabilirdim ama bu onun iğrenç derisinin tadına bakmamı gerektirirdi. Bunu düşündükçe bile öğürmek istiyorum.

Kendimi savunmak hiç iyi olduğum bir şey değil. Konu savaşmak ya da kaçmak olduğunda, ben yüzde yüz ikincisiyim. Yine de şimdi, ikinci sınıfta bir dönem öz savunma eğitimi aldığımızda beden eğitimine daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyorum.

Saldırganın kaval kemiğine tekme atmakla ilgili bir şeyler hatırlıyorum ve bunun hiçbir şey yapmamaktan daha iyi olduğuna karar verdim.

Körü körüne çırpınarak bacağımı geri getiriyorum. Tenis ayakkabımın topuğu bir şeye çarpıyor ve kişinin bacağı bükülüyor. Elleri yüzümden uzaklaştığında nefesimi içime çekiyorum.

Tam çığlık atmaya başlayacaktım ki aniden beni tamamen bıraktılar. Kafam karıştı, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Başardım. Kaçtım.

Zaferim için fazla heyecanlanamadan, güçlü eller beni arkamdan itiyor.

Düşüyorum.

Sert zemine çarpmayı beklerken içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü korumak için kollarımı yukarı kaldırıyorum.

"Unnfff." Yumuşak bir ot yatağına iniyorum ve sonra beni geçici olarak kör edecek kadar parlak bir ışık geliyor.

Ayrıca, çok sıcak. Nefes nefese kaldığımda boğucu sıcaklık ciğerlerime
Ha çekiliyor.
va.

Gözlerimi kırpıştırarak, kısık gözkapaklarımın arasından
etrafıma bakıyorum. "Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.
Kendi alanıma geri döndüm. Kendi dünyama.
Parmaklarımı toprağa gömüp kendimi yukarı itiyorum ve etrafıma
bakıyorum. Yalnızım. Öğleden sonra güneşi hala gökyüzünde, tıpkı eskiden
olduğu gibi

Kirian beni geçide sürüklediğinde.

Bir daire çizerken inançsızlık beni sarsıyor. Bu olamaz. Burada olmamam
gerekiyordu.

Buraya *nasıl* geldim?

Birden terden sıırılsıklam oldum ve fazladan katlarımı çıkardım. Bol beyaz
pamuklu gömleğime kadar indiğimde, esintinin boynuma ve göğsüme için üst
düğmelerini açıyorum, ama onu üzerimde bırakmaya karar veriyorum. Bunun
altında sadece sütyenim var. Çok da önemli değil. Nasıl olsa burada kimse beni
görmez.

Ama gömlek Kirian gibi kokuyor ve bu rahatlatıcı.

Kirian.

Kahrets

in.

Hâlâ Valora'da. Burada geçen her dakika, orada geçen saatler demek.
Nerede olduğumu bilmediği için deliriyor olmalı. Tabii iyiyse.

Lütfen, lütfen iyi olsun.

Ona bir şey olursa buna dayanamazdım. Onu bir daha göremezsem. Benim
o kişi olduğumu bilmeden ölürse. Dizlerimin üzerine çöktüğümde gözyaşlarım
yanaklarımdan süzülüyor.

Bu şekilde düşünmeyi reddediyorum. Pozitif olmak zorundayım.

O iyi.

Kazağı, ceketini ve kürkü bir yığın haline getirerek oturmak için rahat bir yer
yapıyorum. Burada bekleyeceğim. Benim için gelecektir. Her zaman gelir.

Ama saniyeler akıp gidiyor. Dünya zamanını Valora zamanına çevirerek
hesap yapmaya çalışıyorum ama bu sadece başımı ağrıtıyor.

Biraz ot koparıyorum, güneş gökyüzünde alçalırken ağlıyorum.

Sivrisinekler ısıyor ve ağustos böcekleri ötüyor. Esinti Ağustos sıcaklığında
beni serinletmek için hiçbir şey yapmıyor. Kabarık beyaz bulutlar çok mavi
gökyüzünde süzülüyor. Yıldızları özlüyorum.

Bir saat geçti.

O zaman iki.

Aylar oldu. Orada aylar geçti.

Nemli yanaklarımı silerek, uzun zamandır nefret ettiğim illerin üzerinden geçiyorum.

Artık onlardan nefret etmiyorum. Hâlâ irkinler ama beni Kirian'a bağlayan Şey onlar. Ondan olduğumun kanıtı.

Annemin zilinın hafif tıngırtısı yemek vaktini işaret ediyor. Bunu yapmayı bir yıl önce bıraktı ama bu dünyada hâlâ  niversiteye gitmem gereken günden önceki gün. Kutlamak için annem en sevdiğim yemeği yapıyor. Ailem beni özel bir Şekilde uğurlamak istiyor ve ben de her Şey yolundaymıŐ gibi davranmak zorundayım. Sanki hayatımın en harika ve en korkutucu altı gününü yaŐamamıŐım gibi.

Gözlerimi kırıŐtıtarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Onlara  niversite hakkında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Açıkçası, artık gitmiyorum. Kirian'la birlikte Valora'ya dönmeye niyetliyim.

Ayakta dururken, fazladan giysilerimi burada bırakmaya karar veriyorum. Hayır, Kirian geri döndüğünde onları bulacak ve burada olduğumu bilecek. Onlar benim ekmek kırıntılarım olacak.

Boş tarlaya bakarak tereddüt ediyorum, fae kralımın ortaya çıkmasını istiyorum. Ama gelmiyor.

Bu iŐlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kirian yılda bir portal alır. O kadar, hepsi bu. Beni görmek için bu kadar uzun süre beklemesi gerektiğini bilmek onun için fiziksel olarak acı çekmemeye neden oluyor.

Her zamanki buluşma noktamızdan koşarak uzaklaşırken kendime Gölgeler Diyarı'ndan çıkmanın bir yolunu bulduğunu söylüyorum. Muhtemelen Delaveria'ya dönmüş, huysuzluğuyla insanların ödünç koparıyordu.

Ve yarın m s it olduğunda benim için gelecek.

Evime giderken dolambaçlı bir yoldan gidiyorum. Ağaç ev, yaşlı bir meŐenin yaklaşık on beş metre yukarısında duruyor. Ahşap merdivenin yıpranmış basamaklarından kıymıklar çıkıyor ama onlardan kaçınmak için ellerimi nereye koyacağımı biliyorum.

Tuzak kapısına ulaŐtıėımda, kafamı yerdeki delikten içeri sokuyorum. Panjurlar kapalı olduğu için hava loş ama ahşap çıtaların arasındaki çatlaklardan güneş ışığı süzülüyor. Gölgeler Diyarı'nda kaldıktan sonra biraz ışık sıfırdan bin kat daha iyi. Sonsuz karanlığı düşündüğümde bir  rpertiye bastırıyorum.

Şeye odaklanıyorum. Balık tutarken ıslandığımda giymek için bir yedek kıyafet bulunduruyorum.

Ve Şu anda neredeyse terden sırlıŐıklam oldum.

Ayrıca, evime Gece Diyarı kıyafetiyle gelmek kesinlikle soru işaretlerine yol açacaktır. Yüksek belli pantolon ve kabarık beyaz gömlekle 1800'lerden kalma bir korsan gemisinden inmiş gibi görünüyorum.

Küçük bir şifonyerin çekmecesini çekip çıkardığımda, lisemdeki bir kermesten aldığım kot şortu ve yırtık mor bir tişörtü buluyorum.

Üzerimi değiştirdikten sonra nemli kıyafetleri battaniyelerle dolu oyuncak sandığının üzerine seriyorum. Mavi pazen yorganın bir köşesinin dışarıda kaldığını görmek canımı acıtıyor. Kirian ve ben onu soğuk aylarda kullanırdık. İhtiyacı olmasa da bazen vücut ısını ödünç verir, ben ona kütüphanede bulduğum son kitabı okurken o da benimle birlikte yorganın altına sokulurdu.

Küçük bir kitap rafında en sevdiğimiz kitaplardan birkaç yığın, birkaç mum ve derede bulduğumuz ilginç taşlardan oluşan bir kova duruyor. Oltam köşede duruyor.

Buranın her santimetre karesi Kirian'ın anılarıyla dolu. Gah, yine ağlamaya başlayacağım.

Titreyen bir nefesle aşağı iniyor ve evime geri dönüyorum.

Sarı çiftlik evine yaklaşırken içimi bir nostalji dalgası kaplıyor. Burayı bir süre daha göremeyeceğimi sanıyordum. Annem verandadan bana el salladığında onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Her zamanki ayçiçeği önlüğünü bir tişört ve kot pantolon üzerine giymiş ve gri saçlarını bir toka ile at kuyruğu yapmış.

Yürüyüşüm koşuya dönüşüyor ve kollarımı ona dolamadan önce ayakta durmamı tahta basamaklara vuruyor.

"Oh." Güldü, şaşırmıştı. "Bu ne için?" "Sadece sarılmaya ihtiyacım var." Sesim titriyor.

Sırtımı okşarken kıkırdıyor. "Şimdiden evini mi özlemeye başladın?" "Onun gibi bir şey."

En az otuz saniye bırakmam. Annemle ilgili her zaman sevdiğim bir şey, onun ne kadar yumuşak olduğudur. Sanırım biraz tombul olduğu söylenebilir, ama bu onu kucaklaşmada daha da iyi yapıyor.

Sonunda geri çektiğimde, gözleri saçlarıma gidiyor ve uçlarına dokunuyor. "Saçını kestirmişsin."

Oh, evet. Bunu unutmuşum.

"Hı hı," diyorum, nerede yaptırdığım hakkında herhangi bir bilgi vermiyorum.

"Güzel görünüyor," diye sesleniyor babam paravan kapının içinden. "Üniversiteli kızımız için yeni bir tarz."

"Spagetti ve köfte hazır." Annem önlüğünü çözdü. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." O zencefil çayının içinde ne vardı bilmiyorum ama iştahımın yeniden açılmasını sağladı.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek sağ taraftaki oturma odasının önünden geçiyorum. Koyu mavi kanepe gece alemleri bayrağıyla aynı tonda ve ona bakmak kalbimi biraz acıtıyor.

Mutfaktaki çiftlik evi tarzı lavaboya gidip pencereden dışarı bakarken tırnaklarımın altındaki kiri yıkıyorum. Ormanda bir hareket, bir giysi ya da deri parıltısı arıyorum.

Ama sadece uzun ağaçlar, yeşil yapraklar ve kuşlar var.

Ellerimi kuruladıktan sonra sola dönüp yemek odasına giriyorum ve akşam yemeğinin kokusu ağzımı sulandırıyor. Tabaklar çoktan masaya konmuş, her masada bir şişe kök birası var.

Kirian'a gazlı içeceği ilk kez tattırdığım zamanı hatırlayınca gülümsüyorum. Önce hışırılmış, sonra da on beş dakika boyunca hıçkırmıştı. Yine de daha fazla içmesine engel olmamıştı.

Makarnayı yemeden önce üzerine parmesan peyniri serpiyorum.

Birkaç lokma yedikten sonra annem konuştu: "Bu akşam toparlanman gerekiyor. Yeterince erteledin."

"Bu konuda." Çatalımı yere bıraktım. "Biraz düşündüm. Son dakika olduğunu biliyorum ama okul konusunda fikrimi değiştirdim. Biraz ara vermek istiyorum. Seyahat ederek ve çalışarak daha çok şey öğrenebilirim."

İnandırıcı olmak kolay çünkü gerçek bu. Valora'da geçirdiğim son birkaç gün, ders kitaplarına gömüldüğüm onca yıldan daha eğiticiydi.

Annem ve babam bakışıyorlar ve benimle tartışacaklarından korkuyorum.

Ama babam beyaz saçlarını kaşırken yavaşça başını sallıyor. "Bundan şüphelenmiştim."

"Yaptın mı?" Şaşırdım. "Kızmadın mı?"

Tel çerçeveli gözlüklerini düzelterek kıkırdıyor. "Farkında mısın bilmiyorum ama ilk etapta gitmek için pek heyecanlı görünmüyordun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. O tur için orada bulunduğumuz süre boyunca suratını astın."

"Oh." O gün Kirian'la birlikte olmayı özlediğim günlerden biriydi çünkü bir saat uzaklıktaki üniversitenin kampüsünde meşguldüm. Onun burada olduğunu ve beni beklediğini bilmekten nefret ediyordum.

Annem başını pencereye doğru eğerek, "Seni kendi yoluna gitmekten asla alıkoyamadık," diye ekliyor. "Hayatının yarısını o ormanda geçirdin."

"Para konusunu düşündün mü?" Babamın sesi endişeli geliyor. "Dünyayı görmek pahalı olabilir."

"Bu bir sorun değil," diye cevap veriyorum. "Dondurmacıdan aldığım parayı iki yıldır biriktiriyorum." Bu da doğru. Gittiğim yerde paramın bir değeri olacağından değil. Belki hayvan barınağına falan bağışlayabilirim. Ve işte eve dönerken aklıma gelen büyük yalan. "Bir yolcu gemisinde iş bulabileceğimi düşünüyordum. Odaları temizlemek, bulaşık yıkamak, belki dondurma toplamak. İstedğim şeyi yaparken biraz gelir elde etmek için harika bir yol olurdu."

Ayrıca, neden bana her zaman telefonla ulaşamadığını da açıklar.

"Dinle Quinn," diye başladı babam. "Sen bir yetişkinsin. Bu kararları sen vereceksin. Arada bir eve döndüğün sürece biz mutlu olacağız."

"Yapacağım," söz veriyorum. Kirian'ın portallarıyla her gün ziyaret edebilirim.

Babam gülümsüyor. "Üniversite fonunu gelecek yıla kadar saklayacağız ve bunu o zaman konuşabiliriz. Ama yine de istemiyorsan, annen ve ben tatile gidiyoruz."

Sırıtarak başımı sallıyorum. Annem ve babam bunu hak ediyor.

Şimdi bu konuşma aradan çıktığına göre, kendimi daha hafif hissediyorum.

Ağzıma bir çatal dolusu makarna daha atıyorum ve "Anlaştık" dediğimde cevabım karmakarışık oluyor.

CHAPTER 26

Kirian

Gölgeler Diyarı'nda...

"Sinirlenme," diyor Astrid hafifçe, sanki boynunu kırmama iki saniye kalmamış gibi. "Quinn iyi. O evde."

Kaşlarım çatıldı. "Delaveria mı?"

"Hayır. Onun dünyası."

"Nasıl? Neden?" Quinn'in eve gönderilmeyi isteyip istemediğini merak ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İyi bir nedeni olmadan beni terk etmezdi. Öfkem geri dönüyor, çünkü bunun için suçlanacak tek bir kişi olabilir ve sanki dünyam yıkılmıyormuş gibi o lanet sandalyede sallanıyor. "Gitmek istemesi için ona ne söyledin?"

"Gitmek istemedi." "O zaman neden gitti?"

"Eve gittiğini söyledim, gitmek istediğini değil."

Siktiğimin cadıları ve bilmeceleri. Sanırım Damon kendimi kaybetmek üzere olduğumu anladı, çünkü araya girdi.

"Oraya nasıl gitti, Astrid?" "Ah, ah-"

"Hayatta olmaz. Hadi ama," diye mızızlanıyor Damon. "Patlamada saçlarımın çoğu yandı. Sadece söyle bize. Lütfen?"

"Oh, tamam. Sadece senden hoşlandığım için."

"Teşekkür ." Kuzenimin sesinde bir gülümseme var, sanki onun cazibesine kapılacağını biliyormuş gibi.

Astrid bir sonraki sözlerini bana yöneltiyor. "Birisi onu bir portaldan geri gönderdi."

"Kim?"

"Güvendiğin biri."

Oh, Tanrı aşkına. "Geçidi onlara sen mi verdin?" "Hayır," diye alay ediyor. "Quinn'i severim. Bunu ona yapmazdım."

"Biri portalı nereden bulabilir ki?" Herkesten çok kendime soruyorum ama şaşırtıcı bir şekilde Astrid tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Seni lanetleyen aynı cadılar."

Bu bilgi sadece daha fazla soru üretir. Cadılar meclisi yüzyıllardır takip edilemiyordu. Neden şimdi yeniden ortaya çıksınlar ki?

Önemli değil. Quinn'in nerede olduğunu biliyorum ve ona ulaşmalıyım.

"Bir geçide ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin Astrid? Sana tüm saçlarımı veririm." Bana yardım edebilseydi ona bundan çok daha fazlasını verirdim. Altın. Yıldız tozu. Kraliyet konseyinde bir pozisyon.

"Elimde sadece bir tane yok. Bir portalın büyümesinin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorsun," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve acıyarak.

Bildiğim bir şey var. Yapıcının ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak altı ay ila bir yıl.

Bu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Yanımdaki sandalyeye uzandım ve çaresizlik üzerime çökerken koltuğa yığıldım.

Bekleyişin bittiğini sanmıştım. Quinn ve ben her zaman birlikte olacaktık.

İstedığımız her şeyi elde etmeye çok yaklaştığımız.

Ya planladığı gibi üniversiteye giderse? Ya ben sahaya gittiğimde o orada olmazsa?

Astrid aklımdan geçenleri açıkça okuyarak, "Buna imkân yok," diyor. "Ona gittiğinde, seni bekliyor olacak."

"Teşekkür ederim." Ses tonum yenik ama içimde bir umut ışığı var. Astrid güçlü biri. Muhtemelen şahsen tanıştığım en güçlü cadı. Ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Bir geçidi rekor sürede büyütebilecek biri varsa, o da odur. "Bunun gerçekleşmesi için benden ne istiyorsun?"

CHAPTER 27

Quinn

Parmağım fare altlığı üzerinde hareket ediyor ve son düğmeye tıklıyorum. İşlem tamamlandı. Derslerimi iptal ettim. Yalana devam ederek, işe alım yapan birkaç yolcu gemisine bile baktım, iş başvurularını doldurdum ve ailem için bilgileri yazdırdım.

Kağıtları beyaz masamın üzerine serpiştiriyorum ve Gece Diyarı'na giderken yanımda ne götürmek istediğimi düşünüyorum. Bu sefer hazırlıklı olacağım.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp yatak odamın penceresinden dışarı bakıyorum.

Güneş tamamen battı. Yıldızlar dışarıda, ama aynı değil.

Çok sönükler. Çok .

Gece Diyarı kadar iyi değil. Yeni evim.

Keşke bu sabah Delaveria'ya gitmek istemediğime dair söylediğim her şeyi geri alabilseydim. Dürüst olmak gerekirse, Kirian'la birlikte olduğum sürece nerede olduğum umurumda değil. Küçümseyici sözlere ve hakaretlere katlanacağım. Kralım yanımdayken kimsenin gözetimi altında solmayacağım.

Başımı dik tutacağım.

Dolabımı karıştırdıktan sonra küçük bir spor çantası buldum. İş görür. Şifonyerimin çekmecelerini açarken gıcırıyor ve avuç dolusu pamuklu külot, birkaç tişört ve birkaç dar kot pantolon alıyorum. Birkaç çorap ve birkaç sütyen de koleksiyona katılıyor ve fermuarını çekiyorum.

Eğer mutfakta olsaydım, kilerdeki tüm puding kaplarını yağmalardım.

Ama çok yorgunum.

Yatağıma tırmanıp yastığın üzerine uzanıyorum. Saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslak ve lavanta rengi duvarlara bakarak yan dönüyorum. Bu renk bana Kirian'ın gözlerini hatırlatıyor.

Bu eve hiç girmemiş rağmen, işgal etti.

Gittiğim her yerde, etrafımdaki her şeyde onu görüyorum. Çünkü mekân değil, ruhuma o kadar işlemiş ki asla gitmeyeceğini biliyorum.

Sanırım kader arkadaşı olmak böyle bir . Uzay ve zamanın ötesine geçen bir bağ.

Kirian'ın ne yaptığını merak ediyorum. Acaba mutlu mu, yoksa benim gibi aklını mı kaçırıyor?

Gözlerim yorgunluktan ağırlaşıyor ama uykuyla savaşıyorum. Yarın ne kadar çabuk gelirse, onu o kadar çabuk görebilirim.

Böyle çok gece geçirdim. Burada yalnız yatarak. Onu düşünerek. Gözlerini, gülümsemesini, kalbimi nasıl çarptırdığını.

Aptalca bir olduğunu
düşünmüştüm. Ama şimdi daha
fazlası olduğunu biliyorum.

Bu kader.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, Kirian'ın kulaklarına ulaşmasını umarak evrene gönderiyorum.

CHAPTER 28

Kirian

Beş ve Yarım Ay Sonra

Acı. Acının ne bildiğimi sanırdım ama son birkaç ay varoluşumun en kötü dönemiydi.

Quinn'in burada geçirdiği süre boyunca ona bağımlı oldum. Bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Uykularım huzursuz. İştahım kaçtı. Fiziksel olarak ağrıyor ve kaşınıyorum.

Ama bugün portalıma
kavuşacağım. Aşkımla yeniden
bir araya geleceğim.

Quinn'in kaybolduğu gün, Damon ve ben bir anlaşma yaptık; ne olduğunu kimseye söylemeyecektik. İnsanların kendi varsayımlarını yapmalarına izin verdim ve Quinn'in öldürüldüğüne dair bir söylenti krallıkta orman yangını gibi yayıldı.

Pek çok kişi onun yasını .

Hâlâ da tutuyorlar.

Daha geçen hafta, bir sprite Rüya Aleminde bana bir mesaj göndererek, cücelerin bunu yapacak kaynakları olmamasına rağmen onun onuruna bir heykel söyledi.

Sadakatleri için ödüllendirilecekler.

Damon'ın sarayı Gölgele Diyarı'nın diğer tarafında olduğu için bir sonraki emre kadar orada kalmaya karar verdim. Delaveria'ya haber gönderip ben yokken Gia'nın devralmasını söyledim.

İnsanların Quinn'in öldüğüne inanmasına izin verdiğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum ama hâlâ hainin kim olduğunu bilmiyorum. Her kimse, Damon'ın kalesinde saklanıp yaralarımı sardığımı sanıyor. Dünyayla yüzleşemeyecek kadar depresyondayım.

Hafife alınmanın gücünü asla küçümsemeyin.

Gerçekte, intikamımı planlıyordum. Quinn'i özlemekle ilgili bir şey bu. Dikkatimi dağıtmak için, düşmanımı cezalandırmanın her türlü acımasız ve alışılmadık yolunu düşündüm.

Ödeyecekler.

Gölgeler Diyarı'nda ilerlerken bedenim heyecanla uğulduyor.

Bu artık çok iyi bildiğim bir yolculuk. Astrid portalın aylarca hazır olmayacağını söylese de onu sık sık ziyaret ettim. Daha erken gelişirse diye.

Ve ayrıca onun arkadaşlığından gerçekten hoşlandığım için. Damon haklı. Bir süre sonra sana alışıyor.

Astrid'in mağarasına girer girmez geçidin kokusunu alıyorum. Evet, bu seferki biraz tekmeleyici.

"Hazır mısın?" Sesimdeki endişeyi gizleyemeyerek soruyorum.

"Ah, ah-"

"Tamam." Saçımdaki bandı çekiyorum ve düğüm . "O zaman işimize ."

Bu kez, makas yerine küçük bir krank sesi duyuyorum, ardından bir vızıltı geliyor.

"Buraya otur, yüce kral."

"Bunlar koyun kırkma makinesi mi?" Yemek sandalyelerinden birine gidiyorum. "Onun gibi bir şey."

"Hepsini mi alıyorsun?"

"Sadece yanları ve arkası." İşe koyulmadan önce saçımın üst kısmını bağlıyor.

Saçlarımın en az on iki santimi yere dökülürken titreşimler kafa derimde garip bir his yaratıyor. İş bittikten sonra makası kaldırıyor ve kafamda kalanları taramaya başlıyor.

"Artık gidebilir miyim?" Sabırsızlıkla soruyorum.

Onaylamayarak dilini şaklatır. "Quinn'e bu şekilde gidemezsin. Saçların bir satırla kavgaya tutuşmuş ve kaybetmiş gibi görünüyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir mırıltı çıkardım. "Az önce olanlar için çok uygun bir tanım."

"Bunu senin için düzelteceğim," diyor, tırnakları kafa derimdeki sıraları kesiyor.

Acelem olduğunu bilmiyor mu? Kuaförcülük oynamanın sırası değil.

Bir elimi kaldırdım. "Gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin." "Hızlı alışırım."

"Astrid."

"Kudretli kral."

"Peki," diye homurdanarak rahatladım ve sandalyeye oturdum.

Bırakayım da eğlensin. Quinn'e ulaşmama yardım ettikten sonra bunu hak ediyor.

Ayrıca, verimli olmak konusunda haksız da değil. Bu konuda tartıştığımız kısa süre içinde bir örgüyü bitirdi bile.

Bir sonrakine geçer.

Nazik hareketleri saç tellerimi birbirine örerken kafa derim karıncalanıyor. Bu bana Quinn'in kafamda örgü örme becerilerini geliştirdiği zamanları hatırlatıyor. Başlarda beceriksizdi ve bazen çok sert çekiyordu. Ama sonunda bir uzman oldu. Saçıma dokunmaktan hoşlandığını, dalgın dalgın uçlarıyla oynadığını, narin parmaklarının etrafında döndürdüğünü hatırlıyorum.

"Onu özlüyorum," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümlenirken gözlerim yanıyor. Ağlamak benim yaptığım bir şey değil. Asla. Ama bir kırılma noktasına ulaştım. "İşte, işte, kralım," diye yatıştırır Astrid. "Yakında Quinn'in yanında olacaksın

Yeterince. Bundan emin olmak için tüm kutuları işaretledim."

"Hangi kutular?"

Astrid'in parmaklarının hızlı hareketleri son sırayı bitirdiğinde durur.

Sonra saç bandımı kullanarak uzun tutamları küçük bir topuz haline getiriyor.

Masanın üzerindeki kaseenin şangırtısı dönmeme neden oluyor. İçindekileri karıştırırken sıvının dökülüşünü ve kaşığın sıyrılışını duyuyorum.

"Birileri senin Quinn'in dünyasına gitmeni istemiyor. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bir büyü görüyorum. Başarısız bir büyü. Quinn'in bölgesindeki portal erişimini engellemeye çalışıyor. Oldukça geniş bir ağ atıyor."

"O mu? Cadılardan biri mi?"

Astrid bana cevap vermek yerine devam ediyor: "Ama sende onu bunu tamamlamaktan alıkoyan bir şey var. Bir nesne. Bir söz. Küçük bir cam topa benziyor."

"Quinn'in mermeri." Elim deri pantolonumun cebine gidiyor ve orada küçük bir yumru hissediyorum. "Yıllar önce ödünç almama izin vermişti. Her zaman yanımda taşıyorum."

"Ödünç alınmış bir eşya." Kıkırdıyor. "Ne kadar da zekisin."

Quinn'in değerli eşyasını almama izin verdiği gün, geleceği düşünmüyordum. En azından bu şekilde. Sadece geri döneceğime inanmasını istedim. Ona ait bir şeyim olduğu sürece -onun değer verdiği bir şey- dönmek zorundaydım. Ve o zamandan beri ona geri dönüyorum.

"Benim işim burada bitti." Astrid portalı avucuma yerleştiriyor. Küçük, soğuk ve neredeyse ıslak bir his veriyor.

"Teşekkür ederim." Quinn'in aylar önce benden alınmasından bu yana ilk kez gülümsüyorum.

Gidip kadınımı alma vakti geldi.

Geçidi tam buraya atıyorum ve Astrid beni durdurmaya çalışmıyor. Bu da döndüğümüzde Quinn ve benim bu noktada olacağımız anlamına geliyor. Muhtemelen en azından önce Rüya Alemi'ne götürmeliydim ama çok sabırsızım.

Tam adımımı atarken Astrid'in zayıflayan sesi sesleniyor: "Çocuklarınız olduğunda, küçükleri tıraşa ihtiyaç duyduklarında bana getirin."

CHAPTER 29

Kirian

Plink. Plink. Tik.

Tik. Plink.

Quinn'in penceresine çakıl taşları fırlatırken, yıldızlara doğru yatak odası olmasını umuyorum. Evine hiç bu kadar yaklaşmamış olmama rağmen, bana yerleşim planından bahsetmişti. İçeride üç farklı nefes alma şekli duyabiliyorum ve bana en yakın olan o olmalı.

Ayrıca, onun yakın olduğunu hissedebiliyorum. Damarlarım farkındalıkla vızıldıyor. Bu his benim alemimdeki kadar güçlü değil ama onu tanıyorum.

Bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Gece hava nemli ve ılık. Beklenti ve umut sistemime doluyor, bana enerji veriyor. Yeteneğimi toplayarak, ağustos böceklerini ve cırcır böceklerini akan bir melodide birleşmeye çağırıyorum.

Hadi, Quinn. Neredesin?

Tik. Tik. Plink.

Pencere bir iniltiyle yukarı kayıyor.

"Kirian!" Quinn fısıltıyla bağırıyor. Sesinde çok büyük bir mutluluk var ve her şey yeniden yoluna giriyor. Sadece adımı söylediğini duymak bile kalbimi onarıyor.

"Quinn," diye , duygularıma yenik düşmüştüm.

"Orada kal. Ben aşağı geliyorum."

Yirmi saniye geçmeden Quinn kapıdan uçarak çıktı ve bana doğru koşmaya başladı. Kollarımı açıyorum ve o sıcıyor, boynumu boğarak ve bacaklarını ortama sararak vücuduma yapışıyor.

Taşıdığı kanvas çanta sırtıma çarpıyor ama ben hissetmiyorum bile. Ancak hissettiğim şey, onun pantolon giymediği.

Dudaklarımız mıklatış gibi birbirine yapışıyor. Pürüzsüz kalçalarını avuçlayarak, ağzının tadına bakarken esnek etinde geziniyorum. Tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

İnledim. Onunla sarhoş olabilirim.

"Saat sabahın üçü," diyor ağzını benimkinden ayırmadan. "Nasıl geldin buraya?"

Dilimi onunkine değdirerek öpücüğü derinleştiriyorum. Ona cevap vermek istemiyorum çünkü ağzımı başka şeyler için kullanmayı tercih ediyorum. Kayıp zamanı telafi etmek gibi.

Çimlerin üzerinde durup, birbirimize sarılarak birkaç dakika boyunca bu noktada kaldık. Her öpücüğü içimize çekiyoruz. Her dokunuşu.

Merkezini sert sikime sürttüğünde sabrım taşıyor.

Dönüp bizi ormana doğru yürütmeye başladım. Geçide geri dönüyoruz. Quinn'in ait olduğu yere, yatağıma döndüm.

Alçak bir dalın altına eğildiğimde ayaklarımın altında dallar kırılıyor ve Quinn'in tatlı kıcını sıkarak onu bana bağlı tutuyorum.

"Seni özledim," diyor yüzüme kondurduğu çılgın öpücüklerin arasında. "Hem de çok."

"Seni daha çok özledim."

Uzaklaşmadan önce bir kahkaha atıyor. "Bundan şüphem yok. Kirian, sana söylemek zorundayım-"

"Seni kim aldı?" Araya giriyorum, cevap bekliyorum.

Başını sallayan Quinn çenemi ısıyor. "Bilmiyorum. Seni Gölgele Diyarı'nda bulmaya çalıştım ama çok korkutucuydu. Çok karanlıktı. Sonra adam beni yakaladı ve onu göremedim. Hiçbir şey söylemedi, o yüzden sesini de duymadım."

"Şşş," diye sakinleştiriyorum onu, hatırladığımdan biraz daha kısa olduğunu fark ettiğim saçlarını okşuyorum. Astrid'in el işi. "Olayların senin için taze olduğunu biliyorum." Ona göre tüm bunlar yaklaşık on bir saat önce oldu. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Her şeyin arkasında kimin olduğunu bulamadın mı?"

"Tam olarak değil. Sen götürüldüğünden beri hayatım bir şekilde askıya alınmış durumda. Astrid beni lanetleyen cadılardan bahsetti ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

"İyi misin? Bu kadar uzun süre beklemek senin için zor olmalı. Ben."

"Hiçbir fikrin yok." Yanağına sokulup, kısaca olanları özetliyorum Başımdan geçenleri. Ona ölümüyle ilgili söylentileri, Delaveria'dan ayrılışımı ve Astrid'le olan beklenmedik arkadaşılığımı anlattım. "Her şey iyi olacak

Geri döndüğümüzde tekrar. Peşinde kimin olduğunu bulana kadar Damon'da kalabiliriz. Sonra da evlenme planlarımıza devam edebiliriz."

"Bekle. Bekle, bekle." Ben onu yere bırakana kadar kıpırdanan Quinn parmaklarımızı birleştiriyor. "Ağaç eve gitmemiz gerek. Aramızdaki bağı tamamlamalıyız."

"Şimdi mi?" Ayrılığımız benim de onu özlememe neden oldu ama portalın ne kadar süre açık kalacağını bilmiyorum. "Acelen ne? Bekleyebilirim."

"Hayır, yapamazsın. Ben senin eşimim." "Biliyorum." Doğru söylüyor.

"Hayır, anlamıyorsun." Sesi sert hal alıyor. "Ben senin *dostum* dostum. Kader, Kirian."

Beni elimden tutup sürükleyerek ilerliyor ama sözlerini anlamak için durmam gerekiyor. Ayaklarımı yere basıyorum. "Ne?"

Quinn uzanıyor ve ellerini boynumun arkasında birleştiriyor. "Benim, Kirian. Yüzüm -hiperpigmentasyonum- gece aleminin gökyüzü. Her yıldız. Her takımyıldızı. İşte burada." Parmaklarımı alıp yanaklarına bastırıyor. "Ben gece gökyüzüyle işaretlendim ve seni dereden çıkardığımda göz göze geldiğimizden beri seni seviyorum."

Bu... anlaşılmaz.

Ama birden gerçekler yerine oturdu. Kokusunun beni cezbetme şekli. Geri dönmeye karşı koyamayışım. Onu göremediğimde ne kadar hoşnutsuz olduğumu.

Ondan uzak kalmak bana hep yanlış geliyordu. Onu görmeden yıllar geçirmek zorunda kaldığımda sinirleniyor ve bazen şiddete başvuruyordum.

O anda fark etmemiştim ama eşimden ayrılma süreci yaşıyordum. "Nasıl bilemedim?" Törpüledim.

Quinn alaycı bir tavırla, "Bunu yapman gerektiğini sanmıyorum," diye cevap verdi. "Bu cadılar hilekâr sürtükler."

"Şimdi mantıklı geliyor..."

Beni her boşalttığında, kıvılcımlar patlıyordu. Bu lanetin zayıfladığına dair bir işaret miydi?

Mutluluk, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, kalbimden vücudumdaki her uzvuma doğru akıyor.

Quinn'e doğru hamle yaptım, onu kucakladım ve etrafında döndürdüm. "Sana benim olduğunu söylemiştim."

"Sanırım kalplerimiz bunu başından beri biliyordu." Dudaklarıma yavaş, şehvetli bir öpücük kondurdu. "Şimdi beni sonuna kadar senin yap."

CHAPTER 30

Quinn

Yüzlerce. Kirian ve ben bu merdiveni birlikte kaç kez tırmandık. Ama bu tamamen yeni.

Kirian tuzak kapısını itip içeri girmeme yardım etmek için elini uzatırken nabzım hızla atıyor.

Daha seks yapmaya başlamadık bile ama her an boşalabilirmişim gibi hissediyorum. Kirian'ın sikinin içime gireceğini düşünmek bile klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Ayakkabılarımı çıkarırken titriyorum ve fazla bir şey giymediğimi fark ediyorum. Yatağa atlet ve iç çamaşırıyla girmiştım ve Kirian'a gitmek için o kadar acele ediyordum ki şort giymeyi unutmuştum.

Ortamı yumuşatmak için birkaç adak mumu yakıyorum ve yorganı yere seriyorum. Buradaki hava boğucu derecede sıcak, bu yüzden esintiyi içeri almak için perdeleri açıyorum.

Tavanın en yüksek kısmı Kirian'ın hafifçe eğilerek durabileceği kadar yüksek. Kemerini çözerken çıkardığı ses libidomu elektrik çarpması gibi etkiliyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve güçlü, erkeksi parmaklarının deri kayışı çekişi hoşuma gidiyor.

O parmakların içimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

İçimde çok daha fazlasının olmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmek üzereyim, çok.

Kirian siyah pantolonunu indirip sikini kaldırdığında sertçe yutkundum. serbest kalır. Orada sallanıyor, büyük ve şişmiş. Hazır.

Islaklık ve sıcaklık merkezime doğru yayılıyor ve daha fazla nemlenmeden külotumdan kurtulmam gerektiğini anlıyorum. Yerdeki Kirian'ın pantolonuna katıldılar.

Sonra, gömleğini çıkarıyor.

İçimdeki tüm hava boşalıyor ve atletimi başımın üzerinde çırpıyorum. "Seni çıplak görmekten asla bıkmayacağım."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtlıyor Kirian, nefesi kesilmiş, yüzü ciddileşmiş bir halde.

Bu büyük bir olay. Sadece ilk kez seks yapacağımız için değil, hayatlarımız köklü bir şekilde değişmek üzere olduğu için.

Sonsuza dek bağlanmış olacağız ve lanet kırılacak. Sırt üstü uzanıp mümkün olduğunca rahat etmeye çalışıyorum.

"Sanırım bu gösteriyi yola çıkarsak iyi olacak." Sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Kirian dizlerinin üzerine çökerek açık bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Çok fazla acele etmek istemiyorum."

Bir elini başımın yanında düzleştiriyor ve bana telaşsız bir öpücük vermek için eğiliyor. Üst dudağımı, alt dudağımı ısıyor ve dişlerini çenemin üzerinde gezdiriyor.

Ağzını göğsüme indirip meme ucumu emiyor. Zevk omurgamda zonkluyor ve sırtım yükseliyor.

Diğer tarafa geçmeden önce nemlenmiş ete üflüyor. Kirian her iki göğsü de doyurduktan sonra, dirseklerinin üzerinde dururken iri vücudu benimkini örtüyor.

Dudaklarıma tatlı bir öpücük daha kondurarak fısıldıyor: "Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla bir başkasını sevmeyeceğim." Saygılı bir iç geçiriyor. "Kader arkadaşlarının tören sırasında söylediği yemin buydu, ama bekleyemedim. Artık sonsuza dek benimsin."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu çok güzel bir söz ve bu sözleri benim için sakladığını biliyorum.

"Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, bir başkasını asla sevmeyeceğim," diye tekrarlıyorum sağ şakağımdan bir damla gözyaşı süzülürken.

Kavurucu bir öpücükle mühürlüyoruz. Kirian'ın dili ağzıma dalıyor ve ben de okşayıcı bir ritimle geri itiyorum.

Eli aramıza giriyor ve ne kadar sıırılsıklam olduğumu fark edince inliyor. Parmakları kıvrımlarımın arasından kolayca süzülerek girişime doğru kayıyor. İki parmağını sokuyor, dar kanalımı geriyor. Beni daha da ıslatıyor. Beni onun sikine hazırlıyor.

G noktama masaj yaparken, başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çiziyor.

Nefes alışım hızlanıyor, alt karnım geriliyor ve iç duvarlarım kasılıyor, doruğa ne kadar yakın olduğum konusunda bizi uyarıyor.

Kirian parmaklarını geri çekiyor ve yerine ereksiyonunu yerleştiriyor. Kalçalarımı daha geniş açıyorum, büyük kafa içine doğru bastırırken vücudumu teslim ediyorum

Ben.

İlk başta, sadece yoğun bir gerilme hissi, ama sonra Kirian itiyor, ileri atılıyor.

İçimin derinliklerinde ateş tutuşuyormuş gibi hissettiğimde haykırıyorum. Nefesimi kesiyor ve acı dolu bir hıçkırık çıkarıyorum.

Kirian donar.

"Quinn, özür dilerim." Beni öpüyor. "Çok üzgünüm, aşkım. Kader arkadaşlarının canının yanmaması gerekir, ya da ben öyle duydum."

"Bu olmadığımız anlamına mı geliyor?" Kendime olan güvenimin yerini şüphe aldı.

Başını iki yana sallar. "Sanırım insan olduğun için. Periler kadar çabuk iyileşmiyorsun. Ayrıca, sizin dünyanızdayız - burada büyü o kadar güçlü değil. Senin için daha iyi hale getireceğim."

Bir kolunu aramıza sokarak parmakları klitorisime gidiyor. Beni sevdiğim şekilde ovuyor. Sadece doğru hızda, tam olarak mükemmel miktarda baskı.

Yavaş yavaş kaslarım gevşiyor ve Kirian'ın sıkı vuruşlarla içime girmesine izin veriyorum.

Derinlere gömüldükten sonra terli alnını benimkine dayıyor. "İyi misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, öyleyim. Geçici acı azaldı ve az önceki yanma acil bir ihtiyaç hissine dönüştü.

"Evet," nefes alıyorum, onu hareket etmeye teşvik etmek için kıpırdanıyorum.

Kirian kalçalarını sarsarak kendini inanılmaz derecede derine ittiğinde iç çekişim bir nefese dönüşüyor.

"Yapamam, duramam." Tüm vücudu hareketsiz kalma çabasıyla titriyor ama sanki kontrolü dışında bir güç tarafından yönlendiriliyor. Hareket etme dürtüsüne karşı savaşıırken kasları dalgalanıyor. Yüzünde acı dolu bir ifade var, "Kendimi tutmaya çalışıyorum Quinn. Gerçekten öyle."

"Yapma." Yanağını okşuyorum. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Sadece olmasına izin ver."

İnleyerek, bizi aşan bir güce teslim oluyor. Kalçaları içime doğru pompalanmaya başladı. Bedenlerimiz birbirine çarparken hırıltılı nefes alışverişlerimiz gürültüye dönüşüyor. Her itişinde, bu kadar dolu olma hissi beni inletiyor ama acıtmıyor.

Aslında, gerçekten iyi hissettirmeye başlar.

Kirian'ın eli yüzüme gidiyor. "Kraliçem. Eşim. Sen şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeysin."

"Henüz bir şey yok mu?" Odaklanmamış lavanta rengi gözlerini inceleyerek soruyorum. Herhangi bir görme belirtisi göstermiyor.

"Şu anda bunu düşünmeyelim. Bu lanetle ilgili değil. Bu sadece sen ve benimle ilgili."

O haklı. Yaşadığımız onca şeyden sonra bu anı hak ediyoruz.

Bir elimi sırtına dolayarak ona yapıştım ve inledim, "Sen ve Ben."

CHAPTER 31

Kirian

O kadar zevk içinde kayboluyorum ki laneti unutuyorum. Gözlerim kapalı, çünkü odaklanabildiğim tek şey Quinn'in inanılmaz derecede rahat amcığı. Kaygan duvarları sikimin etrafında kadife gibi ve içine her ittiğimde bir sıvı fışkırıyor, kaymayı daha pürüzsüz hale getiriyor.

Onun yumuşak vücudunun benimkinin altında sıkışmış hissini seviyorum. Uyarılmışlıkla karışık terinin tatlı kokusunu. Birleştiğimiz yerden gelen ıslak sesler.

Bunu her gün, bütün gün yapmak istiyorum. Quinn'in bedenine yerleşeceğim. O benim sarayım, kalem, evim olacak.

Şehvetten çıldırmış olmalıyım, çünkü akşam yemeklerinde ve toplantılarda onu sikimin üzerine oturtmayı bile düşünüyorum.

Gözlerimi açtığımda karanlıktan başka bir şey görmeyi beklemiyorum ama hafif bir parıltı var.

Göz kırıyorum. Bir kere. İki kez.

Görüşüm bulanık ama görebiliyorum.

Homurdanıyorum, sikimi Quinn'e sokmadan duramıyorum. Yapamıyorum - çok iyi ve hareketlerim sadece fiziksel ihtiyaçtan daha tarafından yönlendiriliyor gibi.

Tüm irademi kullanarak bedenimi yavaşlamaya zorluyorum. Başarabildiğim en iyi şey yavaş bir itiş. Bunu yapmak çok zor, efordan titriyorum ama Quinn'e bakabilmek istiyorum.

Yüzü - dokunarak ezberlediğim yüzü - coşkuyla buruşmuş. Burnunun köprüsünde sevimli bir kırışıklık var. Pembe dudakları ayrılmış ve gözleri kapanmış. Bir an için görüşümün zayıf olduğunu düşünüyorum çünkü teninde bir sürü gölge var.

Ama benim gördüğüm onun çilleri. Gece Diyarı gökyüzü. Hepsi yüzünde.

"Neden duruyorsun?" Quinn gözlerini kapalı tutarak kalçalarını döndürüyor ve beni derinlere itiyor. "Bu çok iyi."

"İşe yarıyor. Lanet... kalkıyor."

"Öyle mi?" Quinn koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Gözlerimiz birleştiği anda görüşüm keskinleşiyor.

Nefesim kesildi.

Ruhum yeniden hizalanıyor. Önceden kopuktu. Bağlantısızdı.

Ama aşkımın çikolata kahvesi gözlerini ilk kez gördüğümde, özümün yerine oturduğunu hissediyorum. Artık bir bütünüm.

Quinn benim amacım. Bu güzel, iyi kalpli kız benim var olma sebebim.

"Kirian?" Elini yanağıma koyuyor. "Beni görüyor musun?"

"Görüyorum." Sırıtarak, muzaffer bir kahkaha patlatıyorum.

Birkaç saniye hareketsiz kalabilmek için bağı çekimine karşı koyuyorum. Quinn'e hayran olmak istiyorum. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi yüzünü okşayarak pürüzsüz tenindeki noktaların izini sürüyorum.

Ben onu ezberlerken o beni izliyor. Parmağım alnında, burnunda ve yanağında geziniyor. Aynı anda hem tanıdık hem de yeni.

Boynuna doğru gidiyorum. Köprücük kemiğine.

Bir kolumu kaldırıp diğer elimle göğsünü avuçluyorum. Yuvarlak küreyi sıktağında etinin hareket etmesi hoşuma gidiyor. Alaca pembe meme ucu sertleşerek sıkı bir tomurcuğa dönüşüyor ve onu sıktağında sırtının eğilmesini izlemek hoşuma gidiyor.

Göğüslerini dikizlemek ne kadar eğlenceli olsa da tamamlanmasına daha fazla direnemiyorum. Bağ bunu gerektiriyor ve görsel uyarım ezici.

İrademe rağmen kalçalarım sarsılıyor, sikimi gidebildiği yere kadar gömüyorum.

Quinn inliyor ama yüzü acıyla değil zevkle kapanıyor. Bırakmam için bana çoktan izin verdi.

Ben de öyle yapıyorum.

Belini kavrayarak, amına girerken onu yere sabitliyorum.

Hareketlerim hızlı, sert ve çılgınca.

Taşaklarım vücuduma sıkıca yapışıyor ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum. Boşalmaya yaklaştıkça içgüdülerim beni daha çok tahrik ediyor.

Hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Ne havaya, ne yemeğe, ne de uçmaya. Bu ilkel bir şey.

Herkesten uzakta olmamız iyi bir şey. Quinn'e her battığımda, çılgılık atıyor. Onun sesleri, benim homurdanmalarım ve vücutlarımızın birbirine çarpması arasında sessiz kalmıyoruz.

"Quinn," diyorum dişlerimi sıkarak. "Benim Quinn'im."

Bana bakıyor, ağzı açık, nefes nefese. Mum ışığı güzel yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor ve tenindeki her bir izi seviyorum.

Bir elimi aramıza sokarken gözlerimiz kilitli kalıyor.

Orta parmağımın ucuyla Quinn'in klitorisini okşayarak bir dakikadan kısa bir sürede onu orgazm ediyorum.

Kalçaları titriyor, başı geriye eğiliyor ve iç kasları sikimin etrafında kenetlenirken gırtlaktan gelen bir çığlık gecenin içinde .

Quinn'in topukları battaniyeye saplanıyor, onu benden uzaklaştırıyor ama ben takip ediyorum.

Kendi kurtuluşumu kovalarken vazgeçmiyorum. Kollarımı sırtının altından geçirerek omuzlarının üstünden tutuyorum, böylece daha fazla kaldıraç elde edebiliyorum.

"Siktir. Çok iyi." Gözlerim ağırlaştı, kapanmakla tehdit ediyor.

Büyük bir şey oluyor. Bunu ruhumda hissedebiliyorum.

Basınç , bir yerde bir cızırtı ve patlama sesi duyuluyor.

Kıvılcımlar patladı ve Quinn'in şaşkın yüzünde parlak ışık parıltılarına neden oldu.

İşte tam burada birbirimiz için yaratıldığımızın kanıtı var - bu bağın patlaması.

İzlemek isterdim ama neler olduğunu görmek için etrafa bakacak zamanım yok.

Çünkü gelmek üzereyim.

Kükreyerek yüzümü Quinn'in boynuna gömdüm.

Aletim daha da şişiyor ve sertçe boşalıyorum, tohumlarım onun dar kanalına fişkirirken kaslarım geriliyor. Güçlü fiskiyeleer onu ağzına kadar dolduruyor ve kör edici zevk vücudumun her hücresinden geçerken itişlerim ıslak sesler çıkarıyor.

Amına girebildiğim kadar giriyorum, orgazmımın son damlası da azalıyor. Kalçalarım bir kez daha kalkarken zor nefes alıyorum.

Tükenmiş bir halde yere yığılıyorum, Quinn'i ezmek için dirseklerimin üzerinde duruyorum. Burnumu şakağında gezdiriyorum, tatlılığını ve çiftleşmemizin kokusunu içime çekiyorum.

Acaba hamile kalacak mı?

Tekrar yapmaya ne zaman hazır olacağını merak ediyorum.

Her ikisini de düşünmek beni sersemletiyor.

Quinn'in karnını bebeğimle birlikte hayal ediyorum ve bunu o kadar çok istiyorum ki fiziksel olarak acı çekiyorum. Bir çocuğum olacağından emin değildim ama lavanta gözlü, tombul yanaklı bir bebeğin resmi zihnimi dolduruyor. Ancak, ben

Birkaç denememiz sürse de sorun değil. Ya da yüzlerce. Başarana kadar devam edeceğiz.

Göğsümün içinde garip bir his yerleşiyor. Bağ, fark ettim. Kalbim çok dolu.

"Havai fişekleri kaçırdın." Quinn'in sesinde alaycı bir tını var ve gülümsemesini görmek için başımı kaldırıyorum.

Dudakları öpücüklerimden dolayı kabarık ve kırmızı ve ağzının köşelerinin bir parça muziplikle kıvrılmasını seviyorum. Sırtışını çerçeveleyen gülme çizgileriyle cildinin kırışmasını. Sağ kesici dişinin diğer düz dişlerine kıyasla hafifçe çarpık olması.

Ona bakmaktan asla bıkmayacağım.

"Gösteriye dikkatimi veremeyecek kadar meşguldüm." Gözlerimi açık tutarak onu öpüyorum. Ağzım kapalı ve nazik bir öpücük, az önce ona karşı ne kadar sert davrandığımla keskin bir tezat oluşturuyor.

Tam kendimi kontrol edemediğim için özür dileyecektim ki, "Hep böyle midir? Kader arkadaşları ve havai fişekleri kastediyorum."

Başımı salladığımda burnumun ucu onunkine değiyor. "Çiftler ilk kez seviştiklerinde kıvılcımların uçuştüğünü duymuştum."

Sol tarafta bir şey dikkatini çeker ve nefesi kesilir. "Kirian, bak."

Bakışlarını açık pencereye kadar takip ediyorum. Dışarıda, ağaç evin etrafında yüzlerce ateşböceği toplanmış. Havada dönüyorlar, etrafımızı sarıyorlar. Ağustos böceklerinin ve cırcır böceklerinin uğultusunu duyuyorum. Bizim şarkımızı çalıyorlar, uzun zaman önce onun için yaptığım şarkıyı.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Quinn hayretle sorar.

"Öyle bir niyetim yoktu, hayır." Ona tekrar bakıyorum. "Fae yetenekleri eşler bağlandığında artma eğilimindedir. Artık ruhlarımız tamamen birbirine bağlı olduğu için daha güçlüyüm. Bu yakınlıkla ilgili, sana ne kadar yakın olursam o kadar iyi." Birleşen bedenlerimize bakıp sırtıyorum. "Ve biz de olabildiğince yakınız."

"Demek bana gerçekten ihtiyacın var."

Hafif ses tonundan bunu şaka olarak söylediğini anlıyorum, ama bu gülünecek bir değil. "Bildiğinden daha fazla. Arkadaşların uzun süre ayrı bir nedeni de bu. Seninle, sensolduğumdan daha bütün bir insanım." "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Umarım-" Gözleri

puslu. "-Umarım hep böyle hissedersin." Quinn

gözlerini kırıştırarak bir damla gözyaşını silmek için .

Elini havada yakaladım. "İzin ver."

Parmak ucumu nemli teninde gezdirerek ıslak damlayı topluyorum. Elimini titreyen muma doğru çevirip ışığın nemde nasıl dans ettiğini izliyorum.

Büyüleyici.

Quinn'in gözlerine baktığımda merakım hızla endişeye dönüşüyor. "Üzgün müsün?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Yavaşça sikimi içinden çıkarıyorum, yüzünün buruştuğunu fark ediyorum. "Canını yaktım mı?"

"Hayır."

"Sen... mutlu musun?"

"Hayır. Yani, evet." Burnunu çekiyor. "Ama ağlamamın nedeni bu değil."

Sabırsızlıkla kaşlarını çatıyorum. "Peki, söyle bakalım kadın."

Yarı güler, yarı hıçkırır. "Beni şimdi görebilirsin. Fikrini değiştirmenden ya da farklı hissetmenden korkuyorum."

"Bunu neden yapayım ki?" Şaşkına döndüm. Nasıl böyle bir şey düşünebilir?

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Bir parmağını yüzünün etrafında döndürüyor. "Azıcık bile mi? Benimle sıkışıp kaldın."

"Sana mı takıldım?" İnanamayarak sordum. Çilleri hayatımda gördüğüm en sevimli şey. "Quinn, sen bir hediyesin. Yıldızlardan gelen bir hediye. Gece Diyarı eskiden tüm krallıkta en sevdiğim manzaraydı. Şimdi, ne zaman görmek istesem, sadece sana bakabiliyorum. Sana günlerce bakabilirim. Aslında eve döndüğümüzde tam da bunu yapmak niyetindeyim."

Cevabımdan memnun, sırtıyor. "Peki, neyi bekliyoruz? Hadi eve gidelim."

CHAPTER 32

Quinn

"Astrid!" Daha iyi düşünmeden koşup cadıya sarılıyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Kıkırdayarak, Kirian'a sıska bir parmak göstermeden önce garip bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. "Portalın evimi kokutuyor. Ama görüşünün geri geldiğini görmek güzel."

Astrid'i davetsiz kucaklamadan kurtararak arkama baktığımda Kirian'ın omuz silktiğini ve gözlerinin kıcıma sıkıca yapıştığını görüyorum. Bol pantolon, büyük boy gömlek ve kürk manto giymiş olmam önemli değil gibi görünüyor. Hâlâ x-ışını görüşü deniyor. Erkekler.

"Ve sen." Ellerini kalçalarına koyan Astrid kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ben bitirmeden gittin."

Kirian bir kolunu belime dolayıp sırtımı önüne doğru çektiğinde ona doğru eğildim. "Özür dilerim. Sadece çok heyecanlıydım."

"Önemli değil." Astrid bir el sallıyor. "Böyle olacağını biliyordum. Tam da böyle olması gerekiyordu."

"Tam olarak neler oluyor?" Kirian'a bakarken onunla sorgulayıcı bir bakış paylaşarak soruyorum.

Bakışları yüzümde kalıyor. Gözleri yumuşuyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor. Bana bakmaktan hoşlanıyor. Görünüşümü beğeniyor. Tüm endişelerim boşunaymış.

"Gece Diyarı'nın tarihindeki en karanlık gün," diye cevaplıyor Astrid ciddiyetle. "En azından genç prensler lanetlendiğinden beri."

"Kulağa iyi gelmiyor," diye yorum yapıyorum gereksiz yere. Geri döndüğümüzde bir pasta yürüyüşü beklemiyordum, ama bu oldukça uğursuz.

Ben yokken Kirian'ın krallığı ihmal etmesine biraz kızgınım ama bu konuda ona fazla yüklenemem. Durum tersine dönseydi, ben de en az onun kadar harap olurum. Muhtemelen daha kötü.

Ateşin ışığına kapılan Kirian, kütüklerin etrafındaki alçak alevlere bakmak için benden uzaklaşıyor. Doğruldu ve parmakları kaya duvarların pürüzlü dokusuna çarptı. Olukları ve çukurları inceleyerek mutfağa doğru ilerliyor ve etrafta birkaç tabak karıştırıyor.

Sevimli ve biraz da ürkütücü. Kirian'ın çevresini gözleriyle keşfettiğini görmeye alışık değilim. Sanki beni izlediğimi hissediyormuş gibi, o güzel gözleri bana doğru kayıyor.

Astrid'in başımızın üzerinde asılı duran uyarısına rağmen gülümsüyor. Bakışları aşağıya iniyor, göğsümde durakladıktan sonra alt yarımaya doğru ilerliyor. Meme uçlarını diken diken oluyor ve sertçe yutkunuyorum.

Astrid parmaklarını aramızda şıklatarak havada bir kesme hareketi yapıyor. "Alo? Beni duydunuz mu? Tehlike. Ölüm. Yıkım."

"Evet." Kirian neredeyse yarı boyundaki cadiya bakarken omuzlarını dikleştiriyor. "Anladım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bugün doğru ile yanlış arasında seçim yapacaksın. Halkın ve ailen arasında seçim yapacaksın. Krallığında bir çatlak olacak ama bunu düzeltip düzeltmemek sana kalmış." Boş kâsesinin yanına giderken dilini şaklatıyor. Somurtarak içine bakıyor. "Bu, başıma gelecekleri göremediğim nadir durumlardan biri. Bundan hoşlanmıyorum."

"Biraz daha açıkla." Kirian, Astrid'le konuşurken son duyduğumdan daha yumuşak bir ton alıyor ve aralarındaki yakınlık sevecen.

"Keşke yapabilseydim, kralım."

"Ne kırığı?" Araya giriyorum, çünkü onu bu kadar kolay bırakmaya niyetim yok. "Peki ya ailesi?"

Bal rengi gözlerini bana dikti. "Biraz daha kalsaydın, sana en büyük tehlikenin kim olduğunu söyleyecektim."

Bunun üzerinden daha önce geçmemiş miydik? Evet, aceleci davrandım ve bir hata yaptım. Bunu yüzüme vurmana gerek yok, özellikle de kaderin en başta böyle olmasını istediğini düşünürken.

Detay vermesi için birkaç saniye bekledim. Açıklamayınca, "Kim peki? Torius ve Kai mi?"

"Bu tercih edilebilir. Kolay bir çözüm. Ama ne yazık ki hayır." Dramatik bir duraklama. "Gitmeni isteyen kişi Prenses Gia."

İnançsızlık yüz hatlarını boyarken Kirian'ın vücudu kaskatı kesilir. "Bu olamaz ol."

"Öyle."

"Emin misin?"

Astrid üzgün bir şekilde başını sallar. "Evet."

Haberleri özümsemişimde, ağır bir sessizlik oluyor. Kirian'ın öfkesinin arttığını hissedebiliyorum. Günler önce öfkesini fiziksel olarak hissedebildiğimi hatırlıyorum. Şimdi bağ tamamlandığına göre, bu his on katına çıktı.

Yanan boğazımı sıkıyor ve bir elimi bükülen karnıma bastırıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Kirian'ın dumanları tüterken hırıltılı bir şekilde hava emmeye çalışıyorum.

"Yokluğumda onu krallığın başına geçirdim. Ona güvenmiştim." İki eliyle ensesini tutarken ağzından bir dizi küfür dökülüyor. "Neden Quinn'e zarar vermek istesin ki?"

"Sakinleşmeyi deneyebilir misin?" Yemek borumdaki ağırlı yumruyu yutarken ayaklarımın üzerinde sallanarak fısıldıyorum.

Kirian'ın duyguları endişeye dönüştüğünde tatsız his biraz azalır.

Bana doğru koştu. "Neyin var?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama konuşmakta zorlanıyorum.

Neyse ki Astrid'in büyüteçle bize bakarken bir cevabı var. "İnanılmaz. Aranızdaki bağ şimdiye kadar gördüklerimin en güçlüsü." Dikkati Kirian'a kayıyor. "Öfkenizi kontrol etmeniz gerekiyor. Quinn'de fiziksel bir tezahürü var gibi görünüyor."

"Öfkemin onu incittiğini mi söylüyorsun?" Yüzümü kavrayarak, gözlerinde bir özürle bana bakıyor. "Hep böyle mi olacak?"

"Belki," diye yanıtlar Astrid. "Belki de değil. Muhtemelen bir süre sonra alışacaktır."

Kirian saçlarımı okşuyor, aynı hem kendini hem de beni rahatlatıyor.

"Beni geçitten iten bir adamdı," diye arz ediyorum, Gia'nın suçlanmamasını umarak. "Bundan eminim."

"Bu sadece suç ortakları olduğu anlamına gelir." Kirian Astrid'e sormadan önce derin bir nefes alır, "Adamlarım mı? Gia onları benden uzaklaştırdı mı?"

"Arkadaşların sana sadıktı. Hâlâ da sadıklar. Gia onlara tuzak kurdu, böylece onları uzağa gönderecek ve daha az korumaya sahip olacaktın."

Evet. Bu bilgi uzun zaman önce işe yarardı. Kirian'ın çenesindeki tiklerden, onun da aynı şeyi düşündüğünü ve öfkesinin yeniden alevlenmeye başladığını anlayabiliyorum.

Bir fikrim var. Cebine uzanıp bilyeyi alıyorum. Avucuna bastırıyorum ve başparmağının altında dairesel hareketlerle oynatarak sinirlerimi yatıştırmak için nasıl kullandığımı gösteriyorum.

İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü o yuvarladıkça bağırsaklarımdaki gerginlik gevşiyor.

Kirian başını öne eğerek itiraf ediyor: "Gia'nın oyununa geldim. Bu noktada, halkımız arasında sadakat kazanmış olabilir. Bildiğim kadarıyla bir ordu kuruyor da olabilir. Başından beri istediği şey kontroldü ve ben de bunu ona gümüş tepside sundum."

Masaya bakıyor ve bir şekilde onu ters çevirmeyi düşündüğünü biliyorum. Bizim için bu kadar şey yaptıktan sonra Astrid'in evini mahvetmek pek de iyi olmazdı herhalde.

Ellerini ellerime alıyorum. Yüzüne bakarak parmak eklemlerine nazik öpücükler konduruyorum. Bana bakarken gözlerinde acı yüzüyor. Çalkantılı duyguları derin bir acıya dönüşüyor ve farklı bir acıyla kalbime çarpıyor.

Fiziksel değil. İhaneti hissediyorum.

Yardıma olur mu bilmiyorum, ama aşağıdaki kişilere güç ve sempati göndermeye çalışıyorum

Onu.

"Kendine bu kadar yüklenme." Astrid onun kolunu okşar. "Dediğim gibi daha önce, bunun olması kaçınılmazdı. Sen ve ben yakında tekrar görüşeceğiz, ama gecikme. Korkarım bu ev benim için uzun süre güvenli olmayabilir."

Kirian ne diyeceğini şaşırmış görünüyor, bu yüzden ben de sorma görevini üstleniyorum: "Kirian'a cadılar hakkında bir şey mi söyledin? Onlar da işin içinde mi?"

"Evet." Başını sallamadan önce tekrar kâseye bakıyor. "Ama her şey bulanık. Beni öğrendiler ve bir çarpıtma büyüsü yaptılar."

"Neden Gia ile birlikte çalışsınlar ki?" Merak ediyorum. "Daha da önemlisi, Gia neden böyle bir şeyi kabul etsin?"

"İstismar etmek için mükemmel biriydi." Bu ayrıntılı bir cevap değil ama yine de bir şey. "Bazı cadılar kraliyet ailesinden daha güçlü olduklarını düşünürler."

"Öyle mi?"

Kirian'a bakar. "Evet demek ihanet olur mu?"

Güçlü kolları bana dolanıyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Eğer doğruysa, hayır."

"O zaman, evet. Birçoğumuz sizi haritadan silebilir," diyor açıkça. "Ama hükmetmek bizim doğamızda yok. Spot ışıklarını istemiyoruz. Biz mahremiyetimizi severiz. Ancak bu, meclisin sizi çekici bulmadığı anlamına gelmiyor."

güç. Kukla ustası olmayı, perde arkasında sonucu kontrol etmeyi tercih ediyorlar."

"Peki ya gelecek?" diye sordum. "Herhangi bir konuda daha açık olabilir misin?"

Herhangi bir detay yardımcı olabilir."

"Ben hiçbir şey görmüyorum." Şakaklarını ovuşturan Astrid yorgun ve sinirli görünüyor ve döngünün dışında kalmaya alışık olmadığı hissine kapılıyor. "Aradığın cevaplar çok yakında. Yakında öğreneceksin."

Kirian başını öne eğdi. "Her zamankinden çok daha açık sözlüsün. Bu sefer saç pazarlığı yok mu?"

İç çekiyor. "Eğer galip gelersen bu benim yararına olur. Eğer kazanırsan, bunu ödülüm olarak kabul edeceğim."

CHAPTER 33

Quinn

Gölgeler Diyarı'ndan çıkmak ilk seferinde girmek kadar korkutucu değil. Muhtemelen beni taşıyan adam hakkında endişelenmekle meşgul olduğum içindir. Bu sefer taşıyıcımız yok. Sadece iki kolunu da altıma koyuyor ve ben bu şekilde olmasını tercih ediyorum.

Onun tarafından tutulmak hoşuma gidiyor, kollarını meşgul etse bile. Hayatlarımız buna bağlıymış gibi koşuyor, belki de öyledir. Ya da belki sadece öfkesinin bir kısmını boşaltmak istiyordur.

Kirian ilk şoku atlattıktan sonra öfkesiyle boğuşmaya başlar. Yüzeyin hemen altında lav gibi fokurduyor, her an fışkırmaya hazır.

Başımın tepesine öpücükler bırakmaya devam ediyor ve bunun benden çok onun için olduğunu söyleyebilirim. Bana odaklanmak onun öfkesini azaltıyor.

Kısa süre sonra kaya duvarlar daralmaya başlıyor ve pürüzlü yüzey yaklaştıkça ayakkabımın burnunu sıyrıyor.

O zaman biz yokuz.

Tamamen karanlıktan ufuktaki loş pembe ışığa geçiyoruz. Ani ışık değişimine alışmaya çalışırken, Kirian beni yere bırakırken ikimiz de gözlerimizi kırptırıyoruz.

Ona odaklanmaya çalışıyorum. Çocukluğundan beri gökyüzünü ilk kez burada gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi kaçırmak istemiyorum.

Sonunda kafasını kaldırdığında, çenesi gevşerken nefesi kesilir. Dizlerinin bağı çözülür ve kış üstü bir çim parçasının üzerine düşer.

Yanına oturuyorum ve beni hemen kucağına çekiyor. Konuşmuyoruz. Soru sormuyorum ya da sohbet etmeye çalışmıyorum. Sadece her şeyi içine almasına izin verdim.

En az üç dakika geçtikten sonra şöyle diyor: "Acı tatlı. Her zaman bu anın hayatımın en güzel anı olacağını hayal etmişim ama kız kardeşim-" Sesi çatlıyor ve bakışlarını yere indiriyor.

Bir otu kıstırıp sapını büküyor, bıraktığında sarı tüylü tepesinin nasıl yukarı sıçradığını izliyor.

"Şu anda farklı duygular içinde olman normal," diyorum usulca. "Çok şey yaşadın. Kızgın olmak istesen bile, devam et. Bununla başa çıkabilirim."

"Sana zarar vermeyeceğim." Mermerle oynayarak, ona daha önce gösterdiğim şeyi taklit ediyor. "Damon'ın kalesi tepenin hemen diğer tarafında." Yolun aşağısını işaret ediyor ve ben de konunun değişmesini memnuniyetle karşılıyorum. Dikkat dağıtmak iyidir. "Cassia adında bir kasabada. Kısa bir yürüyüş ya da daha da kısa bir uçuş mesafesinde."

"Rüya Alemi çok güzel." Başım dönüyor. Şimdi manzaradaki farklılıkları ararken, onları görüyorum. Rüya Diyarı'nda hâlâ aynı mor ağaçlar var ama çimenlerin rengi maviye dönmüş ve arazi o kadar düz değil. Uzaktaki iki tepenin arasında parıldayan bir ışık dikkatimi çekiyor ve bunun suya yansıyan ay olduğunu fark ediyorum. "Bu bir göl mü?"

"Issika Gölü," diye onaylıyor. "Deniz kızları orada yaşıyor." Nefesim kesildi. "Yok artık."

Kirian sırtlıyor ve onu gülümserken görmek güzel. "Olur. Zamanımız olduğunda seni oraya götüreceğim."

"Bunu çok isterim." İç çekerek başımı omzuna yaslıyorum. "Burada birlikte yaşayacağımız hayatı dört gözle bekliyorum. Kimse beni öldürmeye çalışmadığı sürece." Şakam boşa gitti. Çok, çok düz, canavar bir kamyonun bir krebin üzerinden geçmesi gibi. "Üzgünüm, Kirian."

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Çocukken Gia beni her yerde takip ederdi. Onunla oynamam için bana yalvarırdı, ben de çocukça oyunlara katılamayacak kadar büyük olmama rağmen oynardım." Çenesini çalıştırıyor. "Onu bitirmek istemiyorum ama söz verdiğim şey bu değil miydi?"

"Takip etmek zorunda mısın? Bu bir Fae olayı mı?"

"Evet. Ciddi olmadığımız şeyleri söylemediğimizi biliyorsun. Yeminimize bağlı olduğum gibi sözüme de bağlıyım."

"Belki başka bir yolu vardır. Yapabileceğin farklı bir pazarlık."

Yanağımı okşuyor. "Ama sana yaptıklarından sonra onun yaşamasına nasıl izin verebilirim?"

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Eğer Gia'yı öldürmek kendine zarar vermek anlamına geliyorsa, o zaman başka bir çözüm bul."

"İntikam istemiyor musun?"

"Senin mutluluğun pahasına olursa olmaz."

Gözlerini kısa süreliğine kapatan Kirian, alnını benimkine çarpmak için eğiliyor. "Sadece birkaç saattir bu ve şimdiden en iyi

Bu krallığın gördüğü en büyük kraliçe."

Ona kuşkulu bir gülümseme gönderdim. "Bakalım soylular bu konuda ne diyecek."

"Seni sevmeyi öğrenecekler. mümkün değil."

Güneş , gökyüzündeki pembe ve sarı ışık süzülüyor ve Kirian ayağa kalkmama yardım etmeden önce duruyor.

"Şafak mıydı yoksa alacakaranlık mı?" Burada saatin kaç olduğundan tamamen habersiz bir şekilde soruyorum. "Şafak vakti."

Takımyıldızlara ve aylara bakarken Astrid'in gösterisini hatırlıyorum; sanki biri gökyüzünü yüzüme damgalamış gibi yerlerine oturuşlarını. "Beni görebilseydin, desenleri tanıyabilir miydin?"

Ne demek istediğimi açıklamama gerek yok, çünkü Kirian cevap veriyor: "Kesinlikle. Aslında, burada başka kimsenin bunu nasıl fark etmediğini anlamıyorum."

Onun gözlemi beni duraksattı. "Belki biri yapmıştır."

İkimiz de aynı sonuca varırken Kirian ve ben göz göze geliyoruz. "Gia."

CHAPTER 34

Kirian

zaman kazanmak için Quinn ve ben Cassia'ya uçmaya karar verdik. Dünyayı yukarıdan görmek heyecan verici ve böyle düşünen tek kişi ben değilim. Quinn bana sarılırken, yüzünü boynumdan saklamıyor. Omzunun üzerinden, artık evi olan topraklara bakıyor.

Ona henüz söylemedim ama Damon ve ben Rüya Diyarı ile Gece Diyarı'nı bir kez daha birleştirmeyi planlıyoruz. O yine kral olacak ama halkımız her ikisinin de vatandaşı olarak bir yerden diğerine geçmekte özgür olacak. Kaynaklarımız takas edilmek yerine bir havuzda toplanacak. Birlikte daha güçlü olacağız.

Gnome bölgesinin üzerinde süzülürken Quinn bana gülümsüyor. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Evet, bir gün oraya gideceğiz," diyorum o daha talep etmeden. "Sanırım her şeyi yoluna koyduktan sonra bir kutlama turuna ihtiyacımız olacak."

İşiliyor, gözleri daha da büyüyor ve sırtışı olabildiğince genişliyor. "Bunu çok isterim."

Mutluluk onun kalbinden benimkine akıyor ve bir anlığına sorunlarımız azalıyor. Şu anda eşimle birlikteyim. O hayatta ve iyi durumda ve birlikte bir geleceğimiz olacak.

"Seni seviyorum," diye nefes veriyorum, gözlerimiz kilitleniyor.

"Ve seni seviyorum." Kendini yukarı çekerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Manzarayı görmenin önemli olduğunu mu sanıyordum? Artık değil.

Hiçbir şey eşimin bana sarılmış olmasından daha iyi olamaz.

Gözlerimi kapatarak otomatik pilota geçiyorum, gittiğimiz yöne dikkat ederken onu öpüyorum.

Rüya Alemi bayrağının rüzgârda dalgalandığını duyduğumda yaklaştığımızı anlıyorum. İsteksizce ağzımı Quinn'inkinden ayırıyorum.

"Damon'ın sarayı sizinkinden biraz daha küçük," diye gözlemliyor köprüye doğru süzülürken.

"Boyutunun seni yanıltmasına izin verme," diyorum ona, yüzündeki hayranlık ifadesinden gözümü ayıramadan. Benim dünyamı görürken yüzünü izlemek hoşuma gidiyor. Bizim dünyamızı. "Burası Delaveria'daki şatodan daha değerli. Damon ve ailesi pahalı zevklere sahip. Her şey meteorlardan gelen taşlarla inşa edilmiş."

Quinn'in ağzı açık kalır. "Bu yüzden mi parlıyor?"

Şöyle bir bakıyorum, burada takip ettiğim ışığın lambalardan, fenerlerden ya da avizelerden gelmediğini fark ediyorum.

Kalenin kendisi.

Her bir dikdörtgen taş içeriden aydınlatılıyor ve ben bunun güzelliği karşısında şaşkına dönüyorum. Bu köprüye sayısız kez geldim, burada yüzlerce gece kaldım. Duvarların pürüzlü dokusunu ellerimde, serin zeminini ayaklarımın altında hissettim.

Ama aklımda hiç böyle canlandırmamıştım. Solmuş bir yıldız gibi. İçi de muhtemelen aynıdır ve görmek için sabırsızlanıyorum.

Ön kapının dışındaki muhafızlar kornalarını tanıdık bir melodiyle çalarak Damon'a geldiğimi haber veriyorlar. Yalnız olmadığımı belirtmek için sonuna birkaç nota ekliyorlar.

"Kirian." Damon ana girişten adımımızı atar atmaz yanımıza koşuyor.

Sesini tanıyorum ama onu görmek gerçeküstü. Koyu sarı saçları omuzlarının hemen altına kadar uzanıyor. Benimki gibi bir yapısı var ama benden sadece birkaç santim kısa. Gömleksiz gövdesinde hiç dövme görünmüyor.

Ona neye benzediğini hiç sormadım. İkimiz de kendimizi her zaman yüzümü hisset oyunu oynamak için fazla erkeksi bulmuşuzdur.

Kadınlar ona güzel çocuk diyor ve haksız da sayılmazlar. Yüz hatları babasınınkinden daha yumuşak.

"Konuşmamız gerek." Havayı koklayan Damon kulağını bize doğru eğiyor. "Merhaba Quinn. Döndüğüne sevindim."

"Aynı şekilde. Eminim tüm Valora beni çok özlemiştir," diyor Quinn alaycı bir tavırla.

Damon'ın yüzü ciddileşerek, "Hiçbir fikrin yok. Kirian zaman zaman dayanılmazdı. Korkunç bir arkadaştı."

"Hey, o kadar da kötü değildim," savunuyorum, haklı olduğumu bilsem de.

"Taht odamı dağıtmışsın. Bir masayı, altı sandalyeyi ve iki aynayı kırdın."

Quinn bana bakakaldı. "Ciddi misin, Kirian?"

Ona cevap veremiyorum çünkü zihnim *aynalar* kelimesine takılmış durumda. Şimdiye kadar neye benzediğimi düşünmemiştim bile. Ama kendimi hiç yetişkin olarak görmemişim. Quinn bana çekici olduğumu söylüyor ama bunu görmem gerek.

"Bir ayna," diye ağzımdan kaçırıyorum, birdenbire yansımamı görmek için yanıp tutuşuyorum. "Bana bir tane lazım."

"Bir şeyleri kırıp dökmeden önce, büyük bir sorunumuz olduğunu bilmelisin." Ben yemek salonuna doğru koşarken Damon da peşimden geliyor.

Duvarları tarayarak yansıtıcı bir yüzey arıyorum. Tablolar ve duvar halıları var ama ayna yok. Gümüş bir çaydanlığın önünde duruyorum ama eğildiğimde yüzüm yuvarlak şeklin içinde bozuluyor.

Mutfaktan hizmetçi merdivenlerine doğru devam ediyorum.

Quinn'in tuttum ve onu arkamdan sürüklüyorum. İtiraz etmiyor. Bunun önemli olduğunu biliyor.

"Aha!" İkinci kattaki koridorun sonunda bir boy aynası görüyorum.

"Kirian!" Damon bağırır. "Bu ciddi bir durum. Haberlerim var. Zella bir sprite gönderdi ama mesaj sana olduğu için sen olmadan bir şey söylemeyecek."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bu düşünceni sadece iki dakika tut."

Quinn'in elini bırakarak bardağa yaklaştım. Kendimi tanıyamadım. Neredeyse diğer tarafta bir çocuk görmeyi bekliyordum. Aynayla en son yüz yüze geldiğimde bir çocuktum. Daha inceydim. Daha kısaydım. Daha gençtim. Daha pürüzsüz.

Elimi çenemde gezdirerek kaba kirli sakalımı hissediyor ve cildimin nasıl gerildiğini izliyorum. Daha yüksek elmacık kemiklerimi, daha keskin çenemi ve burnumun nasıl büyüdüğünü fark ediyorum.

Göğsümü şişiriyorum ve kaslarımı esnetiyorum. Kıçımın deri içinde nasıl görüldüğünü görebilmek için dönüyorum.

Quinn haklı. Normal standartlara göre, ben bir aygırım.

Damon sabırsızca, "Her ne yapıyorsan, bunun için vaktimiz yok," diyerek kendimi takdir edişimi böldü.

". Onunla yüzleştin. " oluyor?" "Bırakayım da Gemma kendisi anlatsın."

Birdenbire yüzümün önünde bir hortlak uçuyor ve parıltılardan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor. Kanatları, saçları, giysileri, hepsi mavi. Bizi takip ettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde şaşırdım ve biraz da telaşlandım. Kanat çırpışlarını duymadım. Havadaki hareketini hissetmedim.

Gördüklerime kendimi o kadar kaptırmışım ki etrafımda olup bitenlere dikkat etmiyorum. Bu iyi değil. Diğer duyularımın yol kenarına düşmesine izin veremem. Onlar beni korudu, bana rehberlik etti, beni hayatta tuttu.

Quinn küçük cüceye aval aval bakıyor.

Yolculuğumuz sırasında birkaç sprite ormanının yanından geçtik ama varlığımızdan rahatsız olmadılar. Birçok peri kendilerini krallıktan ayrı görür. Ağır ödüller olmadan bizim isteklerimizi yerine getirmezler, genellikle küçük ağaç evleri için altın veya mücevher isterler. Biz de onlara saatler içinde tüm diyara haber gönderebildikleri için iyi para ödüyoruz.

"Çok güzel," diyor Quinn hayretle. "Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kanatları çok hızlı hareket ediyor, tıpkı bir sinek kuşu gibi."

"Ben buradayım," diye mırıldanıyor Sprite, sesi yüksek ve kısık. "Sanki odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmak zorunda değilsin."

Quinn yeterince azarlanmış bir şekilde, "Özür dilerim," diye karşılık verir.

Sprite'lar şımarık tavırlarıyla tanınırlar, ancak Quinn'in sadece bir gözlem yaptığı için azarlanmasına izin vermeyeceğim.

Kıllarımı kıpırdatarak küçük baş belasına hançer fırlatıyorum. "Eğer mesajına bu kadar ihtiyacım olmasaydı, eşime kaba davrandığın için seni gönderirdim." Şok olan peri, onu görebildiğimi fark edince biraz geriye uçuyor. Kaşlarımı kaldırarak başımı sallıyorum. "Bu doğru."

"Bağışlayın beni, gece kralı." Başını eğdi. "Bana eşinizin öldüğü söylendi."

"Hala-" Onunla tartışmaya başlıyorum ama Quinn sözümü kesiyor. "Adın neydi senin?"

"Gemma."

"Bu kadar saat uçtuktan sonra çok yorulmuş olmalısınız."

"Evet." Gemma suratını asarak Quinn'in şefkatini sağlıyor.

"Eğer dinlenmek için bir yere ihtiyacın varsa, iki iyi omuzum var." Quinn bana baktı ve fısıldadı, "Yoksa bu teklif hakaret mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor Gemma kıkırdarak. "Herkes kraliçenin üzerine oturduğumu söyleyeceğim."

Quinn'in teklifini kabul etmekten çekinmiyor. Etrafımızda iki kez uçtuktan sonra Quinn'in sağ omzuna konuyor ve bir bacağı diğerinin üzerine atarak bana doğru bakıyor.

"Bana zarar gelmeyeceğine söz vermeni istiyorum. Eğer öğrenilirse, beni öldürür."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Prenses Gia mı?" "Evet."

"Elbette seni burada güvende tutacağız," diye Damon'a kaleyi öneriyorum, reddedemeyeceğini bildiğim için. "Aldığınız risk de karşılıksız kalmayacak."

"Peki ya ailem?"

"İhtiyacı olan herkes için sığınak mevcut olacak," diye araya giriyor Damon. "Şimdi, takımyıldızlar aşkına, anlat bize."

"Kraliçe Zella'dan bir mesaj getirdim," diyor Gemma resmi bir şekilde, sesi değişip annemin sesinin birebir kopyası olmadan önce. "Çabuk eve gel oğlum. Gia kontrolden çıktı. Gündüz Diyarı ile ticaret anlaşmaları yaptı. Bazı dişilerimiz kendi istekleri dışında üremeleri için uzaklara gönderildi. Cüceler ve troller Gün suyunu toplamaya gönderildi. Bazıları... onlar çocuk, Kirian." Bir hıçkırık duyulur, sonra devam eder, "Baban onları geri almaya gitti. Anlaşma artık olmayacak ve korkarım geleceğimizde savaş olacak. Delaveria'ya girerken dikkatli ol. Gia'nın güçleri... serbest bırakıldı."

Hepsini vur. Annemin sesini bu kadar sarsılmış duymayalı uzun zaman olmuştu.

Quinn kolumu tutuyor ve endişeyle bana bakıyor. Halkımızın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Özellikle de cücelerin.

Bunu düzeltmek zorundayım. Çabuk. "Gemma, Aelustria'daki kaleye bir mesaj daha iletecek enerjin var mı?"

"Dört yakut istiyorum."

"Pekala."

"Ve on iki zümrüt."

Homurdanıyorum, çünkü zorluyor. "Peki, tamam. Torius'a git. Ona bu mesajı ilet: Torius ve Kai, size bir özür borçluyum. Delaveria'da olup bitenlerden haberdar değilseniz, en kısa zamanda benimle orada buluşmanızı istediğimi bilin. Takviye kuvvet getirin."

Gemma'ya işimin bittiğini bildiren bir baş selamı verir vermez, o kadar hızlı uzaklaşıyor ki neredeyse onu göremiyorum.

Damon ıslık çalarak bir elini saçlarında gezdirir. "Bu Gia için bile alçakça."

"Daha da kötüleşiyor." Teselliye ihtiyacım olduğu için dostuma arkadan sarılıyorum. "Quinn'i öldürmeye çalışan Gia'ydı."

Damon başını sallayarak, "Kendi kız kardeşin," diye mırıldandı. "Şüphelenmeliydim. Bu daha önce olmamış bir şey değil."

Kendi babalarımız arasındaki anlaşmazlıktan ya da Zarid ve Zed arasındaki ölümcül kavgadan bahsettiğini biliyorum. Valora'nın kraliyet fae aileleri açgözlülük ve güç arayışı söz konusu olduğunda pek de iyi bir geçmişe sahip değildir.

"Hangi kaynakla takas merak ediyorum." Damon geri dönmeden önce adım adım uzaklaşırken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Kral Zarid uzun zamandır bunun peşindeydi. Dişilerimiz yüksek bir fiyata gider."

Gemma'nın mesajından birkaç bilgi dikkatimi çekti: Gün suyunun hasadı ve serbest bırakılan güçler.

"En iyi baltam üzerine bahse girerim ki damıtılmış Gün suyudur." Quinn'in elini tutarak koridorda yürümeye başladım. "Damon, bizimle Delaveria'ya geliyor musun?"

Koşarak yanıma geldi, sıırttı. "Gökyüzündeki tüm yıldızlar için bunu kaçırmazdım. Ayrıca, bu bana borçlu olacağın anlamına geliyor. Birinin borçlanmasına bayıldığımı biliyorsun." Gülümsemesi kayboluyor. "Ama oraya nasıl gideceğiz?"

"Uçmak çok daha hızlı olur," diyorum. "Eğer biraz zorlarsak, gün batımına kadar orada olabiliriz." Quinn'in parmaklarını güven verici bir şekilde sıkarak merdivenlerden inerken göğsümü okşuyorum. "Taşıyıcıyı kullanabiliriz. Yolculuk için seni bana bağlarız."

"Fazla kilolarla o kadar uzağa gitmek senin için zor olmayacak mı?" Benim iyiliğim için endişeleniyor ve bu çok hoş.

"O kadar da ağır değilsin."

"Yine de seni yavaşlatacağım ve oraya vardığımızda bitkin düşmüş olacaksın."

O haklı, ama başka ne seçeneğimiz var?

Damon, "Evcil Griffin'ime binebilir." dediğinde büyük mutfağa doğru yürüyorduk.

Ona doğru dönerek başımı yana eğiyorum. "Senin bir Griffin'in yok."

"Evet, tanıyorum. Bebekliğinden beri benimle."

Oakta dumanı tüten bir tencere çorbayı karıştıran bir aşçı, başını onun ifadesini destekleyecek kadar kaldırırken, kasap tezgahında ekmek yoğuran bir fırıncı başını sallıyor.

"Bunu nasıl bilemedim?" Burada hiçbir fikrim olmadan geçirdiğim onca zamanı düşünerek soruyorum.

Damon omuz silkiyor. "Sen benim ahırlarıma hiç gitmedin. Dinle, Talon tamamen güvenlidir. Ailem ona sık sık binerdi ve hiç düşmedi."

herkes."

Quinn'in komik derecede geniş gözlerine bir bakış atıyorum. "Ne diyorsun?"

Sertçe yutkunurken biraz solgun görünüyor, "Elbette. Adı Talon ve hiç kimseyi düşürmedi. Kulağa harika geliyor."

İğnelemeyi fark edince sııttım. "Herhangi bir noktada, benimle gelmek istersen, söylemen yeterli."

"Ya düşersen?"

"Seni yakalayacağım, aşkım. Her zaman."

Quinn sözlerimi duyunca eriyor ve gözlerinden parlayan sevgi ve güven asla bıkmayacağım bir şey.

"Pekâlâ." Damon ellerini bir kez çıırttı. "Haydi gidelim. Uykumda saçımı kestiğinden beri Gia'nın kıcını tekmelemek için bir neden arıyordum."

"Bu sen on yedi yaşındayken oldu." Onu ahırlara en yakın arka girişe kadar takip ediyorum. "Hâlâ atlatamadın mı?"

"Saçımın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Quinn'e gözlerimi deviriyorum, o da ağzını kapatarak kahkahasını bastırıyor. Damon sinirlenerek, "Bunu duydum," diye mırıldanıyor.

Adam saç konusunda gerçekten hassas.

Dışarı çıktığımızda hava serin ama neredeyse hiç rüzgar yok. Uçmak için güzel bir gece olacak.

Çocukken kanatlarım yeterince gelişmemiştı ve uzağa gidecek gücüm yoktu. İlk kez tüm Gece Diyarı'nı yukarıdan görmüş olacağım. Dağları, köyleri, Sprite ormanlarını.

Taş ek binanın önünde durduğumuzda vücudum heyecanla uğulduyor. "Damon, bu arada... Sonunda seni *görmek* harika."

"Beni görüyor musun?" Ne demek istediğimi anlayınca yüzündeki renk soluyor. "Sende farklı bir şeyler olduğunu biliyordum! Neden? Nasıl?"

"Quinn," diye açıklıyorum, gururumu sesimden uzak tutamayarak. "O aşık olduğum kızıdan çok daha fazlası. O benim kader arkadaşım."

"Bir insan mı?" Damon da bunu öğrendiğimizde bizim kadar şaşırmış görünüyor. Quinn ona "Çoğunlukla insan," diye bilgi veriyor. "göre, atalarımın biri

bir Fae ile ilişkiye girdim."

Damon nefesini üfleyerek çenesini ovuşturur. "Ben de ailemin çok aptal olduğunu sanırdım."

Quinn'e dönüyorum. "Kral Silas ve Kraliçe Tehya yaklaşık altı yüz yıl önce Damon'ın eşini bulmak için insan diyarına gittiler. Onlar emindi

onu orada bulacaklarına ve bulana kadar geri dönmeyeceklerine yemin ettiler."

Kuzenime bakarken dudakları kısılıyor. "Bu senin için gerçekten zor olmalı, Damon. Burada yapayalnız olmak."

"Öyle," diye kabul ediyor ve ahşap ahır kapısını açıyor. Saman ve hayvan dışkısı kokusu burnuma saldırıyor ama gözümün önünde olmasa normalde olacağı kadar güçlü değil. "Çalışanlarım harika. Sadıklar ama ailemin yanında olmasıyla aynı şey değil. Her gün ailem için endişeleniyorum. Onları bundan vazgeçirmek mümkün değildi ama belki de bir şeylerin peşindeydiler." Omzuma içten bir tokat attı. "Bu adamın etrafımda olması iyi oldu, her ne kadar bunca zaman karamsar bir pislik olsa da."

Bir hışırtı, bazı kazıma sesleri ve bir çığlıkla bölünüyoruz. Quinn sıçradı.

Damon gülümser. "Bu Talon olmalı."

CHAPTER 35

Quinn

Mistik bir yaratığa binmenin gerçekten harika olacağını düşünürsünüz.

Öyle değil.

Saatlerdir çılgılığını tutuyorum.

Talon adını dürüstçe aldı. Pençelerinin her biri bir kolum kadar uzun. Gagası tek bir ısırıkla beni ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyor. Beyaz tüylü uzun kanatları iki yanımdaki fae krallarıyla birlikte çırpınıyor.

Kirian bana bir soru yöneltiyor ama kulaklarımı tırmalayan rüzgârdan duymak çok zor. Can havliyle tutunmaya etmeden önce ona hızlıca bir başparmak işareti yapıyorum. Eyer Talon'un aslan gibi kıcına sabitlenmiş durumda ve kuyruğunun ucundaki kabarık kahverengi tüyler ara sıra dönüp sırtıma vuruyor.

Bir rüzgar bize çarpıyor ve sürüş birkaç saniyeliğine sertleşiyor.

Bu iş bittikten sonra, sanırım dizgin gerektiren herhangi bir şeye binmeye ara vereceğim.

Gözlerimi kapatarak bir atın üzerinde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum ama aynı şey değil. İnişli çıkışlı arabayı özlüyorum, çünkü buradaki türbülansla kıyaslanamaz bile.

Kirian'la geçirdiğim zamandan dolayı ağrım olması da yardımcı olmuyor.

Acı çekiyorum anlamında değil. İçimde derin bir sızı var. Bir özlem. Onun içimde olduğunu ve şimdi olmadığını hissedebiliyorum. Ne zaman yer değiştirsem, bacaklarımın arasında bir özlem sancı oluyor. Hayalet ağrılar gibi, ama vajinamda.

Bir yorgunluk dalgası beni vuruyor ve gözlerim düşüyor. Kendimi uyanık tutmak için başımı sallıyorum.

Adrenalin uykusuzlukla birleşince bana zarar veriyor. Vücudum uyumak istiyor ama sinirlerim tepemde.

Biraz kestirmem lazım. Kirian'la birlikte. Biraz dinlenme ve atıştırılmalık. Kirian'ın yumuşak yatağını düşünüyorum ve lanet *olsun!*

Aniden yükselip bir bulutun içine daldığımızda ve yatakta güvende olma fantezimi çaldığında midem düşüyor. Serin sis beni öpüyor

ve puslu sis yüzümün bir metre önünü göremeyecek kadar yoğun.

Panik yapmayın.

Açık gökyüzüne çıkana kadar nefesimi tutuyorum. Aşağıya baktığımda, aşağıdaki karanlık sisin içinde parıltılar gördüğüme eminim.

Delaveria'ya yaklaştıkça hava daha da kötüleşti. Normalde açık olan gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplandı.

Kirian'ın bana doğru gönderdiği endişeli bakışları kaçırmıyorum. "Bu şimşek mi?" Bağırıyorum.

Başını sallıyor.

Bu harika. Elektrik çarpabilirdi. Kirian'a göre, yıldırım çarpması periler için büyük bir sorun değil. Bu bir sıkıntı çünkü geçici felce neden oluyor, bu da onları gökyüzünden düşürüyor. Sonuç genellikle yere düştüklerinde bazı çürükler ve kırık kemiklerdir. 'Çarpıcı' küfürlerinin kökeni budur, çünkü bir insanı gerçekten mahvedebilir.

Faeler hayatta kalabilir ama ben kesinlikle kalamam.

Bir başka rüzgâr bizi sarsıyor ve Talon kendini toparlarken kükreme ile ciyıklama arası bir ses çıkarıyor. Altımızda gök gürleyiyor ve üstümüzde ikinci bir bulut tabakası oluşuyor. Gökyüzü kararırken yıldızlar kayboluyor.

Kapatılıyoruz.

Yağmur yağmaya başladığında kalbim küt küt atıyor. En azından hava artık soğuk değil. Paltom hâlâ üzerimde ve o kadar terliyim ki ıslanmanın bir fark yaratacağından emin değilim.

"Çok uzak değil!" Kirian bağırır. "Hadi karaya inelim. Çabuk."

Her iki adam da burun üstü çakılıyor ve Talon hemen arkalarından geldiğinde bu sefer gerçekten çığlık atıyorum.

İşte bu kadar. Öleceğim. Griffin tarafından öleceğim.

Gözlerimi kapatmalıyım ama yapamıyorum.

Korkudan donmuş bir halde, yerin düşme hızıyla izliyorum. Çarpmadan hemen önce, Talon yolla aynı hizaya gelecek şekilde süzülüyor.

Durmak için tırıs giderken iniş sarsıcı oluyor ama itilip kakılmam değil.

Ben hala hayattayım.

Attan inmeye fırsat bulamadan Kirian beni kaldırıyor. "Özür dilerim. Bu düşündüğümden çok daha sert oldu. Sen iyi misin?"

Artık hareket etmediğim için titrediğimi fark ediyorum. Dışlerim o kadar çok gıcırıyor ki ona zar zor cevap verebiliyorum. "Sanırım öyle."

Aynı anda hem sıcak hem de üşüyorum ve parmaklarımı hissedemiyorum. Şokta olabilirim ama etrafıma bakacak ve Delaveria'nın eteklerinde fark edecek kadar aklım var. Bu yolu ayrıldığımız yol olarak hatırlıyorum.

Rüzgâr saçlarını Damon, "Bu fırtına doğru değil Kirian," diyor.

Kirian başını sallar. "Bu Gia. Öyle olmalı."

"Havayı manipüle edebildiğini bilmiyordum."

"Normal şartlar altında yapamaz." Kirian kollarımın üst kısmını ovuyor, sanki bana masaj yaparak aklımı başıma getirmeye çalışıyor. Sarayın arkasında şimşekler çakıyor. Kirian ışığı takip ettiğinde gözleri irileşiyor. "Oh, lanet olsun."

"Ne?" Onun patlamasıyla telaşlanıp aynı yöne bakıyorum. Hava normalden daha karanlık ama parlak bir şimşek daha gökyüzünü yararak geçtiğinde onun gördüğünü ben de görüyorum.

Ve haksız da değil. *Lanet* olası şey doğru. Sarayın tüm çevresi kahverengi dikenli sarmaşıklar tarafından kapatılmış. Duvarlar bir kubbe gibi boylu boyunca yükseliyor ve kalenin dışarı çıkan tek kısmı en yüksek kulesi. Tam üzerinde siyah dalgalı bulutlar dönüyor, sanki fırtınanın gözü orasıymış gibi.

Bu bizim tek giriş yolumuz.

"Belli ki bu bir tuzak," diyorum, Kirian'ın bunu çoktan anladığından emin olsam da.

"Sarmaşıkları kırabilir ya da hareket etmelerini sağlayabilirim. Belki de yapamam. Gia hiçbir zaman benim kadar güçlü olmadı, ama damıtılmış Gün suyuyla kafayı bulduysa, gücü benimkinden fazla olabilir."

"Peki ya Torius ve Kai?" Ben öneriyorum. "Yakında burada olacaklar mı?" "Bu bekleyemez. Onlar olmadan devam etmeliyiz."

"Anlaştık." Damon başını sallar. "Hadi şu bitirelim."

Bunu söyleyeceklerini tahmin etmiştim.

Kirian "Ve sen burada kalacaksın" diye eklediğinde de şaşırmadım.

Yakınlarda ahır olan bir evi işaret ediyor. Pencereleden dışarı bakan birkaç yüz görüyorum. Bize mi bakıyorlar yoksa Delaveria'ya her ne oluyorsa ona mı emin değilim.

Ama geride kalmaya niyetim olmadığını biliyorum.

"Hayır." "Evet."

"Birlikte olduğumuzda daha güçlü olduğunu söylemiştin," diye belirtiyorum. "Ben yanında olursam güçlerin daha iyi olacak."

"Ve aynı zamanda benim en büyük zayıflığımsın. Gia bunu biliyor. Bana ulaşmak için seni kullanabilir."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Burada olduğumu bile bilmiyor. Bütün krallık öldüğümü sanıyor."

"Ama sen ." Kirian'ın ses tonu bir çocukla konuşuyormuş gibi tepeden bakıyor. "Ve öyle de kalacak."

Arkama geçip beni omuzlarımdan tutuyor ve iki katlı taş eve doğru götürmeye başlıyor. İçerideki insanlar geldiğimizi görünce dağılıyor ve uzun boylu bir fae kadın kapıyı açıyor.

Soylular.

Bu da pastanın üzerindeki krema değil mi?

Ama bize bakan yüz gurur ya da kibir dolu bir yüz değil. Yıkılmış, gözyaşlarının eşiğinde.

"Kral Kirian, yıldızlara şükürler olsun ki döndünüz." Ellerini sıkan kadının çenesi titriyor. "En küçük kızım alındı ve Gündüz Diyarı'nda açık artırmaya gönderildi." Ön sahanlıkta dizlerinin üzerine çöküyor, hıçkıra hıçkıra ağlarken Kirian'ın pantolonuna yapışıyor. "Prensesin askerleri evimize girdi ve onu dışarı sürükledi. Lütfen, size yalvarıyorum, onu eve getirin. Daha on beş yaşında. Henüz üreme çağında değil."

Kirian kadının kafasını bulana kadar beceriksizce etrafı yokluyor ve gözlerine baktığımda hiçbir şeye odaklanmadığını fark ediyorum. Bir an için görme yetisini tekrar kaybettiğinden korkuyorum ama sonra kör numarası yaptığını fark ediyorum.

Kimsenin görebildiğini bilmesini istemiyor. Zekice.

Önüne bakarak kadına birkaç rahatlatıcı dokunuşta bulunuyor. "Sizi temin ederim, bunu düzelteceğim."

Adam bu sözü söyler söylemez, kadın rahatlamış bir şekilde hıçkırıklara boğulur. "Teşekkür ederim, Majesteleri, teşekkür ederim."

Kız onun ayaklarını öpmeye başlayamadan, adam geri adım atıyor. "Eşim bulundu. Ben saraydaki işlerle ilgilenirken onu ve Griffin'i güvende tutmanı istiyorum."

"Elbette. Neye ihtiyacınız olursa." Omzunun üzerinden bakan fae kadın, hizmetçi kıyafeti giymiş bir kadına birkaç emir veriyor ve Talon'u ahıra koymasını ve benim için biraz çorba ısıtmasını söylüyor.

"Kirian, lütfen," diye yalvarıyorum sessizce. "Seninle gelmek istiyorum."

Tüm içgüdülerim birlikte kalmamız gerektiğini söylüyor ama çenesinin inatçı duruşundan bu konuda taviz vermeyeceğini anlayabiliyorum.

Benim boyun eğmez kralım.

Kirian geri çekilmeden önce ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"Quinn'in gözünün önünden ayrılmasına izin verme ve gerekirse onu hayatın pahasına koru."

Bana ısı dolu bir bakış gönderiyor ve "Seni seviyorum" diyor.

Ben de karşılık veriyorum.

Sonra Damon'la birlikte doğruca kaleye doğru uçuyor. Burada durup içeri girdiklerinden emin olmak istiyorum, ama küçük bir fae çocuk beni evin içine çekiyor ve bana oyuncaklarını göstermek istediğini söyleyerek gevezelik ediyor.

Kapı arkamdan kapanıyor ve karşılayıcıımız sırlıklam olmuş ceketimi alıyor. "Merhaba Quinn, ben Nalia ve bu da eşim Garryn." Koyu saçlı kadın hâlâ pencereden dışarı bakan sarışın adama eliyle işaret ediyor.

Misafir ağırlamaktan çok dışarıda neler olduğuyla ilgileniyor gibi. Hakaret etmedim. Baloda olduklarından daha arkadaş canlısı olmalarına sevindim. Onları tanıdım. Fae'lerin arasında benim çekici olmayan görünüşüm hakkında fısıldaşıyorlardı.

Sanırım çalınan bir aile üyesiyle uğraşmak her şeyi bir perspektife oturtuyor. Kimin kızı kayıpken benim çillerim hakkında dedikodu yapacak vakti olur ki?

Elimde bir çekiştirme hissediyorum ve çocuğa bakıyorum. Mürekkep gibi saçları ve sarı gözleriyle annesinin küçük bir klonu gibi. "Benim de bir Griffin'im var. Görmek ister misin?"

"Gerris, müstakbel kraliçenin peşini bırak." Nalia ona mutsuz bir bakış fırlatır.

"değil," diyorum gülümseyerek. "Çocukları severim."

"Benimle oynayacak mısınız?" Gerris zıplıyor, hâlâ parmaklarıma tutunuyor.

"Elbette. Eğer annen için de uygunsa." Nalia'ya bakıyorum, ağzı bir karış açık.

açık duruyor.

Şaşırmış görünüyor ve tahminimce kraliyet ailesinin bir üyesi daha önce hiç bebek bakıcılığı teklif etmedi.

," diyor hoş bir şekilde, çabuk toparlanıyor. "Aç mısınız?" "Hayır, teşekkür."

Spagetti ve makarnadan beri bir şey yememiş olmama rağmen

Dün gece köfte yedim, endişem şu anda iştahımı gölgeliyor.

Kirian'dan uzak olmaktan nefret ediyorum. Yanlış geliyor.

En azından dikkatimi dağıtacak bir eğlencem var. Beni ateşi yanan taş bir ocağın önüne götüren Gerris, içi oyma taşlarla dolu hasır bir sepet attı.

tahta hayvanlar. Bir tanesi griffin.

Nalia köşedeki sallanan sandalyeden bizi izlerken, o benim etrafımda daireler çiziyor, havada uçuruyormuş gibi yapıyor. Benden tüm hayvanları sıraya dizmesine yardım etmemi istediğinde, parmaklarım hala buradaki korkunç yolculuktan dolayı titriyor olsa da yapıyorum.

Gök gürlüyor ve ben dışarı bakıyorum. Gökyüzünün kararmasının mümkün olduğunu düşünmüyordum ama bir şekilde kararıyor. Dolu pencereye çarpmaya ve eve vurmaya başladı.

"Nalia," diyor Garryn, nefesi camı buğulandırırken. "Kilerde saklan."

"Bu gerekli mi?" diye soruyor, kenetlenmiş elleri endişeyle sıkılıyor.

Üç kez şimşek çakıyor ve dehşete, bulutları aydınlatıyor. Şimdi daha hızlı dönüyorlar, sanki her an bir kasırgaya dönüşebilirmiş gibi. Aniden, parlak bir şimşek kalenin içine doğru fırlıyor.

Göğsümde bir cızırtı hissediyorum ve başım dönüyor, başım bir o bir bu yana sallanıyor.

Kirian.

Ona bir şey oldu. Bunu biliyorum.

Yakıcı sıcaklık devam ederken korku kalbimi sarsıyor. Alnımdan ter boşanıyor ve görüşüm geçici olarak bulanıklaşıyor.

Neler olduğunu bilmiyorum ama durum kötü.

Kirian'ın bana ihtiyacı var ve burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam.

"Gidip Talon'u kontrol edeceğim," diye anons ediyorum, sallantılı bacaklarımın üzerinde yükselirken.

Nalia o kadar ani ayağa kalkıyor ki neredeyse sandalyeyi devirecek. "Ama gözümüzün önünden ayrılmana izin vermeyeceğiz."

Kapının önüne geçerek, gitmemi fiziksel olarak engellemeye hazır görünüyor ve dudaklarının bilerek bastırmasından, saçmalıklarımı okuyabildiğini söyleyebilirim.

İkimiz de ahırda durmayacağımızı biliyoruz.

Omurgamı sertleştirerek olabildiğince asil bir ses çıkarmaya çalışıyorum. "Ben kraliçe olacağım. Valora'ya göz kulak olmak benim görevim. Kızınızı almak için Gündüz Diyarı'na kendim gitmem gerekirse, giderim." Ciddi olduğumu fark edince şaşırdım. Bana her zaman saygı duymamış olsalar bile bu insanları önemsiyorum. "Ama kral ölürse bunu yapamam."

Nalia söylediklerimdeki gerçeği duymuş olmalı, çünkü yavaşça ayaklarını sürüyerek yoldan çekiliyor ve kocasına boyun eğmiş bir bakış gönderiyor.

Hiç vakit kaybetmiyorum. Ayakkabılarım buraya kadar geldiğim için hâlâ ıslak ve ayaklarımı içine soktuğumda eziliyorlar. Ağır paltoyu geride bırakmaya karar vererek kapı koluna uzanıyorum. Omzuma yumuşak bir dokunuş beni duraklatıyor. Soluma bakıyorum.

Garryn üzerimde yükseliyor ve bir an için beni omzuna atıp zapt edebileceğini düşünüyorum.

Onun yerine avucuma kınlı bir hançer bastırıyor. "Fazla bir şey değil ama silahsız olmaktan iyidir."

Yutkunarak başımı salladım. Daha önce hiç silah kullanmadım. Kimseye yumruk bile atmadım. Birini bıçaklamaya cesaretim var mı emin değilim ama buna sahip olmak beni daha iyi hissettiriyor.

Ahıra doğru koşarken yine sıırıslıklam oluyorum. Yağmur ağır tabakalar halinde yağıyor ve ahırın kapısını açarken gözlerimi siliyorum. İçerisi küf ve rutubet kokuyor. İyi göremeyeceğim kadar karanlık ama Talon'u aramama gerek yok. Tehlikeyi sezmiş olmalı, çünkü kapılardan birini tırmalıyor ve bir dizi acınası inilti çıkarıyor.

"Evet, bir sorun var," diyorum ve onu dışarı çıkarmak için durağının metal sürgüsünü kaydırıyorum. "Beni kuleye götürmen gerekiyor, tamam mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, beni anlıyormuş gibi başını sallıyor. Belki de anlıyordur. Neyse ki hala eyeri takıyor.

Gagasını okşadım. "Hadi gidip biraz Prens Gia'nın kıcını tekmeleyelim."

Şansı varken beni neden öldürmediğini bilmiyorum. Beni eve geri göndermek küçük bir merhamet miydi? Belki de kontrolü ele geçirecek kadar uzun süre yolundan çekilmemi istedi.

Elbette Kirian'ın benim misketime ya da Astrid'in yardımına sahip olacağını planlamış olamaz. Eğer öyle olmasaydı, bana hiç ulaşamayabilirdi.

Ve ruh eşi olduğumuzu bildiği için, bizi ayırmanın Kirian'ın aklını kaçırmasına neden olacağını düşündü. Eninde sonunda kaybedecekti.

Beni gördüğüne çok sevinecek.

CHAPTER 36

Kirian

"Çok katı." Baltamı kullanarak kubbenin tabanındaki kalın sarmaşıkları kesiyorum. Onları her kestiğimde yeniden büyüyorlar. "Lanet olsun. Gia daha önce hiç bu kadar büyük bir şey yapamamıştı."

Damon kılıcını kaldırır. "Yukarı çıkmamız gerekecek."

"Biliyorum."

İdeal değil. Onun tuzağına düşmek muhtemelen verebileceğim en aptalca karar olurdu ama çabuk hareket etmeliyiz. Güçlerinin ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyorum. Kontrolünü kaybederse Delaveria'yı yok edebilir. Şu haliyle gökyüzü bir kasırga oluşturacakmış gibi görünüyor.

Annem de içeride. Gia ona zarar verir mi bilmiyorum ama kardeşimi hafife almayacağım. Bir daha asla.

Ya şimdi ya da asla diye düşünerek baltamı bir kenara bıraktım ve gökyüzüne sıçradım.

Damon çok geride değil ve şiddetli rüzgar bizi birkaç kez rotamızdan saptırıyor.

Çan kulesine vardığımızda yıldırım düşüyor ve en yüksek noktaya çarpıyor.

Çarpılmaktan kıl payı kurtuluyoruz, tam zamanında çan sıralarının altındaki taş zemine siper alıyoruz. Birkaç tanesi birbirine çarparak ürkütücü bir melodi çıkarıyor. Şimşek çekildikten sonra bile sırtımda bir sıcaklık hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Damon merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru sürünerek, "Bu çok çılginca," diyor. "Damıtılmış Gün suyu yasadışı olmalı."

Haklı olduğu bir nokta var. Kimse bu kadar güçlü olmamalı. Bu tehlikeli ve sırrı kesinlikle açığa çıktı. Valora'nın fae'leri güçlerinin bu kadar yoğun olabileceğini öğrendiklerinde, maddeyi ele geçirmek için her şeyi göze alacaklardır.

Başımızın üstündeki kapıyı kapattığımda karanlığa gömüldük. Duvarlardaki fenerlerin hiçbirisi yanmıyor ve ben hiçbir şey göremiyorum. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Sahip olduğum tüm yetenekleri bu koşullar altında geliştirdim.

Körlük günlerime geri dönerek ayaklarımı her merdivene güvenle yerleştiriyorum. "Koridora çıktığımızda, bizden önce davranmayı uman biri var mı diye misafir odalarını kontrol edeceğiz."

"İyi karar," diyor Damon arkamdan. "Resmen çıldırmış durumdayım. Bunu duyuyor musun?"

"Neyi duymak?"

"Aynen öyle. Çok sessiz."

Katılıyorum. Saray her zaman hareketlidir. Konsey üyeleri, soylu konuklar, hizmetçiler ve diğer personel arasında sürekli bir gürültü vardır.

Şu anda, üstümüzde ılık çalan rüzgâr dışında hiçbir şey yok.

Dolambaçlı merdivenden inerken, aşağıdan gelen belli belirsiz bir parıltı görüyorum. Kapının diğer tarafındaki koridorda ışıklar yanıyor. Kalenin bu kanadı lanetten sonra inşa edilmiş ve ister inanın ister inanmayın, benim odamdan daha güzel. Sadece pusu kuranları kontrol etmek için bile olsa odaları göreceğim için heyecanlıyım. Onur konukları için ayrılmışlar ve tasarlanırken hiçbir masraftan kaçınılmamış. Ayrıca, Şafak ve Alacakaranlık'ın en iyi manzarasına sahipler.

Quinn buna bayılırdı.

Onu düşününce göğsümde garip bir his dönüyor. Sanki bir şey kalbimi çekiştiriyor. Neredeyse acı veren ısrarlı bir özlem.

İlk çiftleşmemizden bu kadar kısa bir süre sonra ondan ayrılmaya isyan eden bir bağ bu. Üçüncü bir tarafın ilişkimize karıştığını düşünmek garip, ama bağ kendi başına bir varlık.

Ve Quinn'i istiyor.

Beklemek zorunda kalacak. Yapmam gereken önemli bir iş var-

"Kirian, dikkat et-"

Damon uyarısını haykırırken bileğimdeki teli hissediyorum. Ama artık çok geçti.

Kanatlarımı geriye doğru itmek için çırparken, ileride bir yerden oklar fırlıyor. Bir tanesi bacağıma saplanıyor ve demirin acısını fark ediyorum. Diğer düzinelercesi taş basamaklara çarpıyor, işe yaramaz bir şekilde takırdayarak yere düşüyor.

Gia oyun oynamıyor. Damon'ın uyarısı olmasaydı, kalbimden mızraklanabilirdim.

Tuzak telini hissetmedim. Damon havadaki frekansı hissetti - cereyanın gergin metalden yansıma şeklini.

Lanet olsun.

Görme yetimi geri kazandığım için ne kadar mutlu olsam da, muhtemelen olabilecek en kötü zamanda yeniden kazandım. Sahip olduğumu sandığım bir süper gücü kaybetmişim gibi hissediyorum.

"Belki de önce sen gitmelisin," diye öneriyorum Damon'a, kuadrisepsimdeki yakıcı ağrıyı görmezden gelerek.

"Oh, hayır. Yedek olarak buradayım. Yine de seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer Gia seni öldürürse, onu alaşağı eder ve krallığını senin için yönetirim."

Başka birinden gelse bunu bir tehdit olarak algıladım ama ciddi olmadığını biliyorum.

Birincisi, hayatı buna bağlı olsa bile Gia'yı yenebileceğinden emin değilim. Elbette iyi bir dövüşçü ama fiziksel şiddet hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı. İdmanlar genellikle onu yere yatırmamla ve onu bırakıp daha sonra zaferle övünmemesi karşılığında en sevdiğim biradan kovalar vaat etmesiyle sona erer.

"Bana bir yemin et," diyorum, alt basamaktaki tellerden kaçarken okları yoldan çekiyorum. "Eğer ölürsem Quinn'i Astrid'e geri götür. Cadı başka bir geçit açsın ki eve dönebilsin."

Böylece hayatına edebilir. Planladığı gibi üniversiteye gidebilsin. Bir hayat kursun. Bensiz.

Bunun düşüncesi bile bana demirin verebileceğinden bin kat daha fazla acı veriyor.

"Böyle konuşmayı kes." Damon'ın sesindeki önceki şakacılık kayboldu. "Ölmeyeceksin."

Keşke ben de aynı özgüvene sahip olsaydım ama içimde kötü bir his var. Bunun sezgi mi yoksa bağların öfke nöbeti mi olduğundan emin değilim ama bir şeyler çok yanlış.

Kapıyı birkaç santim açtığımda bir aralıktan loş ışık süzülüyor. Boş koridora baktığımda aynı ürkütücü sessizlikle karşılaşıyorum.

Dışarıda fırtına hala devam ediyor, ama burada hiç hareket yok. Koca katta kimse nefes almıyor.

Temkinli bir şekilde ilerliyorum. Odalara göz atarken Damon arkamı kolluyor.

Duvarlar altın kıvrımlı beyaz mermerden yapılmıştır ve avizelerden kristaller damlamaktadır. Bazı yataklar yapılmış ve yerler temiz. Diğerleri ise... çarşafklar arkaya atılmış ve sanki biri aceleyle çıkmış gibi giysiler etrafa saçılmış.

"Birini hissediyor musun?" Sessizce mırıldanıyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Damon. "Belki de Gia kaleyi boşaltmıştır?"

Başımı salladım. "Bundan şüpheliyim. Mücadelelerimiz sırasında seyircileri her zaman sevmiştir."

"Hatırlıyorum. O zaman taht odasına gidelim mi?"

Olumlu bir ses çıkardım. "Umalım da yol boyunca bubi tuzakları kurmamış olsun."

CHAPTER 37

Kirian

adresinde, baltamı ipe doğru fırlatarak bilerek patlattığım üç tuzak teline daha karşı koyuyoruz. En azından tek seferlik gibi görünüyorlar. İlk tur silahlar bırakıldıktan sonra, ikincisi yok. Kavgadan kaçınmak için kötü bir girişim.

"Buraya son gelişimden bu yana sarayda bazı tadilatlar yapıldı," diye söylendim ve önümdeki süslü çift kapıya bakarken birkaç oku tekmeleyerek yoldan çıktım.

"Bence de öyle," diye takılıyor Damon. "Duvarlardan ok atılması kesinlikle yeni bir şey."

"Sana ihtiyacım olana kadar gözden uzak durmalısın," diyorum ona sessizce. "Gia yedeğim olduğunu fark etmezse daha iyi olur."

Bana ciddi bir şekilde başını sallıyor.

Büyük salona yaklaşırken sesler kulağıma kadar geliyor. Havayla ilgili birkaç endişeli mırıltı ve deli prenses hakkında fısıldanan bazı endişeler yakalıyorum.

Damon ve ben dışarıda durup, içeri girmek üzere olduğumuz şeyle ilgili ipuçlarını dinliyoruz.

Soyluların sabırsız ses tonlarından, Gia'nın bir süredir beni tahmin ediyorum.

Hesaplaşma başlasın.

Ona istediği dramatikliği vererek kapıları tekmeleyip açıyorum, menteşeleri kırıyorum ve tahtaları parçalıyorum.

Dehşet dolu feryatlar ve çığlıklar kalabalığın içinde dalgalanıyor. Ve kalabalıktan bahsed. Salonun diğer ucunda bir araya toplanmış en az yetmiş beş fae olmalı. Bazılarını etkinliklerimizden tanıyorum, ama diğerleri yeni ve yırtık pırtık giysilerine bakılırsa Gia çiftçilerimizden bazılarını toplamaya karar vermiş.

Yüzleri tararken, her istasyondan Fae topladığını fark ettim. Muhtemelen şehirdeki her sosyal sınıfın kalbine korku salmak istiyordu.

krallık.

Kör olma maskaralığını sürdürmek zor ama kız kardeşime doğru bakarken bakışlarımı boşluğa çevirmeye zorluyorum.

Çevresel görüş alanımda ve onu yeni gözlerle görüyormuşum gibi hissediyorum - kelime oyunu yapmak istemedim.

Benim koltuğumda oturuyor. Tacım başında ve küçük bedenine göre çok ağır görünüyor. Etkilemek için giyinmiş, süslü beyaz bir elbise giyiyor. Sanki yıldız tozundan yapılmış gibi parıldıyor. Belki de öyledir.

Kaleden geçerken onun bir resmini gördüm. Ressam iyi bir iş çıkarmış, çünkü onun sinsi gülümsemesini mükemmel bir şekilde yakalamış.

"Kirian," diye sesleniyor ve unvanımdaki 'kral' kelimesini kasıtlı olarak kullanmadığını fark ediyorum. "Bu tarafa ne zaman döneceğini merak ediyordum."

Başının üzerinde bir noktaya bakıyorum. "Gia, ciddi bir konuşma yapmamız gerek. Özel olarak." Sözlerim yüksek tavanda yankılanıyor ve kalabalığa hitap etmek için dönüyorum. "Kraliyet ailesinin bir üyesi olmayan herkesin gitmesi gerekiyor."

Kimsenin çapraz ateşte kalmasını istemiyorum. Bugün kan dökülecek ve bunu benim ve Gia'nın kanıyla sınırlamak istiyorum.

Fae'ler çıkışlara doğru koşuştururken birkaç rahatlamış iç çekiş ve minnettar bakış yakalıyorum.

"Hayır!" Gia'nın komutu herkesin durmasını sağladı. "Evet."

Benden ona bakıyorlar ve kime itaat edeceklerini bilmemeleri beni kızdırıyor.

"Yetkiyi bana bıraktın," diye itiraz ediyor Gia. "Senin yapamayacağın kadar zayıf olduğun işi ben yapıyordum sevgili kardeşim."

"Bu pozisyonun üstesinden gelebileceğin izlenimine kapılmıştım. Yanılmışım. Sadık olduğumu da düşünmüştüm ama bu bir hataydı. Ne yaptığımı biliyorum, Gia. Bana ve krallığa karşı en büyük suçu işledin."

Birkaç soluk havada süzülür, çünkü herkes bunun ne anlama geldiğini bilir. Bir fae'nin kaderindeki eşini öldürmek en büyük suçtur. Birini öldürmek ikisini de öldürmek demektir.

Bu da Gia'nın bir hain olduğu anlamına geliyor. Farrel da muhtemelen onun suç ortağı.

Ondan bahsetmişken, babamın yerinde onun yanında oturuyor ve rahatsız bir şekilde kıpırdanışını kaçırıyorum. Sürekli elindekine bakıyor.

Elleri kıpır kıpır, suratı asık. İki yanlarındaki iki sandalye boş ve gizlice kalabalığı taradığımda annemi hiçbir yerde göremiyorum.

Kimse konuşmuyor ama gözleri gergin bir şekilde aramızda gidip geliyor. Kime sadakat yemini edeceklerinden emin değiller. Bunu hemen düzelteceğim.

"Git!" Kükrüyorum. "Evlerinizin güvenliğine gidin. Ailelerinize Prenses Gia'nın yarattığı karmaşayı düzelteceğimi söyleyin."

"Kal." Gia oflayıp puflayarak ayağa kalkar ve donmuş figürleri işaret eder. "Bunlar benim şahitlerim. Taht için resmi bir meydan okuma düzenliyorum."

İyi. Kavgaya istiyorsa, kavgaya eder.

Merdivenlerden inerken baltamı avuçluyorum. Quinn ve çiftleşme bağı sayesinde güç depolarım şu anda çok yüksek. Umarım Gia'yı yenmek için yeterli olur.

Ona gerçekten zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor. Diğer tüm maçlarımızda ona karşı yumuşak davrandım. O bilmiyordu ama ben onu incitmek istemediğim için kendimi tuttum.

Ama bir zamanlar tanıdığım küçük kızdan eser yok.

Gia'nın gözlerinde vahşi bir parıltı var ve beni tartarken parmakları iki yanında seğiriyor.

Bileğinin bir hareketiyle, bir rüzgâr odanın karşısındaki pencereyi açar. Cam bölmeler duvarlara çarparak paramparça olur.

Tam ayağım son basamağı çıkarken, içeriden bir şimşek çakıyor ve doğruca bana yöneliyor.

Her şey beyaz olacak.

Kaslarım tutuldu ve yere düştüm. Kafatasımın arkası mermere sertçe çarpıyor ve acı vücudumun her hücresine yayılıyor.

Herkes çığlık atıyor ama ben kulaklarımdaki çınlamadan zar zor duyuyorum.

Başım zonkluyor. Tenim cızırdıyor. Kalbim garip, dengesiz bir ritimle atıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Daha önce birçok kez yıldırım çarptı. Sadece uçmanın bir tehlikesi. Önemli bir şey değil. Genelde birkaç dakika sersemletir ama şu anda hareketsiz kalmayı göze alamam.

Gia kasılarak yanıma gelirken gözümü tavana dikiyorum.

Bunu itiraf etmekten nefret ama dövüşümüzün başlangıcı bir gösterge ise, gelişmiş güçlere sahip biriyle eşleşmiyorum.

Yıldırım kullanmak mı? Bunu yapabilen tanıdığım tek kişi babam.

Kuşları, sarmaşıkları, böcekleri, dikkat her şeyi çağırmaya çalışıyorum. Ama hepsi Gia'nın emri altında. Yeteneklerimiz birbirinden farklı olsaydı, bir şansım olabilirdi, ama şu anda aynı ipi çekiyoruz.

Bu çekişmeyi kaybedeceğim çünkü onun benden daha fazla etkisi var.

Sahip olduğum tek şey aklım ve fiziksel gücüm, ki her ikisi de şu anda son derece engellenmiş durumda.

Tamamen etkisiz hale getirilmem yetmezmiş gibi, altımdaki zeminden kökler kopuyor. Kahverengi ipler gövdem, kollarımın ve bacaklarımın etrafında dolarken mermer çatlıyor. Bazılarının dikenleri beni sıyrıyor ve bıçaklıyor.

Gia bedenimin etrafında dönüyor ve elinde demir bir çivi görüyorum. Bıçak ya da mızrağa benzemiyor. Ucu iğne kadar keskin ve dibine doğru kalınlaşıyor.

Kız kardeşim bir meydan okuma istemiyor. O bir idam istiyor.

Ona her zaman saygı duydum ama tacı ele geçirmek için yaptığı korkakça girişimlerin anıları su yüzüne çıkıyor. Sakatlığımdan faydalanmaya çalışması. İşi bitmiş gibi davranıp ayağa fırladığı ve beni sırtımdan vurduğu zamanlar. Demir silahlar kullanması; tehlikeli metali bu işin dışında tutma konusunda anlaştıktan sonra bile, her zaman ifadesinde zekice bir boşluk bulurdu.

Gia için hiçbir şey çok düşük değildi.

Eskiden onun zeki ve becerikli olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, onun gerçekte ne olduğunu görüyorum - acımasız ve hilekâr.

"Bunu sana yardım etmek için yapıyorum." Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve çivinin ahşap sapını kavıyor. "Artık ne tür bir varlığın olabilir ki? Kader arkadaşın gitti. Körsün. Bir hükümdar olamayacaksın. Ben sadece senin acına son veriyorum."

Sesi gerçekten samimi geliyor. O kadar saçma ki gülüyorum.

"Quinn'in benim kader arkadaşım olduğunu biliyordun," diye mırıldanıyorum, onu konuşturmaya çalışarak. "Nasıl?"

Zihinsel olarak bedenimin bağlayıcı kökleri çekmesini istiyorum, ancak uzuvlarımı hâlâ uyuşturan elektrik nedeniyle zar zor bir seğirmeyi başarıyorum. Eğer tam güçte olsaydım, onları kırabilirdim. Ama şu anda bunun bir faydası yok.

Gia kıs kıs güler. "Ah, zavallı Kirian. Bunu fark edemeyecek kadar aptal olmanız, kraliçe olmam gerektiğinin kanıtı. Kraliçe olmam gerektiği

sizi yemekhanede birlikte gördüm. Ona sürekli dokunmak zorunda kalışını ve vücudunu onunkinin önünde tutarak onu korumanı. Ortada hiçbir tehdit yokken bile onun için ölmeye hazırdın. Ayrıca, onca zaman insan diyarına sebepsiz yere mi kaçtın? Hiç sanmıyorum. Ona çekildin ve uzak duramadın."

"Beni kıskanmak için bir neden daha, ha?" Muhtemelen şu anda onu kızdırmaya çalışmamalıyım, ama bel altı vuruşumu tutamıyorum.

"Evet," diye tıslıyor, sonra Farrel'a hızlı bir bakış atıyor. "Alınma canım."

"Alınmadım," diye homurdandı. "Ama sevgilim, bence bir an durup hareketlerini tekrar gözden geçirmelisin. Bu sen değilsin."

"Bu benim! Hayatımda ilk kez kendimi doğru hissediyorum."

"Annem nerede?" Parmaklarımdaki uyuşukluğun yerini karıncalanmalar alıyor ve başarılı bir şekilde yumruk yapıyorum.

Yavaşça baltamın sapına ulaşmaya çalışıyorum. Sadece birkaç santim uzakta ve Gia hareketimi fark etmemiş gibi görünüyor.

"Zindanda, konseyin geri kalanı ve emirlerime karşı gelmeye cüret eden herkesle birlikte." Yüzünü buruşturuyor, biraz utanmış görünüyor. "Demir prangalar kullanmak zorundaydım. Müdahale etmesini engellemenin tek yolu buydu. Bir gün beni affedecektir."

", " diyorum kesin bir ifadeyle. "Yapma bunu."

Beni görmezden geliyor. "Güle güle kardeşim. Bir gün yıldızların diğer tarafında görüşürüz."

O silahını kaldırırken, ben de baltamın sapını kavriyorum. Ama çok ağır.

Korku beni şimşekten daha çok etkiliyor. Bu benim sonum olabilir.

Hayatım gözlerimin önünden geçiyor ve her şey Quinn'in bir doruk noktası.

Beni nehirden çıkarıyor. Benden daha çokbildiğim halde paltosunu uzatıyor. Bana misketini veriyor. Yıllar geçiyor ve onun dışında her şey bulanıklaşıyor. Bana kitap okuyor. Hanımeli toplamama yardım ederken mırıldanıyor. Okuldaki akranları ona kötü davrandığı için ağlıyor. Balık tutuyoruz. Karamela pudingi yiyoruz. Dans ediyoruz.

Her şeyden çok seviyoruz.

Neredeyse onun tatlı kokusunu alabileceğimi düşünüyorum. Zihnim bana oyun oynuyor olmalı, çünkü damarlarım o yakınımdaymış gibi uğulduyor ve yemin ederim hissedebiliyorum

Onun gücü bedenime akıyor.
Onu bir kez daha öpmek için neler vermezdim.
Gözlerim sivri uca odaklandı.
Ve sonra aşağı iner.

CHAPTER 38

Quinn

Kalenin içinde koşturmaktan rüzgar yedim. Birkaç kez kayboldum ama ok tuzakları bana yol gösterdi.

Korkudan kaynaklanan mide bulantısı -benim değil, Kirian'ın korkusu-midemi . Tanıdık bir koridorda bacaklarımı daha hızlı pompalarken kaslarım yanıyor. Buradan daha önce sadece bir kez geçmiştim ama büyük salona yaklaştıkça tüm kraliyet mensuplarının portrelerini tanıyorum.

Bir zamanlar kapıların olduğu yerde parçalanmış tahtalar asılı duruyor ve içeride uğuldayan rüzgâr sinir bozucu. Balkona doğru koştuğumda, Gia'nın aşağıdaki birinci katta Kirian'ın başında durduğunu görüyorum.

Onu bıçaklamak üzere.

"Dur!" Çığlık atıyorum ve Gia çömelmenin ortasında duraklıyor, çivinin ucu Kirian'ın göğsünden sadece birkaç santim ötede.

Lavanta rengi gözleri kızgın yarıklar halinde omzunun üzerinden Ben.

"Onun burada olmaması gerekiyordu!" Öfke dolu sesini Farrel. "Onu geçide itmeden önce boynunu kırmadın mı? Bana meydan okudun."

Sessiz kalıyor, nefret dolu bir bakışla ona bakıyor. Vay be. Cennette sorun var diyebilirim.

En azından artık Gölgele Diyarı'nda beni kimin hırpaladığını biliyorum ve omuriliğim hâlâ sağlam olduğu için şükrediyorum. Ama Farrel'in yaşamama izin verme nedenini düşünecek zamanım yok.

Öne doğru eğilip Kirian'ın ne kadar kötü yaralandığını anlamaya çalışırken ellerim pürüzsüz parmaklıklara yayılıyor. Birkaç yeri kanıyor ve giysileri yırtılmış. Onu tutan sarmaşıkların uzun dikenleri var ve bir tanesi sağ omzunun derinliklerine gömülmüş.

Elim kolumun üst kısmına, aynı noktaya gidiyor. Orası ağrıyor. Onun acısı beni etkiliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse buraya geldiğim için beni azarlamasını ya da kaçmamı söylemesini bekliyorum.

Onun yerine yüzüne bir sırtıma yayıldı. Beni gördüğüne sevindiği türden bir gülümseme değil bu. Yaramazca, sanki bir sırrı varmış gibi.

Damarlarımda garip bir karıncalanma hissediyorum ve yaşadığım acının yerini bir güç özü alıyor.

Kirian'a iyi olup olmadığını soramadan Damon aniden beni arkasından sürükleyip itmeye çalışıyor.

Mücadele ediyorum, çünkü neler olduğunu gözden geçiriyorum.

İşe yarar mı bilmiyorum ama Garryn'in hançerini balkondan aşağı fırlatıyorum ve Kirian'ın ulaşabileceği bir yere düşmesi için yeterince iyi nişan aldığımı umuyorum.

Bir saniye sonra, bazı yüksek sesler ve ardından yüksek perdeden bir acı çığlığı duyuyorum.

Damon'ın elinden kurtulmayı başarak, aşağıda neler olduğunu görmek için boynumu eğiyorum.

Kirian'ın üst yarısı bağlarından kurtulmuş, Gia ise hançer diz kapağından çıkmış bir halde yerde yatıyor. İpekli elbisesi bacağına tutturulmuş ve beyaz kumaşın üzerine kırmızı bir leke yayılmıştır.

Kirian hızlı bir hamleyle baltasını kapar ve kadının ayağına indirerek ayak tarak kemiklerini uzunlamasına keser.

Bu korkunç görüntüden iğrenerek ağzımı kapattım.

Gia silahını düşürürken ve etrafında kan birikirken gırtlaktan bir uluma çıkarır. Kirian sarmaşıkların geri kalanını koparır, ayağa kalkarken kir ve döküntüler uçuşur.

Baltasını ustaca bir hareketle döndürdü ve çiviye Gia'dan uzağa, yere fırlattı. "Bu arada, kader eşim yaşıyor. Lanet bozuldu. Görebiliyorum ve öleceğim güne kadar bu krallığı yöneteceğim - ki bu çok uzun bir süre sonra olacak."

Gia'nın bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak güçlerini çağırır. Sarmaşıklar açık pencereden dökülüp ona doğru sürünmeye başlar. Kollarını ve bacaklarını sararak ellerini arkadan bağlarlar.

Şimdi zapt göre, sanırım bitti. Ama yanılmışım.

Bütün pencereler açılıyor ve bir şimşek dans ederek odaya giriyor. Sanki Gia zayıflamış gibi ağır ağır hareket ediyor. İlk başta, Kirian'ın üzerinde kullanacağından endişelendim, ama ona doğru gitmiyor.

Bana doğru geliyor.

Ben geri çekilirken Damon önüme geçiyor ve Kirian'ın merdivenlere inmeden önce kanat çırpışını duyuyorum. Bizi engelliyor, saldırmayı planlıyor.

Bu adamların ikisi de benim için bir yıldırıma katlanmaya hazır.

Ama Kirian ve kendini koruma aynı şeydir. Eğer ona zarar gelirse.

Ben yaparım.

Yoldan çekilmesi için ona bağırarak üzereydim ki, aniden Elektrik yavaşça boşalmaya başlar ve odayı geldiği gibi bırakır.

Rüzgâr dindiğinde her şey sessizleşiyor. Yağmur durur, bulutlar çekilir ve dışarıda gece gökyüzünde parıltı veren birkaç yıldız görürüm.

"Ne oldu?" Adrenalinim tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

Damon'ın etrafından dolanarak Gia'ya bakıyorum. Gözleri kapalı ve yavaş nefes alıyor. Bilinci yerinde değil.

"Uyuyor," diye açıklıyor Damon. Merdivenlerden inerken Kirian'ın sırtını sıvazlar. "İnsanları uyutabildiğimden hiç bahsetmiş miydin?"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyor Kirian onu takip ederek. "Bunu bana neden daha önce söylemedin, mesela iki bin yıl önce?"

Damon omuz silkiyor. "Hepimizin sırları var."

Sinirlenen Kirian gözlerini kısar. "Gücünü daha önce kullanmış olsaydın bir ton çatışma önlenebilirdi."

"Doğru zamanda ortaya çıkarmak için bekliyordum."

"Doğru zaman Gia kıcıma tekme basmadan önce olabilirdi." Kirian merdivenlerin dibinde yere biraz kan tükürüyor ve ben onun tüm yaraları için endişeleniyorum.

Dilim acıyor, demek ki bir noktada onunkini de ısırması olmalı. Kafatasının arkasında bir yarık ve dikenlerden kaynaklanan sayısız kesik var.

Ama onu kontrol etmeden önce, ona dokunmam gerekiyor.

Dönüyor ve kollarını bana açıyor. İkinci basamaktan atlayarak vücudunun üzerine atlıyorum. Onu sıkıca sarıyorum, bacaklarım beline dolanıyor.

Onu öpüyorum ve kanın metalik tadı dilime vuruyor. "Seni ahmak. Neredeyse ölüyordun. Bunu bir daha yapma."

"Ama senin sayende yapmadım." Yanağıma sokulmadan önce beni tekrar öpüyor. "Hançer için minnettarım kraliçem. Sen benim kahramanımsın."

"Hey, ben ne olacağım?" Damon şikayet ediyor. "Gia'yı bayıltan bendim." Onu görmezden geliyoruz. Saçlarımız ve giysilerimiz yağmur, ter ve kan yüzünden nemli ama rahatlamak bana kendimi hafif hissettiriyor.

Tehlike sona erdi.

Kirian burnunu saçlarıma bastırıyor ve içine çekiyor. "İçeri nasıl girdin?"

"Talon beni kuleye uçurdu. Merak etmeyin." Kirian'a bir bakış attım.

Damon. "O güvende. Beni bıraktıktan sonra ahıra geri döndü." "Soyluların evinde kalmalıydın," diyor Kirian, ama orada

Sözlerinin arkasında havlama yok.

Dudaklarımı yana doğru büküyorum. "Az önce hayatını kurtardım."

Boyun eğmiş bir şekilde iç geçiriyor. "Öyle yaptın. Seni görür görmez gücüm arttı ve kurtulmayı başardım."

"Gia seni ezip geçmeden önce onu uyuturdum," diye homurdanıyor Damon, daha fazla övgü almadığı için hakaret ederek. Bu ona hem Kirian'dan hem de benden bir kaş çatma kazandırıyor. En azından suçlu görünme nezaketini gösterdi. "Ben sadece bu damıtılmış Gün suyunun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu öğrenmek istedim. Artık biliyorum."

"Ne zaman uyanacak?" Kirian beni yere bırakarak ona soruyor.

"Ne zaman izin verirsem, ama onun yakınında kalmam gerekecek. Elli metreden fazla uzaklaşırsam, etkim birkaç dakika içinde kaybolur."

O Damon'la konuşmaya devam ederken ben Kirian'ın yaralarıyla ilgilenmeye başlıyorum.

"Su vücudundan çıkana kadar uykuda kalması gerekiyor." Sağ kolunu kaldırıyor, böylece kaburgalarındaki kesiği inceleyebiliyorum. Derin değil ve kanama çoktan durmuş.

Aslında, tüm yaraları hızla iyileşiyor gibi görünüyor. Parmağım kolundaki çoktan kapanmış bir sıyrığın üzerinden geçiyor.

"Bu ne kadar sürecek?" Damon merak ediyor.

Kirian Farrel'a bakar. "Cevabı bilecek biri varsa, o da sensin."

Gia'nın seçilmiş eşi Kral Keryth'in sandalyesinden kalkarken gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Kral Kirian, izin verirseniz size pek çok şeyi açıklayabilirim."

Kirian onu susturmak için elini kaldırır.

"Her şey sırayla." Beni yanına yaklaştırarak, hâlâ koridorda duran donmuş, iri gözlü fae'lere dönüyor. "Ben sizin kralınızım ve bu da yeni kraliçeniz. Bu yakın zamanda değişmeyecek. Quinn'in kader eşim olduğu ve lanetin bozulduğu doğru. yay: Hainler

yokluğundan yararlananlar sert bir şekilde cezalandırılacaktır." Kimse ayrılmak için harekete geçmeyince, "Gidin!" diye bağırır.

Herkes dışarı çıktıktan sonra Kirian, Farrel'e devam etmesini işaret eder.

Koyu renk saçlı fae iki dizinin üzerine çöküyor ve ellerini arkasında birleştirirken başını öne eğiyor.

"Kellesi uçurulmak istenen birinin pozisyonunu alıyorsun." Kirian, Farrel'in teslimiyeti karşısında şok olur. "Neden? Benimle dövüşmek istemiyor musun?"

"Kimseyle dövüşmek istemiyorum," diye cevap veriyor yere doğru. "Ne sen, ne de kız kardeşin. Yoruldum lordum. Gia bana çok korkunç şeyler yaptırdı."

Bu adam için üzülmem mi gerekiyor? "Beni geçide sen ittin."

Başını sallıyor. "Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim.

Gerçekten." "Karanlıkta gezinmeyi nasıl başardın?" diye sordum.

"Gia'nın cadılardan aldığı bir görme büyüsü," diye yanıtlıyor Farrel, Kirian'a hızlı bir bakış atarak. "Seni lanetleyen cadılar meclisi, Kral Kirian, yaklaşık bir yıl önce onunla iletişime geçtiler. Onunla güçlerini birleştirmek istediler. Gece Âlemi'nin kontrolünü ele geçirmesine yardım edeceklerini söylediler."

"Neyin karşılığında?" Kirian'ın sesi sert.

"İlk başta, peşinde oldukları şey bilgiydi. Eğer eşini bulduysan bunu onlara hemen söylemesini istediler ve o da istediklerini yaptı."

"Nihai amaçları neydi? Quinn'e zarar vermek mi?"

Farrel yüzünü buruşturur. "Sanırım. Gia bana ayrıntıları anlatmadı. Tek yaptığı bana emir vermektir."

"Odamdaki ilk gece mi?" Israr ediyorum, tüm cevapları istiyorum. "O da mı sendin?"

"Evet. Dediğim gibi, sana zarar veremezdim. İsteseydim seni öldürebilirdim ama bu benim doğamda yok. Daha önce hiç can almadım."

Ayağımı vurmaya başladım. "Ama patlama ve zehirlenme? O zaman ölebilirdim."

"Bunu ben yapmadım. Merina adında bir cadı o felaketleri ayarladı. Onlar başarısız olunca, Gia seni kendi dünyana geri göndermeden önce sonunu getirmem için beni gönderdi."

Boynumda garip bir diken hissi geziniyor, ama kötü bir his değil. Daha önce de birinin dürüst olduğunu anladığımda hissettiğim duygunun aynısı. Farrel'in doğruyu söylediğini nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum.

"Dostuma merhamet ettin," diyor Kirian, sesi okunmuyor. "Gia'ya karşı geldin. O senin üstün ve eşindi ama yine de ona karşı geldin."

Farrel birkaç adım ötede yere yığılmış kadına bakarken başıyla onaylıyor. "Geçtiğimiz birkaç ay boyunca ondan nefret etmeye başladım. Şu andan itibaren çiftleşme yeminimizi iptal ediyorum. Ben artık onun değilim, o da benim değil. Gia'nın ne kadar su içtiğine gelince, çok fazlaydı. Tam miktarını bilmiyorum ama daha önce de böyle olmuştu. Normale dönmesi en az üç gün sürer. Glow bağımlılık yapar ve tehlikelidir."

Kirian başını eğiyor. "Parlamak mı?"

"İnsanlar buna böyle diyor. Güçlerim daha kullanışlı olsaydı, ben de Gia gibi kaybolabilirdim. Bir keresinde birkaç yudum içmiştim. Hayvanların Gün Alemi'ne kadar iletişim kurduğunu duyabiliyordum. Çok gürültülü olduğu için iki gece uyuyamadım." Koyu mavi gözleri utançla parlıyor. "Majesteleri, krallığınıza zarar verdim ve uygun göreceğiniz her türlü cezayı seve seve kabul ediyorum."

Sertçe yutkunarak ondan uzağa bakıyorum, yakında idam edilip edilmeyeceğini merak ediyorum. Bugün ilk kez kafamın kesilmesine tanıklık ediyor olabilirim. Kirian'ın Gia'ya ne yapmaya karar verdiğine bağlı olarak muhtemelen iki.

"Kraliçeye danışmak için bir dakikaya ihtiyacım var." Kirian beni uzaklaştırıyor ve beni kastettiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Ben kraliçeyim.

Damon olduğu yerde kalıyor, diz çökmüş fae'nin üzerinde sessizce yükseliyor.

Epey uzaklaştığımızda Kirian sevgiyle yüzümü okşuyor ve "Sence ne yapmalısınız?" diye fısıldıyor.

"Bana mı soruyorsun?" İstedimden biraz daha yüksek sesle söyledim ve Kirian parmağını dudaklarına götürdü.

Ama cidden. Sanki ben bu durumda ne yapacağımı biliyormuşum gibi?

Bir bakışma yarışına giriyoruz ve benim katkım olmadan ilerlemeyeceğini anlıyorum.

İç çekiyorum. "Bana Farrel'dan bahset. Nasıl biri o?"

"Onunla hiç yakın olmadık ama her zaman iyi bir adam olduğunu düşünmüşümdür," diye yanıtlıyor Kirian. "Benden biraz daha genç, yaklaşık yedi yüz yıl önce doğmuş. Hayvanlarla iletişim kurma yeteneğinden dolayı, çocukken burada seyis olarak işe alınmış. Yetim ve gençti, biz de ona sarayda bir yuva verdik. Ne yazık ki, Gia için kolay bir avdı. Ne ailesi ne de mal varlığı vardı. Reşit olduğunda, Gia onu bir eşe sahip olmanın kendisini daha iyi hissettireceği umuduyla baştan çıkardı.

taca daha layık görünüyor." Çenesini kaşıyor. "Farrel ona her zaman iyi davrandı. Çocuk sahibi olmak için çok yaşlı olmasına ve kader arkadaşı olmamasına rağmen onunla evlenmeye istekliydi."

"Yani yanlış kişiye bulaştı," diye sonuca varıyorum. "Ama fırsatı varken beni öldürmedi. Bence ona kendini affettirmesi için bir şans vermeliyiz."

Gerçekten kimsenin başının döndüğünü görmek istemiyorum, özellikle de benim siparişim yüzünden.

Kirian bir elini saçlarımda gezdirirken bana şefkatle bakıyor. "Benim merhametli eşim."

"Bu kötü bir şey mi? Çok mu yumuşağım?"

"Hayır," diye cevap verdi ve ekledi, "senin iyi kalbin krallığımızın şu anda tam da ihtiyacı olan şey."

Rahatlayarak iç çektim. Belki de bu işte kötü .

Kirian ellerimi tutarak omuzlarını dikleştiriyor ve şöyle diyor: "Cezalandırma yeminimi sana devrediyorum. Eğer kabul edersen, karar artık senin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

Başını sallıyor. "Onu eşit güçte birine vermek, ilk sözümü iptal etmenin tek yolu."

"Oh," diye nefes alıyorum. Kirian kız kardeşine ve onun suçlarına karışan diğerlerine merhamet etmek için ihtiyaç duyduğu boşluğu buldu. Bu yükü onun üzerinden alabilirim. "O halde, evet, kabul ediyorum."

Göğsümde yeminin çırpınısını hissediyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Çünkü bu benim için çok fazla. Muhtemelen kraliçe olarak uğraşacağım pek çok karardan ilki ama bu seferki çok zor.

"Tamam." İçimden çelik gibi bir kararlılık akıyor. Bunu düzelteceğim. "Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum -sezgi ya da her neyse- ama Farrel'in pişmanlığı gerçek görünüyor. Bir tür şartlı tahliye ve kamu hizmeti öneriyorum. Hapis cezasından sonra yani."

"Bu sizin dünyanızdan bir gelenek, değil mi?"

"Evet. Bazı insanlar için işe yarıyor, eğer daha iyisini yapmak istiyorlarsa. Bence Farrel'e hayatında iyi bir şeyler yapması için bir şans verilmeli."

Kirian başını eğiyor. "O zaman dediğiniz gibi olacak."

Kolunu omuzlarıma dolayarak adamlara doğru yürüdük.

"Ayağa kalk Farrel," diyor Kirian ve fae ayağa fırlıyor. "Arkadaşım senin sayende yaşıyor. Ben de sana aynı nezaketi göstereceğim, ama sen hâlâ

bana borçlusun. Burada bir karmaşıya yaratıldı. Bunu yaratmanın bir parçasıydınız, bu yüzden düzeltmenin de bir parçası olacaksınız."

"Ciddi misin?" Farrel başının hâlâ vücuduna bağılı olduğuna inanamıyormuş gibi boynunu ovuşturuyor.

"Ciddiyim," diyorum. "Sakın etme."

"Emredersiniz kraliçem," diye atıldı, tekrar tekrar eğilerek. "Size söz veriyorum. Sonsuza dek hizmetinizdeyim."

Farrel'in bana olan hararetli sadakatinden memnun görünen Kirian emrediyor, "Annemi ve diğerlerini zindandan çıkarın. Konseyin kaledeki tüm Parıltı'ya el koymasına ve uygun şekilde imha etmesine yardım etmelisin. Sonra, ben seninle ne yapacağıma karar kadar seni kilitlemelerini söyle. Dediklerimi yapacağına dair söz vermeni istiyorum."

". " Farrel tereddüt etmeden görevleri yerine getirmek için koşar. Bir de Gia meselesi var.

Sarmaşıklar onun gevşek bedeninden çözülürken, çatırdıyor ve sürünerek uzaklaşıyorlar. Pencerelemin dışında kaybolmalarını izliyorum.

Kız kardeşine bakarken Kirian'ın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Parçalanmış ayağı kanıyor ve hançer hâlâ dizinden dışarı çıkmış durumda.

"Onu şu anda öldürebilirim," diyor Kirian sessizce. "Kafasını koparmak için baltamı kullanabilirim. Bu onun için acısız olur."

"Ama senin için değil." Bir kolumu beline doladım ve onu sıktım.

"Boynundaki nabzı görebiliyorum," diye devam ediyor. "Onun hayatına son verme düşüncesinden iğreniyorum. Yaptığı onca şeyden sonra bile bir yanım hâlâ onu önemsiyor. Üzgünüm Quinn. Eşinden daha iyisini hak ediyorsun."

Kolundan çekiştirerek onu kendime döndürüyorum. Ellerimle yüzünü çerçeveliyorum, gözlerinin benimkilerle birleşebilmesini seviyorum. "Özür dilemek zorunda ve yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ayrıca, bu artık sana bağılı değil. Bu benim sorumluluğumda."

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor, dokunuşumu yanağında tutuyor. "Beni sevme şeklin çok alçakgönüllü."

Damon öğürmeye yakın bir ses çıkarır. "Bugün savaşacağımızı sanıyordum. Tüm bu duygusal şeyler tüylerimi ürpertiyor. Ben sadece burada olacağım. Tek başıma. Eşim olmadan. Tek başıma."

Damon merdivenlerde somurtmaya devam ederken ve Kirian başını sallarken dudaklarımda eğlenen bir gülümseme beliriyor.

Gia'yla ne yapacağımı çok fazla düşünmeden, büyük salonda acı dolu bir çığlık çınlıyor.

"Yapma, Kirian!" Zella bağılıyor. "Onu öldürme." Gia'nın yanına koşar, dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlar. "Neden aileler bunu yapar? Çok fazla şey gördüm. Artık dayanamıyorum."

Giydiği sarı önlük zindanda olduğu için kirli ve ter, idrar ve küf kokuyor. Oraya hiç inmemiş olsam da, oldukça iğrenç olduğuna bahse girerim.

Demir prangalarla bağlandığı bileklerini kırmızı kabarcıklar ve açık yaralar süslüyor. Kollarındaki kurumuş kan izlerine bakılırsa bir süredir zincirliymiş.

Bundan sonra bile kızının hayatı için yalvarır.

Annemin de benim için aynısını yapacağını biliyorum. Gia'nın yaptığını yapacağımdan değil ama yine de. Bir ebeveynin koşulsuz sevgisi sonsuzdur.

"Kalben doğru olmayabilir ama onsuz bir dünya düşünemiyorum." Gia'nın elini tutarken Zella'nın yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Yeminini değiştirmek için yapabileceğin bir şey var mı Kirian? Bunu tersine çevirmek için sana verebileceğim herhangi bir şey?"

Zella kederden öylesine tükenmiş ki Kirian'ın yanında durduğumu fark etmiyor. Yalvardığı şeyi oğlunun ona çoktan verdiğini bilmiyor.

"Anne-"

"Kirian, bir itirafta bulunacağım." Başını kaldırmadan onun sözünü kesiyor. Sanki söyleyeceği şey zormuş gibi derin bir nefes alıyor. Gia'nın saçlarını yüzünden uzaklaştırarak tarıyor, dağınık telleri düzeltiyor ve devam ediyor: "Lanetten yaklaşık on yıl sonra cadıları bulduk."

Şok olan Kirian geri çekilir. "Ne?"

"Gia'yı istediler. Onlara kızımızı verirsek laneti kaldıracıklarını söylediler ama o sadece bir çocuktur. İkiniz arasında seçim yapmamızı istediler ve ben yapamadım. O zaman da yapamadım, şimdi de yapamam. Beni affedin."

"Neden bana bundan bahsetmedin?" diye söyleniyor. "Ne istediklerini bildiğin halde neden onları aramama izin vermeye devam ettin?"

"Baban ve ben onları ikna edebileceğini umuyorduk. Belki pazarlık edecek başka bir şeyin vardır. Bunca zaman sonra Gia'nın güvende olduğunu sanmıştım ama yine de onu ele geçirdiler. Beni kilitlemeden önce onlarla çalıştığını itiraf etti. Onu savunmaya çalışmıyorum, hatalı olan o. Ama onda bir kötülük gördüler ve bundan faydalandılar. Onu bitirmeyin. Ne istersen yaparım."

Kirian ona "Bu artık benim kararım değil," diyor.

Ona bakıyor ve o zaman beni fark ediyor. Gözleri kocaman oldu. "Oh, Quinn. Yaşıyorsun!" Gözyaşlarının arasından gülümseyerek elimi tutmak için uzandı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ona dürüstçe.

Kirian'ın kolu omuzlarıma dolanıyor ve bakışları bana kayıyor. "Kader ortağım burada bir seçim yapacak ve bu son seçim olacak."

"Az önce kader mi dedin sen?" Zella aramızda birkaç kez ileri geri bakiştikten sonra Kirian'ın odaklanmış gözlerinde karar kılıyor. "Görebiliyorsun."

Her ikisinin de yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve binlerce yıl sonra ilk kez birbirlerinin gözlerinin içine bakan anne ve oğlu gördüğümde gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Gia'nın içinde bulunduğu durumu geçici olarak unutan Zella ayağa fırlar ve onun ellerini tutar. Zıplayarak, "Görebilirsin, görebilirsin!" diye bağırıyor. Sonra beni sıkıca kucaklıyor. "Bunu sen yaptın. Başından beri sendin."

Onun şefkati beni mutlu ediyor ve kıkırdıyorum.

"Evet. Merak etmeyin, bugün burada kimse ölmeyecek. Daha iyi bir çözümüm var. Eğer Gia kötü olmayı ve cadılarla takılmayı seviyorsa, gidebileceği bir yer biliyorum." Kirian'la bakışıyoruz ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. "Ama gitmesini engellemek için bir büyüye ihtiyacımız olacak."

"Sürgün mü?" Zella soruyor, sesinde umut var. "Bu ölüme tercih edilebilir."

Başımı sallayarak uzun sarı saçlarına hafifçe dokunuyorum. "Kulağa tuhaf geliyor ama bunu gerçekleştirmek için biraz saça ihtiyacım olacak."

CHAPTER 39

Quinn

Sonsuz gibi görünen karanlıkta yürürken Kirian kıcımlı okşuyor. Beni tutmasına gerek yok; taşıyıcıya güvenli bir şekilde bağlandım.

Ama bana dokunmak istemesi hoşuma gidiyor. Ellerini benden uzak tutamaması.

Ben

. Hislerimiz karşılıklı.

Kollarımı boynuna dolayarak, burnumu derisine bastırıyorum. boğazının boşluğunu ve nefesini.

Bu kez Gölge Diyarı'na yolculuğumuz biraz farklıydı. Patlayıcı olmayan bir araçla seyahat ettik ve buraya rekor kıran üç günde vardık.

Hanların hiçbirinde uyumadık ve yemek için durmadık. Kirian yiyecek malzemelerimizi bizzat hazırladı ve biz de kısa sürelerle vagonun içinde uyuduk. Bilinci yerinde olmayan bir Gia'nın yanımızda olması biraz garipti ama Damon'ın onun uyanmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Köylerden geçerken, hayatta olduğumu duyurmak için zaman ayırdık ama başka bir şey yapmadık. Cüceler bunu kutlamak için şeker pancarı votkasını patlattılar ama ortam durgundu. Ne de olsa çocuklarından bazıları hâlâ kayıp. Fiona, bana gece yarısı gülümü veren kız, alınanlar arasında.

Her birini geri alacağıma söz verdiğim için gözyaşlarımı göstermemeye çalıştım.

Yolculuğumuzun bir gününde Torius ve Kai ile karşılaştık. Daha doğrusu, üzerimizden uçtular ve konuşmak için durdular. Delaveria'ya gitmek yerine, güvenli bir yolculuk yaptığımızdan emin olmak için bizimle gelmekte ısrar ettiler.

Her zamanki sadık askerler olarak, kendi açılardan hiçbir kırgınlıkları yoktu. Sadece Kirian'ın gözüne tekrar girdikleri için mutluydular. Şu anda bizi Aelustria'da bekliyorlar.

Kirian alçak sesle, "Neredeyse geldik," diyor.

Titriyorum ve bu soğuktan değil.

Çakıllı sesi bu sabahki seksi anıları tetikliyor. Arkamdan bana vururken kirli bir şeyler homurdanması. Saçımı çekmesi ve kıcıma şaplak atması. Adını haykırana kadar klitorisimi okşayıp çimdiklemesi.

Son birkaç gün içinde sayısız kez, Kirian adamları epey uzağa gönderdi ve bu arabada benimle uğraştı. Birlikte geçireceğimiz yirmi beş bin küsur yıl boyunca ona doyacağımı hiç sanmıyorum. Bacaklarımın arasında içi boş bir sızı var ve daha fazlasını istiyorum.

Yorgunum, açım, azgınım ve eve gitmeye hazırım. Delaveria'daki evime. Sarayım, yatağım ve insanlarımla birlikte.

Kirian'ın dediği gibi, beni sevmeyi öğrenecekler. "Buradayız," diye mırıldanıyor kulağıma.

Anı ışık beni irkiliyor ve Astrid'in mağarasının içini tanıyorum.

"Oh, güzel. Hepiniz buradasınız." Damon kucığında Gia'yla kapıdan içeri girdiğinde sallanan sandalyesinden kalkar.

Cansız ve tepkisiz, tıpkı Rüya Diyarı kralı onu bu duruma soktuğundan beri olduğu gibi. Oldukça etkileyici. Damon'ın yeteneğini ilk duyduğumda onun için üzüldüğümü söylemeliyim. Yani, rüyada yürümek havalı bir şey. Eğlenceli olduğuna eminim ama ne kadar faydalı olabilir ki?

Bir hevesle insanları uyutabilmek cidden fena bir şey. Kirian askıdan çıkmama yardım ederken, değerli ödememizi tutuyorum.

Astrid kilimleri için kullanacağı yeni malzemeye çok sevinecek. Zella, büyüünün fiyatını söylediğimde kendi saçına makas atmakta tereddüt etmedi.

"Bir iyiliğe ihtiyacımız var," diyor Kirian Astrid'e, otoriter bir kral gibi formaliteleri atlayarak.

Cadı bunun bize ne kadara mal olacağını söylemeden önce uzun örgüyü tutup parmaklarımı ipeksi tellerin üzerinde gezdiriyorum.

Nefes nefese elimden kaptı. Burnuna yanağına sürmeden önce uzun uzun kokluyor. "Kraliçe Zella. Bu en çılgın umutlarımın bile ötesinde."

"Güzel," diye homurdanıyor Kirian. "Çünkü büyük bir büyüye ihtiyacımız var. Gia'yı hayatının geri kalanında Gölge Diyarı'nda hapsedecek bir şey."

"Dur tahmin edeyim." Astrid düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor.
"Prenses Gia'nın benim evime sahip olmasını istiyorsun."

"Bu kısmın geleceğini biliyordun," söze giriyorum, evinin artık güvenli olmadığına dair bir şeyler mırıldandığını hatırlayarak.

"Şüphelendim. Nerede yaşayacağım?"

"Benimle," diyor Damon. "Sarayımda senin için bir oda var." "Bu senin için iyi oldu, değil mi?" Astrid sevgiyle yanağını okşar, sonra Gia'yı koyabileceği yerdeki karyolayı işaret eder. "Yıllardır senin yanına taşınmam için uğraşıyorsun."

"Ciddi misin?" Kirian kuzenine sorar.

"Ne? Yerleşik bir cadiya sahip olmak harika olurdu." "Ve çocuk ailesi olmadan yalnız kalıyor," diye ekliyor Astrid.

"Ben erkek değilim," diyor Damon savunmacı bir tavırla. "Ama evet, bir arkadaşımın olması güzel olurdu. Artık Kirian Quinn'i geri aldığına göre, bir süre onları pek göreceğimi sanmıyorum."

Kirian'la birbirimize sıkıntılı bir bakış attık, çünkü haksız değildi. Düzeltmemiz gereken bir sürü saçmalık var. Balayı istediğimden bahsetmiyorum bile.

Her ne kadar yalnızlığını komiklikler ve esprilerle gizlemeye çalışsa da Damon beni kandıramaz. Oldukça inzivaya çekilmiş. Arkadaşı yok. Ailesi yarım bin yıldan fazladır uzakta. Belli ki biriyle çıkmıyor. Rüya Alemi Gece Alemi'nden çok daha küçük, bu yüzden bakması gereken daha az insan var.

"." Astrid yere çömelir ve kilimlerini yuvarlamaya başlar. Ağır kütükleri teker teker Damon'ın kollarına bırakır. "Bunu hızlı yapmamız gerekecek. Prenses Gia'nın biz Gölge Diyar'dan çıkmadan uyanmasını istemiyorum." Hepimize ciddi bir bakış fırlattı. "Halkınıza buradan asla geçmemelerini söylemeniz gerekecek. Cadılar meclisi prensesi takip edip onun bölgesine sığınabilir. Gölgeler Diyarı her zamankinden daha tehlikeli olacak."

"Anlaşıldı." Kirian düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturur.

"Bir sorunuz mu var kralım?" Astrid onun aklından geçenleri okurken yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Bugün kendimi cömert hissediyorum. Devam edin."

"Cadıların bunca yıllık sessizlik ve hareketsizlikten sonra neden Gia'nın peşine düştüklerini anlamıyorum. Neden şimdi?"

"Zamanlama tesadüf değildi." Astrid masanın üzerindeki boş kâseye gider ve içine kireçli bir madde serper. "Tüm lanetlerin bir rafı vardır

ve seninki sona eriyordu. Lanet bir kez bozulduğunda, artık senin üzerinde kontrolleri kalmaz. Bağ tamamlanmadan önce müdahale etmek için çaresiz kaldılar."

Astrid'in cadıların kukla ustaları olduğu konusunda söylediklerini hatırladığımda her şey netleşiyor. "Kahretsin, şimdi çok mantıklı geliyor. Kader eşini öldürmek, lanetten kurtulmanın yolunu ortadan kaldırmak. Gia onların bana ulaşmak için kraliyet ailesine sızma yoluydu. O onların aracıydı. Kısaca onların kuklası."

Astrid bana doğru işaret ediyor. "Aynen öyle."

"Ama başarılı olamadılar. Kaybettiler. Bu peşimi bırakacakları anlamına mı geliyor?" Umutla soruyorum.

Başını sallıyor. "Çabalarını başka bir yere odaklayacaklar. İkiniz de hayatınızı yaşamakta özgürsünüz."

Bir memnuniyet patlaması ve güven duygusu bağın içinden bana geliyor. Kirian ve ben rahatlamış bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz. Gizem çözüldü ve kimsenin ölmesine gerek kalmadı. Planlarımıza devam edebiliriz.

Bir düşün. Krallığı yönetmek. Belki birkaç bebek.

"Peki ya benimki?" Damon hevesle araya giriyor, yüzü kollarındaki kilim yığınının arkasında saklı. "Benim lanetimin süresi doluyor mu?"

"Evet."

Birkaç saniye bekliyor ve Astrid'in ona daha fazla bilgi vermeyeceğini anlayınca sabırsız bir ses çıkarıyor. "Peki, ne zaman?"

"Yakında."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde inliyor. "Fae zamanında yakında demek yarın ya da bundan bin yıl sonra demek olabilir."

Damon'ın dramatizminden etkilenmeyen Astrid, kasenin içindekileri karıştırmaya başlıyor. Anlayamadığım birkaç kelime okuyor ve sis sanki canlıymış gibi odanın içinde dolanmadan önce yukarı doğru süzülüyor. Gia'ya ulaştığında, gri şey içine çekilmeden önce yoğun bir sis gibi etrafına çöküyor.

"Bitti." Astrid bulaşıkları ve birkaç kitabı toplayıp bir çuvala doldururken bir yandan da odanın içinde koşuşturuyor. "Prenses Gia yaşadığı sürece Gölgele Diyarı'na bağlı kalacak."

Kirian'a ve bana doğru yürüyüp cebinden bir avuç dolusu bir şey çıkardı. O şey her neyse önce yüzümüze üflüyor, sonra da kendi üzerine serpiyor.

"Bu, karanlığın içinden görebilmenizi sağlayacak. Rüya Âlemi'ne gitmek için acele etmeliyiz." Eşya çantasını bir omzuna asan Astrid, sallanan sandalyesine dönüp bakıyor. "Sanırım onu bırakabilirim

Prens için." Damon'ın yanından geçerken, "Benim için güzel bir odan olsa iyi olur" diye ekliyor.

"Kendi süitini alabilirsin," diyor, kilimlere tutunuşunu ayarlarken arkasından takip ederek. "Annemle babamın odasını al. Onlar kullanmıyor ki."

Astrid'in yeni yaşam koşullarının detaylarını konuşmaya devam ederken, kaya duvarın içinden kaybolurlar.

Tam kapıdan içeri dalacakken Kirian dönüp son bir kez Gia'ya bakıyor.

Elini sıkıyorum. "Cadıları arayıp bulmadığını bilmek yardımcı olur mu? Onlar ona geldi mi?"

"Hayır. Nasıl başladığı önemli değil. Sonuç hala aynı. Gia gücü her şeyden çok önemsiyordu. Krallığından, ailesinden fazla. Artık hiçbir şeyi yok." Başını sallayarak sessizce ekliyor: "Gölgeler sana merhamet etsin kardeşim."

Taşıyıcıyla uğraşmadan beni kucağına aldı. Bir kolu sırtımı destekliyor, diğeri dizlerimin altında. Kollarımı boynuna dolayarak, o karanlığa doğru ilerlerken yüzümü göğsüne saklıyorum.

Ve sonra koşuyoruz.

O koşuyor. Etrafta itilip kakılırken can havliyle tutunmaya çalışıyorum. Gözlerim kapalı, ama sonra Astrid'in yardımıyla görebilmemiz gerektiğini hatırlıyorum.

Bakmalı mıyım emin değilim. Belki de burada gizlenen tehlikeleri bilmek istemiyorum.

Oh, olsun. Kimi kandırıyorum ben?

Dayanamıyorum. Tek gözümle bakıyorum.

Etrafımızdaki her şey aydınlanıyor ama bu doğal bir ışık değil. Sanki gece görüş gözlüğü takıyormuşuz gibi her şeyde bulanık bir yeşil ton var.

Mağara düşündüğümde daha büyükmüş. Muhtemelen bir futbol sahası genişliğinde ve her elli metrede bir duvarlarda geniş çatlaklar var. Kesik gözler içerideki gölgelerden parlıyor ve keskin dişlerin parıltısını görüyorum.

Dallarından yarasalar sarkan ölü bir ağacın yanından geçerken, Kirian'ın bacakları daha hızlı pompalanıyor. Yaratıklar uçuşa geçip, tepemize üşüşüyorlar.

Omzunun üzerinden arkamıza bakıyorum. Boğazımda bir çığlık düğümleniyor ve yaban domuzu kafalı bir adamın yolun ortasında durduğunu görüyorum.

mağara. Bizi izlerken dişleri tükürükle parlıyor ve gözleri doğal olmayan bir sarıya bürünüyor.

Evet. İnsanların Gölgeler Diyarı'nda görememesinin bir nedeni var çünkü orası çok korkunç.

Yeterince içtiğime karar verip gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü Kirian'ın boynuna gömüp sessizce sağ çıkmamız için dua ediyorum.

Neyse ki uzun sürmüyor.

Kirian sola doğru kaçıyor, muhtemelen korkunç bir şeyden kaçınıyor ve ayakkabımın burnu sert bir şeye sürtünüyor. Kanal çıkışa doğru daralıyor.

Hava değişiyor, bunaltıcı bir durgunluktan serinletici bir esintiye dönüşüyor.

Başımı kaldırıp gece gökyüzünü gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Rüya Alemi'ndeyiz.

Tam Kirian beni ayağa kaldırırken Gölgeler Diyarı'nın içinden öfke dolu, kan dondurucu bir çığlık duyuyoruz. Yer sarsılıyor ve bir kuş sürüsü yakındaki bir ağaçtan havalanırken ciyaklıyor.

Gia uyandı.

"Tam zamanında," diye duyurdu Damon. Yorgunluktan nefes nefese kalarak taşıdığı yükü yere bırakır.

"Peki, şimdi ne olacak?" Kirian'a soruyorum.

"Delaveria'ya dönüyoruz," cevap veriyor, ses tonunda aciliyet var.

Damon bize bakıyor. "Kirian, Astrid'i yerleştirmem gerekiyor. Olan biten her şeyde sana yardım etmek istiyorum ama..."

"Eşin," diye bitiriyor Kirian onun yerine. "Onu bulmak istiyorsun."

Başını sallıyor. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Astrid'in söylediklerinden sonra... eşim tehlikede olabilir. İnsan diyarını araştırmak istiyorum. Artık onu orada bulmanın mümkün olduğunu bildiğime göre, oraya bakacağım."

"Sana şans diliyorum." Kirian elini uzatıyor, Damon da sıkıyor. "Yine de düğünümüze geleceksin, değil mi?" Umutla ellerimi kavuşturuyorum birlikte. "Muhtemelen bir süre daha olmayacak. Gece Diyarı normale dönene kadar tören yapamayız."

Damon sırtlıyor. "Ben olsam kaçırmazdım." "Ben de," diye ekliyor

Astrid.

Arkadaşlarıma gülümsüyorum. Ve onlar da . Gerçek dostlar.

Rüya Diyarı kralı ve cadıyla vedalaşıyoruz ve Damon'ın kalesine giden yolda birlikte yavaşça yürüyorlar. Astrid gülüyor

söylediği bir şey.

Bu ikisinin garip bir dinamiği var ama işe yarıyor. Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum.

Bakışlarım Kirian'a kayıyor ve onu bana bakarken yakalıyorum. "İyi misin?"

Gözlerini kırıştırtarak, aval aval baktığının farkında değilmiş gibi başını sallar.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Nasıl olmayabilirim ki? Sen güvendesin ve biz birlikteyiz." Kollarıyla beni sarıyor. "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı? Sana bakmaktan asla bıkmayacağım."

"Yaşlandığımda ve kırıştığım da bile mi? Bir gün olacak, biliyorsun." "Ve ben de senin yanında olacağım. Fae'ler de yaşlanır, sadece çok yavaş. Ama Artık buradasın, kulakların sivrileşecek ve kanatların çıkacak. Zamanla sen de bizim gibi bir Fae olacaksın."

Başımı yana eğiyorum. "Güçlerim gelişecek mi?"

Kirian duraklar. "Bilirsin, genellikle insanlar fae'ye dönüşmez. Ama sende fae kanı olduğu için, belki."

"Bir süper kahraman gibi olabilirim." Sırıttıyorum. "Ne kadar havalı değil mi?"

"Eğer ensedeki tüyler sebepsiz yere diken diken olmaya başlarsa, bana haber ver. Fae çocukları yeteneklerini geliştirirken bunu sık sık hissederler."

Aman Tanrım. Bu bana da oldu. Bir kaç kez.

"İnsanların burada doğruluğu ya da sahtekârlığı hissedebilmeleri normal mi?" Bunun yaygın bir güç olup olmadığını merak ederek soruyorum.

Kirian'ın dudakları bükülür. "Birinin yalan söylediğini anlayabildikleri gibi mi?" "Evet."

"Bildiğim kadarıyla hayır. Durugörü uzmanlarımız var ama onlar daha çok ruhlarla bağlantı kurmak ya da fal bakmakla ilgileniyor. Neden?"

"Kulağa çılgınca gelebilir ama yemin ederim birinin dürüst olup olmadığını anlayabiliyorum."

Mavi ipek eşarbıma dokunurken, ilk kez fark edildiği anı düşünüyorum. Fallon'un onu bana fırlatmasının ardındaki nedenler konusunda doğruyu söylediğinden çok emin olduğumu hatırlıyorum.

O olayı ve Farrell'in Gia ile olan geçmişini anlatırken hissettiklerimi hemen açıklıyorum. Düşündüm de, Torius ve Kai bana zarar vermeye çalıştıklarını inkâr ettiklerinde de aynı duyguyu yaşamıştım.

"Bu kesinlikle bir olasılık," diyor Kirian yanağını okşayarak. "Burada ne kadar uzun kalırsan o kadar . Eve döndüğümüzde bunu test edelim."

Eve. Bu sefer, bu kelimedenden dehşete düşmek yerine rahatladım. Doğru hissettiriyor. Fae'lerin hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, bir amacım var.

Kadınları ve cüceleri Gündüz Diyarı'ndan geri almak bir numaralı önceliktir.

Sabah uyandıklarında ailemin yatağında olmadığımı görünce ne düşünecekleri konusunda aklımın bir köşesinde ufacık bir endişe var. Muhtemelen geceyi ağaç evimde geçirdiğimi düşünecekler. Bu, geceleri ormanda ilk kayboluşum olmayacak.

Ve sonra Kirian'ın doğum gününde, geri dönmek için portalını kullanacağız. Yeni maceram için "ayrılmadan" önce ailemi son bir kez ziyaret edebileceğim.

Yeni zaman dönüşümüne alışmam biraz zaman alacak. Ailem için sadece bir gün geçmiş olacak. Ama benim için çok şey olacak.

Kirian'la bu konuyu çoktan konuştuk ve en iyi planın bundan sonra bir süre dönmemem olduğuna karar verdik. Ne de olsa annem ve babam bir yerlerde çalıştığımı düşünecekler. Kirian'ın portallarını kullanarak telefon görüşmesi yapabileceğim başka yerlere gidebiliriz ama onları Şükran Günü'ne kadar göremem. Bu da Valora'da doksan küsur yıl sonrası demek.

Onları özleyeceğim ama Kirian yanımda olduğu sürece iyi olacağım.

Kanatları ve bunu yaptığında cidden çok seksi oluyor.

"Arkamızda bıraktığımız boktan fırtınaya geri dönmeye hazır mısınız?" Beni kaldırırken yüz ifadesi ciddiydi. "Halkımızın iyileşmek için ekstra bakıma ve zamana ihtiyacı olacak. Onların kalplerini onarmada senden daha iyisinin olacağını sanmıyorum."

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" Bu bir soru değil. O tüyler ürpertici şey yine oluyor ve bana yüzde yüz güvendiğini biliyorum. "Hadi acele edelim. Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk evlenebiliriz."

Biz havaya sıçrarken göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve verdiği yanıt neredeyse rüzgârda kayboluyor. "Sabırsızlanıyorum."

CHAPTER 40

Kirian

Şehre girerken araba engebeli yolda sallanıyor ve sallanıyor. Quinn başını kucağıma koymuş huzur içinde uyukluyor. Dizginler Kai'nin elinde ve Torius arkamızdan geliyor.

Gia'nın ihaneti hâlâ acıtıyor ama Quinn ve en iyi adamlarımın yanımda olması acımı hafifletiyor.

Yakında Gece Diyarı'nda her şey yoluna girecek. Halkımızı Gündüz Diyarı'ndan geri alacağız, damıtılmış Gündüz suyunu yasaklayacağız ve Quinn ile ben Valora'nın gördüğü en güzel düğünü yapacağız.

Ona duyduğum sevgi çok büyük. Her geçen dakika artıyor ve bir sınırı olup olmadığını merak ediyorum. Hiç duracak mı ya da durgunlaşacak mı? Yoksa ben artık ondan birkaç saniye bile ayrı kalmaya dayanamayana kadar büyümeye devam mı edecek?

Hoş düşüncelerim uzaktan gelen isyan sesleriyle bölünüyor ve ruh halim dibe vuruyor.

Sikeyim.

Ayaklanmalar pek sık olmaz, ama olduğunda da Fae'ler işi tehlikeli boyutlara taşır. Normal bir öfkeli kalabalığı düşünün, sonra buna özel güçler ve uçuş yeteneği ekleyin. Şehirler dakikalar içinde yakılıp ve moloz yığınına dönüşebilir.

Kai dizginleri şaklattı ve hızlandık. Quinn'i dikkatlice hareket ettiriyorum, yüzünün altına sinsice bir yastık koymaya çalışıyorum ama gözleri açılıyor.

"Neler oluyor?" Doğrulup uykulu gözlerini kırıştırtıyor. "Bu ses de ne?"

"İçeride kal." Bir açıklama yapmadan onu burada bırakmaktan nefret ediyorum ama dışarıda her ne oluyorsa durdurulması gerekiyor ve onun buna dahil olmasını istemiyorum.

Kapıyı açtığımda araba hâlâ yolda hızla ilerliyordu. Elim baltamda, dışarı atlıyorum. Botlarım tanıdık

Kanatlarım açıldığında koşmaya başlıyorum ve kabilemizin önüne geiyorom.

Ama gördüğüm şey beni durdurdu.

Gölümseyen yüzler. ırpınan kollar. Havada dalgalanan düzinelerce Gece Diyarı bayrağı.

Sokaklar insanlarla dolu ve bağırmıyorlar ya da kavga etmiyorlar, tezahürat yapıyorlar.

Bizi fark eden Delaveria muhafızları çoktan yaklaşmaya başladı. Kai arabayı durdurup yanıma atlıyor ve Torius da atından indikten sonra bize katılıyor.

En yeni muhafızlarımdan biri gülümseyerek, "Kadınlar ve çocuklar evlerine getirildi," diyor. Adını hatırlayamıyorum. Genç, geçen bahar yirmi beş yaşına girdi ve henüz gerçek bir savaş yaşamadı.

"Hepsi mi?" şüpheyle sordum.

"Evet, Majesteleri. Her biri." "Zarar görmemiş mi?"

Sırtışı bozuluyor. "Biz konuşurken Kraliçe Zella hasarı kendisi değerlendiriyor."

Bu bir hayır. "Peki ya babam?"

"O iyi."

"Askerlerim mi?"

"Altı ölü ve otuz dokuz yaralı."

Daha kötü sonuçlar da aldık. Aslında bu kadar iyi idare etmemize şaşırdım. Bir yerlerde bir bit yeniğı olmalı diye düşünüyorum.

"Kirian?" Arkadaşımın sesi vücudumu ürpertiyor ve dönüp pencereden dışarı eğildiğini görüyorum. "İnsanların yanına gidebilir miyiz? şimdi mi? Endişeleniyorum."

Daha iyi bir ortak isteyemezdim. "Evet, aşkım."

Quinn'i arabadan çıkarmak için hamle yapıyorum ama asker beni durduruyor. "Uh... Bilmen gereken bir şey daha var. Gündüz Diyarı kralı burada."

Kaşlarım atıldı. Amcam Gece Diyarı topraklarına adım atmayı her zaman reddetmiştir. Ne zaman bir meselenin görüşölmesi gerekse, onun yerine bir konsey üyesini gönderirdi.

"Kral Zarid Delaveria'da mı?"

"Hayır. Kral Zander," diye bağılıyor sarhoş bir fae, sakalından damlayan birayla tökezleyerek. "Tıfıl sonunda tacı aldı."

"Zander artık kral mı?" Yavaşça soruyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var. Diğer kuzenimin ziyaretinden mutsuz değilim. Zander ve ben sadece birkaç kez karşılaştık ama o iyi bir adam. Konuşmalarımızdan anladığım kadarıyla krallıklarımız için barıştan daha fazlasını istiyor, refah istiyor.

Söylemeye gerek , o babası gibi değil.

Ama Kral Zarid öylece istifa etmez. Bundan eminim. Bize tacı onun soğuk ölü ellerinden almamız gerektiğini söyledi.

"Bu Valora için iyi bir haber," diyorum içtenlikle. "Adamlarıma iyi iş çıkardıklarını söyle. İki hafta içinde onurlarına bir ziyafet verilecek."

"Emredersiniz, Majesteleri." Asker koşarak uzaklaşır ve tekrar sokaktaki yerini alır.

Elimi Quinn'e uzatarak, onu kollarıma önce inmesine yardım ediyorum.

Ne yapacağını biliyor. İki bacağını belime doluyor, uçarken boynuma asılıyor.

Birkaç dakika içinde sarayın kapısının önüne iniyoruz. İki asker bizim için kapıları açıyor ve göz teması kurarak onları onayladığımda, görebildiğim gerçeği karşısında hâlâ şaşkın görünüyorlar.

Alışmak biraz zaman alıyor.

Quinn ve ben el ele büyük salona doğru acele ediyoruz. En büyük oda olduğu için, herkesin orada değerlendirildiğini varsaymak zorundayım.

Ve haklıyım.

Alt kattaki kapılardan içeri girer girmez bizi bir kargaşa karşılıyor.

En az iki yüz Gece Diyarı sakini alanı kaplıyor. Genç dişi fae'ler ve gnomlar merdivenlerin yanında toplanmış durumda. Birkaçı yerde ağlıyor ya da basamaklarda oturuyor. Diğerleri hareketsiz duruyor, sersemlemiş gibi boşluğa bakıyorlar. Kirli ve yorgun görünüyorlar ama bunun dışında yaralanmamışlar.

Askerlerim için aynı şeyi söyleyemem.

Bir duvar boyunca derme çatma karyolalar kurulmuş ve saray hemşireleri yaralılarla ilgileniyor. Bandajlar derin yaraların ve eksik uzuvların etrafına sarılmış.

Quinn, bacağını kaybetmiş birini gördüğünde nefesini tutuyor.

"Lanet olsun." Bu kadar çok kan görmek beni bile şaşırttı. "Kai'ye hemen buraya gelmesini emretmeliydim."

"Ben ilgileniyorum." Kanatları hâlâ açık bir şekilde yanımdan geçip en kötü durumda görünenlere yaklaşıyor.

Ondan şüphe ettiğime inanamıyorum. Ya da Torius'tan. Bunu bir şekilde telafi edeceğime dair sessiz bir yemin ettim.

Annem bizi görünce koşup bana sarılıyor, sonra da eşime dönüyor. "Quinn, cücelerle ilgilenir misin? Bazı çocuklar seni sorup duruyor."

"Elbette." Quinn duygusal gözyaşları gözlerini doldururken bir elini göğsüne koyar.

Ön kolumu hızlıca okşayarak yanımdan ayrılıyor ve küçük insan grubuna ulaştığında diz çöküyor ve sarıyorlar. Otuz kişi olmalılar. Gördüğüm en büyük grup kucaklaşmasıydı.

Quinn ayağa kalktığında Fiona'yı kollarının arasında tutuyordu. "Eminim hepiniz acıkmışsınızdır. Hadi gidip biraz puding bulalım, ne dersiniz?"

Cücenin heyecanlı gevezeliği, onları mutfağa açılan kapıdan geçirirken kayboluyor.

"Onu seviyorlar," diyor annem, sesinde şefkatle. "O da onları seviyor. Onlar iyi mi?" "Çok çalışıyorlar ve yorgunlar ama evet."

"Dişiler mi?" Cevabı duymaktan neredeyse korkuyorum.

Annem kaşlarını çatarak yere baktığında korkumu doğruluyor. "Bazılarına dokunulmamış. Diğerleri o kadar şanslı değildi."

Babam geliyor, siyah saçları savaştan dolayı hâlâ karmakarışık. Vücuduna tepeden tırnağa kan bulaşmış ve sıçramış. Herhangi birinin ona ait olup olmadığından emin değilim ama üzerinde yara görmüyorum.

"İyi görünüyorsun." Sırtına birkaç erkekçe şaplak atarak onu kucaklıyorum.

"Çünkü öyleyim. Bir çizik bile yok, oğlum." Kendine olan güveni ama babam tanıdığım en iyi savaşçılardan biridir. Sadece dürüst davranıyor. "Bugün zafer kazandık."

"Ben de öyle duydum." Ayrıldığımızda, gözlerim Zander'ı buluyor.

Babamın tahtında oturuyor. Başı öne eğik ve simsiyah saçları yüzünü gizliyor. Üzerindeki gömlek lacivert ve altın düğmeli, pantolonu ise siyah deri.

Başımı yana eğiyorum. Gece Diyarı kıyafetleri giymesini tuhaf buluyorum.

Elinde bir taç var ve onu ellerinin arasında çeviriyor. Dokunarak ezberliyor, parmaklarını hafif mücevherlerin ve altına kazınmış desenlerin gezdiriyor.

Acaba kral olmak istiyor mu, yoksa bu onun için bir yük mü? Annesinin yalnız bir kraliçe olarak hüküm sürmesine izin verebilir, ama halkının bir insan fae'ye saygı duyacağından emin değilim. Ayrımcılık Gündüz Diyarı'nda hala çok büyük bir sorun ve özel güçlere sahip olmak orada sosyal statüyü belirleyen bir faktör. Bildiğim kadarıyla Rowan'ın hiçbir gücü yok.

Düşündüm de, Zander'ın Fae yeteneğinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki onda da yoktur. Ne de olsa annesinin zeytin teni ve siyah saçları ona miras kalmış. Güç eksikliği babasının onu neden fiziksel kavgalara dahil etmek istemediğini açıklıyor.

"Bizim için bir zafer, onlar için bir kayıptır." Babam Zander'e endişeli bir bakış fırlatıyor. "Çok büyük bir kayıp."

"Detaylandırmak ister misin?"

"Zander'in yardımı olmadan kazanamazdım."

"Tarih tekerrürden ibarettir," diye araya giriyor annem hüznle, babamın yanına yaklaşarak. "Kardeşim de babamla aynı kaderi paylaştı. Zarid kendi oğlu tarafından öldürüldü."

Şaşırdım, kaşlarım havaya kalktı. "Zander Zarid'i mi öldürdü?"

Babam onaylar gibi bir ses çıkarır. "Zander'ın bugün orada olmaması gerekiyordu. Zarid'in onun dövüşmesine asla izin vermediğini biliyorsun."

Biliyorum. Kuzenimi bu kadar az görmemin sebeplerinden biri de bu. Zarid krallığını demir yumrukla yönetiyordu ve buna kendi karısı ve oğlu da dahildi. Esirleri gibiydiler, her zaman onun kontrolü altındaydılar.

"Bir griffin aniden yere indi," diye devam ediyor babam, açık mavi gözleri dehşetle açılmış. "Herkes savaşmakla o kadar meşguldü ki, çok geç olana kadar onu görmediler. Doğruca Zarid'e gitti. Tek bir ısırıkla kafasını kopardı. Başını tamamen kopardı."

Kafam daha fazla karışamazdı.

"Talon?" Babamın bu kadar sarsılmış olmasından biraz rahatsız olarak soruyorum.

Çok fazla aşamalı değil, bu yüzden kötü olmalı.

Gözleri kısıldı. "Kim?"

"Damon'ın Griffin'i," diye açıklıyorum. "Bildiğim tek grifon bu. Büyük gagalı, beyaz kanatlı, aslan kıçlı."

"Hayır. Bunun siyah kanatları vardı ve evcil hayvan değildi. O

Zander'dı." Şaşırdım, öksürdüm. "Pardon?"

"Zander. İş bittikten sonra insan formuna geçti, doğduğu günkü gibi çıplaktı ve babasının kanıyla kaplıydı."

Quinn'in dediği gibi, *lanet olsun*. "Yer değiştirebiliyor mu?"

"Görünüşe göre bir Griffin'e dönüşmüş." Babam başını sallıyor. "Bir fae'nin bunu yapabildiğini hiç duymamıştım."

"Ben de öyle."

"Zander ortaya çıktıktan sonra tüm adamlarına geri çekilmelerini emretti. İnsanlarımızı bulmamıza yardım etti. Buradaki gerçek kahraman o."

Kuzenime yeni bir takdirle bakarak, "İşte bu yüzden ödünç kıyafetler giyiyor," diye sonuca varıyorum. "Gidip onunla konuşacağım."

Zander'a yaklaşırken onu inceliyorum. Babasının kanının çoğu temizlenmiş ama boynunda ve kulaklarında kalıntılar var. Omuzları çökmüş durumda ve ona sempati duyuyorum. Babasıyla olan ilişkisi ne kadar gergin olursa olsun, yaptığı şeyi yapmak kolay olamazdı.

Suçluluk duygum ve üzüntümle tek başıma oturuyor olabilirdim. Quinn olmasaydı olabilirdi.

"Kral Zander," diyerek kuzenimi resmi bir şekilde selamlıyorum ve tahtımda onun yanına oturuyorum. "Krallığım için yaptıklarınızdan dolayı size ne kadar teşekkür etsem azdır. Size borçluyuz."

"Hayır, Kral Kirian," diye cevap veriyor duygusuzca. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Cesaretiniz ve fedakârlığınız için minnettarım."

"Alınma ama babamı senin için öldürmedim." Sonunda bana doğru baktı, altın rengi gözleri tıpkı benimkiler gibi odaklanmamıştı.

Ama orada bir rahatlama görüyorum.

Duruşunu pişmanlık sanmıştım ama şimdi gerçeği anlıyorum. "Ondan o kadar nefret ediyordun, ha?"

"Evet. Ama kendim için de yapmadım. Bunu annem için yaptım."

"Bunu yapmanı Kraliçe Rowan mı istedi?"

"Hayır." Esprili olmayan bir kıkırdama çıkaran Zander, elini başının yan tarafına götürerek saçlarını kısaltıyor. Gündüz Diyarı'nda hava çok sıcak olduğu için kısa saçlar yaygındır. Erkekler genellikle tepelerinde birkaç santim tutar ve parmaklarını oradaki koyu renkli tellerin arasından geçirir. "Ondan nefret ediyordu ama kimsenin ölmesini istemeyecek kadar yufka yürekliydi. Kararı kendim verdim. O piç onu insan diyarından kaçırdı, diğer isteksiz kadınlarla dolu bir hareme attı ve eş olarak onu seçmesinin tek nedeni ilk hamile kalanın o olmasıydı."

"Geçmişin farkındayım." nefret ettiğim bir şey varsa, o da bir erkeğin kendisini bir kadına dayatmasıdır.

Merdivenlerdeki dişilere bakıyorum. Arada sırada aileleri onları almak için içeri giriyor. Kavuşmalar gözyaşı dolu ve acı-tatlı oluyor. Kızlar sevdiklerine kavuştukları için mutlu olsalar da, perili gözleri onlara karşı işlenen tarifsiz suçları anlatıyor.

Onları mal gibi satın alan adamları yakaladığımda, bunu hayatlarıyla ödeyecekler.

"Omurgasının kırıldığını hissettim." Zander boynunda bir kesik hareketi yapıyor. "Direnci ve kemiğin çatlamasını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Tam olarak neden bilecek kadar çok insanın kafasını kestim. Ama öldürdüğüm insanların hiçbiri ailemden değildi ve bunu kendi dişlerimle yapmadım. Ya da onun durumunda gagamla.

"Hoşuma gitti," diye ekliyor, kendi kana susamışlığına şaşırmış gibi. "Bu iğrenç, değil mi?"

Ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Kral Zarid kötülüğün farklı bir seviyesiydi. Zander gibi iyi huylu biri onun sonunu getirme ihtiyacı hissettiyse, ölümü hak edilmiş demektir.

"Yapmanız gerekeni yaptınız. Bu kadar basit." Koltuğumda rahatlayarak arkama yaslanıyorum. "Yine de neden şimdi harekete geçtin? Aldığı onca Gece Diyarı insanı yüzünden mi?"

Zander başını sallar. "Senin yüzünden."

"Benim yüzümden mi?"

"Sen ve eşin. Lanetin bozulduğunu duydum. Bu bana kendim için umut verdi. Kaç kez kendi hayatıma son vermeyi, bu acımasız dünyayı geride bırakmayı düşündüğümü anlatamam. En azından ölseydim, annemin acı çekmesini izlemek zorunda kalmazdım ya da işe yaramaz bir prens olarak var olmazdım. Ama şimdi... mutlu olma şansım var."

"Zander," diye başlıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim.

Uğruna yaşayacak bir şeyin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Quinn hep yanımdaydı. Onun ruh eşim olduğunu bilmediğim zamanlarda bile hayatımın en güzel yanıydı. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi. Dürüst olmak gerekirse, bunca yıldır ona sahip olmasaydım ruhsal durumum nasıl olurdu bilmiyorum.

Zander beni durdurmak için elini kaldırdı. "Senin acımanı istemiyorum. Ben iyi olacağım." İç çekerek tacı başına yerleştiriyor. "bakalım, olur mu? Buraya yardımınızı istemek için geldim, Kral Kirian. Gerçi beni geri çevirirseniz sizi suçlamam."

"Sadece Kirian," diye rica ettim. "Biz bir aileyiz. Eğer krallıklarımız arasındaki bu uçurumu sona erdirebilirsek, bunu yapacağım. Sen baban değilsin, Zander. İyi bir hükümdar olacaksın."

"Keşke ben de kendime sizin kadar güvenseydim ama korkarım elimizde birden fazla sorun var. Damıtılmış Gün suyu benim icadımdı." Yüzünü buruşturuyor. "Diğer tüm adamlar dışarıda eğitim görüp savaşırken ben kütüphanede tarih ve simya çalışıyordum. Gün suyunun konsantrasyonunu arttırmak gibi iyi bir niyetim vardı. İçinde iyileştirici güçler var ve veba yeniden başlayınca-"

"Veba geri mi döndü?" Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Bu cadılar meclisi. Sorun çıkarıyorlar."

Başıyla onaylıyor. "İlk vaka bir yıl önce ortaya çıktı. Krallığın güney kesiminde yaklaşık yüz dişiye etkiledi. Doksan beş ölüm - geçen seferkiyle aynı ölüm oranı. Karantina ile kontrol altına almaya çalıştık. Bu yavaşlatmaya yardımcı olsa da yayılmayı durdurmadı. Geçen ay başka bir köy daha vuruldu. Tüm o anneler, kız kardeşler, eşler... kaybedildi."

"Su -bu Parıltı- onları iyileştiriyor mu?"

"Hayır. En kötüsü de bu. İşe yaramıyor. Yaratılma sebebine bile yardımcı olmayan tehlikeli bir karışım yarattım. Söylentiler yayıldı. Herkes biraz istiyor. Her gün gizli damıtıcılar ortaya . Bir yeraltı distribütör ağı var."

"Yani tedavisi olmayan bir vebanız, yaygın bir bağımlılık sorununuz ve kader eşinizin peşinde olan cadılarınız var," diye özetliyorum.

"Kader ortağım mı?" Sanki beni doğru duymamış gibi sivri kulağını bana doğru çeviriyor. "Tehlikede mi?"

"Buna inanmak için sebeplerim var. Onun kim olduğunu bilmiyor musunuz? Nerede olduğunu?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Cadıların da bilmeme ihtimali var. bir şey söyleyemem.

Ama öğrendiklerinde... Diyelim ki ona önce sen ulaşsan daha iyi olur." "Strike," diye mırıldanıyor nefesinin altından, siyah ensesini kaşıyarak Çene. Küfründen kaynaklanan statik elektrik omzuma çarpıyor ve bana özür dileyen bir bakış gönderiyor. "Özür dilerim. Her şeyin ötesinde, kadın açık artırmaları hâlâ devam ediyor. Sanırım hastalık geri döndüğüne göre daha da kötüleşecekler."

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Askerler ve doktorlar bir başlangıç olabilir. Ama dişi Fae yok. Onlar için hastalığın etrafında olmak çok tehlikeli."

"Tıbbi hizmetlerini ödünç verebilecek bir trol tanıyorum. O zaten damıtılmış Gün suyu hakkında bilgi sahibiydi. Torius'a bir ekip toplamasını söyleyeceğim. İhtiyacınız olanı alacaksınız."

"Teşekkür ederim." Zander nefes alıp veriyor ve dik otururken hafiflemiş görünüyor.

"Yardım etmek istiyorum." Quinn'in yumuşak sesi arkamdan geliyor ve gözlerimi tavana çeviriyorum.

Bu sinir bozucu kız. Yakınlarda olduğunu biliyordum. Ruhumdaki titreşimleri hissettim, ama sadece konuşmamızı dinlemek istediğini, kendini kurban olarak sunmadığını varsaydım. Henüz fae olmamasına rağmen, bu hastalığa yakalanmayacağının garantisi yok.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bunu yasaklıyorum, Quinn."

Yaklaşıp elini omzuma koyuyor ve o çikolata gözlerini bana . "Artık kraliçe benim, değil mi?"

Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve buna izin vermeyeceğim. "Evet, ama cevabım hala hayır."

"Aşıkların kavgasını başlatmaya gelmedim," diye araya giriyor Zander, ayağa kalkarken ellerini yatıştırıcı bir hareketle uzatıyor. "Ayrıca, Gündüz Diyarı zaten senin için çok tehlikeli olabilir. Babamın ölümüne tepki olacaktır. Onun kanun yaptırımı olmamasından hoşlanan pek çok sadık takipçisi vardı. Muhtemelen misilleme yapacaklardır."

Cesaret kırıcı konuşması Quinn'e şüphe aşılamış gibi görünüyor. Kaşlarını çatarak, "İç savaş çıkacak mı?" diye sorar.

"Muhtemelen. Teklifinizi takdir etmekle birlikte, şimdilik ihtiyacımız olan tek şey askerler ve doktorlar." Yüzünde yarım bir gülümseme belirir. "Sadece birbirinizin tadını çıkarın. Eşimi bulmuş olsaydım ben de öyle yapardım, biliyorum."

O uzaklaşırken Quinn'i kucağıma çekip boynuna sarılıyorum.

Tatlı kokusunu içime çekerken, ellerim kalçalarında dolaşırken neredeyse mırıldanıyorum. "Kirian. İnsanlar bize bakıyor," diye hafifçe azarlıyor.

"İzlesinler. Eşimi ne kadar sevdiğimi görsünler."

Kıkırdayarak arkasına yaslanıyor ve bana güzel yüzünü gösteriyor. Başparmağımı çilli yanağında gezdirdikten sonra burnunun üzerinde bir desen çiziyorum.

Ağzının üstündeki birkaç noktaya dokunduğumda dudaklarını yalıyor. Dili parmağımı sıyrıyor ve sikim canlanıyor.

"Cüceler," diye başlıyor, dikkatimi dağıtmaya çalışarak. "Mutfakta uyuyorlar. Üç galon tereyağlı pudingi ve çörekleri bitirdikten sonra gözlerini açık tutamadılar."

"Güzel." İkimize de işkence etmeyi bırakıp ellerimi sabit tutmaya karar veriyorum, çünkü o haklı - konuşmamız gereken ciddi meseleler var.

"Kızlar." Quinn endişeyle dudağını çiğniyor. "Gidip onlarla konuşmalı mıyım?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum."

İkimiz de ben Gia'yı yenmeye çalışırken Quinn'i koruyan soylu aileye bakıyoruz. Grubun en genci gibi görünen kızlarını alıyorlar.

"Onun adı Isla," diyor arkadaşım, gözleri endişeyle dolu. "Terapiye ya da başka bir şeye ihtiyacı var. Hepsinin öyle."

İçimdeki öfke tekrar alevleniyor ama onu bastırıyorum. Şu anda sakin ve mantıklı olmam gerekiyor.

Stratejik.

"Önce ailelerinin onları evlerine götürmesine izin verelim," diye mırıldandım. "Nasıl ilerlememiz gerektiğini tartışmak için bir konsey toplantısı düzenleyeceğiz. Her şeyden önce krallığımızın adalete ihtiyacı var."

"Krallığımız," diye tekrarlıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Buna alışın, kraliçem."

EPILOGUE

Quinn

Üç hafta sonra

"Majesteleri, dikizlemeyi kesin," diye tıslıyor Isla, saçlarımı karıştırırken. "Biri sizi görebilir."

Kaşlarımı çatarak ona eğlenen bir bakış fırlatıyorum. "Törenden önce kimsenin beni elbisemle görmesine izin verilmediğinden emin misin? Benim geldiğim yerde sadece damat görür."

"Eminim. Damat herkesten önce seni görmeli. Yoksa birliktelik uğursuzluğa uğrayabilir."

"Sen hariç," diye takılıyorum. "Sen beni gördün."

Burnunu kırıştırarak, şakacı ses tonumu anlamamış gibi görünüyor. "Ben senin bekleyen kadınıyım. Bu farklı bir şey."

Kirian ve ben kader arkadaşız. İlişkimiz iyi şans ve talihin timsalidir ve bir misafir beni erken gördü diye bunun değişeceğinden şüpheliyim.

Ama ben hizmetçimin gönlünü almaya karar veriyorum ve o yarım makyajıma hanımeli çiçekleri yerleştirmeye devam ederken perdeyi indiriyorum.

Buradaki düğün gelenekleri insanlar alemine benziyor, ancak bazıları biraz farklı. Sanki birileri telefon oyunu oynamış ve bazı ayrıntılar çeviride kaybolmuş gibi.

Isla kafamdaki saç tellerini tek tek düzeltmeye odaklanırken ben de onun genç yüzünü inceliyorum. Porselen teni uzun sarı saçlarıyla çerçevelenmiş ve çok ciddi. Acaba Gündüz Diyarı karmaşasından önce de böyle miydi, yoksa bu yüzden geri dönülmez bir şekilde değişti mi?

Dönüşlerinin ertesi günü kurbanlarla ilgili yaptığımız konsey toplantısında, herkesin iki özel talepte bulunmasını önermiştim. Biri adalet için, diğeri de kişisel kazanç için.

Fae adaletinin geldiğim yerden çok farklı olduğunu çabucak öğrendim.

Isla hiç istifini bozmadan, tecavüzcüsünün halka açık bir şekilde idam edilmesini istemişti - başının çivilenmesini değil, bu onun açısından bir merhametti. Dilek

kabul edildi. Ve saldırganı için bu kadarı seçen tek kişi de o değildi. Kadınları satın alan erkeklerin çoğu onları hamile bırakmak için hiç vakit kaybetmiyordu. Cezalandırılmaları gerekiyordu.

Her ne kadar o piçlerin hak ettiklerini bulmalarına ve kadınların bu olayı kapatmalarına sevinmiş olsam da, o kanlı günde içeride kaldım. Böyle kanlı sahneleri midem kaldırmıyor.

Isla'nın ikinci isteği kalede yüksek bir mevki verilmesiydi ve Kirian benim için kişisel bir arkadaş önerdi. On beş yaşında, saray tarafından işe alınabilecek yaşta. Başlangıçta şüpheli davrandığımı itiraf etmeliyim. Çillerime bakıp bakmayacağından ya da sivri kulaklı olmadığım için beni yargılayıp yargılamayacağından emin değildim. Ama saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı ve şimdi gerçekten onun yardımı olmadan bir günü nasıl geçirebileceğimi bilmiyorum. Korseli elbiselerden nefret ettiğimi, çayımı nasıl sevdiğimi ve en sevdiğim yemekleri biliyor. Kültürel farklılıklarımız olmasına rağmen, onun arkadaşlığından keyif alıyorum.

"Dışarısı o kadar güzel ki," diyorum, başımın arkasındaki örgülere bir iğne daha saplayabilmesi için dönüyorum. "Bakmamak elde değil."

"İnanın bana, ben de bakmak istiyorum. Şafak ve Alacakaranlık en çılgın hayallerimin bile ötesinde. Ama üç dakikamız daha var, o yüzden beklemek zorundayız. Üzgünüm, Kraliçe Quinn."

"Sadece Quinn," diye hatırlatıyorum ona.

İnsanların bana Kraliçe demesine alışamadım. Hâlâ unvanımın ismimle birlikte kulağa saçma geldiğini düşünüyorum. Belki bir gün beni rahatsız etmez ama şimdilik daha az resmi bir şeyi tercih ediyorum.

"Son bir şey daha." Parmaklarını havada oynatırken Isla'nın sarı gözleri heyecanla parlıyor.

Branda çadırımızdaki tabureden küçük bir kutu kalkıyor. Bize doğru süzülürken aval aval bakıyorum. Cidden, onun nesneleri hareket ettirme gücü karşısında şok olmayı ne zaman bırakacağımdan emin değilim.

Yavaşça ellerime düşüyor. Ahşap kapağı açtığımda, lacivert kadife bir yatağın üzerine yerleştirilmiş kolyeyi gördüğümde nefesim kesiliyor. "Misketim."

Altın çatallar küreyi tutuyor ve küre parlak bir zincirden sarkıyor. Onu elime alıyorum, pürüzsüz camı avucuma bastırıyorum. Tenimde ileri geri yuvarlıyorum ve gülümsüyorum.

Isla sırtarak ellerini çırpıyor. "Sürpriz! Bu benim fikrimdi. Kral Kirian'da da bir tane var. Eşleşiyorsun. Harika değil mi? Bunlar sizin bağıllık nesneleriniz olacak."

Kirian bana yüzük takmayacağımızı açıklamıştı. Bunun yerine, daha anlamlı bir şey olacaktı. Bizim için tamamen kişisel bir şey.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, duygulanarak. "Bundan daha iyi bir şey düşünemezdim."

İltifatım Isla'nın mutlu bir jig yapmasına neden oluyor ve onu gülümserken gördüğüme seviniyorum. Belki de birbirimize iyi geliyoruzdur. Bana daha önce de devam etmesi için ona motivasyon verdiğimi söylemişti ve ben de onun yoluna devam etme kararlılığına hayranlık duyuyorum. Onun yaşadıklarını ben yaşasaydım, bu kadar çabuk toparlanabilir miydim emin değilim.

Dirençli, yaratıcı ve *aman Tanrım*.

Sanırım bir arkadaşım var. Benim yaşıma yakın, gerçek bir kadın arkadaş.

Ona sarılmak için öne atıldığımda şaşkınlıkla ciyaklıyor, ama kucaklamaya karşılık vermesi sadece bir saniye sürüyor.

Düğün günümde ağlayan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama burnum sızlamaya başlayınca burnumu çektim.

Aniden bir duygu sağanağı beni vurdu. İnanılmaz derecede mutluyum. Hayatımın aşkına, isteyebileceğim tüm lükse ve benim için önemli hale gelen insanlara sahibim.

Ama biraz da üzgünüm. Bu çok büyük bir an ve ailem buna tanıklık etmek için burada değil. Spagetti ve köfte yemeğinden bu yana sadece bir ay geçti ve onları şimdiden çok özledim.

"İşte, işte." Isla sırtımı sıvazlıyor. Sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi ekliyor: "Hepimiz seni bizim bir parçamız olarak görüyoruz. Sen buraya aitsin. Krallığın senin ailen."

Boynumda bir karıncalanma oluyor ve sözlerinin doğruluğunu hissedebiliyorum. Görünüşe göre gerçekten bir gücüm var ve son derece faydalı.

Ben yaşayan bir yalan makinesiyim.

Kirian beni birkaç sorguya soktu bile. Birinden gerçeği öğrenmek için işkence yapmak yerine bana bakıyor. Sadece başımı sallayabilirim ve o da ne yapacağına karar verir.

İnsanlar bana Dürüstlük Kraliçesi diyor ve söylemeliyim ki bu lakap hoşuma gidiyor.

Uzaktan bir arp ve bir flüt müzik çalmaya başlayarak törenin başladığını işaret ediyor.

Gözlerimin altındaki ıslaklığı silerken Isla'dan uzaklaşıyorum. Fazla makyaj yapmıyorum ama azıcık makyajımı da mahvetmek istemiyorum.

"Son bir kontrol. Her şey mükemmel olmalı." Isla etrafımda uçuşuyor, elbisemin beyaz ipeğini düzeltiyor ve kısa kabartıyor. Sırttaki inci düğmelerin sabitlendiğinden emin oluyor, parmaklarını belimin yıldızlarla süslü bir kemerle bağlandığı yerde gezdiriyor ve tüllü omuz askılarını ayarlıyor.

Yeni kolyeyi bana takarken kendi kendime "Bu gerçekten oluyor," diye mırıldanıyorum.

"Evet, öyle." Ellerime bir hanımeli buketi tutuşturuluyor, sonra Isla omuzlarımdan tutup beni çeviriyor, böylece kendimi bir boy aynasında görebiliyorum.

Evet. Göz kamaştırıcıyım. Pırıltılı yıldız tozu göz farı görevi görüyor. Kirpiklerim maskara ile kaplanmış. Dudaklarım için koyu bir gül pembesi seçtim. Çillerimi kapatmadım ve onları gururla taşıyorum.

"Güzel ve hazır," diye anons ediyor Isla, kısmen benim için ama daha çok çadırın dışında duran muhafızlar için. Omzumu okşuyor. "Bacağını kır."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırarak, ona bu sözün aslında "bacağını kır" olduğunu ve düğünler için değil, gösteri dünyası için kullanıldığını söylemiyorum.

Brandanın kanatları Torius ve Kai de dahil olmak üzere bir düzine askerden oluşan maiyetimi ortaya çıkarmak için açılıyor. Hepsinin arkası dönük ve gözlerini kaçırmış durumdalar, çünkü Kirian ilk bakışı atmak için bana doğru yürüyor.

Ve oğlum, o bakıyor.

Dudaklarını yalarken ateşli bakışları vücudumu tepeden tırnağa dolaşiyor.

Meme uçlarım pürüzsüz kumaşın altında büzülüyor ve sütyen giymediğim için onları görebildiğini biliyorum. Gözleri o kısma odaklandığında, göz bebekleri lavanta rengi neredeyse tamamen siyah olana kadar büyüyor.

Savaş kıyafetlerini çıkarmış olması hoşuma gitti. Beyaz düğmeli gömleği ve açık renkli pantolonuyla bana eskiden ormanıma beni ziyarete geldiğinde giydiği kıyafetleri hatırlatıyor. Saçlarının kenarları hâlâ kısa ve kafa derisi boyunca sıkı örgüler var. Muhtemelen Astrid'in işi. Onu güzellik salonuna gitmeye ikna ettiyse hiç şaşırmam.

"Hazır mısın?" Dirseğini uzatıyor ve elimi kolunun kıvrımından .

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Beni çadırdan dışarı çıkardığında müzik değişiyor ama yeni melodi enstrümanlardan gelmiyor. Böcekler şarkımıza katılırken Kirian'a bilmiş bir gülümseme veriyorum.

Tabii ki kendi müziğimizi çalacaktı.

Ciddi askerlerin yanından geçerken Kai'ye biraz takılmadan edemiyorum. Huysuz gibi görünebilir ama aslında oldukça havalı biri. "Hey, Kai. Dinlenen kaltak suratı diye bir şey duydun mu hiç?"

Kaşlarının yerini düşünceli bir ifade alıyor. "Hayır, bu kaltağı tanımıyorum. Kim o?"

Gülüyorum. "Boş ver."

Onun insan dili üzerinde başka bir zaman çalışmamız gerekecek.

Kirian sırtıtarak elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Turkuaz renkli çiçeklerin açtığı sıra sıra ağaçların arasındaki ıssız bir patikada yürürken başımı onun pazusuna yaslıyorum.

Bu kısım sadece bizim için. Sessiz anımız. Isla ve çadırın arkasında duran askerler dışında yalnızız.

İleride, zeminin eğimine inşa edilmiş taş bir merdiven var. Kader birliği yapmış çiftlerin birlikte tırmanması bir gelenek ve yemin ederim ilk basamağa ayaklarımızı koyduğumuzda havada bir tür güç hissediyorum.

"Şafak ve Alacakaranlık hatırladığın kadar güzel mi?" Yukarıdaki ağaçların arasından gökyüzüne bakarak soruyorum.

Yarısı gündüz, yarısı gece. Ortada ikisinin birleştiği yer, ışık ve rengin çarpışmasıyla gökkuşağı Aurora Borealis'i gibi görünüyor.

Buradaki ışığın pembemsi bir tonu var ve her şeyin üzerine sıcak bir parıltı yayıyor. Etrafımızdaki ormanda sis yüzüyor ve Kirian bana bunun birçok şelaleden birinden geldiğini söyledi. Havanın tatlı bir kokusu var ve daha önce hiç görmediğim rengarenk çiçekler her yerde filizleniyor.

Yerden, ağaç kabuklarından, hatta kayalardan.

Daha sonra, özel bir mağarada kalacağız. Burası kraliyet ailesinin balayı için kullandığı bir yer. Bir şelalenin arkasında olduğu için içecek buğumuz olacak. Kayalarda egzotik meyveler ve yapraklı sebzeler yetişiyor, bu yüzden bol bol yiyebileceğiz. Günlerce ayrılmak zorunda kalmayacağız.

Ziyaretçi yok. Hizmetçi yok. Sadece biz, kesintisiz.

"Evet." Kirian'ın bakışları etrafımızda geziniyor, tek bir şeye uzun süre odaklanamıyor. "Buranın aynı görünmeyeceğinden endişeleniyordum. Belki de zihnimde burayı olmadığı bir şeymiş gibi kurgulamıştım. Ama aslında bu sefer daha iyi oldu. Burada benimle olduğun için daha çok takdir ediyorum."

Sırtıtarak koluna bir öpücük konduruyorum. Beni sevdiği için sessiz bir teşekkür. Her zaman bana geri döndüğü için. Sadece o olduğu için.

Merdivenlerin başına geldiğimizde, koridorun sonunda bir kafes görüyorum. Kemer sarmaşık ve gece yarısı gülleriyle kaplı; cücelerin düğün hediyesi. Küçük dostlarımdan bahsetmişken, onlar da ailemiz ve dostlarımızla birlikte konuklarımız arasında.

Herkes bizi fark ettiğinde sandalyelerinden kalkıyor ve ben tüm tanıdık yüzleri gördüğüm için inanılmaz mutlu oluyorum.

Zander bile krallıklarımız arasındaki barışın bir göstergesi olarak gelmeye karar verdi. Gündüz Diyarı'nda yaşanan kargaşayı göz önünde bulundurursak, bu onun özverili bir davranışı. Bizim yanımızda olmak için halkından zaman ayırıyor.

Gerçi onun sorunları bizim de sorunlarımız.

Parıltı bağımlılığı kontrolden çıkmaya başladı. Daha geçen hafta Kirian'ın askerleri Gece Diyarı'nda bir içki fabrikasını bastı ve Delaveria ve Aelustria'da güçlendirilmiş fae güçlerini içeren istikrarsız olayların raporları geldi.

Binlerce yıldır ilk kez asker sıkıntısı yaşanıyor. Sadece çok dağılmış durumdalar.

Damon eşini bulma görevini askıya almaktan bile bahsetti. Zavallı adam. O önde duruyor, Kirian'ın sağdıçı olarak rolünü yerine getiriyor ve Astrid de baş nedimem olarak diğer tarafta. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ya da renkli. Yüzünde kocaman bir gülümseme var ve sıkıcı gri elbisesini parlak sarı süslemeli neon pembe bir elbiseyle değiştirmiş. Beni gölgede bırakmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama ona saçtan yapılmadığı sürece ne giydiğinin umurunda olmadığını söylemişim.

Tuhaf şarkı sona eriyor ve düğün marşımız için yeni bir melodi başlıyor. Tüm sinirlerim tepeme çıkıyor. Herkes bana bakıyor ve ben ilgi odağı olmaktan nefret ediyorum.

Beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyaç duyarak Kirian'a bakıyorum ve onu yüzüme bakarken buluyorum.

Dudaklarımda bir sırıltı beliriyor. Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum ve ilerlerken diğer herkesi dışarıda bırakıyorum.

Kirian'ın yürümesi hoşuma gidiyor. Burada dostlar böyle yapar.

Beni 'verecek' kimse yok çünkü ben zaten onunum. Ben hep onun oldum, o da benim.

Bu yürüyüşü *birlikte* yapacağız, çünkü hayatlarımızı bu şekilde yan yana yaşamaya niyetliyiz.

Görünüşe göre çiçekçi kıza ihtiyacımız yok çünkü Kirian bunu hallediyor. Ağaçlardan pembe yapraklar yağıyor, bizi büyüyle serpiyor.

Yeni kayınvalidem nikahı kıyacak. Yanlarına vardığımızda Zella ellerimizi sıkmamızı söylüyor. Keryth'in anlayamadığım bir dilde okuduğu kadim sözleri zar zor dinliyorum ve taç başıma yerleştirildiğinde hâlâ Kirian'ın gözlerine bakıyorum.

Herkes beni kraliçe olarak selamlasın.

Çok hızlı oldu. Törenin bu kadar hızlı olacağını tahmin etmemiştim ama sevindim. Şimdi iyi kısma geliyoruz.

Kirian yaklaşıyor çünkü öpüşme vaktimiz geldi. Yeminlerden önce bunu yapmak biraz geri kafalılık ama neyse.

Kirian yanağımı kavrayarak eğiliyor ve alnını alnıma yaslıyor, sanki bu anın tadını çıkarmak istiyor. Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmadan hemen önce gömleği parçalanıyor ve mermer kolyesinin ışığı parlıyor.

Diğer öpüşmelerimize kıyasla bu çok iffetli ve masum bir öpüşme ama dişlerinin alt dudağımı sıyrmasından daha fazlasının geleceğini anlıyorum. Mağaramızın mahremiyetine girdiğimizde çok daha fazlası.

Tam boyuna gelmeden önce ağzımı bir kez daha ısırıyor.

Sonra birbirimize zaten vermiş olduğumuz ve sonsuza dek sürecek olan sözü söyleriz.

"Şafaktan alacakaranlığa kadar, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim."

SON

Şey... . Kirian ve Quinn HEA'lerine kavuşurken, Valora'da hâlâ çözülmesi gereken sorunlar ve cadılar meclisinden önce kader eşlerini bulmaları gereken iki kral var. Damon'ın hikâyesi bu yılın sonlarına doğru geliyor!

Eğer ön bölümü henüz okumadıysanız, *Şafakla Alacakaranlık Arasında* Kirian'ın ebeveynleri hakkında bir novella. Keryth ve Zella'nın hikayesine [buradan ulaşabilirsiniz](#).

Kitaplarımla ilgili güncellemeleri almak [için bültenime kaydolun](#)lütfen .

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

İyi Adamlar Serisi:

Kamyoncu

Bir Kamyoncunun Noel'i (Kısa Öykü) Daşçı

Okuldan

Ayrılmış

Serseri Sihirli

Adam

İyi Adamlar Kutu Seti

Gece Televizyon Dizisi:

Ehlileştirile

mez

EğitUlaşılām

azilemez

Bağımsız Romanlar:

Mimozalı Tatl

Rüyaları

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

Şafakla Alacakaranlık

Arasında Fae Kralı'nın

Laneti

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi ve romantik komedi yazıyor. Mükemmel kitap sevgilileri yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Bookbub](#)

[Bülten](#)

[Web Sitesi](#)

Ayrıca, yeni çıkacak kitaplara ilk bakanlar olmak hoşunuza gider mi? Özel eşantyonları sever misiniz? En önemlisi, su samurlarını sever misiniz? Bu sorulardan herhangi birine evet yanıtı verdiyseniz, [Jamie Schlosser'in Significant Otters'ına](#) katılmayı düşünmelisiniz!

İçindekiler

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>TELİF HAKKI</u>	
<u>İÇİNDEKİLER</u>	
<u>ADANMIŞLIK</u>	
<u>BU KİTAP HAKKINDA</u>	
<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	
<u>BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23</u>	
<u>BÖLÜM 24</u>	
<u>BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26</u>	
<u>BÖLÜM 27</u>	
<u>BÖLÜM 28</u>	
<u>BÖLÜM 29</u>	

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40 SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

